

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Sтивен-Misery.pdb

PDB Name: King - Misery

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 24.3.2004

Modification Date: 24.3.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

=====
Stephen King
MISERY
Version: Palm.2.final
Corrections: 2+
PalmBookZ
=====

Připsáno Stephanii a Jimu Leonardovým,
kteří dobře vědí proč.
Aby nevěděli!

BOHYNĚ AFRIKA

Rád bych vyjádřil vděčný dík třem lidem z oblasti medicíny, kteří mi velmi pomohli s odbornými problémy, jež s sebou přinášela práce na tomto románu. Jsou to:

Russ Dorr, R A.

Florence Dorrová, R. N.

Janet Ordwayová, M. D. a doktorka psychiatrie

Jako vždycky se jejich pomoc obráží na těch místech, kde to čtenář sotva postřehne. Pokud ovšem narazí na nějaký třeskatý omyl, mohu za něj jen já sám.

Samozřejmě žádný farmaceutický přípravek jménem Novril neexistuje, podobá se mu však několik drog kodeinové báze; a v některých nemocničních i veřejných lékárnách dochází bohužel k tomu, že není řádně zajištěna jejich přesná evidence a zamezen neoprávněný přístup k nim.

Místa i postavy v této knize jsou zcela fiktivní.

S. K.

I. ANNIE

Když nahlédneš do propasti, i ona nahlédne do tebe.

FRIEDRICH NIETZSCHE

1.

tííssvoo jennaa aaše faynnkaa tííssvoo jennáá

Tyto zvuky. I v té mlze.

2.

Ale občas ty zvuky – stejně jako bolest – odumřely, a pak zbyla pouze ta mlha. Vzpomínal si na tmou: té mlze předcházela čiročirá tma. Znamená to, že dělá pokroky? Budiž světlo (třeba jen ta jeho mlžná varianta), a světlo bylo dobré, a tak dále a tak dále? Existovaly ty zvuky i v oné tmě? Na žádnou z těch otázek si nedovedl odpovědět. Mělo vůbec smysl si je klást? Ani na tohle neznal odpověď.

Bolest byla někde pod těmi zvuky. Bolest ležela na východ od slunce a na jih od jeho uší. Jedině tohle věděl jistě.

Po určitou dobu, která mu připadala velmi dlouhá (a byla dlouhá, protože ta bolest a ta bouřlivá mlha byly jediné dvě věci, které existovaly) představovaly ty zvuky jedinou vnější skutečnost. Neměl sebemenší ponětí, kdo je či kde je, a ani ho to nezajímalo. Přál si být mrtev, ale ta bolestí prosáklá mlha, která vyplňovala jeho vědomí jako letní bouřkový mrak, mu zabráňovala pochopit, že si to přeje.

Jak plynul čas, začal si uvědomovat i občasná období nebolesti a skutečnost, že se cyklicky opakují. A poprvé od chvíle, kdy se vynořil z totální temnoty, která byla prologem oné mlhy, se mu vynořila představa, která vůbec nesouvisela s jeho současnou situací – ať už to byla jakákoli situace. Byla to představa přelomeného dřevěného sloupu, který vyrůstal z písku na Reverské pláži.

Když byl ještě malý kluk, matka s otcem ho na Reverskou pláž brali dost často, a on vždycky trval na tom, aby rozprostřeli deku v místech, odkud viděl na ten sloup. Trčel z písku jako osamělý tesák nějaké příšery, která tam byla zakopaná. Rád pak seděl a sledoval, jak voda pozvolna stoupá až k sloupku a potom stále výš, až v ní ten pahýl vždycky docela zmizel. Po několika hodinách, když už snědli všechny sendviče a bramborový salát, když už vytřepali poslední kapku limonády z otcovy velké termosky, chvíli před tím, než matka zavelela, že je načase se balit a vydat se domů, začal ten nahnilý sloupek zase vylézat z vody – nejdříve jen vystrčil špičku, která se občas objevila mezi vlnami, a pak ho bylo postupně vidět stále víc. A než stačili uklidit všechny odpadky do velkého kontejneru, na jehož boku bylo napsáno UDRŽUJTE SVOU PLÁŽ V ČISTOTĚ, sebrat všechny Paulieho hračky

(to je moje jméno Paulie já jsem Paulie a maminka mi večer natře záda dětským olejem proti spáleninám problesklo tou bouřkovou clonou, ve které nyní žil)

a složit deku, byl už ten pahýl sloupu skoro celý zase venku a jeho zčernalé, slizce chlazené boky zdobily chomáče mořské pěny. To je příliv a odliv, snažil se mu vysvětlit otec, ale jemu bylo už dávno jasné, že hlavní je ten sloup. Příliv se střídá s odlivem, ale sloup tam byl stále. Jenom ho občas nebylo vidět. Bez něj by nebyl ani žádný příliv a odliv.

Tahle vzpomínka mu stále znovu kroužila v hlavě jako unavená moucha. Bylo to k zešílení. Tápal po jejím významu, ale na čas to znovu přerušily ty zvuky.

aaše fajnnkaa šššeckoo šššetlaa tííssvoo jennaa

Někdy ty zvuky přestávaly. Někdy přestával existovat on. Jeho první jasná vzpomínka na to, co bylo

ted', ted' za tou rozbouřenou mlhou, byla, že se náhle jaksi zastavil, že si najednou uvědomil, že se nemůže nadechnout, a to bylo naprosto v pořádku, to bylo dobré, to bylo přímo báječné; určitá míra bolesti se dala snést, ale co je moc, to je příliš, a tak byl docela rád, že vypadává ze hry.

A pak se mu na ústa přitiskly rty, jiná ústa, která nepochybně patřila ženě, přestože ty rty byly tvrdé a suché, a vzduch z úst té ženy naplnil jeho ústa a prodral se mu hrdlem do plic a nafoukl je jak míč, a když se ty rty od něj odtrhly, ucítil poprvé svou ošetřovatelku – ucítil ji, když z něj vyrazil její dech, kterým do něj předtím násilím pronikla, jako muž násilně vniká jistou částí svého těla do ženy, která se mu zoufale brání – odporná směsice pachů, ve které bylo cítit vanilkové věnečky a čokoládovou zmrzlinu a slepičí vývar a arašídovou pomazánku.

Do uší mu pronikl ječivý hlas: „Dejchejte, proboha! Začněte dechat, Paule!“

A pak se mu na ústa zase přimkly ty rty a do plic se mu znovu vedral její dech. Pronikl mu do nich jako zamřelý závan vzduchu za rozjetým vlakem podzemní dráhy, vsávající do sebe listy novin a obaly od sladkostí, a když se od něj ta ústa odlepila, blesklo mu hlavou kristebože nesmí to ze mě vyjít nosem, ale nemohl to zadržet, a tak proboha ten puch, ten puch ten strašlivej puch!

„Dejchejte, krucinál!“ vřeštěl ten neviděný hlas a on si pomyslel ano, jistě, udělám cokoli, jen mi to už nedělejte, nechci se nakazit, a tak se snažil, ale než mohl vůbec začít, ty rty se k němu přisály znovu, rty suché a mrtvé jako dva proužky nasolené kůže, a ta žena ho svým dechem znovu znásilnila.

Když tentokrát své rty odtáhla, nejen že pustil její dech zase ven, ale přímo ho ze sebe vypudil svým vlastním gigantickým výdechem. Vystrčil ho ven. A čekal, až se jeho neviděná hrud' zase sama od sebe zvedne, jak to dělávala celý život, aniž jí musel nějak pomáhat, a když se tak nestalo, vydechl prudce ještě jednou, a pak konečně začal sám od sebe dýchat a dýchal tak rychle, jak to jen šlo, aby ze sebe dostal ten puch a tu hnusnou pachut'.

Normální vzduch ho ještě nikdy tak neblážil.

Znovu se začal nořit do té mlhy, ale ještě než stmívající se svět docela zmizel, zaslechl ženský hlas, který mumlal: „Fuj! Málem se to nepovedlo.“

Škoda, pomyslel si a usnul.

Zdálo se mu o tom sloupu, byl tak skutečný, že si na něj mohl téměř sáhnout a sjet dlaní po nazelenale černé křivce jeho těla.

Když se potom vrátil do dřívějšího stavu polovědomí, konečně si dokázal propojit ten starý sloup se svou současnou situací – jako by to poznání přišlo samo od sebe. Ta bolest nebyla jako příliv á odliv. Právě o tomhle ho poučil ten sen, který byl vlastně vzpomínkou. To se mu jenom zdálo, že ta bolest přichází a odchází. Podobala se onomu pahýlu, někdy schovanému, někdy viditelnému, ale vždycky přítomnému. Když ho bolest právě neproháněla hlubokou kamennou šedí jeho mrákot, byl jí za to ztuple vděčný, ale už se nenechal ošálit – byla tam stále a čekala, až se bude moci vrátit. Ale nebyl to pouze jeden sloupek – byly dva. Právě ty dva dřevěné pahýly v sobě nesly tu bolest, a něco uvnitř v něm vědělo, dlouho před tím, než si to dokázala uvědomit rozhodující část jeho mysli, že ty dva omlácené sloupy jsou ve skutečnosti jeho vlastní zmasakrované nohy.

Ale trvalo ještě dlouho, než konečně dokázal rozlomit pečeť zaschlých slin, která mu slepovala rty, a zakrákorat na ženu, sedící vedle jeho postele s knížkou v ruce: „Kde to jsem?“ Jméno člověka, který tu knihu napsal, bylo Paul Sheldon. Uvědomil si, že to je jeho jméno, a vůbec ho to nepřekvapilo.

„V Sidewinderu v Coloradu,“ odpověděla mu, když se na ten dotaz posléze vzmohl. „Já jsem Annie Wilkesová. Vaše –“

„Já vím,“ přerušil ji. „Moje fanyнка číslo jedna.“

„Ano,“ přisvědčila s úsměvem. „Vaše fanyнка číslo jedna.“

3.

Tma. Pak bolest a ta mlha. Potom vědomí, že i když ta bolest neustává, někdy jako by ji pohřbil nějaký nejasný kompromis, který mu připadal jako úleva. První skutečná vzpomínka: přestává existovat, ale do života ho násilnický vrátí smrdutý ženský dech.

Další skutečná vzpomínka: její prsty mu v pravidelných intervalech vkládají cosi do úst. Nějaké kapsle, asi lék, ale protože je nemůže zapíjet vodou, leží mu pak v ústech, a když se nakonec rozpustí, zanechají po sobě neuvěřitelně hořkou pachut', která trochu připomíná chuť aspirinu. Chtělo se mu tu hořkou

pachut' vyplivnout, ale věděl, že by to byla chyba. Protože právě ta hořká pachut' dokázala ten trčící sloup zaplavit přílivem

(ty trčící SLOUPY jsou to SLOUPY jsou DVA no dobře jsou dva prosím jenom radši pst tiše víc přece psst psstst)

a na chvíli ho schovat.

Tohle se opakovalo v delších intervalech, ale když potom bolest přestala mizet a pouze jako by podléhala erozi (stejně jako i ten pahýl sloupu na Reverské pláži musel podléhat erozi a nakonec jí určitě nedokázal odolat, protože nic netrvá věčně – i když tehdy v dětství by se takovéhle kacířské myšlenky musel pohrdavě vysmát), skutečnosti z vnějšku mu začaly pronikat do vědomí stále rychleji, až se mu do něj vrátil prakticky celý objektivní svět, s veškerou zátěží paměti, dosavadní životní zkušenosti a komplexem předsudků. Byl Paul Sheldon, spisovatel, který psal romány dvojího druhu – dobré a bestsellery. Byl dvakrát ženatý a dvakrát rozvedený. Kouřil víc než zdravo (nebo aspoň kouřil před tímhle vším, ať už bylo „tohle všechno“ cokoli). Stalo se mu něco velmi ošklivého, ale byl dosud naživu. Ten tmavošedý mrak se rozpadal stále rychleji. Mělo uplynout ještě hodně času, než mu jeho fanynka číslo jedna přinese starou rozvrzanou roajálku s rozšklebenou tlamou a kachnivě klapotavým hlasem, ale to už Paul mezitím dávno pochopí, že je v zatraceně ošklivém průseru.

4.

Předvědomá část jeho mysli ji musela spatřit před tím, než její obraz zaznamenalo jeho vědomí, a zřejmě rozšifrovala, co je zač, než k tomu vědomě dospěl on – proč by v něm jinak vyvolávala tak zarputile hrozivé představy? Kdykoli vešla do místnosti, musel myslet na modly, které uctívaly pověřivé africké kmeny v románech Henryho Haggarda Ridera, na náhrobní kameny, na konečnou záhubu.

Představa Annie Wilkesové jako afrického božstva z Haggardových románů Ona či Doly krále Šalamouna byla směšná a zároveň podivně výstižná. Byla to velká ženská, která ovšem kromě nelákavě vzdušných řader pod šedou pletenou vestou nedisponovala žádnými jinými ženskými oblinami – ani stopy po zřetelném zakulacení boků či hýždí, dokonce ani lýtek pod lemem nekonečně dlouhé vlněné sukně, kterou doma nosila (než se vydala ven, šla se ovšem vždycky převléknout do bachratých texasek). Mohutné tělo v sobě nemělo žádnou ušlechtilost. Vyvolávala představu beztvare hmoty či betonového kvádru – nikde žádný zvoucí otvor či třeba jen volný prostor, úlevná mezera.

Působila na něj především zneklidňujícím dojmem kompaktnosti, jako by v sobě neměla žádný žilní systém, žádné vnitřní orgány – prostě Annie Wilkesová, vytesaná odshora dolů a zprava i zleva z jednoho kusu. Stále v něm sílil pocit, že její oči, i když se občas pohybovaly, jsou v jejím obličejí jen namalované; připomínaly mu nehybné oči portrétů, které člověka v místnosti, kde visí, jako by sledovaly, kamkoli se pohne. Připadalo mu, že kdyby rozevřel ukazovák a prostředník do věčka a pokusil se strčit jí je do nosních dírek, pronikly by dovnitř jen dva tři milimetry a ihned narazily na nějakou pevnou (i když možná trochu pružnou) překážku. Že dokonce i ta šedá vesta a ošoupaná domácí sukně a vybledlé texasky na ven tvoří s jejím jednolitým, masivním, ničím neprotkávaným tělem nerozborný celek. Takže jeho pocit, že Annie Wilkesová vypadá jako modla z nějakého melodramatického románu, byl vlastně docela zákonitý. Jako každá taková modla se vyznačovala jedinou vlastností – vyvolávala pocit neklidu, který se postupně prohluboval a měnil v děs. Jako každá modla také člověka o všechny ostatní pocity olupovala.

Ale ne – to nebyla tak docela pravda. Poskytovala mu ještě něco jiného. Podávala mu pilulky, které zaplavovaly přílivem ty jeho zbídačelé podpěrné sloupy.

Ty pilulky vytvářely příliv a odliv. Annie Wilkesová byla měsíční bytost, která to střídání řídila – vkládala mu je do úst jako kusy dřeva unášené vlnami. Každých šest hodin mu přinesla dvě. Napřed její přítomnost ohlašovaly pouze dva prsty vnikající mu do úst (brzy se naučil ty št'ouravé prsty dychtivě oslintávat, navzdory hořké chuti), později přicházela v té své pletené vestě a v jedné z pultuců svých sukní, obvykle s paperbackovým vydáním některého jeho románu zastrčeným v podpaží. V noci se u něj objevovala v chlupatém růžovém županu, s obličejem lesklým od nějakého krému (jeho hlavní přísadu dokázal snadno pojmenovat, i když nikdy nespátral kelímek, ze kterého pocházel – ovčí pach lanolinu si nešlo s ničím jiným splést), a zatřásla jím, aby se probral z mátožné noční můry; pilulky držela v hrsti a nad mohutným ramenem jí vzadu v okně seděla neštovice měsíce.

Po čase – když v něm už strach narostl natolik, že ho nemohl ignorovat – zjistil, čím ho to krmí. Byl to utišující prostředek s kodeinovým základem, který se jmenoval Novril. Důvodem toho, že mu nemusela příliš často nosit bažanta, nebylo jenom to, že jeho strava sestávala výlučně z tekutin a rosolů (předtím, když ještě žil v tom mraku, ho vyživovala intravenózně), ale také proto, že Novril u pacientů, kteří ho užívají, často vyvolává zácpu. Jeho další vedlejší účinek, mnohem závažnější, spočívá v tom, že u citlivějších pacientů způsobuje respirační potíže. Paul nebyl nějak výjimečně citlivý, i když měl za sebou téměř osmnáct let nadměrného kouření, ale jeho dýchání se minimálně jedenkrát (možná že víckrát, tehdy v té mlze, ale to se mohl jen dohadovat) zcela zastavilo. Tenkrát, když mu aplikovala dýchání z úst do úst. Mohl to být jeden z těch případů, ke kterým dochází dost často, ale časem začal podezřívat, že ho možná sama málem zabila náhodným předávkováním. Nevěděla zase tak docela přesně, co dělá, i když si to jistě myslela. Ale to byla jen jedna z věcí, která ho na Annie děsila.

Asi deset dní poté, co se vynořil z toho temného mraku, učinil téměř současně tři objevy. Zprvce zjistil, že Annie Wilkesová má Novrilu obrovskou zásobu (měla vůbec u sebe spoustu všelijakých léků). Zadruhé mu došlo, že už je na Novrilu návykově závislý. A třetí objev spočíval v tom, že Annie Wilkesová je nebezpečný šílenec.

5.

Ta temnota byla prologem bolesti a onoho bouřkového mraku; když mu teď Annie Wilkesová začala vyprávět, co se mu vlastně stalo, začal si vzpomínat i na to, co předcházelo té tmě. Došlo k tomu brzy potom, co jí položil tradiční otázku člověka, který se právě probíral z dlouhých mátoch, a ona mu odpověděla, že se ocitl v malém coloradském městečku jménem Sidewinder. Kromě toho mu také sdělila, že každý z jeho osmi románů přečetla nejméně dvakrát, a co se týkalo její četby daleko nejoblíbenější, totiž cyklu o ženě jménem Misery, každý svazek zhltna čtyřikrát, pětkrát, ba i šestkrát. Byla by si přála jedině: aby je dokázal psát rychleji. Jak se mu přiznala, dlouho nemohla uvěřit tomu, že jejím pacientem je opravdu Paul Sheldon, tenhle Paul Sheldon. Ani když to zjistila podle identifikační karty, kterou našla v jeho náprsní tašce.

„Mimochodem, kde je vlastně moje náprsní taška?“ zeptal se.

„Bezpečně uložená, nebojte se,“ ujistila ho. Její úsměv se najednou rozpadl a vystřídala ho přimhouřená ostražitost, která se mu pranic nelíbila – jako by se uprostřed usměvavé, přívětivé louky mezi rozkvetlými letními květinami najednou objevila skrytá průrva. „Snad si nemyslíte, že bych vám z ní mohla něco ukrást?“

„To jistě ne. Jenom snad že –“ Jenom snad že u ní je celý můj ostatní život, říkal si v duchu. Můj život mimo zdi tohoto pokoje. Mimo tu šílenou bolest. Mimo čas, který se táhne jako dlouhý růžový proužek žvýkáci gumy, kterou si vytahuje z úst nudící se dítě. Protože takovéhle představy on teď mívá v průběhu poslední hodiny před tím, než od ní dostane prášky.

„Jenom snad že co, Mistře?“ dorážela, a on se celý vyplašil, protože ten její zúžený pohled byl stále temnější. Ta zrádná průrva se rozšiřovala, jako by ohlašovala zemětřesení, odehrávající se za jejím čelem. Naslouchal nepřetržitěmu, vzteklému kvílení větru, který řádil venku, a najednou ho zavalil strach, že Annie ho vzápětí popadne, přehodí si ho přes rozložené rameno jako bezmocný rezný pytel, vynese ho z domu a praští s ním do sněhové závěje. A on tam dočista zmrzne, ale než k tomu dojde, bude mu v nohách tepat nesnesitelná bolest.

„Totiž tatínek mě vždycky nabádal, abych si na náprsní tašku dával dobrý pozor,“ vysvětloval a žasl, jak snadno z něj tahle lež vyšla. Otec si totiž Paula nikdy nevšímal ani o chlup víc, než bylo nezbytně třeba, a pokud si Paul vzpomínal, za celý život mu poskytl pouze jednu jedinou radu. Ke čtrnáctým narozeninám mu věnoval obálku s prezervativem. „Ulož si ho do náprsní tašky,“ nabádal ho tehdy Roger Sheldon, „a když se někdy při muchlování s holkou někde v autáku vyrajcuješ víc než radno, vyšetři si v té chvíli, než začneš vidět rudě, pár vteřin, tohleto si nasad’ a pak teprve jdi na věc. Na světě je malejch parchantů už takhle dost, a já bych byl dost nerad, kdybys měl už někdy v šestnácti letech docela zbytečný starosti.“ Paul pokračoval: „Asi mi to s tou náprsní taškou, abych si ji pořádně hlídal, říkal tak často, že se mi to zarylo hluboko do podvědomí. Jestli jsem vás snad urazil, omlouvám se.“

Uvolnila se. Dokonce se usmála. Průrva se zavřela. Letní květiny mu opět přívětivě kynuly. Napadlo ho ovšem, že kdyby se do toho úsměvu opřel rukou, střetl by se pouze s ustupující temnotou. „Proč bych se

měla urážet. Je schovaná na bezpečném místě. Počkejte –něco pro vás mám.“

Vyšla z místnosti a za chvíli se vrátila s miskou polévky, ze které se kouřilo. Plavaly v ní kousky zeleniny. Nedokázal toho sníst moc, ale zkonzumoval jí víc, než si zpočátku myslel. Měla z toho zřejmě radost. Právě když jedl tu polévku, vyprávěla mu, co se vlastně stalo, a on se při tom vyprávění postupně na všechno rozpomínal. Připadalo mu, že je dobré vědět, jak se mohlo stát, že má teď tak poničené nohy, ale způsob, jakým se k němu ty informace dostávaly, ho zneklidňoval – připadal si jako postava v románu či v divadelní hře, postava, jejíž příběh se nevypráví jako něco, co se skutečně stalo, ale jako cosi smyšleného, vyfabulovaného.

Odjela tehdy do Sidewinderu ve své dodávce s náhonem na všechny čtyři kola, nakoupit krmení pro svoje domácí zvířectvo a nějaké potraviny pro sebe... a taky aby se podívala na regál s paperbacky ve Wilsonově samoobsluze – bylo to ve středu, to už je teď skoro před dvěma týdny, a novou knižní zásilku tam dostávají v úterý.

„Vlastně jsem tehdy myslela právě na vás,“ řekla. Krmila ho lžící a právě mu naprosto profesionálně setřela pár kapek polévky z koutku úst. „Proto je to všechno taková zvláštní shoda okolností, víte? Doufala jsem, že tam konečně najdu paperbackové vydání Miseryina dítěte, ale byla jsem zklamaná.“ Blížila se tehdy sněhová bouře, pokračovala, ale ještě v poledne toho dne se v předpovědi počasi sebejistě tvrdilo, že se stočí na jih, směrem k Novému Mexiku a k pohoří Sangre de Cristo.

„Ano,“ přisvědčil, protože si na to v tu chvíli taky vzpomněl. „Říkali, že uhne někam jinam. Proto jsem tehdy taky vyjel.“ Pokusil se pohnout nohama. Vzápětí pocítil strašlivý náraz bolesti a hlasitě zasténal. „Tohle nedělejte, Paule,“ napomenula ho. „Jestli ty svoje nohy rozvášníte, jen tak nepřestanou... a já vám ještě dvě hodiny nemůžu dát žádný prášek. Už takhle vás jimi krmím víc než zdrávo.“

Proč nejsem někde ve špitále? Tuhle otázku měl už dávno na jazyku, ale měl pocit, že by jim oběma nemusela být příjemná. Aspoň prozatím.

„Když jsem dorazila do té samošky, radil mi Tony Roberts, že bych na to cestou domů měla pořádně šlápnout, abych se sem dostala dřív, než dorazí ta bouře, a já mu na to řekla –“

„Jak daleko je to odtud do města?“ přerušil ji.

„Dost,“ odpověděla neurčitě a zadívala se směrem k oknu. Nastala podivná chvíle ticha, a z toho, co teď uviděl v jejím obličejí, šel na Paula strach. Protože tam vlastně neviděl vůbec nic. Pouze černou nicotu průrvy, zaříznuté do alpské louky, temnotu, kde nerostly žádné květiny a do které by se asi padalo velmi dlouho. Byla to tvář ženy, která se pro tu chvíli odpoutala od všech klíčových znaků a záchytných bodů svého života, ženy, které se z mysli vytratila nejen vzpomínka, již se právě v mysli zabývala, ale paměť vůbec. Jednou si byl prohlédnout sanatorium pro duševně choré – před léty, když shromažďoval materiál pro Misery, první ze čtyř knih, které byly v posledních osmi letech hlavním zdrojem jeho příjmů – a tam tehle výraz viděl... či spíše tehle „nevýraz“. Označoval ho termín katatonie, ale to, co teď Paula vyděsilo, nemělo tak přesný název – spíš mu na mysli vytanulo jakési mlhavé přirovnání: v té chvíli se mu zdálo, že její myšlenky jsou přesnou replikou toho, jak si představoval její fyzickou existenci – že tvoří jednolitou tkáň bez jakýchkoli průduchů, naprosto kompaktní.

A pak se její obličej začal pomalu rozjasňovat. Jako by do ní opět začal proudit duševní pohyb. Pak si uvědomil, že proudit není tak docela správné slovo. Nic ji nenaplnovalo, jako se plní rybník nebo přílivová tůň. Spíše se rozechřívala. Ano... rozechřívá se, jako nějaký menší elektrický přístroj. Opékač topinek, nebo možná elektrická dečka.

„Řekla jsem Tonymu: ‚Ta bouře se přece stáčí na jih.‘ Zprvu mluvila pomalu, jakoby omámeně, ale za chvíli získala její slova běžnou kadenci a normální konverzační lehkost. On však už byl ve střehu.

Všechno, co říkala, bylo tak trochu divné, posunuté. Když člověk poslouchal, co Annie povídá, jako by naslouchal písni, hrané v nesprávné tónině.

„Ale on na to řekl: ‚Zase si to rozmyslela.‘

„No nazdar!“ povídám já. ‚To na to musím dupnout a uhánět domů.‘

„Bejt vářma, zůstanu radši tady ve městě,“ radil mi. ‚V rádiu hlásili, že z toho může být pořádná čina, ale nikdo na to není připravenej.‘

Já jsem ovšem musela domů – někdo se musí starat o tu havěť tady. Nejbližší sousedi jsou Roydmanovi, a ti jsou odtud pěkně daleko. Kromě toho mě nemají rádi.“

Když to říkala, vrhla po něm významný pohled, a protože nijak nereagoval, rezolutně zaklepala lžící na okraj misky.

„Už nebudete?“

„Ne, už nemůžu, děkuju. Bylo to moc dobré. Máte hodně domácího zvířectva?“

Protože, napadlo ho, jestli máte, znamená to, že potřebujete nějakou výpomoc. Aspoň jednoho najatého člověka. Pracovní sílu, jak se říká. Zaznamenal, že Annie nemá na ruce žádný snubní prstýnek.

„Ani ne,“ odpověděla. „Šest slepic, nosnic. Dvě krávy. A Misery.“

Zamrkal překvapením.

Zasmála se. „Asi si řeknete, že je to ode mě ošklivé, pojmenovat prasnici po té statečné a krásné ženě, kterou jste vytvořil. Ale když jsem jí to jméno dávala, nemyslela jsem tím nic zlého.“ Po chvíli dodala: „Je moc milá.“ Nakrčila nos a na chvíli se z ní samé stala prasnice – včetně těch několika ztopořených chlupů, které jí rostly na bradě. Vydala ze sebe několik prasečích zvuků: „Uink! Uink! Úi-ui-uink!“

Paul jenom valil oči.

Nevšímal si toho; už opět byla někde jinde, pohled zkalený a prázdný. V očích neměla žádný lesk, jen se v každém mdle odráželo světlo lampy, která svítila na nočním stolku.

Nakonec sebou trochu trhla a řekla: „Jela jsem asi patnáct minut a začalo sněžit. Přišlo to rychle – tady u nás je to vždycky tak. Sunula jsem se po silnici s rozsvícenými světly, a pak jsem vedle silnice uviděla váš převržený vůz.“ Kárávě na něj pohlédla. „Vy jste světla nerozsvítil.“

„To sněžení mě zaskočilo,“ bránil se. Dobře si v té chvíli uvědomil, jak ho tehdy ta náhlá změna počasí překvapila. Zatím si ještě nevzpomněl, že byl taky pořádně opilý.

„Zastavila jsem,“ pokračovala. „Kdyby to bylo ve svahu, asi bych to neudělala. Nebylo by to moc křesťanské, já vím, ale to už na silnici ležela pořádně silná vrstva sněhu, a i když máte auto s náhonem na všechny čtyři kola, nikdy není jisté, že když ztratíte setrvačnost, podaří se vám znovu se rozjet. Mnohem snadnější je říct si: „Oni už z toho auta určitě vylezli a někoho si stopli,“ či něco podobného. Ale stalo se to nahoře na třetím velkém kopci za Roydmanovými, a tam je silnice kousek docela rovná. Tak jsem zarazila, a hned jak jsem vylezla z vozu, uslyšela jsem sténání. A to jste byl vy, Paule.“

Podivně, tak nějak mateřsky se na něj zašklebila.

V té chvíli si Paul Sheldon poprvé jasně uvědomil: „Lítám tady v něčem velmi ošklivém. Ta ženská není normální.“

6.

Příštích asi dvacet minut seděla vedle něho a mluvila a mluvila. Místnost zřejmě fungovala jako pokoj pro hosty. Žaludek mu začal trávit tu polévku a znovu se mu probouzela ta šílená bolest v nohou. Snažil se koncentrovat na to, co ta ženská říká, ale zdaleka se mu to nedařilo. Jeho mysl se rozdvojila. Jednou její polovinou naslouchal vyprávění té ženy o tom, jak ho vytáhla z vraku jeho vozu – bylo to camaro model 1974; v téhle části jeho vědomí také tepala ta bolest, postihující ony dva přeražené pahýly sloupů, které se vynořovaly z houpavých vln odlivu. Druhou polovinou se přenesl do hotelu Boulderado a sledoval tam sám sebe ve chvíli, kdy dokončoval svůj nový román, v němž – vzdejme Bohu díky za drobnou laskavost – nevystupovala Misery Chastainová.

Existovala spousta důvodů, proč už nepsal o Misery, ale jeden z nich se s obrněnou nevyvratitelností tyčil nad ostatními. Misery – díky Bohu za velkou laskavost! – byla totiž konečně po smrti. Zemřela pět stránek před koncem Miseryina dítěte. Když k tomu došlo, jediné oko v domě nezůstalo suché, včetně Paulova – jenže zdrojem vláhly řinoucí se z jeho očních důlků byl přímo hysterický smích.

Když dopisoval svou novou knihu, román ze současnosti, jehož hrdinou byl zloděj aut, vzpomněl si na to, jak vyťukával poslední věty Miseryina dítěte: „A tak Ian a Geoffrey opouštěli hřbitov městečka Malý Dunthorpe společně. Navzájem si byli ve svém zármutku oporou, odhodláni nalézt znovu smysl svého života.“ Dobře si pamatoval, že když psal tyhle věty, chechtal se při tom tak, že měl problémy trefovat se do správných kláves – často musel to, co napsal, po sobě opravovat. Ještě že firma IBM vyrábí tu vynikající korekční pásku. Když nakonec připsal dolů na poslední stránku slovo KONEC, vyletěl od stolu, začal skákat po pokoji – v témže pokoji hotelu Boulderado, v němž pracoval nyní – a jásavě pokřikoval: Konečně volnej! Konečně jsem volnej! Bože Všemohoucí, konečně svoboda! Ta pitomá ženská to má za sebou a já konečně taky!

Ten nový román se jmenoval Rychlé vozy, a tentokrát se nesmál, když ho dokončil. Zůstal ještě chvíli sedět za psacím strojem a v duchu si říkal: Chlapče, za tuhle věc bys moh příští rok klidně dostat Americkou knižní cenu. A pak zvedl –

„– měl jste menší tržnou ránu na spánku, ale ta nevypadala moc nebezpečně. S vašima nohama to bylo mnohem horší. . . Na první pohled mi bylo jasné, i když v té době už nebylo moc dobře vidět, že to s nimi nevypadá právě –“

– telefon a požádal hotelovou službu, aby mu do pokoje přinesli láhev suchého šampaňského, nejlépe originální Dom Pérignon. Vzpomínal si, jak než se ho dočkal, přecházel křížem krážem po tomhle pokoji, ve kterém od roku 1974 dopisoval všechny svoje romány. Vybavoval si, jak dal číšníkovi padesátidolarovku jako spopitné a ptal se ho, jestli nezná předpověď počasí. Jak mu potěšený, zmatený, křenící se číšník sděloval, že sněhová bouře, která se kvapem blížila do jejich oblasti, má podle meteorologů uhnout na jih, směrem na Nové Mexiko. Znovu cítil v prstech tu vychlazenou láhev a slyšel diskrétní zvuk tlumeně vystřelené zátky, znovu měl na jazyku suchou, trpce nakyslou chuť prvních doušků, vzpomínal, jak otevřel cestovní brašnu a zkontroloval letenku do New Yorku a jak se najednou z náhlého popudu rozhodl, že –

„– a že asi udělám nejlíp, když vás rovnou odvezu odtamtud pryč! Nebyla to žádná legrace, dostat vás do mojí dodávky, ale já jsem ženská udělaná – jak jste si už možná všim. A vzadu ve voze jsem měla nějaké příkrývky. Zatáhla jsem vás do vozu a zabalila do nich, a i přes to stále větší šero a tu činu mi připadalo, že vás musím odněkud znát! Napadlo mě, že možná –“

– vytáhne svoje staré camaro z hotelové garáže, a místo aby odjel na letiště, vydá se s ním přímo na západ. Co by ho taky nakonec v New Yorku čekalo? Jeho domek, prázdný, pustý, neútulný, pravděpodobně vykradený. Kašlu na New York! pomyslel si a znovu se napil šampaňského. Vydejte se na Západ, mladý muži! Nápad mu nakonec připadal docela logický. Nevezme si s sebou skoro nic, jen rezervní oblečení a –

„– byla jen ta brašna. Vzala jsem ji taky, ale jinak jsem v tom vašem voze nic neviděla, a taky jsem měla strach, že byste mi tam mohl třeba i exnout, a tak jsem tu svou starou káru nakopla a vyrazila –“

– rukopis Rychlých vozů a vyrazí po dálnici směrem na Vegas nebo na Reno, možná se dokonce pustí až do Města andělů. Vzpomínal si taky, že mu ten nápad zprvu připadal trochu zběsilý – takový výlet by mu byl možná slušel, když ve čtyřiaadvaceti vydal první román, ale u chlapa, kterému bylo dvaadvacet, byl trochu na pováženou. Avšak po několika dalších sklenkách šampaňského ta myšlenka už zdaleka tak pošetile nevypadala. Ba naopak – měla v sobě něco téměř vznešeného. Jakási Velká odysea do Neznáma, která mu měla po tom dlouhém pobytu ve fiktivním terénu románu ulehčit návrat do reality. A tak se stalo, že se nakonec –

„– zhasnul jako svíčka! Byla jsem přesvědčená, že umíráte. Skutečně jsem s tím už najisto počítala! Proto jsem vám ze zadní kapsy kalhot vytáhla šrajtofli a podívala se na váš řidičák, a když jsem si na něm přečetla Paul Sheldon, pomyslela jsem si, že to musí být náhodná shoda jmen. Ale fotka na tom řidičáku taky vypadala, jako byste to měl být vy, a to mě tak vyděsilo, že jsem si musela v kuchyni sednout. Chvíli jsem se bála, že snad omdlím. Pak jsem si říkala, že i ta podoba na fotce může být jenom náhoda – na fotkách v řidičáku si lidi nikdy nebývají moc podobní. Jenže pak jsem našla váš průkaz člena Sdružení spisovatelů a členskou legitimaci z PENu, a to už jsem nepochybovala o tom, že –“

– dostal do nesnází v té sněhové kalamitě, ovšem dávno předtím se zastavil v baru hotelu Boulderado a barman George dostal trinkgeld padesát dolarů za to, že mu opatřil další Dom Pérignon, a tuhle láhev pak za jízdy po dálnici římská jedna sedmdesát pod olověnou oblohou vysosal. A ještě před Eisenhowerovým tunelem odbočil na nějakou vedlejší komunikaci, protože silnice byly naprosto suché a bouře se stáčela na jih a do toho zatraceného tunelu se mu vůbec nechtělo. Celou cestu si na přehrávači pod palubní deskou pouštěl stále dokola starý pásek s Bo Diddleyovou a rádio si pustil až ve chvíli, kdy mu auto začalo na silnici povážlivě tancovat a došlo mu, že to není jenom obyčejná sněhová přehánka, ale že to začíná být vážné. Ta sněhová bouře zřejmě přece jen na jih neuhnula a on teď právě do ní vjíždí a může v tom začít pěkně lítat

(stejně jako v tom lítáš teď)

ale v opileckém bludu se mu zdálo, že to hladce uřídí a dostane se z toho. A tak, místo aby zastavil v

nejbližším městečku, jmenovalo se Cana, a poptal se, kde by ten rozmar počasí mohl přechkat, pokračoval v cestě. Rozpomínal se, jak se odpoledne proměňovalo v chromově šedé příšeří. Jak se mu to šampaňské pozvolna vypařovalo z hlavy. Jak se naklonil dopředu, aby si z přihrádky v palubní desce vzal cigaretu, a v tu chvíli se dostal do posledního smyku a pokoušel se ho zvládnout, ale poletoval po silnici stále divoceji. A pak už si pamatoval jenom těžký tupý náraz a vteřinu, kdy si horní a dolní strana světa vyměnily místo. A potom –

„– jako kdyby vás vraždili! A když jsem vás slyšela takhle ječet, hned jsem věděla, že to přežijete. Člověk, který umírá, obvykle nevríská. Nezbyvá mu na to už energie. To vím bezpečně. A tak jsem se rozhodla, že vám pomůžu, abyste to přežil. Přinesla jsem prášky, které sama беру proti bolesti, a donutila vás, abyste je spolkl. Pak jste usnul. Když jste se probudil a znovu začal křičet, dala jsem vám další. Určitou dobu jste měl horečku, ale s tou jsem si taky poradila. Párkrát to s vámi vypadalo dost bledé, ale to nejhorší už máte za sebou. Přisáhám.“ Vstala. „A teď je načase, abyste si trochu odpočinul, Paule. Zkuste usnout. Spánek vás určitě posílí.“

„Ale ty nohy mě strašně bolí.“

„To já vím, že vás to bolí. Za hodinu vám něco proti té bolesti dám.“

„Teď hned – prosím.“ Stydl se, že takhle škemrá, ale nemohl si pomoci. Odliv skončil a ty dva omlácené dřevěné pahýly tam teď stály obnažené, roztržštěné skutečné, jako něco, čemu se není možné vyhnout a s čím se nedá nic dělat.

„Až za hodinu.“ Byla neoblomná. Vykročila ke dveřím s miskou a lžící v jedné ruce.

„Počkejte!“

Otočila se a podívala se na něj pohledem, který byl zároveň přísně káravý i láskyplný. Výraz její tváře se mu nelíbil. Ani trochu se mu nelíbil.

„Říkáte, že to už bude dva týdny, co jste mě z toho vozu vytáhla?“

Zase ten prázdný pohled. A popuzený. Docházel k závěru, že ta žena má se svým vztahem k času značné problémy. „Tak nějak.“

„Byl jsem v bezvědomí?“

„Skoro pořád.“

„A co jsem jedl?“

Věnovala mu pohrdavý pohled.

„Í-Vé,“ odsekla.

„Í-Vé?“ zeptal se, a ona považovala jeho ohromení za nevědomost.

„Vyživovala jsem vás intravenózně,“ vysvětlovala. „Od toho máte ty skvrny na pažích.“ Podívala se na něj očima, které byly náhle bezcitné a zamyšlené. „Zachránila jsem vám život, Paule. Doufám, že je vám to naprosto jasné. Měl byste to mít neustále na paměti.“ A pak odešla.

7.

Hodina uplynula. Byl to zázrak, ale uplynula.

Ležel v posteli a potil se a zároveň se celý třásl. Z vedlejší místnosti bylo slyšet napřed nějakou hudbu ve stylu country-and-western a pak pokřikování diskžokejů WKRP, té odvážané rozhlasové stanice z Cincinnati. Vystřídal je televizní hlas, který jásal nad kvalitou porcovacích nožů jisté značky, oznámil příslušné telefonní číslo, na kterém je možné si je na účet volaného objednat, a upokojil diváky ve státě Colorado, kteří jistě umírají touhou soupravu takových porcovacích nožů získat, že telefonistky firmy jsou každý den po celých čtyřiaadvacet hodin v plné pohotovosti.

Paul Sheldon byl teď ovšem rovněž v plné pohotovosti.

Annie se objevila vteřinu poté, co hodiny v sousední místnosti odbily osm, s dvěma kapslemi utišujícího prostředku v jedné a sklenicí vody v druhé ruce.

Dychtivě se zvedl na loktech a ona se posadila k němu na postel.

„Tak jsem konečně sehnala tu vaši novou knihu, před dvěma dny,“ oznámila mu. V té sklenici cinkaly kostky ledu. Z toho zvuku málem zešílel. „Miseryino dítě. Hrozně se mi to líbí... Je to stejně dobrý jako ty romány předtím. Spíš lepší. Možná je to vaše nejlepší kniha!“

„Děkuju,“ vypravil ze sebe. Cítil, jak mu na čele stojí kapičky potu. „Prosím vás... moje nohy... hrozně mě to bolí...“

„Já jsem věděla, že si nakonec vezme Iana,“ řekla se zasněným úsměvem, „dala bych krk na to, že Geoffrey a Ian budou nakonec zase přátelé. Že mám pravdu?“ Ale vzápětí vyhrkla: „Nic mi neříkejte! Chci na to přijít sama. Už brzy to budu mít přečtený. Jen kdyby to vždycky netrvalo tak dlouho, než vyjde vaše další kniha.“

Bolest mu drtila nohy a připadalo mu, jako by mu obepínala širokým ocelovým okružím jeho mužství. Sáhl si do klína a získal dojem, že pánev by měl mít v pořádku. Ale stejně – jako by byla nějak divně pootočená. Od kolen dolů nebylo ovšem vůbec nic v pořádku. Raději to ale nechtěl zkoumat. Stačil mu pohled na zkroucené podlouhlé hrboly, rýsující se pod příkrývkou. „Prosím vás, slečno Wilkesová... Mám hrozné bolesti –“

„Říkejte mi Annie. Všichni přátelé mi tak říkají.“

Podala mu sklenici. Byla studená a orosená. Pilulky stále držela v ruce. Ty pilulky – příliv, po kterém prahl. A ona byla měsíc, který ovládal ten příliv, a ten příliv by měl pohltnout ty pahýly. Přiblížila mu ruku, ve které držela prášky, k ústům a on je ihned lačně otevřel... a pak tu ruku zase odtáhla.

„Dovolila jsem si nahlídnout do té vaší malé brašny. Nezlobíte se, že ne?“

„Ne. Proč bych se zlobil. Ty pilulky –“

Krůpěje potu ho na čele střídavě pálily a studily. Co když to nevydrží a začne křičet? Měl pocit, že mu k tomu už moc nechybí.

„Objevila jsem tam nějaký rukopis,“ oznámila mu. Kapsle držela v pravé ruce, a tu teď pomalu nakláněla. Pilulky se jí svezly po dlani a spadly do její levé ruky. Nemohl od nich odtrhnout oči. „Jmenuje se to Rychlé vozy. Není to pokračování Misery, to jsem hned poznala.“ Vyčítavě se na něj podívala, ale ten pohled byl – stejně jako už jednou předtím – zároveň i láskyplný. Byl to mateřský pohled. „Kdepak auta v devatenáctém století – ani rychlá, ani pomalá!“ Zahihňala se tomu uvtípnutí. „Tak jsem se do toho jen tak letmo mrkla, . . . Nevadí vám to, doufám?“

„Prosím vás,“ zaúpěl. „Nevadí, ale prosím vás –“

Ted' nahnula levou ruku. Pilulky se začaly kutálet, zaváhaly, a pak s tupým plesnutím dopadly do její pravé dlaně.

„A co kdybych si to chtěla přečíst – nevadilo by vám, kdybych si to chtěla přečíst?“

„Ne –“ Kostí v nohou se mu rozpadaly, měl pocit, že je má vycpané skleněnými střepy. „Nevadilo!“ Pokusil se o cosi, co měl být úsměv. „Samozřejmě že ne.“

„Protože bez vašeho dovolení bych si nikdy nic takového nedovolila,“ prohlásila smrtelně vážně. „Na to si vás příliš vážím, Paule. Abyste věděl, já vás přímo miluju.“ Najednou polekaně zrudla. Jedna kapslička jí vypadla z ruky a dopadla na jeho příkrývku. Chňapl po ní, ale ta ženská byla rychlejší. Zasténal, ale ona si toho nevšimla; když se zmocnila té pilulky, jako by zase byla myšlenkami někde jinde. Zahleděla se směrem k oknu. „Myslím vašeho ducha,“ vysvětlovala. „Vaše tvůrčí schopnosti. Takhle jsem to myslela.“

V tom zoufalství se zmohl na jediné: „Já vím. Jste přece moje fanyňka číslo jedna.“

Tentokrát nejenže se rozehrála – přímo vzplála! „Přesně tak!“ zvolala. „Takže vám nebude vadit, když si to v tomhle duchu přečtu? Se vší tou svou fanyňkovskou láskou? I když nemám vaše ostatní příběhy zdaleka tak ráda, jako knížky o Misery?“

„Nebude,“ sliboval a pak zavřel oči. Nebude, vyráběj si z těch popsaných listů třeba papírové skládací čepice, když chceš, jenom... prosím tě... já přímo umírám bolestí...

„Vy jste hodnej člověk,“ řekla něžně. „Já věděla, že jste hodnej člověk. Jak by ne. Spisovatel, který dokáže vytvořit Misery Chastainovou – nejdřív si ji vymyslí a pak jí vdechne život – to musí bejt dobrej člověk.“

Najednou cítil její prsty v ústech. Ten dotek ho šokoval, ale uvítal ho se zrudnou blažeností. Vyhledal mezi těmi prsty jazykem spásné pilulky a měl je spolknuté, ještě než roztřesenou rukou dokázal bryndavě přiblížit ke rtům sklenici s vodou.

„Jako malý děťátko,“ komentovala to. Ale on ji neviděl, protože měl oči stále ještě zavřené, a teď ho v nich začaly pálit slzy. „Ale hodný děťátko! Chtěla bych se vás zeptat na strašně moc věcí... víte, chtěla bych se toho od vás dozvědět co nejvíc...“

Vstala a péra lůžka, na kterém ležel, pod jeho tělem zakvílela.

„Budeme tady spolu moc šťastní,“ řekla, a ačkoli Paulovi v té chvíli hrůza rozčíslo srdce, oči neotevřel.
8.

Nechal se unášet. Přišel příliv a on se jím nechal unášet. Ve vedlejší místnosti hrála chvíli televize a pak zmlkla. Občas odbily hodiny a on se snažil podle toho měřit čas, ale brzy ztratil orientaci.

Í-Vé. Intravenózně! Od toho máte ty skvrny na pažích.

Podepřel se na jednom lokti, hmatl po vypínači lampy a konečně se mu podařilo ji rozsvítit. Prohlížel si paže a v loketních záhybech uviděl blednoucí, překrývající se okrové a červené skvrny a uprostřed obou těch modřin prohlubinku vyplněnou temnou krevní sraženinou.

Klesl zpátky na polštář, upřel oči na strop a naslouchal hvízdám větru. Trčel uprostřed zimy někde v blízkosti hřebene Velkého kontinentálního předělu, odkázán na cizí ženskou, která to neměla v hlavě v pořádku, která ho vyživovala intravenózně, když byl v bezvědomí, která měla podle všeho k dispozici nevyčerpatelné zásoby prostředku tišícího bolest a která nikomu neohlásila, že ho tady u sebe má.

Tohle všechno bylo jistě velmi důležité, ale začínal si uvědomovat, že existuje něco, co je ještě mnohem důležitější: nastával v něm odliv... A on začal čekat na zvuk jejího budíku kdesi nahoře v domě. Bude ještě chvíli trvat, než se ozve, ale už se blížil čas, kdy se ho nebude moci dočkat.

Ta ženská je blázen, ale on ji velmi potřebuje.

To jsem ale v pěkném průseru, proběhlo mu hlavou. Zíral nevidoucíma očima do stropu a na čele mu opět začaly vyvstávat kapičky potu.

9.

Příštího rána mu opět přinesla polévku a sdělila mu, že si zatím stačila přečíst čtyřicet stránek jeho „manuskriptu“, jak tomu říkala. A že si myslí, že to není zdaleka tak dobré jako jeho ostatní věci.

„Člověk se v tom těžko orientuje. Pořád skáчете z přítomnosti do minulosti a tak.“

„To je taková spisovatelská technika,“ vysvětloval. Vznášel se někde mezi bolestí a nebolestí, a tak dokázal o něco lépe vnímat, co mu říká. „Technika, nic víc. Ten námět... Každý námět si žádá určitou formu.“ Bláhově ho napadlo, že takovéhle spisovatelské triky by ji třeba mohly zajímat, možná i okouzlovat. V každém případě velice zajímaly účastníky spisovatelských dílen, jimž kdysi o těchhle věcech přednášel. „Mysl toho mladíka je velmi zmatená, rozumíte, takže –“

„To tedy je! A to velmi zmatená. Což z něj dělá postavu nepříliš zajímavou. Neříkám, že nezajímavou – vy byste ani nezajímavou postavu stvořit neuměl – ale prostě méně zajímavou. A jak ošklivě se v té knize mluví! Každé druhé slovo je sprosté! Není –“ Zamyslela se, ale automaticky ho krmila dál, a když trochu polévky ubryndl, otřela mu bradu, aniž tomu úkonu věnovala větší pozornost – něco podobného, jako když se zkušená písárka na stroji téměř nedívá na klávesy. Z toho celkem bez velkých dedukcí usoudil, že kdysi musela pracovat jako ošetřovatelka. Nikoli jako doktorka, to jistě ne; málokterý lékař by asi uměl předvídat, kdy pacientovi z úst ukápne, a nedokázal by se ubrouskem trefit na potřísněné místo s takovou jistotou.

Kdyby meteorolog, který měl tehdy na starosti sledování té sněhové bouře, zvládal svou práci stejně dobře jako Annie Wilkesová své ošetřovatelské úkony, nebyl bych teď v téhle děsivé šlamastyce, pomyslel si hořce.

„Není v tom žádná ušlechtilost!“ vyrazila ze sebe zničehonic. Trhla sebou při tom, jako by ji něco píchlo, takže mu ten hovězí vývar málem vylila do pobledlého obličeje.

„Já vím,“ řekl trpělivě. „Chápu, jak to myslíte, Annie. To je fakt, že v Tonym Bonasarovi není špetka ušlechtilosti. Je to chlapec, který vyrůstal ve velmi špatném prostředí, v nejhorší chudinské čtvrti města, pochopte, a ta slova... tam tak mluví skoro kaž-“

„Nemluví!“ přerušila ho a šlehla po něm výhrůžným, pohledem. „Co myslíte, jak asi mluvím ve městě já, když tam přijedu na nákup? Vy si možná představujete, že vtrhnu do krámu a začnu halekat něco jako: ‚Hele, Tony, naval pytel toho zas... žrádla pro prasata, potom jedno balení těch sra... pro krávy, a taky jednu krabičku toho blivajzu, co se s ním má kloktat, když na člověka leze pos... angína!‘ A že on mi na to řekne: ‚Tady to je, Annie, a už mě moc nes..., nebo vás kopnu do pr...!‘ Takhle nějak byste si to představoval?“

Dívala se na něj teď velmi zle a její tvář připomínala oblohu, ze které by se mohlo každým okamžikem vyloupnout tornádo. Vyděšeně se tlačil do polštáře. Ruka, ve které držela misku s polévkou, se jí třásla

rozčilením, až z ní pár kapek vystříklo na jeho příkrývku.

„A pak kousek níž v ulici zajdu do banky a řeknu paní Bolingerové: ‚Tady vám nesu jeden zas... šek, a koukejte sebou zatraceně hodit a vyvalit těch zas... padesát doláčů, než se doopravdy nas...!‘ Jo? A myslíte si, že když jsem tehdy v Denveru stála před sou-...“

Jeho příkrývku zasáhl hnědavý vodopád hovězí polévky. Podívala se na tu mokvavou skvrnu, pak na něj, a s tváří zrůzněnou vztekem zasyčela: „Vidíte, co děláte! Všechno je to vaše vina, abyste věděli!“

„Omlouvám se.“

„Jistě! Pán se mi omlouvá!“ zaječela a mrštila miskou do kouta pokoje, kde se rozbila na tisíc střípků. Polévka vystříkla na zeď. Zalapal po dechu.

Pak se od něj odvrátila. Asi půl minuty seděla beze slova. Paulu Sheldonovi se během těch třiceti vteřin zdálo, že mu přestalo bít srdce.

Potom se trochu pohnula a najednou se zahihňala.

„Jsem já to ale vzteklá ženská,“ řekla.

„Omlouvám se,“ vypravil z vyschlého hrdla.

„Taky máte za co.“ Tvář se jí zase uvolnila. Zamyšleně se dívala do zdi. Myslel, že zase upadne do toho svého transu, ale ona ze sebe pouze vydala dlouhý vzdech a zvedla hřmotné tělo z jeho postele.

„V knihách o Misery taková slova nemusíte používat, protože oni tehdy takové výrazy asi vůbec neznali. Ještě je nikdo nevymyslel. Naše pokleslá doba si možná vyžaduje pokleslá slova, ale tehdy to myslím byly nesrovnatelně lepší časy. Měl byste se držet vyprávění o Misery, Paule. Myslím to naprosto upřímně. Jako vaše fanynka číslo jedna.“

Vykročila ke dveřím, ale ještě se po něm odtamtud ohlédla. „Ten váš manuskript strčím zpátky do té brašny a vrátím se k Miseryinu dítěti. Až to dočtu, možná se na ten druhý román ještě podívám.“

„Vždyť ho vůbec nemusíte číst, když vás tak rozčiluje,“ řekl. Pokusil se o úsměv. „To bych si věru nepřál – abyste se zbytečně rozčilovala. Jsem na vás dost závislý, víte?“

Ona mu ale ten úsměv nevrátila! „Ano, to jste,“ přisvědčila. „Takže se podle toho chovejte, Paule.“ A odešla.

10.

Nastal odliv. Sloupy byly zase z vody venku. Začal čekat na to, až budou odbíjet hodiny. Dvakrát. Odbily jednou, odbily podruhé. Ležel s polštářem pod hlavou a sledoval dveře. Vešla. Přes vestu a sukni měla uvázanou zástěru. V jedné ruce nesla kbelík.

„Asi čekáte na svou medicínku, co?“ řekla.

„Ano – prosím vás.“ Pokusil se o úsměv, kterým by se jí zavděčil, a znovu ho zaplavil stud – připadal sám sobě směšný, jako úplně cizí člověk.

„Mám ji pro vás,“ pokračovala, „ale nejdřív musím uklidit tu spoušť tamhle v koutě. To, co jste natropil. Budete muset počkat, až s tím budu hotová.“

Ležel v posteli a jeho nohy vypadaly pod dekou jako dvě ulomené větve a po obličeji mu v drobných stružkách stékal studený pot, ležel a očima ji sledoval, jak jde do toho rohu, staví kbelík na zem, sbírá střepy misky, vynáší je ven, vrací se, zakleká, loví rukou v tom kýblu, vytahuje z něj napěněný hadr, ždímá ho a začíná stírat ze zdi zaschlé zbytky polévky. Ležel a pozoroval ji, a nakonec se začal po celém těle třást, a ten třes jeho bolesti ještě zhoršoval, ale on ho nedokázal ovládnout. Jednou se po něm ohlédla, uviděla, jak se celý klepe a koupe v bolestném potu, a obdařila ho zlomyslně vědoucím úsměvem. Kdyby mohl, byl by ji v té chvíli klidně zabil.

„Je to zaschlé,“ poznamenala, když obrátila pohled opět do kouta. „Budete asi muset chvíli počkat, Paule.“

Začala skvrnu drhnout. Pomalu z omítky mizela, ale ona znovu a znovu namáčela hadr, ždímala ho, drhla a pak zase od začátku totéž. Neviděl jí do tváře, ale napadlo ho, ba byl o tom přesvědčen, že Annie zase o sobě neví a bude takhle drhnout ještě celé hodiny. Prožíval hrozná muka.

Nakonec – těsně předtím, než hodiny jednou odbily, bylo tedy už půl třetí – se přece jen zvedla, hodila hadr do kbelíku a vynesla ho beze slova z místnosti. Ležel a naslouchal, jak pod jejím těžkým krokem vržou podlahová prkna, pak uslyšel, jak vylévá špinavou vodu z kbelíku – a potom nevěřil svým uším: bylo slyšet, jak do něj natáčí novou vodu. Neslyšně se rozplakal. Takhle daleko ten odliv ještě nikdy

neustoupil; neviděl nic než blátivé prolákliny, které po něm zbyly v písku pobřeží, a ty dva roztržité sloupky, jež v nich marně utápěly svoje potřhané stíny.

Vracela se. Chvilku zůstala stát ve dveřích a pozorovala jeho potem zmáčenou tvář stále s touž podivnou směsicí sverpé přisnosti a mateřské lásky. Pak se jí oči stočily do rohu, kde už po rozlité polévce nebylo ani stopy.

„Musím to teď spláchnout,“ poučila ho, „nebo by tam zůstal flek po zaschlém mýdle. To, že tady žiju sama, neznamená, že bych měla právo takovouhle práci odfláknout. Moje matka měla důležitou zásadu, kterou se řídím i já, Paule: „Když jednou nezvedneš třísku, příště zakopneš o poleno.““

„Prosím vás,“ zasténal, „umírám bolestí!“

„Ale neumíráte.“

„Začnu křičet,“ zaúpěl a rozeštkal se ještě víc. Ten pláč drásal jeho nohy a drásal jeho srdce. „Už se nedokážu ovládnout.“

„Tak křičte,“ řekla. „Ale uvědomte si, že jste to byl vy, kdo tohle způsobil. Ne já. Všechno je to jenom vaše vina.“

Přece jenom se mu nějak dařilo se nerozječet. Díval se, jak namáčí a ždímá hadr a otírá jím zeď, namáčí a ždímá hadr a otírá jím zeď... A nakonec, v okamžiku, kdy hodiny vedle v místnosti, o které předpokládal, že funguje jako obývací pokoj, začaly odbíjet třetí, vstala ze země a sáhla po kbelíku. A teď odejde. Půjde ven a já ji budu slyšet, jak tu vodu lije do výlevky, a pak se možná neobjeví další nekonečné hodiny, protože bude ještě dlouho trvat, než dojde k názoru, že mě už dostatečně vytrestala. Ale neodešla. Místo toho přistoupila k jeho posteli a zalovila v kapse zástěry. Vytáhla odtamtud nikoli dvě tablety, ale tři.

„Tady máte,“ pobídla ho něžně,

Sezobl jí je z dlaně, a když k ní zvedl oči, viděl, že k němu zvedá ten žlutý kbelík z umělé hmoty. Zakryl mu zorné pole jako nějaký padající měsíc. Na okraj pokrývky vyšpláhl trochu šedavé vody.

„Zapijte to tímhle,“ vyzvala ho. Její hlas zněl stále ještě velmi něžně.

Vytřeštil na ni oči.

„Udělejte, co vám říkám,“ pobízela ho. „Já vím, že ty pilulky můžete spolknout i nasucho. Ale věřte, můžu je z vás zase snadno dostat ven. Ta voda je přece skoro čistá, jenom jsem s ní tu zeď naposledy přetáhla. Nic vám neudělá.“

Naklonila se nad něj jako padající žulový kvádr, s kbelíkem poněkud nahnutým. Zahlédl hadr, jak se v něm dole u dna pomalu svíjí jako utopenec, všiml si tenkého mýdlového povlaku na povrchu. Všechno se v něm vzpíralo, ale neváhal ani chvíli. Rychle tím hnusem spláchl pilulky a v ústech mu zůstala pachut', kterou si pamatoval z dětství, když ho maminka nutila čistit si zuby mýdlem.

V žaludku mu zaškubalo a temně v něm zaškrundalo. „Jestli to vyzvrátíte, Paule, máte smůlu. Další pilulky dostanete až v devět večer.“

Chvilku na něj upírala prázdný, nepřítomný pohled, a pak se jí obličej rozsvítil a usmála se na něj.

„Že už mě nebudete zbytečně rozčilovat, Paule – slibte mi to.“

„Ne,“ zašeptal. Rozčilovat Měsíc, který mu zajišťuje příliv? To je nápad! To by udělal jen naprostej cvok!

„Mám vás moc ráda,“ řekla a políbila ho na tvář. A pak už se na něj ani nepodívala a odešla. Kbelík nesla opatrně od těla, aby z něj necákalo – asi tak, jak by nějaká udělaná venkovanka odnášela vědro s čerstvě nadojeným mlékem.

Ležel na zádech a jazykem nahmatával v ústech zrnka písku a kousky sádry. A chuť mýdla.

Nebudu zvracet... nebudu zvracet... nebudu zvracet!

Dotěrná naléhavost téhle myšlenky postupně ochabovala a Paul si uvědomil, že usíná. Udržel to v sobě dostatečně dlouho, aby utišující přípravek mohl začít působit. Měl vyhráno.

Pro tentokrát.

11.

Měl sen, že ho požírá nějaký pták. Nebyl to pěkný sen. Ozvala se rána a on si pomyslel: To je vono, zastřelte ho! Zastřelte tu potvoru!

A pak se probudil a uvědomil si, že je to jenom Annie Wilkesová, která za sebou zavřela zadní dveře.

Vydala se obstarat svoje hospodářství. Dolehlo k němu tlumené křupání sněhu pod jejíma nohama. Prošla kolem jeho okna, na sobě bundu, kapuci na hlavě. Z úst jí vyšlehl oblak páry, který se ihned rozbil o její rozmazaný obličej. Ani se na něj nepodívala, zřejmě plně soustředěná na svou práci. Musí nakrmit zvířectvo, vyčistit chlévy, možná napsat na zed' pár mříčích noh – vůbec by se nedivil. Obloha byla temně červená – vycházelo slunce. Půl šesté, možná už šest!

Pořád byl ještě příliv, ale on se marně pokoušel znovu usnout. Toužil zase usnout, avšak teď, kdy byl ještě aspoň trochu schopen racionálně myslet, byla právě ta pravá chvíle, aby zhodnotil svou bizarní situaci.

Došlo mu, že na celé věci je nejhorší to, že se mu o tom nechce přemýšlet, ani když ještě může. Přestože dobře ví, že se z téhle kaše může vyhrabat jedinečně tak, že něco vymyslí. Jeho mysl se to tvrdošíjně snažila ze sebe vytěsnit, jako dítě od sebe odstrkuje talíř, i když mu řekli, že nesmí od stolu, dokud všechno nesní.

Nechtělo se mu o tom přemýšlet, protože už to, že to musí prožívat, bylo k nesnesení. Nechtělo se mu o tom přemýšlet, protože pokaždé, když to zkusil, začaly se mu hlavou honit nepříjemné obrazy – to, jak ta ženská dovede občas být duchem nepřítomná, jak v něm vzbuzuje představy primitivních kultovních model a rituálních kamenů, jak se mu ten žlutý kýbl z umělé hmoty blížil k obličejí jako Měsíc, se kterým se měl v příští chvíli srazit. Přemýšlení o takových věcech jeho situaci změnit nedokáže, myslet na ně bylo vlastně horší než nemyslet vůbec, ale jakmile svoje úvahy upřel na Annie Wilkesovou, draly se mu do nich právě tyhle představy tak vehementně, že všechno ostatní mu z hlavy vypudily. Srdce mu začalo bušit příliš rychle, většinou strachy, ale trochu i hanbou. Viděl se, jak přikládá rty k okraji toho žlutého kbelíku, znovu viděl ten mýdlový film na hladině a hadr převalující se u dna, všechno tohle viděl, a přesto se bez váhání napil. O tomhle zážitku se nikomu do konce života nezmíní, umiňoval si; pokud se ovšem stane zázrak a on se tady odtud vůbec ještě někdy dostane živý. A věděl, že on sám se na něj bude úporně snažit zapomenout, ale nikdy se mu to nepodaří.

A přesto, ať už byl zbědovaný sebevíc (nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by ho něco tak příšerného mohlo potkat), pořád se mu chtělo žít.

Mysli, človče! Snaž se něco vymyslet, proboha! Přece snad nejsi zase takovej srab, aby ses o to alespoň nepokusil.

Ne – ale moc do toho nechybí.

Potom mu hlavou projela zvláštní, hněvivá myšlenka: ten nový román se té ženské nelíbí, protože je tak hloupá, se ani nemůže pochopit, o čem vlastně je. Ta myšlenka nebyla pouze zvláštní. Za daných okolností nezáleželo ani za mák na tom, co si ta zrudla myslí o Rychlých vozech. Ale zabývat se tím, co o té knize říkála, dávalo aspoň jeho úvahám nový směr – vždyť přece bylo mnohem lepší být na ni naštvanej, než se jí bát! A tak se té myšlenky dychtivě přidržel.

Tak hloupá? Ne. Prostě jistým způsobem naprogramovaná. Nejenže nechce měnit svůj vkus. Spíš to bude tak, že je pro ni obecně jakákoli možnost změny nepředstavitelná!

Ano. Jistě, ta ženská je asi blázen, ale liší se snad v tom, jak hodnotí jeho knihy, nějak podstatněji od statisíců jeho čtenářů po celé zemi? Či spíše čtenářek, protože devadesát procent z nich to byly ženy? Vždyť ty všechny se nemohly dočkat, až vyjde další pětisetstránkové líčení bouřlivých osudů nalezence, děvčátka, které se nakonec společensky povznese tak vysoko, že se s ní ožení jeden z nejvyšších aristokratů v zemi! Všechny jsou přece stejné. Chtěly jen Misery, Misery, Misery. Pokaždé, když se na rok, na dva utrhly, aby sepsal jeden z těch svých druhých románů, z těch, ve kterých spatřoval svou „seriózní“ práci, k níž se upínal nejdříve s nadějami a pak se stále rostoucím zoufalstvím, dostával záplavu protestních dopisů právě od těchto žen. A mnoho se jich také podepisovalo jako „Vaše fanynka“ či „ctitelka číslo jedna“. Tón těch dopisů kolísal mezi dotčeným údivem (ty ho zraňovaly nejvíc), výčitkami a zalykající se zlobou, ale všechny vyjadřovaly totéž: Tohle není to, co jsem od vás čekala. O tohle vám nestojím. Prosím vás, vraťte se k Misery. Chci vědět, co dělá Misery. Kdyby napsal moderní verzi takového díla, jako je třeba Lowryho román Pod sopkou, Hardyho Tess z D'Urbervillů, Faulknerův Hluk a zuřivost, vůbec nic by se nestalo. Všechny by pořád chtěly jen Misery, Misery, Misery. Člověk se v tom těžko orientuje... Což z něj dělá postavu nepříliš zajímavou... A každé druhé slovo je sprosté!

Znovu ho zalil hněv. Vztek nad její zabeđenou tvrdohlavostí, nad tím, že ho takhle mohla unést – a věznit ho tady a nutit ho, aby si vybral, jestli bude trpět jako zvíře, nebo se poslušně napije špinavé vody z kýble na podlahu – a vrchol všeho: že si ta bestie po tom všem ještě troufne kritizovat nejlepší věc, jakou kdy napsal.

„Čert tě vem, ty čarodějnice, i s tím posraným koštětem, na kterým jsi přiletěla,“ řekl nahlas, a v tu chvíli se mu ulevilo, cítil se zase být sám sebou, i když věděl, že tahle směšná malá vzpoura nemá žádný smysl a bude mít krátké trvání – Annie byla někde venku ve chlévě a stejně ho nemohla slyšet a příliv teď ještě milosrdně ukrýval ty dva dřevěné pahýly.

Vzpomněl si, jak přišla k němu do pokoje, odpírala mu jeho pilulky a donutila ho, aby jí dovolil přečíst si rukopis Rychlých vozů. Tvář mu zrudla hanbou a pokořením, ale v téhle chvíli se mezi ně vmísil i opravdový, dusivý vztek, který z malé jiskry kdesi hluboko v jeho nitru rozkvetl v pálivý plamen. První verzi nového díla zásadně nikdy nikomu neukazoval. Nejprve si ji musel znovu pročíst, zredigovat a pak sám znovu přepsat. Dřív ji nedal z ruky. Nepůjčil ji ani Bryceovi, svému agentovi. Nikdy nikomu. Vždyť dokonce –

Proud jeho myšlenek přerušilo zabučení krávy.

Vždyť si dokonce ani nepožíval kopii první verze, až toho zredigovaného znění.

Strojopis první verze Rychlých vozů, který teď měla v ruce Annie Wilkesová, byl bohužel jediný existující exemplář románu. Paul dokonce spálil všechny poznámky, které si při rešerších a práci na něm pořídil.

Dva roky vysilující práce. A jí se to nelíbí. A je šílená.

Jí se líbí Misery. Misery se jí líbí, ne nějaký mladistvý zloděj aut ze španělské části Harlemu, gauner, který mluví sprostě jako dlaždič.

Vzpomněl si, jak mu tehdy projelo hlavou: Vyráběj si z těch popsaných listů třeba papírové skládací čepice, když chceš, jenom... prosím tě...

Znovu se v něm vzedmul vztek a pocit pokoření a společně začaly v jeho nohách probouzet tupé tepání. Ano. Práce, hrdost na ni, hodnota té práce sama o sobě... tohle všechno se rozplývalo do stínů laterny magiky, když ta bolest narůstala a stávala se takřka nesnesitelnou. To, že s ním ta ženská zacházela takhle krutě – že s ním vůbec mohla takhle krutě zacházet, když žil po většinu svého dospělého života v přesvědčení, že jeho základní definicí je slovo spisovatel – to z ní dělalo přímo monstrózní zrůdu, něco, čemu se musí za každou cenu pokusit uniknout. Ona byla opravdu primitivní modla, a pokud ho přímo nepřipraví o život, může zahubit všechno dobré, co v něm je.

Zaslechl lačné zakvícení prasete – ta bláznivá ženská si myslela, že mu to bude vadit, ale jemu se naopak zdálo, že Misery je pro prase přímo úžasné jméno. Vzpomněl si, jak toho tvora napodobovala, jak nakrčila horní ret vzhůru k nosu, jak se její tváře najednou zploštěly, jak na okamžik opravdu vypadala jako prase: Uink! Uink!

Od kůlny sem vítr zanesl její hlas: „Hóódný prasátko! Hóódný!“

Zabořil záda do polštáře, zakryl si paží oči a pokoušel se v sobě zadržet ten vztek, protože ten mu propůjčoval pocit statečnosti. A jenom statečný člověk dokáže přemýšlet. Zbabělec to nesvede.

Ta ženská musela být předtím ošetřovatelka – tím si byl jist. Byla snad dosud ošetřovatelka? Ne, protože nechodila do práce. Proč už se tomu povolání nevěnovala? To se zdálo být dost jasné. S jejím duševním vybavením nebylo něco v pořádku – značná jeho část byla silně rozviklaná. A pokud to bylo zřejmě jemu, i skrz tu hustou mlhu bolesti, která teď dusivě zavalovala jeho život, musely by to jistě snadno poznat i její kolegyně.

On měl ovšem k dispozici ještě další informace, podle nichž mohl usuzovat na míru rozviklanosti jejího nitra. Vytáhla ho přece z jeho havarovaného vozu, a místo aby zavolala policii nebo sanitku, umístila ho do svého hostinského pokoje, zavedla mu kapačku a krmila ho koňskými dávkami utišujícího prostředku. Takovými, že ho přinejmenším jednou přivedla do stavu, kterému se ohleduplně říká respirační potíže. Nikomu neřekla, že ho tady má, a když to neohlásila už dávno, znamená to, že to nemá v úmyslu ani v budoucnu.

Počínala by si obdobným způsobem, kdyby z toho rozbitého vozu vytáhla Joea Blowa z Kokoma v Indiáne? Ne. Vsadil by se, že ne. Nechává si ho u sebe, protože je Paul Sheldon, a ona –

„Ona je moje fanyňka číslo jedna,“ zamumlal Paul a znovu si paži zakryl oči.

V setmělé mysli mu vzplanula děsivá vzpomínka. Jeho matka ho jednou vzala do bostonské zoologické zahrady a on tam nemohl odtrhnout oči od jakéhosi nádherného, velkého ptáka. Měl nejkrásnější peří, jaké kdy viděl – rudé a fialové a sytě modré... a taky nejsmutnější oči. Ptal se maminky, odkud ten pták pochází, a když mu řekla, že z Afriky, pochopil, že ten krasavec je odsouzen zemřít v téhle kleci, daleko od místa, kde ho Bůh chtěl mít, a hořce se rozplakal. Matka mu koupila kornout zmrzliny a on na chvíli přestal brečet, ale pak si zase vzpomněl na toho ptáka a začal bulit znovu. Takže museli jít předčasně domů a ona mu v tramvaji celou cestu zpátky do Lynnu vyčítala, že je ufnukaná cimprlína.

To peří. Ty oči,

Tepavé nárazy bolesti v nohách začaly silit.

Ne. Ne, ne ...

Přitiskl si ohbí lokte pevněji k očím. Ze stodoly k němu v delších přestávkách doléhaly jakési tupé údery. Těžko se mohl dohadovat, co se tam děje, ale představoval si ji –

(vašeho DUCHA, vaše TVŮRČÍ SCHOPNOSTI, takhle jsem to myslela)

– jak z půdy stodoly shazuje dolů balíky sena, jak je skopává nohou, viděl je, jak se potácivě kutálejí po mlatu.

Afrika. Ten pták pocházel z Afriky. Z –

A pak se do této myšlenky zařízl jako ostrý nůž její rozčilený, téměř ječivý hlas: A myslíte si, že když jsem tehdy v Denveru stála před sou-...

Před soudem. Když jsem stála v Denveru před soudem.

Přisaháte, že budete mluvit pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, k čemuž vám dopomáhej Bůh?

(„Nechápu, kam na to ten chlapec chodí.“)

Přisahám.

(„Pořád něco píše.“)

Řekněte nám svoje jméno.

(„Z mé větve rodiny nikdo takovouhle fantazii neměl.“)

Annie Wilkesová.

(„Takovou živou představivost!“)

Jmenuji se Annie Wilkesová.

Přál si, aby toho řekla víc, ale neřekla.

„Tak pokračuj,“ zamumlal s paží přes oči – takhle se mu nejlépe přemýšlelo, nejlépe fantazírovalo. Jeho matka s oblibou líčila přes plot paní Mulvaneyové, jakou má ten její kluk úžasnou představivost, tak živou, a jaké skvělé povídečky pořád dává na papír (někdy ho ovšem místo toho vyčítavě peskovala, že je ufnukaná cimprlína) „Tak mluv, pokračuj. Honem.“

V duchu viděl tu denverskou soudní síň, viděl Annie Wilkesovou na místě vyhrazeném obžalovaným, neměla na sobě texasky, ale pomačkané červenočerné šaty a nemožný klobouk. Soudní síň byla plná zvědavců a soudce byl plešatý a obrýlený. A měl bílý knír, a pod ním velké mateřské znamínko. Ten knír ho z větší části zakrýval, ale ne celé.

Annie Wilkesová.

(„Ještě ve tři hodiny v noci si čet! Představte si to!“)

Ten duch... čtenářského obdivu...

(„Pořád něco píše, pořád si něco vymejší.“)

Musím to spláchnout.

(„Afrika. Ten pták pochází z“)

„A co dál?“ zašeptal, ale dál už to nešlo. Soudní úředník se jí zeptal na jméno a ona pořád jenom znovu a znovu opakovala, že se jmenuje Annie Wilkesová, ale víc z ní nevypadlo. Seděla tam, kompaktní hrouda zlověstné tělesnosti, a stále jenom opakovala svoje jméno. Usilovně se pokoušel představit si, z čeho byla ta bývalá ošetřovatelka v Denveru obžalovaná, až z toho nakonec usnul.

12.

Ležel v nemocničním sále. Pocítil velikánskou úlevu – tak velikou, že se málem rozplakal. Když spal, něco se stalo. Možná někdo přišel, nebo třeba Annie sama dostala rozum. Na tom nezáleží. Usnul v

domě té čarodějnice a probudil se v nemocnici.

Ale přece by ho neuložili do takhle nemožně dlouhého sálu? Vždyť byl rozlehlý jako letištní hangár! Vyplňovaly ho řady naprosto stejných lůžek (nad kterými visely naprosto stejné láhve s intravenózní výživou, napojené na naprosto stejné přístrojové zařízení). Posadil se a uviděl, že i pacienti na těch lůžkách jsou naprosto stejní – všichni byli on sám. Pak z dálky uslyšel odbíjet hodiny a uvědomil si, že ten zvuk k němu proniká zpoza stěny spánku. Tohle byl jenom sen. Úlevu vystřídal smutek.

Dveře na vzdáleném konci obrovského sálu se otevřely a vešla Annie Wilkesová – jenomže teď byla oblečená v dlouhých šatech a v zástěře a na hlavě měla zvláštní čepec. Takhle se oblékala Misery Chastainová v Miseryině lásce. Na jedné paži měla zavěšený proutěný košík, zakrytý nahoře šátkem. Sledoval ji, jak ten šátek odhrnuje a potom sahá do košíku, vytahuje z něj ruku plnou něčeho sypkého a hodí to něco do tváře prvnímu spícímu Paulu Sheldonovi. Teď teprve poznal, že to je písek – takže tahle Annie Wilkesová si hrála na Misery Chastainovou, která si hrála na pískového mužíčka, rozdávajícího spánek. Vlastně na pískovou ženičku.

Pak si všiml, že tvář prvního Paula Sheldona smrtelně zesinala, když ji zasáhl písek, a děs ho ze snu vyhnal zpátky do ložnice, kde zjistil, že nad ním stojí Annie Wilkesová, v jedné ruce drží paperbackové vydání Miseryina dítěte a záložka v té knížce naznačuje, že už ji má ze tří Čtvrtin přečtenou.

„Naříkal jste ze spaní,“ oznámila mu.

„Měl jsem zlý sen.“

„A o čem?“

Řekl jí první, co mu přišlo na mysl místo pravdy.

„O Africe.“

13.

Příštího rána za ním přišla pozdě a s tváří popelavě bledou. Dřímával, ale rázem se probudil a vzepřel na loktech.

„Slečno Wilkesová? Annie? Jste v poř-“

„Nejsem.“

Kristepane, dostala srdeční záchvat, blesklo mu hlavou, a okamžitý úlek v něm vystřídala radost. Dobře jí tak! Ať ho má! A pořádně! Ať jí to třeba roztrhne hrudník! A on se bude s neskonálním potěšením plazit k telefonu, i kdyby ho to mělo bolet nevímjak. Kdyby to jinak nešlo, třeba po skleněných střepech. A on to byl srdeční záchvat... ale ne ten žádoucí.

Došla k němu a potácela se při tom jako námořník, který právě po dlouhé plavbě vystoupil na pevninu.

„Co –“ Snažil se od ní odtáhnout, ale neměl kam uhnout. Za hlavou měl pouze pelest a za ní zeď.

„Nejsem!“ Narazila nohama na bočnici postele, zakolísala a na okamžik se zdálo, že padne rovnou na něj. Když našla rovnováhu, zůstala nad ním stát s tváří bílou jako papír, šlachy na krku našponované, na čele vystoupilou pulzující tepnu. Prsty se jí napjaly, vzápětí sevřely do valounových pěstí a pak se zase napjaly.

„Ty... ty... smrade špinavěj!“

„Co je? Nechápu, co...“ Ale najednou se mu rozsvítlo. Všechny vnitřnosti se mu sevřely a pak jako by zcela zmizely. Vzpomněl si, kde měla včera večer založenou tu knížku – asi ve třech čtvrtinách. Mezitím ji tedy dočetla. Už věděla všechno, co se z ní mohla dozvědět. Už věděla, že to nebyla Misery, kdo nemohl mít děti; že to byl Ian. Představoval si ji, jak sedí vedle v obývacím pokoji, který ještě neměl to potěšení vidět, s ústy pootevřenými a očima vytřeštěnými, protože se právě dozvěděla, že si Misery konečně uvědomila, jak se věci mají, rozhodla se podle toho jednat a potají utekla k Geoffreymu. Jestlipak se jí oči zalily slzami, když jí došlo, že Misery a Geoffrey teď spolu za zády muže, kterého oba mají rádi, nepropadnou vášnivému vzájemnému vztahu, ale naopak mu věnují největší dar, jakého jsou schopni – dítě, o kterém si bude myslet, že je jeho? A rozbušilo se jí srdce, když Misery oznámila Ianovi, že je těhotná, a on ji strhl k sobě do náruče a znovu a znovu vzlykal radostí „Panebože, drahá moje, panebože!“ a z očí se mu řinuly slzy? Několik vteřin byl přesvědčen, že se to odehrálo právě takhle. Ale místo, aby ji podle všeho očekávání zaplavil rozslzený žal, když Misery vypustí při porodu duši a Ian a Geoffrey si svatosvatě slíbí, že o Miseryina chlapečka budou společně pečovat, zuřila jako pominutá.

„Misery přece nemůže být mrtvá!“ vřeštěla nad ním Annie Wilkesová. Prsty se jí napínaly a zavíraly ve

stále rychlejším rytmu. „Misery Chastainová přece nemůže BEJT MRTVÁ!“

„Annie – Annie, prosím vás –“

Na stole stál džbán s vodou. Chňapla po něm a vychrstla ji na něj. Tvář mu zalilo studené mokro. Jedna kostka ledu mu přistála za levým uchem a sklouzla po polštáři do prohlubně na jeho rameni. V duchu už („Takovou živou představivost!“)

viděl, jak se mu tím džbánem strefuje do obličeje a on pak v té ledové koupeli umírá s roztráštěnou lebkou na masivní krvácení do mozku, a nad tou představou mu na pažích naskakovaly pupínky husí kůže.

Přesně tohle chtěla ta ženská udělat, o tom nebylo pochyb.

V posledním zlomku vteřiny se však od něj odvrátila a mrštila džbánem směrem ke dveřím, o které se rozprskl jako onehdy ona polévková miska v koutě o zed’.

Pak znovu upřela oči na něj a hřbetem ruky si odhrnula vlasy z obličeje. Na zsinalých tvářích jí teď hořely dvě rudé skvrny.

„Ty smrade špinavěj!“ zasípala. „Ty sprostá bestie jaks to moh udělat?“

Začal mluvit, rychle a naléhavě, oči upřené do její zrůzněné tváře, a v tu chvíli si byl naprosto jist, že na tom, co jí v příštích dvaceti vteřinách dokáže vysvětlit, závisí jeho život.

„Annie, v jednadsmdesátém roce minulého století ženy často umíraly při porodu. Misery obětovala svůj život za svého manžela, jeho nejlepšího přítele a svoje dítě. Její duše bude žít věč-“

„Její duše mi může být ukradená!“ zaječela. Zahrozila mu rukama, jejichž prsty byly zkroucené jako drápy dravce, jako by mu jimi chtěla vydrásat oči. „Já chci ji! A tys ji zabil! Tys ji zavraždil!“

„Já jsem ji přece nezabil!“ zaječel.

Znehybněla a dívala se na něj pohledem, který mu připomínal tu nebezpečnou temnou průrvu.

„Ovšemže ne,“ pitvořila se sarkasticky. „Ale když jste to nebyl vy, vážený pane Paule Sheldone, kdo tedy?“

„Nikdo,“ řekl už klidněji. „Prostě umřela.“

Věděl bezpečně, že takhle to skutečně je. Kdyby byla Misery Chastainová reálnou osobou, uvědomoval si, že by ho klidně mohli předvolat, aby „policii pomohl při vyšetřování,“ jak se eufemisticky vyzývají podezřelí. Měl koneckonců motiv – tu ženskou přece nenáviděl. Nenáviděl ji už od třetí knihy série. Prvního apríla před čtyřmi lety rozeslal hrstce nejbližších přátel vlastním nákladem vytištěnou knížečku, která se jmenovala Miseryin koníček. Misery v ní strávila jeden příjemný víkend na venkově tím, že se pohlavně ukájela s Bručounem, lanovým irským setrem.

Klidně by ji možná dokázal zabít... ale nezabil ji. Přestože mu šla už dlouho silně na nervy, její smrt ho tak trochu překvapila. Zůstal přece jen jako spisovatel natolik věrný sám sobě, že se do samého konce Miseryiny těžce zkoušené existence snažil napodobovat – alespoň trochu – skutečný život. Proto Misery zemřela velmi neočekávanou smrtí. Ta aprílová skopičina na tom vůbec nic neměnila.

„Lžete,“ sykla Annie. „Já myslela, že jste dobřej člověk, ale to vy nejste. Jste starej prolhanej špinavěj smrad...“

„Prostě se stalo, že umřela. To se přece někdy stává, ne? Je to jako v životě, když někdo najednou –“ V záchvatu vzteku převrátila stolek vedle postele.

Jediná mělká zásuvka se vysypala. Vypadly z ní jeho náramkové hodinky a pár drobných, zřejmě taky jeho.

Neměl tušení, že v tom šuplíku jsou. Odtáhl se od ní co nejdál.

„Vy si musíte myslet, že jsem úplně blbá,“ řekla. V ústech se jí blyštěly vyceněné zuby. „Když jsem ještě pracovala ve špitále, viděla jsem umírat desítky lidí – spíš stovky, řekla bych. Někdy při tom zoufale nařikali, jindy umřeli docela klidně ve spánku. Jistě – prostě se to stalo: umřeli, přesně jak jste říkal. V životě je to docela normální.“

Ale postavy v románech takhle neumírají! Bůh si nás bere k sobě, když si myslí, že přišel náš čas, a spisovatel je pro postavy svých příběhů taky něco jako Bůh, vždyť je stvořil úplně stejně, jako Bůh udělal nás lidi. A nikdo nemůže na Bohu chtít, aby to, co dělá, někomu zdůvodňoval a vysvětloval, prosím, to je fakt – ale pokud jde o Misery, tak já ti něco řeknu, ty šmejde hnusnej, tenhle Bůh, kterýho tu náhodou mám u sebe a kterýho tu živím, má ošklivě pochroumaný obě nohy, abys věděl... a...“

A v tom okamžiku zase jednou vyhasla. Vzpřímila se a zůstala stát s pažemi svěšenými podle těla, s pohledem upřeným na zeď, kde visela zašlá fotografie pařížského Vítězného oblouku. Stála tam a Paul ležel v posteli, po každé straně hlavy prohlubně, které v polštáři zanechaly její pěsti, a díval se na ni. Slyšel vodu z rozbitého džbánu, jak kape ze dveří na zem, a v tom okamžiku ho napadlo, že by tu ženskou mohl zabít. Kdyby nebyla mrštila tím džbánem na dveře, byl by s ním třiskl o podlahu sám, a dokud by tam takhle nehybně trčela, jako stojan na deštníky, pokusil by se jí nějakým vhodným střepem jedním mávnutím paže proříznout hrdlo.

Podíval se na věci, které se vysypaly ze zásuvky, ale válelo se tam jenom těch pár drobných, pero, hřeben a jeho hodinky. Žádná náprsní taška. A co bylo mnohem důležitější: žádný švýcarský armádní nůž.

Pozvolna přicházela k sobě a zdálo se, že veškerý hněv z ní už vyšuměl. Smutně se na něj podívala. „Myslím, že bych měla radši odejít. Asi bude lepší, když vás chvíli nebudu mít na očích. To bude nejmoudřejší...“

„Odejít? A kam?“

„Na tom nezáleží. Mám jedno místo... Kdybych zůstala tady, asi bych mohla provést nějakou hloupost. Potřebuju si to všechno promyslet. Sbohem, Paule.“

Rázné vykročila ke dveřím.

„Vrátíte se včas, abyste mi mohla dát pilulky?“ zeptal se vyděšeně.

Beze slova otevřela dveře, prošla jimi a zabouchla je za sebou. Poprvé slyšel v zámku zarachotit klíč.

Slyšel její kroky v předsíni a trhl sebou, když vztekle vykřikla – slovům nerozuměl – a něco dalšího spadlo na zem a rozbilo se. Pak venku kvílivě zachrastil startér a vzápětí naskočil motor. Na sněhu křupavě zaskřípaly otáčející se pneumatiky. A pak se zvuk motoru začal vzdalovat. Změnil se napřed ve slábnoucí vrčení a potom stále tišší bzukot, a posléze zcela odumřel.

Zůstal sám.

Sám v domě Annie Wilkesové, zamčený v tomhle pokoji. Uvězněný v posteli. Vzdálenost mezi tímhle místem a Denverem byla... řekněme, že by se dala přirovnat ke vzdálenosti mezi bostonskou zoologickou zahradou a Afrikou.

Ležel v posteli, díval se do stropu, v hrdle měl vyschlo a srdce mu prudce bušilo.

Zanedlouho hodiny vedle v obývacímu odbily poledne a moře začalo zvolna ustupovat.

14.

Jednapadesát hodin.

Díky tomu peru, propisce, kterou měl při té bouračce u sebe v kapse, přesné věděl, kolik času uplynulo. Podařilo se mu dosáhnout na zem a zmocnit se jí. Vždycky když hodiny odbily celou, udělal si na předloktí čárku – čtyřikrát kolmou a každou pátou napříč přes ty první čtyři. Když se pak Annie konečně objevila, měl takovýchhle pětičlenných záznamů na předloktí deset a jednu čárku navíc. Napřed byly ty plůtky pěkně pravidelné, ale později, když se mu začaly trást ruce naprostým vyčerpáním, ošklivě pokřivené. Byl přesvědčen, že ani jedno bití hodin nepropásl. Občas klimbal, to jistě, ale nikdy v pravém smyslu slova neusnul a díky hlasu hodin od vedle se pravidelně každých šedesát minut zcela probral k vědomí.

Po určité době začal pociťovat hlad a žízeň – i přes stupňující se bolest. Vzalo to na sebe podobu jakéhosi koňského dostihu. Nejdříve byl daleko vpředu kůň jménem Král bolesti a o několik délek za ním jel Hladový drak. Klisna Žíznivá čára se ztrácela v prachu daleko za nimi. Při východu slunce den poté, co Annie odjela, začal ovšem Hladový drak Krále bolesti silně prohánět.

Paul strávil většinu oné noci tím, že chvílemi klímal a chvílemi se koupal ve studeném potu. Zdálo se mu, že umírá. Po čase začal doufat, že umírá. Ať už se stane cokoli – jen když tomuhle trápení unikne. Nikdy v životě by si nedokázal představit, jak může být bolest krutá. Ty poničené sloupky na mořském břehu byly stále větší a větší. Viděl drobné živočichy, kteří k nim byli přísátí, snad to byli vilejší, a jakási živočišná bledá tělčka, zplihle zachycená v puklinách ve dřevu. Tyhle tvorečky měli štěstí. Pro ně už bolest skončila. Kolem třetí se přestal ovládat a začal hlasitě naříkat, naprosto nesmyslně.

V poledne druhého dne – po čtyřiaadvaceti hodinách – si uvědomil, že i když je bolest v jeho nohách a pánvi přímo šílená, začíná ho mučit ještě cosi jiného. Tenhle účastník jeho dostihu by se třeba mohl

jmenovat Feťákova pomsta. U Paula se totiž prosazovaly výrazné abstinenční příznaky. Zoufale potřeboval svoje pilulky, a to nejen proto, aby ztišily jeho bolesti.

Napadlo ho, jestli by se neměl pokusit dostat z postele, ale představa, jak se s tupým nárazem octne na zemi a jeho bolesti se pak ještě vystupňují, ho nepřekonatelně děsila. Velice živě si dokázal ta muka představit

(„Takovou živou představivost!“)

a věděl, co by ho čekalo. Stejně by to byl asi zkusil, ale ta ženská ho tady v pokoji přece zamkla. Co může dělat? Přesunout se jako slimák k těm dveřím a zůstat před nimi bezmocně ležet?

V zoufalství ze sebe poprvé stáhl příkrývku, v naději, že to s ním snad přece jen není tak zlé, jak ty hrboly na ní naznačují. Nebylo to tak zlé – bylo to mnohem horší. S hrůzou zíral na to, co se stalo s jeho nohama od kolen dolů. V duchu uslyšel zoufalý výkřik Ronalda Reagana ve filmu Královská ulice: „Kde mám zbytek těla?“

Zbytek jeho těla byl ovšem tady, a třeba se z téhle kaše dostane; vyhlídka na to byla sice stále nepravděpodobnější, ale pořád ještě to bylo technicky možné... ovšem asi se moc nedá počítat s tím, že by ještě někdy mohl chodit – a když, tak by mu jistě museli napřed obě nohy znovu zlomit, možná na několika místech, provrtat je ocelovými hřeby, udělat jim nemilosrdnou generálku a podrobit je spoustě nesmírně bolestivých manipulací.

Dala mu dlahy – to samozřejmě už dávno věděl, cítil stále jejich neústupný tlak. Netušil však, jak to konkrétně udělala. K oběma nohám měl dole hustě omotaným leukoplastem pevně přidělané štíhlé kovové tyčky, které vypadaly jako rozřezané pozůstatky hliníkových berlí; od kolen dolů vypadal tak trochu jako Imhotep, když ho našli v jeho hrobce. Nohy samy se mu odzdola až ke kolenům podivně vlnily, tu nalevo, tu napravo. Levé koleno – tepající centrum bolesti – jako by už neexistovalo. Dole byl ten poničený bērec, nahoře stehno, a mezi nimi odporná bachratá koule, která vypadala jako hrouda soli. Na stehnech, na podbřišku, dokonce i na penisu měl dosud spoustu blednoucích modřin.

Už dávno mu bylo jasné, že musí mít nohy pořádně zrasované. Teď pochopil, že je to jednoznačně mnohem horší. Měl je zřejmě z velké části rozdrčené.

Kvílivě zasténal a zase přes sebe přetáhl příkrývku. Vykulit se z postele? Ani nápad. Lepší zůstat takhle ležet, umřít tady, smířit se s touthle úrovní bolesti, i když byla příšerná, a čekat, až ho smrt z tohoto trápení vysvobodí.

Kolem čtvrté odpoledne druhého dne se začala tlačit dopředu Žíznivá čára. Už delší dobu si uvědomoval, jak má sucho v ústech a v hrdle, ale teď ten pocit začínal být stále naléhavější. Jazyk mu nějak zbytněl, byl příliš velký. Polykání mu působilo bolest. Začal úporně myslet na ten džbán s vodou, který rozbila o dveře.

Zaklímá, probudil se, znovu upadl do mátožného polospánku.

Den pomalu odešel a nastávala noc.

Strašně se mu chtělo čurat. Částí horního prostěradla si obalil úd, aby si tím připravil jakýsi improvizovaný filtr, a vymočil se přes něj do kolíčky spojených, třesoucích se dlaní. Vsugeroval si představu recyklace, vypil, co se mu podařilo v rukou udržet, a pak si olízal dlaně. Zase něco, o čem asi nebude nikdy nikomu vyprávět – pokud se ještě vůbec dožije toho, aby mohl tenhle svůj očistec někomu líčit.

Stále naléhavěji se mu vtírala myšlenka, že Annie je třeba už mrtvá. Byla to velice vyšinutá paní, a takhle vyšinutí lidé rádi páchají sebevraždou. V duchu ji viděl, jak

(„Takovou živou představivost!“)

s tou svou kraksnou zajíždí na krajnici, zpod sedadla vytahuje čtyřlístek, strká si hlavěň do úst a páchá sebevraždou. „Když je mrtva Misery, nemám proč žít. Sbohem, krutý světe!“ zakřičela Annie deštěm slz a stiskla spoušť.

Kdákavě se zasmál, pak zasténal, a nakonec zařičel bolestí. Vítr venku úpěl s ním... ale jinak si ho nevšímal.

Nebo třeba měla nehodu. Bylo by to možné? Samozřejmě! V duchu ji viděl, jak zarputile svírá volant, jede příliš rychle a

(„Z mé větve rodiny nikdo takovouhle fantazii nemel!“)

potom na ni padne ten její totální útlum a vůz sjede přes pravou krajnici ze silnice a řítí se po svahu dolů a potom na něco narazí, převrátí se, vzplane jako fakule a ona zahyne, aniž si stačí uvědomit, co se děje. Ale jestli je mrtvá, on tu teď taky bídne zajde, jako krysa v pasti. Těšil se, že upadne do bezvědomí a to mu přinese úlevu, ale bezvědomí s ním odmítalo spolupracovat. Místo toho uplynula třicátá hodina, a potom čtyřicátá, a Král bolesti splynul se Žíznivou čarou v jediného koně (Hladový drak už dávno zmizel někde v prachu vzadu) a Paul si začal připadat jako pouhý řez živé tkáně pod sklíčkem mikroskopu nebo žížala na rybářském háčku – prostě jako něco ztraceného, co se jenom nekonečně dlouho bezmocně svíjí a zoufale čeká na smrt.

15.

Když vešla do pokoje, pomyslel si zprvu, že se mu to musí jen zdát, ale pak v něm nabyl vrchu smysl pro realitu – nebo spíš sebezáchovný pud – a začal naříkat a prosit a žádonit, velmi trhaně, jako by to vycházelo z jakési neskutečně hluboké studny. Jediné, co viděl jasně, byly její modré šaty a klobouk s umělými květinami, který jí dřepěl na hlavě – přesně takhle byla asi vystrojená tehdy v Denveru u toho soudu.

Měla zruřovělé tváře a oči jí živě a radostně jiskřily. Pokud mohla Annie Wilkesová vůbec někdy vypadat hezky, bylo to právě teď. Když si pak chtěl později tuhle scénu vybavit, jediný jasný obraz, na který se zmohl, byly ty zardělé tváře a klobouk s umělými květinami. Z jakési poslední výspy zdravého rozumu a uvědomělé rozmyslnosti vykutil tenhle nápad: Vypadá jako vdova, kterou po deseti letech sexuální abstinence před chvilkou někdo přefik.

V ruce držela sklenici vody – vysokou sklenici vody.

„Napijte se,“ vybídla ho a rukou dosud ledovou zvenčí mu zvedla hlavu, aby se mohl nadzvednout a napít, aniž by se zakuckal. Stačil si třikrát hltavě loknout, takže se póry vysušené pláně jeho jazyka mohly v té vodní lázni lačně rozšířit a rozjásat, a pak mu sklenici odtrhla od rtů. Trochu vzácné tekutiny mu uniklo z úst a steklo po bradě na tričko, které měl na sobě.

Zakňoural, že chce ještě, a prosebně k ní natáhl roztřesené ruce.

„Ne,“ řekla odmítavě. „Kdepak, Paule. Jenom po troškách, jinak by to z vás šlo stejně hned ven.“

Chvilí počkala a pak mu dovolila ještě dva doušky.

„To svinstvo,“ zaprosil a zakuckal se. Vsál do sebe rty a pak si je olízl a začal si cucat jazyk. Matně si vzpomínal, že pil vlastní moč – jak byla teplá a slaná. „Prášky – bolí to – prosím“, Annie, proboha vás prosím, ta bolest se nedá vydržet –“

„Já vím, ale napřed mě musíte vyslechnout,“ řekla a upřela na něj přísný, ale zároveň mateřský pohled.

„Musela jsem odtud vypadnout, abych si mohla všechno v klidu rozmyslet. Moc jsem o všem přemýšlela a doufám, že jsem to vymyslela dobře. Chvillemi jsem si nebyla jistá, co mám dělat – někdy se mi to v hlavě všechno motá. Víím o tom a musím se s tím smířit. Proto jsem si taky nemohla vzpomenout, co jsem dělala a kde jsem byla, když mě tenkrát vyslyšeli. A tak jsem se teď upřímně modlila. Bůh existuje, abyste věděl, a nakonec vyslyší naše modlitby. Vždycky. Tak jsem se modlila. Říkala jsem mu: ‚Bože milý, co když bude Paul Sheldon mrtvý, až se vrátím?‘ Ale Bůh mi odpověděl: ‚Nebude mrtvý. Ušetřil jsem ho, abys mu ty mohla okázat cestu, po které teď musí jít.‘“

Řekla okázat, ne ukázat, ale Paul ji stejně sotva slyšel. Nemohl odtrhnout oči od té sklenice s vodou.

Annie mu dovolila další tři doušky. Zastrkal jako kobyly, hlasitě říhl a pak vykřikl bolestí, protože mu celým tělem projel křečovitý třas.

Po celou dobu ho dobrotivě sledovala.

„Dám vám lék, samozřejmě, a brzy vás to přestane bolet,“ řekla potom, „ale nejdřív musíte něco udělat. Hned jsem zpátky.“

Vstala a zamířila ke dveřím.

„Ne,“ zavřeštěl.

Nevšímal si toho. Ležel v posteli v těsném zábalu bolesti a snažil se nenaříkat, ale naříkal stejně.

16.

Napřed mu projelo hlavou, že je asi už v deliriu. Co uviděl, bylo tak bizarní, že to musel být výplod chorého mozku. Když se totiž Annie vrátila do pokoje, tlačila před sebou gril na dřevěné uhlí.

„Annie. Strašně mě to bolí!“ Po tvářích se mu řinuly slzy.

„Já vím, můj milý.“ Políbila ho na tvář. Dotek jejích rtů byl lehký jako padající peříčko. „Za chvíličku.“ Opět odešla a on zpitoměle hleděl na gril, který byl samozřejmě určený pro použití pod širým nebem někde na dvorku či na zahradě, ale teď tu stál u jeho postele a vyvolával nelitostné představy pohanských božstev a zápalných obětí.

A ona se skutečně chystala něco obětovat – když se zase objevila, nesla v jedné ruce rukopis Rychlých vozů, jediný exemplář výsledků jeho dvouleté práce. A v druhé krabičku zápalek.

17.

„Ne!“ vykřikl a celý se roztřásl. Dorážela na něj jediná myšlenka, která pálila jako kyselina: kdyby byl dal ten strojopis v Boulderu oxeroxovat, nebylo by to stálo ani sto dolarů. Mnoho lidí – Bryce, obě jeho bývalé ženy, dokonce i jeho matka – ho už celé roky upozorňovalo, že je šílenec, když si nepořizuje alespoň jednu kopii prvopisu každého svého díla a někde ji bezpečně neuloží. Koneckonců mohlo v Boulderadu, v tom jeho oblíbeném hotelu, začít hořet, vyhořet klidně mohl i jeho newyorský dům. Mohlo se přihnat tornádo, mohla přijít povodeň, nastat nějaká jiná přírodní katastrofa. Tvrdošíjně něco takového odmítal; nikoli z nějakých racionálních důvodů – jenom se bál, že by mu to třeba přineslo smůlu.

Jak se ale teď ukazuje, smůlu měl stejně a ta přírodní pohroma měla podobu hurikánu, který nesl jméno Annie. V její omezenosti jí vůbec nepřišlo na mysl, že by někde mohlo existovat ještě jedno pare Rychlých vozů, a kdyby byl dopřál sluchu všem těm dobře míněným radám, kdyby byl investoval těch mizerných sto dolarů –

„Ale ano,“ opáčila a nastrčila mu před oči tu krabičku zápalek. Strojopis jeho románu, s titulním listem navrch, napsaný na kvalitním kancelářském papíru, měla položený na klíně. Tvář měla stále přívětivě klidnou.

„Ne,“ opakoval a odvrátil od ní rozpálený obličej.

„Ano. Je to samá sprostárna. A kromě toho to není dobrý román.“

Přestal se ovládat. „Vy jste ta poslední osoba, která by mohla posuzovat jeho kvality. I kdyby byl tak dobrý, že by vás to muselo praštit do nosu,“ zaječel.

Tiše se zasmála. Její popudlivá nátura zřejmě odjela někam na dovolenou. Ovšem vzhledem k tomu, co je Annie Wilkesová zač, pomyslel si Paul, mohla se neočekávaně vrátit každým okamžikem s kufr v rukou: Nemohla jsem to tam vydržet. Tak jak se vede?

„Tak zaprvé – kdyby byl opravdu dobrý, nikdy by mě to nepraštilo do nosu,“ řekla. „Spíš kdyby byl špatný, to možná. A zadruhé: já poznám, co je dobré a co je špatné, Paule. A vy jste dobrý. Potřebujete jenom trochu pomoci. A teď si vezměte ty sirky.“

Toporně vrtěl hlavou. „Ne.“

„Ano.“

„Ne!“

„Ano.“

„Říkám ne, krucifix!“

„Jen si poslužte – v životě jsem slyšela klít už spoustu lidí.“

„Neudělám to.“ Zavřel oči.

Když je otevřel, držela v ruce lesklý plochý čtvereček, na kterém bylo nahoře světlemodře vytištěno slovo NOVRIL a těsně pod ním červenými písmeny VZOREK – POUZE NA LÉKAŘSKÝ PŘEDPIS. A pod tím varováním čtyři vypoukliny s pilulkami. Chňapl po nich, ale ona včas rukou ucukla.

„Až ten škvár spálíte,“ prohlásila. „Pak vám dám vaše pilulky – třeba všechny čtyři najednou. A přestane vás to bolet. Uklidníte se, a až se trochu vzpamatujete, povlíknu vám čistě postel – vidím, že jste se počural, a asi to není nic příjemného, válet se v mokru. A převlíknu taky vás. A to už začnete mít hlad a já vám přinesu dobrou polívčičku. Možná i pár suchých topinek. Ale dokud to nespálíte, nemůžu pro vás nic udělat. Lituji.“

Jeho jazyk chtěl už říct Ano, ano – tak já to spálím! Proto se do něj zakousl. Znovu se odvalil z její blízkosti – pryč od toho pokoušivého panýlku s bílými pilulkami v průhledných komůrkách. „Vy nejste člověk, vy jste ďábel,“ vyhrklo z něj.

Znovu čekal, že se rozzuří, ale jenom se shovívavě zasmála, a v tom smíchu se ozývaly podtóny

chápavého smutku.

„Ale jistě! Jistě! Přesně tohle si myslí malé dítě, když maminka najednou vejde do kuchyně a překvapí ho, jak si hraje s lahví přípravku na mytí nádobí, kterou vytáhlo ze skřínky pod dřezem. Takhle to ovšem nepoví, protože mu chybí vzdělání, co máte vy. Řekne jenom: „Jsi zlá, mami!““

Rukou mu odhrnula vlasy z horkého čela. Pak mu pomalu sjela prsty dolů po tváři, pokračovala po straně krku, a než ruku odtáhla, povzbudivě mu krátce stiskla rameno.

„Mamince to přijde líto, když to slyší a když se to děcko rozbřečí, protože mu tu láhev musí vzít – přesně jako teď brečíte vy. Ale ví, že má pravdu, a tak koná svou povinnost. Zrovna tak jako já dělám svou.“

A Annie třikrát poklepala klouby sevřené pěsti na jeho strojopis – sto devadesát tisíc slov a pět životů, na kterých Paulu Sheldonovi, když byl ještě zdravý a nevěděl, co je to bolest, velice záleželo. Sto devadesát tisíc slov a pět životů, které teď každým okamžikem shledával stále postradatelnějšími.

Pilulky. Ty pilulky. Musí dostat ty prokletý pilulky. Těch pět životů – to jsou jen stíny. Ty pilulky ne. Ty jsou skutečné.

„Paule?“

„Ne!“ vzlykl.

Tiché zachrastění pilulek v jejich pouzdyrkách – pak ticho – potom o něco hlasitější zachrastění zápalek v krabičce.

„Paule?“

„Já čekám, Paule.“

Prokristapána, člověče, proč si tady hraješ na zásadového hrdinu a na koho chceš proboha udělat dojem? Myslíš, že tohle je nějaký film nebo televizní pořad a diváci pak budou hodnotit tvou statečnost? Bud' udělaš, co po tobě ta bestie chce, nebo můžeš odolat. Když odoláš, chcípneš nakonec jako pes, a ona ten strojopis stejně spálí. Takže co hodláš podniknout? Válet se tady a trpět jako zvíře kvůli knize, které by se ve srovnání s nejméně úspěšnou Misery prodalo sotva polovina výtisků? A kterou by Peter Prescott v onom veleváženém literárním orákulu, které se jmenuje Newsweek, rozcupoval tím svým typickým rafinovaně pohrdavým způsobem na cucky? Nebud' blázen, člověče, vzpamatuj se! Galileo přece taky couvnul, když viděl, že to ti pánové myslí smrtelně vážně!

„Paule? Já čekám. Můžu čekat třeba celý den. I když bych řekla, že nebude dlouho trvat a dostanete se do komatu. Už teď k tomu nemáte daleko, a já mám spoustu...“

Její hlas odezněl.

Tak jo! Dej mi ty sirky! Dej mi třeba louč! Dej mi letadlo a náklad napalmu! Shodím taktickou nukleární bombu, kam budeš chtít, udělám všechno, co si budeš přát, ty zatracená zrůdo!

Takhle v něm mluvil oportunista, ten, kdo chtěl přežít. Ale jiná jeho část, ta umdlévající, to jeho druhé, téměř komatózní já, to dosud kvílelo do tmy: Sto devadesát tisíc slov! Pět životů! Dva roky práce! A co bylo nejdůležitější: Ten román je pravdivý! Co ty víš o pravdě života, ty pošahaná krávo?

Pěra postele záupěla, protože Annie se zvedla.

„Dobrá. Vy jste opravdu velmi tvrdohlavý chlapec, to vám řeknu. Ale já tady u vaší postele nemůžu sedět celou noc, i kdybych nevímjak chtěla! Mám za sebou skoro hodinu jízdy autem, a to jsem strašně pospíchala, abych tu byla co nejdřív. Za chvíli se vrátím a uvidím, jestli jste si to už rozmyslel a –“

„Tak to spalte sama!“ zaječel na ni.

Obrátila se a vážně se na něj podívala. „Ne,“ řekla. „To opravdu nemůžu udělat, i když bych docela ráda, a vím taky, že bych vám tím ušetřila ta muka, která kolem toho prožíváte.“

„A proč ne?“

„Protože to musíte udělat vy sám ze své svobodné vůle,“ odpověděla mu upjatě.

V té chvíli se rozesmál a její obličej poprvé od chvíle, kdy se vrátila, zbrunátněl. Vyšla z místnosti se strojopisem v podpaží.

18.

Když se za hodinu vrátila, ty sirky si od ní vzal.

Napřed položila na rošt grilu titulní stránku. Pokusil se škrtnout zápalkou, ale nešlo mu to. Bud' se mu smekla ze škrtačí plošky, nebo mu vypadla z prstů.

A tak mu Annie sirky vzala z ruky, rozškrtila jednu sama a zapálenou mu ji předala. Dotkl se plamenem

růžku papíru a zápalku upustil do vaničky grilu. Potom fascinovaně sledoval, jak plamen nejprve papír ochutnal a pak lačně zhltl. Tentokrát si Annie přinesla grilovací vidlici, a když se stránka začala kroutit, prostrkala ji mříží dolů.

„Takhle to bude trvat celou věčnost,“ upozornil ji. „To já nemůžu –“

„Ne, zvládnem to za chvíličku,“ ujistila ho. „Ale musíte spálit aspoň pár jednotlivých stránek, Paule – symbolicky, na potvrzení toho, že chápete, proč se to musí udělat.“

Položila na gril stránku jedna. Pamatoval si, co na ni ve svém newyorském domě přibližně před čtyřia dvaceti měsíci napsal: „Nemám aut’ák,“ řekl Tony Bonasaro a šel naproti děvčeti, které scházelo ze schodů. „Dlouho mi trvá, než se něco naučím, ale v autech se vyznám a jezdím zatraceně rychle.“

Podobným způsobem dokáže v člověku probudit staré zážitky, když náhle zaslechne nějakou populární písničku, která se v dané době ustavičně hrála v rádiu – viděl ten den před sebou, jako by to bylo včera. Vzpomínal si, jak v bytě přecházel z jedné místnosti do druhé, hlavu plnou té knihy, ba víc, tím novým románem přímo těhotný – a toho dne na něj konečně přišly porodní bolesti. Upamatoval se, že toho dne už předtím našel pod polštářem na pohovce Joaninu podprsenku – byla u něj naposledy před dobrými třemi měsíci, takže to přesvědčivě dokládalo, jak to firma, která se měla starat o úklid bytu, trestuhodně fláká. Vzpomínal na šumot newyorské dopravy, proudící dole ulicí, a na monotónní vyzvánění, které svolávalo věrné ovečky do blízkého kostela na mši.

A upamatoval se, jak se šel slavnostně posadit za stůl.

Jako vždy pocit blahodárné úlevy, že konečně zase začíná psát, pocit připomínající volný pád do jámy ozářené jasným světlem.

Jako vždy temná jistota, že se mu nebude dařit psát tak dobře, jak by si přál.

Jako vždy strach, že to nebude umět dotáhnout do konce, obava, že se v plné rychlosti rozbije o prázdnou zeď.

Jako vždy ten úžasně radostný pocit z vykročení na cestu.

Pohlédl na Annii Wilkesovou a tiše, ale zřetelně ji poprosil: „Annie, prosím vás, nenuťte mě k tomu.“

I nadále mu však nastavovala před oči tu krabičku zápalek a řekla: „Jednejte, jak sám uznáte za vhodné.“

A tak své dílo začal pálit.

19.

Musel sám spálit první a poslední stránku a devět dvoustran z různých míst strojopisu – protože devítka, jak mu vysvětlila, je mocné číslo a zdvojená devítka přináší štěstí. Všiml si, že vulgární slova, alespoň v té části textu, který stačila přečíst, začárala značkovačem.

Když dohořela devátá dvojice stránek, řekla: „Takhle se mi líbí. Hodnej chlapec. Je mi jasné, že tohle vás musí bolet skoro stejně tak strašně jako ty vaše nohy, a už vás nechci dál mučit.“

Odstranila mřížku grilu a celý zbylý strojopis uložila do jeho vaničky. Křehké zuhelnatělé zbytky už spálených stránek se pod ním na dně rozpadly. V místnosti to páchlo fosforem ze sirek a shořelým papírem. Smrdí to tu jako na předsíni v pekle, pomyslel si v tom svém deliriu, a kdyby ještě něco zbývalo v té svraštělé ořechové skořepině, která kdysi bývala jeho žaludkem, určitě by to teď vyzvrátil.

Škrtla další zápalkou a vložila mu ji do ruky. Podařilo se mu trochu se naklonit a upustit ji do vaničky.

Ted’ už to bylo jedno. Už na tom nezáleželo.

Šťouchla do něj.

Mátožně otevřel oči.

„Zhaslo to.“ Zapálila další sirku a předala mu ji.

Zase se donutil nahnout a přiložil sirku k rohu toho štůsku papírů. Pásová pila, zakousnutá do jeho nohou, při tom začala usilovně pracovat. Tentokrát se plamínek zápalky nescvrkl a neodumřel, ale začal se učinlivě šířit.

Paul klesl zpátky na polštář, oči zavřené. Naslouchal praskání ohně a cítil teplo, které z něj začalo sálat.

„Propána!“ vyjekla vyděšeně.

Otevřel oči a uviděl, jak horký vzduch zdvíhá z grilu zuhelnatělé útržky papíru, které pak splašeně poletují po pokoji.

Annie dusavě vyběhla z místnosti. Slyšel, jak napouští vodu do kbelíku. Nevzrušeně sledoval, jak jeden

černý útržek toho, co bývalo jeho dílem, poletuje po místnosti a nakonec přistává na řídké zácloně. Zamrkala tam jiskra – měl čas zauvažovat, jestli v místnosti nezačne hořet – a pak odumřela. V zácloně po ní zbyl propálený otvůrek, jako od hořící cigarety.

Popel se mu začal snášet i na postel. Několik útržků spáleného papíru mu přistálo na ruku. Nevšímal si toho. Co se má stát, ať se stane.

Annie se vrátila. Těkala očima na všechny strany, jak se snažila sledovat každou zuhelnatělou stránku, když se zvedla z grilu a začala poletovat po pokoji. Plameny vystrkovaly růžky přes okraj vaničky.

„Propána!“ opakovala. Kýbl držela v ruce a rozhlížela se, kam ho má vylít – a jestli je to vůbec třeba. Rty se jí třásly a měla je vlhké slinami. Paul zahlédl, jak vysunula jazyk a olízla si je. „Propána!

Propáníčka!“ Na víc se zřejmě nezmohla.

I v nemilosrdném skřipci své bolesti prožíval teď Paul okamžiky zalykavého potěšení – takhle tedy vypadá Annie Wilkesová, když má strach. Cítil, že by se na to dokázal dívat snad věčně.

Z grilu se odpoutala další stránka, kterou i ve vzduchu zdobily plápolavé plamínky, a to rozhodlo. Znovu vyjekla: „Propáníčka!“ a vodou z kbelíku opatrně zalila oheň ve vaničce grilu. Hlasitě to zasyčelo a ke stropu odtamtud vyrazil oblak páry. Do zápachu, který naplňoval místnost, se vmísila vlhkost a byl teď ještě odpornější, i když už tak neštípál v nose.

Když odešla, podařilo se mu zvednout se na lokti ještě jednou. Nahlédl do vaničky grilu a uviděl tam cosi, co připomínalo ohořelý kus dřeva, plovoucí na hladině zčernalé tůně.

Annie Wilkesová se zanedlouho vrátila.

Bylo to neuvěřitelné, ale tlumeně si prozpěvovala.

Nadzvihla ho a vložila mu do úst pilulky.

Spolkl je a pak klesl zpátky na polštář. V hlavě mu žhnulo: Jednou ji vlastníma rukama zabiju.
20.

„Jezte,“ pobízela ho odkudsi zdaleka. Cítil bodavou bolest. Otevřel oči a uviděl, že Annie sedí vedle něj – poprvé se octl na stejné úrovni s ní, tváří v tvář. S mátožným, zmámeným úžasem si uvědomil, že po všech těch nekonečných dnech poprvé sedí... skutečné vzpřímeně sedí.

Ale copak na tom záleží? pomyslel si a nechal svoje víčka zase klesnout. Byl příliv a jeho sloupky byly pod vodou. Konečně byl příliv, a až začne ustupovat, bude to možná navěky, a proto on popluje po vlnách, dokud tady ještě jsou, a na to, že sedí, může myslet až potom...

„Jezte!“ křikla znovu, a opět následoval útok bolesti. Bzučela mu na levé straně hlavy a on marně kňoural a snažil se od ní odtáhnout.

„Jezte, Paule! Musíte se vzpamatovat a něco do sebe dostat, nebo...“

Zzzzzik! Ušní lalůček. Štípala ho do něj.

„No jo,“ zamumlal. „Dobrá! Utrhnete mi ucho, proboha.“

Donutil se otevřít oči. Na každém víčku jako by mu visel blok cementu. Vzápětí měl v ústech lžici a do krku mu vtekl doušek horké polévky. Spolkl ho, aby se nezadusil.

A najednou – dámy a pánové, něco takového se na dostihové dráze jen tak nevidí! křičel reportér – se zezadu vynořil Hladový drak. Jako by ta první lžice polévky probudila Paulův záživací systém z hypnotického spánku. Zhltal zbytek tak lačně, že ho málem nestačila krmit, a jak srkal a polykal, jeho hlad spíš narůstal než ustupoval.

Matně si vzpomínal, že ten nešťastný smradlavý gril odtáhla z pokoje, když se z něj ještě kouřilo, a místo něj přijela s něčím, co ve své omámené zemdlenosti považoval za nákupní vozík ze samoobsluhy.

Nepocítil nad tím žádný překvapený údiv – bydlel přece u Annie Wilkesové. Gril, vozík ze samoobsluhy, zítra možná sloupek parkovacího automatu nebo jaderná hlavice. Když člověk žije v panoptiku, musí být připraven na vše a nic ho nemůže překvapit.

Potom o sobě přestal vědět a teprve teď mu došlo, že to nebyl nákupní vozík, ale složené pojízdné křeslo pro invalidy. A v tom teď seděl, roztržštěné nohy natažené před sebou, v pánevní oblasti nepříjemně oteklý, a dlužno říct, že se v téhle nové pozici necítil právě nejpohodlněji.

Posadila mě do toho v době, kdy jsem o sobě nevěděl, pomyslel si. Musela mě zvednout. Moje bezvládné tělo. Panebože – ta musí mít sílu jako bejk.

„A dojedli jsme!“ řekla spokojeně. „Mám moc velkou radost, že vám ta polévka tak chutnala, Paule.“

Začínám věřit, že se zase dáte dohromady. Nebudete na tom tak dobře, jako předtím, to jistě ne, ale... jestli už nebudete zlobit a nestane se nic mimořádného, nemám o vás strach. Dostanete se z toho. Teď vám čistě povléknu postel, nevypadá zrovna vábně, a pokud nebudete mít větší bolesti a budete mít pořád ještě hlad, dovolím vám sníst pár topinek.“

„Děkuju, Annie,“ hlesl pokorně, a v duchu si říkal: Tvůj chřtán. Jestli se mi naskytne příležitost, dostaneš ještě šanci olíznout si rty a říct „Propáníčka!“ Ale jenom jednou, Annie.

Jednou jedinkrát.

21.

O čtyři hodiny později už byl zase zpátky v posteli a za jednu pilulku Novrilu by byl ochoten spálit všechny svoje knihy. Samo sezení mu žádné velké potíže nepůsobilo – zvlášť když měl toho svinstva v krevním oběhu tolik, že by to dokázalo uspat polovinu pruské armády; ale teď se mu zdálo, že mu ve spodní části těla řadí rozdrážděný roj včel.

Nařikal velmi hlasitě – to jídlo s ním muselo něco provést, protože si nevzpomínal, že by od chvíle, kdy se vynořil z toho temného mraku, dokázal takhle řvát.

Vycítil, že než vešla do pokoje, stála dlouho na prědsini hned za dveřmi, ztrnule, vyhasle, nepřítomně, zírajíc prázdňým pohledem na knoflík dveří nebo možná na obrazce čar na svých dlaních.

„Tady máte.“ Podávala mu lék – tentokrát jen dvě pilulky.

Spolkl je. Držel jí ruku v zápěstí, aby ustálil sklenici.

„Kromě tamhle toho jsem vám ve městě koupila ještě jeden dárek,“ řekla, když vstala. Ukazovala při tom na invalidní vozík, který odpočíval v koutě, kovové opěrky na nohy bojovně vytrčené.

„Ano?“ zasípal.

„Zítř ráno vám ho přinesu. A teď se musíte pořádně vyspat, Paule.“

22.

Avšak spánek dlouho nepřicházel. Vznášel se na tišivém polštáři Novrilu a přemýšlel o situaci, do které se dostal. Zdálo se mu, že to teď je o něco snazší, než když měl hlavu plnou knihy, kterou napřed stvořil a pak zlikvidoval.

Věci... izolované věci, podobné útržkům látky, které lze sešít k sobě a vyrobit tak příkrývku.

Nejbližší sousedé jsou odtud spíš dost daleko než blízko. Annie říkala, že ji nemají moc rádi. Jak že se jmenují? Boyntonovi. Ne – Roydmanovi. To je ono. Roydmanovi. A jak daleko je to do města? Moc daleko to jistě nebude. Byl někde uvnitř kruhu, jehož průměr může být stejně tak pětadvacet jako pětasedmdesát kilometrů. Někde v tomhle kruhu je domek Annie Wilkesové, dům Roydmanových i městečko Sidewinder – asi pěkně ubohá díra.

A můj vůz. Moje camaro je taky někde uvnitř tohoto kruhu. Jestlipak ho policie našla?

Asi sotva. Byl dost známý člověk. Kdyby se našlo auto, jehož značka byla zaregistrovaná na jeho jméno, nepříliš složitým pátráním by se jistě snadno zjistilo, že byl v Boulderadu a pak se někde ztratil. Kdyby našli nabouraný prázdňý vůz, ihned by ho začali hledat, mluvilo by se o tom ve zprávách...

Ona se nikdy nedívá na televizní zprávy, nikdy neposlouchá rádio – pokud ovšem nepoužívá mušličku do ucha nebo sluchátka.

Připomínalo to toho psa z jednoho příběhu o Sherlocku Holmesovi – psa, který neštěkal. Paulův vůz se ještě nenašel, a proto se tu ještě neobjevila policie. Kdyby ho byli našli, určitě by si prověřili každého, kdo bydlel v tom hypotetickém okruhu, to bylo evidentní. A kolik lidí mohlo uvnitř toho kruhu bydlet, tady nahoře na Západním svahu? Roydmanovi, Annie Wilkesová, možná deset dvanáct dalších rodin? Ovšem to, že ho ještě nenašli, neznamená, že by ho nemohli objevit později.

Začala se prosazovat jeho živá představitivost (ta představitivost, kterou nezdědil po nikom z matčiny strany). Policista byl vysoký, svým chladným způsobem hezký, a měl licousy, které byly možná trochu delší, než povolovaly předpisy. Na očích měl zrcadlové sluneční brýle, ve kterých osoba, které se vyptával, mohla vidět svůj dvojnásobný odraz. Mluvil s výrazným středozápadním akcentem.

Nedaleko odtud, nahoře v Humbukovejch horách, jsme našli převrácený vůz, kterej patří jednomu slavnému spisovateli – Paul Sheldon se jmenuje. Na sedadlech a na palubní desce byla krev, ale jinak po něm nikde ani stopy. Musel z toho vraku nějak vylézt, možná dokonce v tom šoku ušel kus cesty – To bylo k smíchu, když se uváží, v jakém stavu jsou jeho nohy, ale policie samozřejmě nemohla vědět,

jaká zranění utrpěl. Mohli se jenom domýšlet, že když ho v tom voze ani nikde poblíž nenašli, musel na tom být tak dobře, že se dokázal kus cesty vzdálit. Jejich úvahy se sotva mohli stočit k tak nepravděpodobné možnosti, jako je únos, alespoň zpočátku ne – ale asi je to nenapadne nikdy. Nevzpomínáte si – nezhlédla jste někoho na silnici? Toho dne, kdy byla ta sněhová bouře? Dost vysoký chlap, dvačtyřicet let, světlehnědý vlasy! Na sobe mel asi modrý džín, kostkovanou flanelovou košili a prošivanou bundu. A musel bejt tak trochu pošramocenej. Klidně moh zapomenout, kdo vlastně je, po šoku z tý bouračky.

Annie by tomu poldovi nabídla v kuchyni kávu. A dávala by si velmi dobrý pozor na to, aby všechny dveře mezi kuchyní a hostinským pokojem byly dobře zavřené. Kdyby on náhodou zasténal. Kdepak, pane seržante – neviděla jsem ani živou duši. Vracela jsem se totiž z města, jak rychle to šlo, protože Tony Roberts mě varoval, že ta bouře neuhne na jih, jak slibovali meteorologově, ale půjde rovnou na nás.

A policista dopije kávu a zvedne se. No – kdybyste se náhodou setkala s někým takovým, paničko, doufám, že byste nám to neprodleně oznámila. Je to dost slavný člověk. Několikrát se o něm psalo v různých časopisech. To víte, že bych vám to dala vědět, pane seržante!

A policista by se vzdálil.

Možná, že se něco takového už odehrálo a on o tom jenom neví. Možná, že nějaký kolega tohoto jeho imaginárního policisty Annie navštívil, když byl on ještě v bezvědomí. Vždyť byl v limbu pořádně dlouho. Ale když se nad tím trochu zamyslel, téměř tuto možnost vyloučil. Nebyl žádný Joe Blow z Kokoma, bezvýznamná osoba, která tudy jen náhodou projížděla. Psalo se o něm v časopisech – People referoval o jeho prvním bestselleru, Us o jeho prvním rozvodu, Personality Parade mu jednu neděli věnovala samostatnou otázku ve svém kvizu. Několikrát by to pak ještě prověřovali, třeba jenom telefonicky, možná ti samí místní policisté. Když se takhle beze stopy vypaří nějaká celebrita, nebo aspoň spisovatelská kvazicelebrita, jako tomu bylo v tomhle případě, začne pěkný kolotoč.

Tohle jsou jenom samé dohady, člověče.

Možná jsou to dohady, možná logické úvahy. Obojí je lepší než se tady jenom nečinně válet.

A co třeba svodidla?

Snažil se rozpomenout, ale nedařilo se mu to. Pamatoval si pouze, že sáhl po cigaretách, potom ten podivuhodný kaleidoskop, ve kterém si země s oblohou vyměňovaly místo, a pak tu tmu. Ale deduktivní metoda (nebo kdyby chtěl být puntičkář, inteligentní domýšlení situace) ho vedla spíše k závěru, že tam žádná svodidla nebyla. Rozbitá svodidla či přervaná ochranná lana by vzbudila pozornost cestářů.

A co se tedy tenkrát vlastně stalo?

Ztratil vládu nad vozem v místě, kde po stranách silnice nebyl žádný větší spád – jinak to nemohlo být, jenom mírný kopeček, po kterém se auto svezlo. Kdyby tam byl větší svah, určitě by tam byli už dávno instalovali svodidla. A Annie Wilkesová by se k němu těžko dostávala, nemluvě o tom, jak by ho pak vlekla zpátky na silnici.

Kam se tedy jeho vůz poděl? To je jasné – pohřbil ho sních.

Paul si zakryl oči předloktím a v duchu uviděl sněhový pluh městské silniční správy, jak se šine do kopce k místu, kde on měl dvě hodiny předtím ten karambol. Pluh vypadá jako temně oranžová bublina, prodírající se sněhovou vánicí. Začíná se stmívat, řidič je zachumlaný až po oči a na hlavě má naraženou staromódní modrobílou vatovanou čepici s klapkami přes uši. Napravo od něj, na konci mírného svahu, který pak o kousek dál přechází do hlubší rokle, která je pro tenhle kopcovitý kraj typičtější, kousek od silnice, bezmocně trčí camaro Paula Sheldona. Na zadním nárazníku má vybledlou modrou nálepku s nápisem HART PREZIDENTEM. Ta nálepka je tam dole nejsvětlejší bod. Ten člověk, co řídí sněhový pluh, havarované auto nevidí; nálepka na nárazníku je už značně vyšisovaná a řidičovy oči ji nepostřehnou. Vysoká špičatá příď pluhu mu zabraňuje v bočním výhledu, kromě toho je už skoro tma a on toho má plné zuby. Už se nemůže dočkat, až tuhle svou poslední rundu dokončí, předá tu kraksnu kolegovi a s úlevou si zajde na šálek horkého čaje.

Projíždí tedy kolem a pluh chrlí směrem na svah vpravo hustá oblaka sněhu. Auto bylo už předtím zaváté až k okénkům, a teď je pohřbené až po střechu. Později tudy s pluhem opačným směrem projede řidič další směny a havarované auto pohřbí definitivně. To už je to bouřkové přitížení velmi hluboké a

neproniknutelné a řidič vidí i přímo před sebou jen jakési neskutečné stíny Paul otevře oči a zahledí se na omítnutý strop. Je tam složitý obraz jemných prasklinek, které tam vytvářejí podivný propletenec tří Vě. V průběhu nekonečných dní, které v tom pokoji strávil od chvíle, kdy vyšel z temného mraku nevědomí, se s tím vzorcem důvěrně seznámil a teď ho znovu začal pečlivě studovat a liné v paměti vyhledával slova počínající tímto písmenem – jako vězení a vzpoura a vampýr a vražda.

Ano.

Právě tak se to mohlo odehrát. Nebo nějak podobně.

Jestlipak i Annie Wilkesovou napadlo, co by se asi dělo, kdyby se našel jeho vůz?

Mohlo ji to napadnout. Byla šílená, ale když je někdo šílenec, neznamená to, že je taky hlupák.

Ale že by mohlo existovat ještě jedno pare Rychlých vozů, to jí nepřišlo na mysl ani ve snu.

Ano. A proč by ji to taky mělo napadnout. Měla pravdu. Žádná kopie neexistovala.

V duchu mu před očima vyvstávaly obrazy zčernalých stránek, zmateně poletujících ve vzduchu, znovu slyšel ten praskot, cítil pach té kremace – odháněl od sebe ty představy se zatátlými zuby a snažil se je vypudit ze své mysli. Představitost může někdy škodit.

Ano, neexistovala. Ovšem devět spisovatelů z deseti by ji mělo – určitě pokud by jim platili takové honoráře jako jemu, a to i za knihy, ve kterých se žádná Misery nevyskytovala. Ale ji něco takového ani ve snu nenapadlo. Však taky není žádná spisovatelka. A taky není pitomá, jak jsme si už ujasnili. Myslím, že je naprosto zahleděná do sebe. Nejenže ji její ego zcela naplňuje – ono má přímo grandiózní rozměry. Spálit ten strojopis – to pokládala za jedinou správnou věc, a představa, že by její pojetí toho, co je svatosvatě třeba udělat, mohla narušit taková prkotina jako je kopírovací stroj krmený několika ruličkami drobných, by byla velice pošetilá. Takhle jí to v hlavě nikdy nesepe, vážený příteli.

Ostatní jeho dedukce bylo možné považovat za domy vystavěné na písku, ale tahle interpretace Annie Wilkesové byla pro něj pevná jako Gibraltarská skála. V souvislosti s románovým cyklem o Misery musel provést několik rešerší, při kterých získal podstatnější informace o neurózách a psychózách, než normálně laici mívají, a dobře věděl, že i když se u hraničního psychopata mohou střídát údobí hluboké deprese a téměř agresivní přívětivosti a veselosti, pode vším je třeba hledat zbytnělé a narušené ego, přesvědčené, že se na něj upírají všechny oči, že hraje hlavní roli ve velkém dramatu, že je nositelem tvůrčího procesu, na jehož výsledek bez dechu čekají nespočetné miliony.

Takové ego prostě nedovoluje určité způsoby myšlení. Způsoby, jež lze předvídat, protože jsou všechny orientovány jedním směrem: od nevyrovnaného jedince k objektům, situacím či jiným osobám, stojícím mimo oblast, kterou jedinec kontroluje (nebo na kterou stačí jeho fantazie; v čemž v případě neurotikově může být rozdíl, kdežto psychotikovi to splývá).

Annie Wilkesová se rozhodla, že Rychlé vozy musejí být zničeny, a tak pro ni existovaly pouze v jednom exempláři.

Možná jsem ten strojopis mohl zachránit, kdybych jí namluvil, že existuje ještě další kopie. Uvědomila by si, že ničit tuhle verzi je vlastně zbytečně. Pochopila by –

Jeho dech, který se usínáním zpomaloval, mu najednou zadrhl v krku a oči se mu rozšířily.

Ano, uvědomila by si, že je to zbytečné. Musela by si připustit, že jeden směr myšlení vede do míst, která ona nemá pod kontrolou. Její ego by to zranilo, začalo by vztekle říčet a –

Jsem já to ale vzteklá ženská!

Kdyby musela čelit skutečnosti, že nemůže tu jeho „nemravnou knihu“ zničit, co kdyby ji napadlo, že místo toho zničí autora té špinavé knihy? Koneckonců je přece pravda, že pokud jde přímo o Paula Sheldona, žádná jeho kopie skutečně neexistuje.

Srdce mu splašeně bušilo. Ve vedlejší místnosti začaly bít hodiny a nahoře nad sebou slyšel dupání jejích nohou, jak přecházela po své ložnici. Potom tlumený zvuk, jak na záchodě močila, a vzápětí spláchnutí.

Pak se opět tím humpoláckým krokem vracela do postele. Zaskřípěla péra.

Že už mě nebudete zbytečně rozčilovat, Paule – slibte mi to.

Jeho mysl se najednou dala do trysku, jako vyšlechtěný klusák, který náhle vyjde z kroku a začne cválat. Co tahle primitivní psychoanalýza znamená ve vztahu k jeho vozu, pokud zde vůbec nějaká vazba existuje? Co to znamená pro něj!

„Tak moment,“ zašeptal do tmy. „Malý moment, malý moment, nezavěšujte. Hned to bude.“

Znovu si položil paži přes oči a přivolał zpátky obraz onoho státního policisty s tmavými brýlemi a přerostlými kotletkami. Nedaleko odtud, nahoře v Humbukovejch horách, jsme našli převrácenej vůz, a tak dále blablalabla.

Jenomže tentokrát ho Annie nepozve na kafe. Tentokrát se nebude cítit v bezpečí, dokud ten chlap nevypadne z domu a nebude daleko za horama. I v kuchyni, přes dvoje zavřené dveře, které je oddělují od hostinského pokoje, kde se host povaluje pěkně zdrogovaný, by ten policajt mohl slyšet jeho sténání. Kdyby našli jeho vůz, muselo by přece Annii Wilkesové dojít, že jí to značně zkomplikuje život.

„Ano,“ zašeptal. Nohy ho zase začínaly bolet, ale hrůza, která svítala z tohoto poznání, způsobila, že si to téměř neuvědomoval.

Značně jí to zkomplikuje život nikoli proto, že ho přivezla k sobě do domu, obzvlášť v tom případě, že to bylo mnohem blíž než do Sidewinderu (což Paul předpokládal); za to by od klubu obdivovatelů Misery Chastainové pravděpodobně obdržela medaili a doživotní členství (Paulovi to bylo nesmírně nepříjemné, ale takový klub skutečně existoval). Problém spočívá v tom, že ho odvezla k sobě, uložila do hostinského pokoje a nikomu o tom neřekla ani slovo. Žádný telefon na místní lékařskou pohotovost:

„Tady je Annie, bydlím u silnice do Humbukových hor, a mám u sebe chlápka, který vypadá, jako by si s něj King Kong udělal trampolínu.“ Problém spočívá v tom, že ho láduje koňskými dávkami medikamentů, ke kterým za normálních okolností nemůže mít přístup. Problém spočívá v tom, že kromě toho, že z něj udělala feťáka, píchala mu do paží jehly intravenózní výživy a opatřila mu nohy primitivními kovovými dlahami. Problém dále spočívá v tom, že někdy v minulosti stála v Denveru před soudem... a to nikoli jako svědkyně, říkal si Paul. Na to bych vsadil barák i s pozemkem.

Takže Annie se dívá za policistou, který odjíždí po cestě od jejího domu v tom svém nablýskaném bouráku (i když mu v podběžích a pod nárazníky hnízí spečené hroudy sněhu a sypací soli a znovu se začíná cítit jistější... ale ne zas tak docela, protože teď už se bude chovat jako zvíře, které větrí nebezpečí – zatím je ještě daleko, ale určitě je to nebezpečí.

Ten policajt se nedá jen tak odbýt a bude se vracet, právě proto, že jde o Paula Sheldona, nikoli starého Joea Blowa z Kokoma – Paula Sheldona, literárního Jupitera, z jehož čela vyskočila Misery Chastainová, miláček popelnic a drahoušek supermarketů. Když ho nenajdou, možná že hledat přestanou, nebo začnou pátrat někde jinde, ale co když ji tenkrát večer zahlédl někdo od Roydmanů, když jela kolem, a všimla si, že se v té její rachotině povaluje cosi podivného, zabaleného v dece, cosi, co tvarem vzdáleně připomíná lidskou postavu? A i kdyby si ničeho takového nevšimli, jistě by nic nedala za to, že si Roydmanovi nevymyslí nějakou historku, která by ji přivedla do nesnází – přece ji nemají rádi.

Policie by mohla přijít znovu, a příště by pan host nemusel být tak tichý.

Vzpomněl si, jak jí oči začaly bezcílně tékat po místnosti ve chvíli, kdy hrozilo, že by se oheň v grilu mohl vymknout z kontroly. Znovu viděl, jak si olizuje rty, jak přechází sem tam, jak střídavě svírá a otevírá ruce, jak každou chvíli nahlíží do hostinského pokoje, v němž on leží ztracený v dýmu. A jak ze sebe každou chvíli v prázdných místnostech vyráží to svoje „Propáníčka!“

Ukradla totiž vzácného ptáka s nádherným peřím – vzácného ptáka, který pocházel z Afriky.

A co by udělali, kdyby tohle všechno zjistili?

To je otázka! Znova by ji postavili před soud, samozřejmě. Přivedli by ji v Denveru na lavici obžalovaných. A tentokrát by z toho nevyvázla se zdravou kůží.

Zvedl paži z očí a zahleděl se na ten propletenec věcek, opile se plahočící po stropě. Nebylo třeba dávat si loket přes oči, aby dohlédly, jak to skončí. Pár dní si ho ještě u sebe bude držet, ale bude stačit jeden telefonní hovor, který s ní zapřede pátrající policie, nebo jedna další návštěva vyšetřovatelů, a ona se rozhodne, že se svého vzácného ptáčka zbaví. Může to chvíli trvat, ale nakonec to určitě udělá, podobně jako se divocí psi snaží zahrabat oběti svého pytláctví, když po nich poškození občané začnou systematicky pátrat.

Dá mu pět pilulek místo dvou nebo ho udusí polštářem; možná ho jednoduše zastřelí. V domě bude určitě nějaká puška – v takovýchhle odlehlých kopcích má střelnou zbraň skoro každý. A bude po problému.

Ale ne – puška to nebude.

Střelná rána by mohla nadělat moc svinstva.

Třeba by po ní zůstaly nějaké stopy.

K ničemu takovému zatím nedošlo, protože policie dosud neobjevila jeho auto. Nebylo by divu, kdyby po něm teď pátralo New Yorku či v Los Angeles, ale nikoho zatím ani ve snu nenapadlo hledat ho v Sidewinderu v Coloradu.

Ale co až přijde jaro?

Ta tenoučká věčka se krivolace plazila po stropě. Vyřídí ho. Vygumuje. Vymaže z povrchu zemského. Ta tepavá bolest v nohách byla stále naléhavější. Až hodiny příště odbijí, Annie přijde, ale on dostal strach, aby z jeho tváře nevyčetla, co se mu honí v hlavě – tušení příběhu, který je tak temný, že se nedá napsat. Oči se mu stočily doleva. Na zdi visel kalendář. Na listu, který na něm byl nastaven, byla fotografie chlapce, sjíždějícího ze svahu na saních. Podle kalendáře byl únor, ale pokud byly jeho výpočty správné, musel už být začátek března. Annie Wilkesová to prostě zapomněla otočit na další měsíc.

Jak dlouho ještě může trvat, než roztaje sníh a objeví se camaro s newyorskou poznávací značkou a průkazem v přihrádce předního panelu, který dosvědčí, že majitelem vozu je Paul Sheldon? Za jak dlouho přijde Annii znovu navštívit ten policajt? Nebo kdy se o tom Annie dočte v novinách? Kdy nastane jarní tání?

Za šest týdnů? Za pět?

Což klidně může být přesně ta doba, která mi ještě zbývá do konce života, projelo mu hlavou a celý se roztrásl. To už byly jeho nohy zcela vzhůru, a teprve když přišla Annie a přinesla mu další dávku pilulek tisících bolest, dokázal usnout.

23.

Následujícího večera mu přinesla royalku, starobylý typ kancelářského psacího stroje z doby, kdy elektrické psací stroje, barevná televize a tlačítkové telefony patřily ještě do říše science fiction. Byl černý a festovní jako vysoké šněrovací boty. Po stranách měl skleněné panely, jimiž byly vidět jeho vnitřnosti – páčky, péra, západky a drátky. Kovová vratná páčka byla silně zmatnělá dlouholetým užíváním a trčela do strany jako stopařův palec. Válec byl zaprášený, jeho tvrdý gumový povrch poškrábaný a d'ubkovatý. Přední část zdobil obloukovitý nápis ROYAL. Chvilí mu ten muzeální kousek podržela před očima, aby si ho mohl prohlédnout, a pak ho s heknutím posadila mezi jeho nohy do dolní části postele.

Díval se na něj.

Že se na něj ta věc výsměšně šklebí?

Kristepane, vypadá to tak!

Tak či onak, ten stroj nevěstí nic dobrého. Pásku to mělo dvoubarevnou, kombinaci červené a černé, značně vybledlou. Už dávno zapomněl, že se takovéhle pásky kdysi prodávaly. Pohled na tuhle však v něm neprobudil žádnou příjemnou nostalgii.

„Tak co mu říkáte?“ S dychtivým úsměvem čekala na jeho reakci.

„Pěkný!“ odpověděl bez váhání. „Zajímavá starožitnost.“

Úsměv na její tváři potměněl. „Já jsem ho ovšem nekoupila jako starožitnost. Dostala jsem ho ve městě v bazaru. Prodávají tam samé kvalitní věci.“

Reagoval s pohotovou nenuceností. „Abychom si dobře rozuměli – jistě, starožitný psací stroj, to je nesmysl! Když se nad tím člověk zamyslí, dobrý psací stroj může vydržet věčně. Tahle kancelářská mašinka, to je něco jako tank!“

Kdyby na stroj dosáhl, byl by ho obdivně poplácal. Kdyby na něj dosáhl, možná by ho i políbil.

Do tváře se jí vrátil úsměv. Tep se mu trochu uklidnil.

„Koupila jsem ho v obchodě, kterému říkají Staré jako nové. Povedený název, co? Ale ona ta paní, co jí to patří, Nancy Dartmongerová, je taky povedená.“ Annie se trošku zamračila, ale hned věděl, že to nepatří jemu – instinkt přežití, jak zjišťoval, je stejný jako každý jiný instinkt, ale je kupodivu schopen vyvolat v člověku podivuhodné zkratové reakce. Uvědomil si, že teď už některé její nálady, zvraty v jejím chování, dokáže lépe pochopit; naslouchal jejímu tikotu, jako by byla cosi jako pochroumané hodiny.

„A nejen povedená, je prolezlá samými špatnými vlastnostmi. Dartmongerka! Děvka je to – dvakrát rozvedená, a teď žije s barmanem! Proto taky, když jste řekl, že je to starožitnost –“

„Opravdu nevypadá špatně,“ ujistil ji.

Na delší chvíli se odmlčela a pak pokračovala, jako by se přiznávala k něčemu nekalému. „Chybí mu písmeno N.“

„Vážně?“

„Ano – koukněte se.“

Postavila stroj kolmo, aby si mohl prohlédnout půlkruh kladívkových paciček a přesvědčit se, že v něm jedna chybí, jako když někomu v ústech chybí jeden zub v jinak kompletním, byť povážlivě zbědovaném chrupu,

„Aha – už to vidím.“

Zase stroj položila. Postel se trochu zahoupala. Dohadoval se, že ten psací stroj může vážit hezkých pár kilo. Pocházel z doby, kdy ještě neexistovaly odlehčené slitiny, umělé hmoty... a ani zálohy na připravovanou knihu, vyjádřené šestimístnými částkami, žádné časopisy jako USA Dnes, zábavné hudební a varietní programy v televizi, slavné osobnosti propagující na obrazovce kreditní karty či vodku. A ta royalka se na něj jenom šklebila a šel z ní strach.

„Napřed za něj chtěla pětáctýřicet dolarů, ale pak pět dolarů slevila. Kvůli tomu chybějícímu písmenku En.“ Šlehla po něm prohnáním úsměvem. Kdepak, já se nenechám jen tak snadno zblbnout, říkal ten úšklebek.

Usmál se na ni zpátky. Příliv už stoupal, takže pro něj bylo snazší se usmívat i lhát. „Slevila vám? A to jste ani nemusela dlouho smlouvat?“

Annie se pyšně nafoukla. „Řekla jsem jí, že En je hrozně důležité písmeno,“ vysvětlovala.

„No to se vám povedlo! Panečku!“ Právě učinil nový objev. Pochlebovat je velmi snadné, když už se k tomu člověk jednou odhodlá.

V jejím úsměvu se objevila prohnatost, která mu nabízela, aby se s ní podělil o jakési sladké tajemství.

„Řekla jsem jí, že En je obsaženo ve jménu mého nejoblíbenějšího spisovatele.“

„A ve jménu mé oblíbené ošetrovatelky se dokonce vyskytuje dvakrát.“

Úsměv teď pohltil celý její obličej. Bylo to neuvěřitelné, ale na jejích macatých tvářích se objevil ruměnec.

Takhle nějak by to vypadalo, napadlo ho, kdyby člověk rozdělal oheň v ústech některé z těch posvátných model, které se vyskytují v afrických příbězích sira Ridera Haggarda. Takhle nějak by ta modla vypadala v noci.

„Vy pochlebníku!“ zavrkala.

„To není pochlebování,“ ujišťoval ji. „Je to tak.“

„No dobře.“ Na chvíli se zahleděla stranou. Nešlo o další z jejích „odchodů“, jenom ji ta lichotka vyvedla trochu z konceptu a potřebovala si urovnat myšlenky. Paul by možná měl z téhle scény určité potěšení, kdyby nebylo toho psacího stroje, stejně humpoláckého jako ta ženská a podobně poškozeného. Dřepěl tam proti němu, cenil na něj tu svou tlamu s chybějícím zubem a šel z něj strach.

„To pojízdné křeslo bylo mnohem dražší,“ poznamenala. „Ceny těchto věcí šly strašně nahoru, od té doby, co jsem –“ Zarazila se, zamračila a odkašlala si. Pak se na něj znovu s úsměvem podívala. „Ovšem je načase, abyste si začal sedat, a peníze v tomhle případě nejsou důležité. A vleže samozřejmě psát na stroji nemůžete. Nemám pravdu?“

„To nemůžu...“

„Mám tady takovou desku... trochu jsem ji přiřízla... a papír... počkejte!“

Vyběhla z pokoje jako mladé děvče. Paul osaměl s tím psacím strojem. Dívali se na sebe. Paulův podlézavý úsměv zmizel, jakmile se k němu otočila zády. Royalka se na něj výsměšně křenila dál. Později si říkal, že už předem věděl, jak se to všechno bude dál vyvíjet, stejně jako už předem slyšel klapot toho psacího stroje, šklebícího se na něj jako nějaké ošklivé komiksové kachňátko.

Vrátila se s balíkem psacího papíru značky Corrasable Bond a s deskou necelý metr širokou a přes metr dlouhou.

„Podívejte!“ Položila desku přes opěradla invalidního vozíku, který stál vedle jeho postele jako nějaký

kostlivec, který zašel na návštěvu. Už se jasně viděl, jak sedí za tou deskou jako vězeň v kládě. Postavila na ni psací stroj, tak, že stál k tomu jeho duchu čelem, a vedle něj položila onen balík papíru (Corrasable Bond byla značka, kterou přímo nenáviděl, protože se na něm text rozmazával, když se stránky třely o sebe). Vytvořila tak jakousi miniaturní pracovnu pro mrzáka.

„Co tomu říkáte?“

„Nevypadá to špatně,“ odpověděl. Vyslovil tuhle největší lež svého života naprosto přirozeně, a pak položil otázku, na kterou znal předem odpověď. „A co myslíte, že tady budu psát?“

„Ale Paule!“ Obrátila se na něj a oči jí v zčervenalé tváři vzrušeně těkaly. „Co myslím – já nemyslím, já to docela jistě vím! Posadíte se k tomuhle psacímu stroji a napíšete na něm svůj nový román! Svůj nejlepší román! Miseryin navrátí“

24.

Miseryin návrat. Necítil vůbec nic. Napadlo ho, že podobný pocit nicoty možná zažívá člověk, kterému právě motorová pila odřízla ruku a on v tupém úžasu zírá na svoje rudě stříkající zápěstí.

„Ano!“ Její tvář žhnula jako světlomet. Silné ruce měla sepnuté na prsou. „Bude to kniha jenom pro mě, Paule! Můj honorář za to, jak o vás pečuju a vracím vám zdraví! Jediný exemplář nejnovějšího románu o Misery! Budu mít něco, co nebude mít nikdo jiný na světě, kdyby po tom nevímjak toužil! Jen si to představte!“

„Annie, Misery je mrtvá.“ Ale už v tomto okamžiku mu hlavou blesklo něco nehorázného: Já bych ji ovšem dokázal vzkřísit. Ta myšlenka ho naplnila unaveným odporem, ale nepřekvapila ho. Proč by se člověk, který se dokázal napít z kbelíku na podlahu, nemohl v krajní nouzi přinutit napsat něco, co se po něm důtklivě chce?

„Není mrtvá,“ odporovala Annie zasněně. „Už tehdy, když jsem vás... když jsem se na vás tak rozzlobila, už tehdy jsem věděla, že ve skutečnosti není mrtvá. Věděla jsem, že byste ji nedokázal opravdu zabít. Protože jste v jádru dobrý člověk.“

„Myslíte?“ řekl a zadíval se na psací stroj. Ten se na něj stále ještě ohavně šklebil. To ještě zjistíme, jestli jseš doopravdy dobrý, kamaráde! šeptala mu ta věc.

„Jistě!“

„Annie, já nevím, jestli na tom vozíku dokážu sedět. Posledně –“

„Posledně to bolelo, já vím, a hodně. A příště to zase bude bolet. Možná ještě víc. Ale pak jednou přijde den, a nebude to trvat dlouho, i když se vám to třeba bude zdát delší, než to bude ve skutečnosti, a začne to bolet méně. A potom, zase méně. A zase méně.“

„Annie, můžu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě, můj milý!“

„Když pro vás ten příběh napíšu –“

„Román! Stejně dlouhý, jako jsou ty předcházející – možná ještě delší!“

Na chvíličku zavřel oči a pak je zase otevřel. „Dobrá – když pro vás napíšu ten román, pustíte mě, až ho dokončím?“

Přes obličej jí přelétl stín nejistoty a potom se na něj upřeně, zkoumavě zahleděla. „Mluvíte, jako bych vás tady věznila, Paule.“

Nic na to neřekl, jenom se na ni díval.

„Předpokládám, že až to dopíšete, budete... budete už v takovém stavu, že budete moct zase mezi lidi,“ pokračovala. „Tohle jste chtěl slyšet?“

„Ano, přesně tohle jsem chtěl slyšet.“

„Teda na mou duši – že jsou spisovatelé hrozní, do sebe zahledění sobci, to jsem věděla, ale netušila jsem, že jsou to taky velcí nevděčníci!“ Stále se na ni jen díval a ona za chvíli uhnula očima, netrpělivě a trochu nervózně.

Nakonec řekl: „Budou potřebovat všechny knihy z té série, jestli je máte, protože tady nemám svou konkordanci.“

„Samozřejmě že je mám!“ ujistila ho. A dodala: „Co to je – konkordance?“

„Pořadač, který na jednotlivých volných listech obsahuje veškerý poznámkový aparát k cyklu o Misery. Z valné části postavy a místa, ale se spoustou vzájemných odkazů, třikrát či čtyřikrát propojených.“

Časový vývoj děje. Historické podklady. A tak dále.“

Viděl ovšem, že ho téměř neposlouchá. To už bylo podruhé, kdy neprojevila sebemenší zájem o základní informace o povaze literární práce, které by třeba skupina adeptů spisovatelství okouzleně hltila. Důvod je velice prostý, říkal si v duchu. Annie Wilkesová je perfektní obecnost. Je to žena, která sice čte s nesmírnou láskou milostné příběhy, ale o mechaniku jejich vzniku se ani v nejmenším nezajímá. Byla ideálním ztělesněním onoho viktoriánského archetypu, kterému se říká „věrný čtenář“. O konkordancích a indexech nechtěla nic slyšet, protože Misery a ostatní postavy, mezi nimiž se tato hrdinka pohybovala, byly pro ni zcela reálné. O autorův studijní materiál neměla sebemenší zájem. To by spíš vzbudilo její pozornost, kdyby začal mluvit třeba o sčítání obyvatel v nějaké zapadlé vesničce.

„Ty knihy vám samozřejmě přinesu. Jsou trochu ohmatané a občas mají oslí rohy, ale to je jenom přesvědčivý důkaz, že je někdo čte znovu a znovu. Nemám pravdu?“

„To máte,“ přisvědčil. V tomto případě nebylo třeba lhát. „To je jasné.“

„A já se naučím vázat knihy,“ vydechla zasněně. „Miseryin návrat si sama sváží. Kromě mamčininy bible to bude jediná opravdovská kniha, kterou budu vlastnit.“

„To je hezké,“ řekl, jen aby na to něco řekl. Trošku se mu zvedal žaludek.

„Teď půjdu pryč, abyste si mohl nasadit myslitelskou čapku,“ řekla květnatě. „Není to vzrušující situace? Co vy na to?“

„To je, Annie. Naprosto souhlasím.“

„Za půl hodiny se vrátím a přinesu vám kuřecí prsíčka s bramborovou kaší, a za to, že jste takový hodný chlapec, dostanete navrch ještě pudink. A dám si pozor, abyste vzal lék proti bolesti na minutu přesně. Když budete chtít, dostanete na noc jednu pilulku navíc, abyste se mohl pořádně vyspat. Protože zítra se pustíte do práce. Uvidíte, že se budete uzdravovat mnohem rychleji, když budete psát. Vsadím se s vámi, oč chcete!“

Vydala se ke dveřím a tam se na chvilinku zastavila, otočila se a poslala mu groteskní vzdušný polibek. Dveře se za ní zavřely. Nechtěl psací stroj ani vidět a chvíli se mu dařilo stáčet oči jinam, ale nakonec to vzdal a zadíval se na něj. Trůnil na prádelníku a šklebil se na něj. Bylo mu, jako by se díval na nějaký mučící nástroj – španělskou botu, skřípec, drtič prstů. Který je prozatím v nečinnosti, ale jehož chvíle brzy přijde.

Předpokládám, že až to dopíšete, budete... budete už v takovém stavu, že budete moct zase mezi lidi. Ach Annie, tos lhala, mně i sobě. Bylo mi to jasné, a tobě taky. Viděl jsem ti to na očích.

Omezený výhled, který se před ním nyní otevíral, byl nesmírně nepříjemný: šest týdnů života, který bude trávit v bolestech se svými zpřeráženými nohama a ožívováním své známosti s Misery Chastainovou, rozenou Carmichaelovou, a po nich ho čeká spěšný pohřeb někde tady na zadním dvorku. Nebo možná dá ta ženská sežrat jeho ostatky té svini jménem Misery – to by bylo koneckonců docela stylové, i když poněkud makabrozní.

Takže proč se do toho vůbec pouštět. Ať se ta baba třeba pomine. Už takhle je to vlastně chodící flaška nitroglycerinu. Což takhle do ní trochu strčit. Ať vybuchne. Bude to lepší než tady trpět jako zvíře.

Pokusil se upřít pozornost na propletená věcka na stropě, ale zanedlouho už zase civěl na ten psací stroj. Stál nahoře na prádelníku, němý, neohrabaný a plný slov, která se Paulovi vůbec nechtěla psát, a šklebil se na něj tlamou s tím jedním chybějícím zubem.

Tomuhle přece sám nevěříš, kamaráde. Podle mě budeš chtít zůstat naživu, i když to bude bolet nevím jak. A jestli k tomu bude zapotřebí vzkřísit Misery z mrtvých, uděláš to. Aspoň se o to pokusíš – ale napřed si to budeš muset vyřídit se mnou... a můžu ti říct, že se mi ten tvůj ksicht ani trochu nelíbí.

„Nápodobně,“ zachrčel Paul.

Tentokrát se pokusil uhnout očima k oknu, za kterým padal čerstvý sníh. Brzy však zase jako očarován hleděl se svíravým odporem na psací stroj, a ani si neuvědomoval, kdy vlastně k němu stočil svůj pohled.

25.

Když ho stěhovala z postele na invalidní vozík, nebolelo to tolik, jak se obával, což bylo dobré, protože ho předcházející zkušenost poučila, že potom to bude bolet velmi.

Podnos s jídlem postavila na prádelník a potom přisunula vozík k posteli. Pomohla mu posadit se – pánevní oblast jeho těla při tom zasáhl tupý náraz bolesti, ale rychle pominul – a pak se naklonila, až se

mu postranní částí krku těsně přitiskla k rameni. Jako by to byl mohutný krk koně. Chvilku cítil její tep a tvář se mu zakřivila odporem. Pak mu pravou paží pevně ovinula záda a levou mu energicky zasunula pod stehna.

„Než vás tam dostanu, snažte se nehejbat nohama od kolen dolů,“ vyzvala ho. A pak ho bez problémů zvedla a přenesla na vozík. Šoupla ho mezi opěradla, jako by zasunovala knížku do volné škvíry na polici. Ano, je to zatraceně silná ženská, pomyslel si. I kdyby byl v nejlepší formě, byl by výsledek zápasu mezi nimi velmi nejasný. A v tomhle stavu by to bylo něco jako boxerské utkání mezi muší a supertěžkou vahou.

Položila před něj desku. „Vidíte, jak to pěkně pasuje?“ řekla a šla k prádelníku pro jídlo.

„Annie?“

„Ano?“

„Můžu vás o něco poprosit? Mohla byste ten psací stroj otočit? Myslím předkem ke stěně.“

Zamračila se. „Proč to po mně chcete? Máte pro to nějaký důvod?“

Protože nechci, aby se na mě celou noc šklebil.

„To je taková moje stará pověra,“ řekl. „Než začnu psát novou knihu, vždycky obrátím psací stroj předkem ke zdi.“ Po chvíli dodal: „Vlastně jsem to dělal každý večer, když jsem něco psal.“

„Něco takového, jako když se dětem říká, aby nekejvaly nohama, když někde sedí tak vysoko, že jimi nedosáhnou na zem, protože by tím mamince kopaly hrob, co?“ A obrátila psací stroj tak, že civěl do prázdné stěny. „Takhle je to lepší?“

„Mnohem.“

„Vy jste ale číslo,“ řekla a šla ho nakrmit.

26.

Zdálo se mu o Annie Wilkesové, jak žije na dvoře jakéhosi pohádkového arabského kalifa, vyčarovává z lahví skřítky a džiny a potom poletuje ve vzduchu na kouzelném koberci. Když letěla kolem něj (vlasy za ní vlály a oči měla jasné a jiskrné jako oči námořního kapitána, který vede svou loď mezi ledovci), všiml si, že ten koberec je celý utkaný ze zelených a bílých vláken a je to vlastně velká poznávací značka státu Colorado.

Byl jednou jeden, provolávala Annie. Byl jednou jeden, pak už nebyl. Stalo se to v době, kdy dědeček mého dědečka byl ještě dítě. Je to příběh o tom, jak jeden chudý chlapec. Slyšela jsem ho od člověka, který. Byl jednou jeden. Byl jednou jeden.

27.

Když se probudil, Annie jím cloumala a oknem se do místnosti šikmo dralo slunce – přestalo sněžit.

„Probud'te se, vy ospalče!“ Annie téměř trlikovala. „Dostanete jogurt a vejce naměkko, a pak už se do toho můžete pustit.“

Hleděl do její rozdychtěné tváře a objevil v sobě podivný nový pocit – naději. V noci se mu zdálo o Annii Wilkesové jako o Šeherezádě – její mohutné tělo se skrývalo v průhledných závojích a na velkých nohou měla navlečené růžové střevíčky s flitry, s nahoru vytočenými špičkami, a létala na kouzelném koberci a prozpěvovala magické formule, které otvíraly dveře k nejlepším příběhům. Ovšem tou Šeherezádou nebyla Annie. Byl jí on sám. A jestli bude to, co napíše, dost dobré, možná v sobě Annie nenajde sílu ho zabít, protože by se pak nedozvěděla, jak to všechno skončí; neudělá to, ani kdyby na ni její zvířecí instinkty nevímjak naléhaly, že to musí udělat...

Není v tom pro něj určitá naděje?

Podíval se jí přes rameno a uviděl, že než ho vzbudila, obrátila psací stroj zase čelem do pokoje. Cenil se na něj celý rozzářený, i s tím svým chybějícím zubem, a říkal mu, že to je správné a ušlechtilé, doufat a prát se s nepřízní osudu, ale nakonec že ho stejně nečeká nic jiného než zatracení.

28.

Převezla ho k oknu, takže na něj poprvé za dlouhé týdny dopadly sluneční paprsky a on měl pocit, že jeho tvarohové bílá kůže, tu a tam vzorovaná otlaky z věčného ležení, přímo mručí vděčným potěšením. Okenní tabulky zdobila z vnitřku v rozích mrazivá plíseň, a když natáhl ruku, ucítil z prostoru okna závan chladu. Ten pocit byl zároveň osvěžující i trošku nostalgický, jako písemný pozdrav od starého přítele. Po mnoha týdnech – připadalo mu, že to byly celé roky – teď před sebou konečně viděl něco jiného než

jen tenhle pokoj a jeho neměnné vybavení – modré tapety, obrázek Vítězného oblouku, dlouhý, předlouhý měsíc únor, symbolizovaný tím sáňkujícím chlapcem (bylo mu jasné, že se mu tvář toho kluka a jeho čepice s bambulí zjeví napříště před očima pokaždé, když se leden promění v únor, i kdyby měl tuhle střidu měsíců zažít ještě třeba padesátkrát). Vyhlížel do tohoto nového světa stejně lačně, jako kdysi v dětství dychtivě sledoval svůj první film – jmenoval se Bambi.

Obzor byl blízko, jako všude ve Skalnatých horách, kde dalekým výhledům do světa nevyhnutelně brání vzdušné valy obrovitých kamenných pláští. Oblohu vyplňovala dokonalá modř časného rána, neposkvěněná jediným mráčkem. Po úbočí nejbližšího horského svahu se plazil zelený koberec lesa. Mezi jeho okrajem a domem se táhl volný prostor – mohl měřit nějakých třicet hektarů. Sněhová pokrývka, která na něm ležela, byla dokonale neporušená a oslepujivě bílá. Nebylo možné rozpoznat, je-li pod ní obdělávaná půda nebo pouze louky. Pohled na ten otevřený obdélník narušovala jediná budova – překvapivě dobře udržovaná červená stodola. Když Annie mluvila o svém domácím zvířectvu nebo když ji viděl štrachat se venku kolem oken a rozrážet svůj sražený dech pevnou přídí obličej, představoval si zchátralou hospodářskou budovu, podobnou těm, co se vyskytují na ilustracích z dětských strašidelných příběhů – se střechou prohnutou od každoročních náporů sněhu, se slepými a zaprášenými okénky, sem tam rozbitými a zakrytými lepenkou, se širokými dvoukřídlými dveřmi, možná vypadlými z pantů a nebezpečně vykloněnými. Tahle elegantní a upravená budova s temně červeným, žlutě lemovaným nátěrem, vypadala ovšem spíš jako pětimístná garáž nějakého zazobaného statkáře, která se jako stodola pouze tváří. Z jedné strany k ní byl přistaven sněhový pluh, zasazený do dřevěného rámu. Když ho Annie chtěla připojit před svůj džíp, stačilo opatrně s ním najet k rámu pluhu, aby tažné háky na jeho kostře přesně dosedly do úchytnů na rámu pluhu, a zatáhnout za uzamykací páčku na přístrojové desce. Perfektní zařízení, zvláště pro ženu, která tady žila sama a neměla po ruce žádné sousedy, které by si mohla zavolat na pomoc (až na tu špinavou famílii Roydmanových, samozřejmě, ale i kdyby Annie umírala hladu, od těch lidí by asi nepřijala ani mísu voňavých vepřových kotlet). Cesta ke stodole byla pečlivě upravená, důkaz toho, že Annie pluhu skutečně využívá, ale na příjezdovou cestu k domu neviděl, protože mu ve výhledu tím směrem bránil dům.

„Vidím, že obdivujete mou stodolu, Paule.“ Vylekaně se otočil. Ten rychlý neplánovaný pohyb probudil z dřímoty jeho bolest. Tupě zavrčela tam dole v jeho zbědovaných nohách a v zafačované hroudě soli, která kdysi bývala jeho levým kolenem, zavrčela tam sebou, vystrčila hlavu z kostního úkrytu, ve kterém přebývala, trochu ho pozlobila a pak se našťěstí opět uložila k spánku.

Přinesla mu na podnosu jídlo. Moc lákavě nevypadalo, ale když ho uviděl, zakručelo mu v břiše. Všiml si, že Annie má na nohou nemocniční bílé boty s vroubkovanou podrážkou.

„Ano,“ řekl. „Je moc pěkná.“

Položila přes opěradla vozíku desku a na ni postavila podnos s jídlem. Přitáhla si židli, posadila se vedle něj a sledovala ho, jak jí.

„Třesky plesky! Hezké je to, co je užitečné, říkávala moje maminka. Tu stodolu udržuju, protože kdybych to nedělala, sousedi by určitě začali vyvádět. Celí se třesou na to, aby na mě mohli něco vytáhnout, a pomlouvají mě, kudy chodí. Držet tady všechno hezky v čajku, to je pro mě velmi, velmi důležité. A pokud jde o tu stodolu, ani to nedá moc práce. Stačí si dávat pozor, aby se kolem ní netvořil moc velký nepořádek. Nejvíc dá člověku zahulit, když musí shodit ze střechy sníh, aby se neprobořila.“ Nejvíc dá člověku zakulit, opakoval si v duchu. Tohle si musíš zapsat do speciálního slovníku Annie Wilkesové, abys to mohl použít, až budeš psát svoje paměti – jestli ovšem budeš mít k něčemu takovému vůbec příležitost. Spolu se „smradem špinavým“ a s „třesky plesky“ a dalšími podobnými výrazy, které z ní jistě ještě vypadnou.

„A tak jsem si před dvěma lety objednala Billyho Havershama, aby mi do té střechy nainstaloval vyhřívací systém. Otočí se vypínačem a střecha se zahřeje a sníh na ní roztaje. Letos už to asi mockrát nezapnu – vidíte, jak ten sníh tam nahoře taje sám od sebe?“

Podíval se vzhůru ke střeše stodoly a vidlička s vajíčkem mu uvízla v půli cesty k ústům. Z okapu tam visela řada rampouchů. A z jejich hrotů kapala voda – a kapala dost. Každá kapka zajiskřila ve slunci, když dopadla na úzký ledový hřbítek, který dole lemoval zeď stodoly.

„Už je sedm nad nulou, a to ještě není ani devět hodin!“ pokračovala Annie vesele, a Paul si zatím

představoval, jak se zadní nárazník jeho camara vynořuje ze ztmavlého tajícího sněhu a blyští se v paprscích slunce. „Samozřejmě to takhle nevydrží – ještě nás čeká pár vln mrazů a nějaký sníh taky asi znova napadne – ale jaro už není daleko, Paule, a moje maminka vždycky říkávala, že příchod jara je něco jako příchod království Božího.“

Vrátil vidličku s tím soustem na talíř, aniž ji donesl k ústům.

„Už nechcete? Dojedl jste?“

„Dojedl,“ přisvědčil. V duchu viděl Roydmanovi, jak se autem vrací domů ze Sidewinderu, představoval si, jak ostře blyštivý šíp světla zasáhne tvář paní Roydmanové, až musí přimhouřit oči a zakrýt si je rukou – Co to tam je, Harry?... Neříkej mi, co blázním – tam dole něco je. Dyt' mě ten záblesk málem oslepil! Otoč to, chci se tam ještě jednou podívat!

„Tak já ten podnos odnesu,“ řekla, „a vy se můžete rovnou pustit do práce.“ Počila ho pohledem, který přetékal vřelostí. „Nedovedete si představit, jak jsem z toho celá pryč, Paule.“

Vyšla z pokoje. Zůstal sedět na vozíku a díval se na vodu, kapající z krápníků, které se nahoře ustrašeně držely okapu.

29.

„Potřeboval bych jiný papír, kdybyste ho mohla opatřit,“ řekl, když se vrátila a položila na desku psací stroj a balík papírů.

„Jiný papír? Tenhle vám není dost dobrý?“ A poplácala štos papírů značky Corrasable Bond, zabalený ještě v celofánu. „Je nejdražší ze všech! Zvlášť jsem se na to ptala, když jsem ho v tom papírnictví kupovala!“

„To vám maminka nikdy neříkala, že co je nejdražší, nemusí být vždycky taky nejlepší?“

Annie se zamračila. Počáteční raněnou dotčenost vystřídalo našťavané pohoršení.

„To mi teda neříkala. Ale zato mi říkala, vážený pane inteligente, že za málo peněz málo muziky.“

Zjišťoval, že klima, které v ní vládne, připomíná průběh jara někde v srdci Středozápadu. Ta žena byla plná tornád, která v ní dychtivě čekají na svou chvíli, a kdyby byl farmář a zpozoroval oblohu podobající se výrazu, který se teď objevil na její tváři, popadl by rodinu a cenné věci a uháněl se schovat do sklepa. Čelo měla úplně bílé a nozdry se jí chvěly jako zvířeti, které cítí požár. Prsty na rukou se jí začaly rozvírat a pak zase prudce svírat do pěstí, jako by v nich chtěla rozdrtit zachycený vzduch.

Potřeboval ji a byl jí vydán na milost a nemilost, a tak v něm všechno volalo, aby se ji pokusil zpacifikovat, dokud je čas (pokud vůbec ještě nějaký čas zbýval), podobně jako by se celý africký kmen v jednom z příběhů sira Ridera Haggarda snažil usmířit si rozhněvanou bohyni obětinou u její sochy.

Ale byla v něm ještě jedna část jeho osobnosti, vypočítavější a méně ustrašená, která mu připomínala, že by mohl těžko hrát roli Šeherezády, kdyby se vyděsil a zbaběle zalezl pokaždé, když se Annie rozzuří.

Zuřila by tím častěji. Kdybys u sebe neměl něco, po čem ta ženská strašně moc touží, uvažovala v něm tahle jeho část, byla by tě odvezla rovnou do Špitálu, nebo by tě později zlikvidovala, aby se chránila před Roydmanovými – protože pro Annie je svět plný samých Roydmanů, kteří na ni číhají za každým keřem. A jestli tu bestii nezmákneš teď, příteli, už se ti to možná nepodaří nikdy.

Začínala rychleji dýchat, až se skoro zalykala, a zároveň se zrychloval rytmus toho napínání a svírání prstů, a on si uvědomil, že má nejvyšší čas s ní něco provést.

Sebral v sobě veškerý zbytek odvahy, zoufale se pokusil najít správnou míru ostré, ale jinak docela přirozené podrážděnosti, a vybafl na ni: „A s tímhle to radši nezkoušejte. Kdybyste se rozzuřila nevímjak, nic se tím stejně nezmění.“

Ustrnula, jako by jí vyťal políček, a raněně se na něj podívala.

„Annie,“ pokračoval trpělivě, „vždyť vůbec o nic nejde.“

„Je to trik,“ řekla. „Vy mi tu knihu nechcete napsat, a tak si vymýšlíte záminky, abyste nemusel začít. Já jsem to věděla. Můj ty světe. Ale nevyjde vám to. Já vám –“

„To je hloupost,“ přerušil ji. „Říkal jsem vám snad, že nechci začít psát?“

„Ne... to ne, ale –“

„Tak vidíte. Protože já chci. A kdybyste se ráčila obtěžovat, já vám milerád předvedu, v čem je problém. Přineste sem ten Websterův džbáněček, prosím vás.“

„Co že mám přinést?“

„Tamhle ten hříček s pery a tužkami,“ vysvětloval. „U novin se tomu někdy říká Websterův džbáněček. Podle Daniela Webstera, víte?“ Byla to lež, kterou si právě teď vymyslel, ale dosáhl jí žádaného účinku – tahle speciální informace z odborného světa, o kterém neměla ani zdání, ji pořádně vyvedla z míry. A v tom zmatku se její vztek rozptýlil a ještě víc umenšil. Rozpoznal, že v téhle chvíli si ta ženská už vůbec není jistá, má-li vlastně ke vzteku nějaký důvod.

Přinesla hříček s pery a tužkami a třískla s ním na desku. Hlavou mu vířilo: Panebože, vyhrál jsem! Ale ne – tak to není. Vyhrála Misery.

Ale ani to není pravda. Vyhrála Šeherezáda.

„Dívejte se,“ zabručel.

Roztrhl obal balíku a vytáhl jeden list papíru značky Corrasable Bond. Z hříčku vytáhl čerstvě ořezanou tužku a nakreslil s ní na papír čáru. Potom sáhl po kuličkovém peru a nakreslil souběžně s tou první další čáru. Potom palcem několikrát přešel přes lehce nakrabacený povrch papíru. Obě čáry se rozmazávaly ve směru pohybu jeho palce, ta nakreslená tužkou o něco nápadněji než ta, kterou na papíře zanechalo kuličkové pero.

„Vidíte to?“

„No a?“

„Přesně takhle se bude rozmazávat čern z pásky psacího stroje. Ne tolik, jako tužka, ale víc než barva z kuličkového pera.“

„A to tady chcete sedět a jezdit palcem po každé stránce, kterou napíšete?“

„Stačí, jak se jednotlivé stránky budou třít samy o sebe. Pár týdnů, možná dnů, a strojopis nebude k přečtení,“ řekl. „A když se s rukopisem pracuje, pořád se v něm musí něco hledat. Pořád se musíte vracet zpátky, abyste si ověřila nějaké jméno nebo datum a tak dále. Proboha Annie – musíte mi věřit, že lidi z naší branže, redaktori a podobně, nenávidí texty psané na Corrasable Bondu skoro stejně tak, jako kdyby byly psány rukou.“

„Takhle tomu neříkejte. To nemůžu slyšet.“

Podíval se na ni celý vyjevený. „Co nemůžete slyšet?“

„Když se zvrhne vysmíváte talentu, který jste dostal od Pána Boha, a říkáte tomu ‚naše branže‘. To je hnusný.“

„Omlouvám se vám.“

„Máte proč,“ řekla kamenně. „To byste o sobě moh rovnou mluvit jako o nějaký prodejný děvce.“ Kdepak, Annie, odpovídal jí v duchu. Najednou ho zaplavil hněv. Já nejsem prodejná děvka. Rychlé vozy – to byl důkaz, že nejsem žádná prodejná děvka. A když o tom teď přemýšlím, taky to, že jsem zlikvidoval tu zatracenou čubku Misery. Chtěl jsem si přece zajet na západní pobřeží právě proto, abych tam oslavil, že jsem se konečně přestal prostituovat. A tys mě vytáhla z havarovaného vozu, když jsem boural, a strčilaš mě zpátky do postele. Abych ti dával za dva dolary normálně a za čtyři po francouzsku. A občas ti vidím na očích, že někde v hloubi duše si to sama až moc dobře uvědomuješ. Porota by tě možná nechala vyváznout jako těžkého psychopata, ale já ne, Annie. Já ne.

„Na tom něco je,“ řekl nahlas. „Ale abychom se vrátili k tomu papíru –“

„Ten váš nepostradatelný papír samozřejmě seženu,“ přerušila ho zarytě. „Jenom mi řekněte, co mám koupit, a já pro to dojedu.“

„Já bych jenom chtěl, abyste pochopila, že jsem s vámi na stejné lodi a –“

„Nechtějte, abych se rozesmála. Od toho dne před dvaceti lety, co mi umřela máma, nebyla se mnou na stejné lodi živá duše.“

„Dobrá, myslíte si, co chcete,“ řekl. „Když jste tak nedůvěřivá, že nedokážete pochopit, jak upřímně jsem vám vděčný za to, že jste mi zachránila život, je to váš problém.“

Soustředěně ji pozoroval a znovu jí v očích zahlédl záblesk nejistoty, ochoty mu uvěřit. Dobře. Velmi dobře. Díval se na ni s veškerou upřímností, na jakou se v té chvíli zmohl, ale v duchu si znovu představoval, jak jí skleněným střepem otvírá hrdlo a jednou provždy z ní nechává vystříkat všechnu krev, která vyživuje ten její šílený mozek.

„Ale aspoň byste mi měla věřit, že jsem na stejné lodi s tou knihou. Mluvila jste o tom, že byste si ji pak

chtěla svázat. Tím jste myslela svázat ten rukopis, ty strojem psané stránky, ano?“

„Co jiného bych myslela? Samozřejmě.“

No bodejť. Kdybys odnesla ten strojopis někam do tiskárny, mohlo by to vzbudit všelijaké otázky. Možná jsi naivní a v oblasti vydávání knih totálně nezkušená, ale tak moc nezkušená zase ne. Paul Sheldon je nezvěstný a tiskař by se mohl upamatovat, že dostal zakázku na vytištění románu, jehož hrdinkou byla Sheldonova nejslavnější postava, a to nedlouho poté, co ten chlap sám zmizel. A asi by nikdy nezapomněl na ten navýsost podivný příkaz objednávky. Vytisknout ten román pouze v jednom exempláři.

V jediném exempláři.

„Jak vypadala, pane komisaři? No – taková velká ženská to byla. Vypadala jako taková ta kamenná modla, o kterých ve svých knížkách psal Rider Haggard. Ale počkejte, musím tady někde mít její jméno a adresu... Chvilíčku, prosím vás – projdu si kopie účtů...“

„To je docela dobrý nápad,“ řekl. „Takový svázaný rukopis může vypadat moc hezky. Jako nějaké bibliofilské folio. Ale kniha musí dlouho vydržet, Annie, a když napíšu tuhle na Corrasable Bondu, za nějakých deset let z ní budete mít svazek rozmazaných, nečitelných listů.“

Pokud ji ovšem nepoložíte někam na policičku a nenecháte ji tam v klidu ležet.“

Ale to ona přece neudělá. Kristepane – to v žádném případě. Bude ji brát do ruky každý den, možná každých pár hodin, aby se s ní mohla ukájet.

Na tváři se jí objevil podivně tvrdohlavý výraz. Nijak se mu nelíbil – tenhle přímo ukázkově zavilý pohled. Znervózněl. Dokázal si vypočítat míru jejího vzteku, ale v tomhle jejím novém výrazu bylo něco stejně neprůhledného jako dětský umíněného.

„Už o tom nemusíte mluvit,“ napomenula ho. „Přece jsem vám už řekla, že vám ten jiný papír koupím. Jaký druh chcete?“

„Půjdu do toho obchodu, kde jste –“

„Do toho papírnictví.“

„Ano, do toho papírnictví. A řeknete jim, že byste chtěla dva balíky, to jest dvakrát pět set listů –“

„Já vím. Nejsem tak pitomá, Paule.“

„To já vím,“ řekl a znervózněl ještě víc. Bolest v jeho nohách si opět začínala rozmrzele mumlat a ještě hlasitěji promlouvala její kolegyně v pánevní oblasti – seděl v invalidním křesle už téměř hodinu a to, co tam měl pochroumané, proti tomu začínalo protestovat.

Ovládej se, člověče – přece nepřijdeš o to, cos už získal!

Ale získal jsem vlastně něco? Neboje to pouze moje zbožné přání?

„Takže požádáte o dva balíky bílého kancelářského papíru. Dobrá značka je třeba Hammermill Bond, možná taky Triad Modern. Dva balíky takového papíru vás budou stát míň než jeden balík Corrasable Bondu, a měly by stačit na celý román, i na zkorigovanou verzi.“

„Pojedu tam hned teď,“ řekla a prudce se zvedla.

Vyděšeně se na ni podíval, protože si uvědomil, že snad má v úmyslu odjet a nechat ho tady znovu bez léků, a tentokrát ještě k tomu vsedě. Už teď mu sezení působilo bolest, a i kdyby si nevímjak pospíšila, než se vrátí, bude to k nevydržení.

„To přece nemusíte,“ zadrmolil. „Můžu začít psát na ten Corrasable – stejně to pak budu muset přepisovat –“

„Jedině hlupák by začínal dobrou práci se špatným nástrojem.“ Vzala ten štos Corrasable Bondu a pak chňapla po tom listu se dvěma rozmazanými čarami a zmačkala ho na kuličku. Potom hodila obojí do koše a obrátila se k němu. Onen kamenný zavilý výraz jí pokrýval tvář jako maska. Oči se jí blýskaly jako dvě ohmatané mince.

„Jedu teď do města,“ řekla. „Vím, že chcete začít co nejdřív, protože jste se mnou na jedné lodi“ – tahle slova vyslovila s výrazným, přímo spalujícím sarkasmem (a Paulovi se zdálo, že si snad ani neuvědomuje, jaká z nich čpí nenávist vůči ní samé) – „a tak se ani nebudu zdržovat tím, že bych vás přendávala zpátky na postel.“

Usmála se, špulíc při tom rty jako groteskní loutka, a přesunula se mu v těch tichých ošetřovatelských botách po bok. Dotkla se jeho vlasů a on těm prstům ucukl. Snažil se to ovládnout, ale nedokázal to. Její

mrtvolný úsměv se ještě rozšířil.

„I když mám strach, že možná budeme muset skutečný začátek práce na Miseryině návratu o den či o dva, možná dokonce o tři, odložit. Ano, může to trvat tři dny, než se zase budete moct posadit. Protože budete mít bolesti. Škoda. V ledniče se nám chladí šampus. Budu ho muset odnést zpátky do špajzu.“

„Annie, já opravdu můžu začít třeba hned –“

„Ba ne, Paule.“ Pooděšla ke dveřím a tam k němu obrátila tu zvláštně kamennou tvář. Pouze její oči, ty ohmatané mince, se jí pod římsou obočí leskly jako živé. „Ráda bych vás tu nechala o něčem důležitém přemýšlet. Možná se vám zdá, že mě budete moct nějak ošálit – oblafnout. Já vím, že vypadám jako tupec, kterému to pomalu myslí. Ale já nejsem hloupá, Paule. A pomalá taky ne.“

A najednou její obličej ožil a naprosto se změnil. Kamennou vzdorovitost rázem vystřídalo cosi, co připomínalo zrůzněný výraz šíleně rozvzteklého dítěte. Paul měl na okamžik pocit, že zemře hrůzou. Myslel si, že má navrch? Opravdu mu to tak připadalo? Cožpak si člověk může hrát na Šeherezádu, když je jeho žalárnice šílená?

Vyřítla se na něj od dveří jako rozpálená lokomotiva. Tlusté nohy svižně dusaly, kolena se jí pružně ohýbala, lokty pracovaly dopředu dozadu jako písky. Vlasy jí volně poletovaly kolem tváře, protože se při tom běhu uvolnily z vlásenek, které je držely pohromadě. A tentokrát se nepohybovala neslyšně – byl to dupot Goliáše vcházejícího do doliny Ele. Obrázek s Vítězným obloukem na zdi zděšeně nadskakoval. „Džžííííí-ja!“ zaječela a vši silou zasáhla Paula pěstí přímo do té hroudy soli, která bývala jeho levým kolenem.

Zvrátil hlavu a zavyl, až mu na krku a na čele vyvstaly žíly. Bolest, která mu vybuchla v koleně, ho celého pohltila a rozpálila doběla, jako by se ocitl přímo v jádru právě zrozené novy.

Prudce zdvihla psací stroj z desky a vztekla ho posadila na prádelník. Zacházela s tím těžkým kovovým monstrem, jako by to byla prázdná papundeklová krabice.

„Tak – a teď tady budete pěkně hačat,“ řekla s úšklebkem, který kolem temného jícnu jejích úst odhaloval vyceněné zuby, „a přemýšlet o tom, kdo je v tomhle domě pánem a co všechno vám můžu udělat, jestli budete zlobit a zkoušet mě podfouknout. Sed'te tady a vříскеjte, jak vám libo, protože vás stejně nikdo neuslyší. Nikdo sem totiž nechodí, protože všichni vědí, že Annie Wilkesová je blázen, a všichni taky vědí, co provedla, i když u soudu nakonec rozhodli, že je nevinná.“

Znovu vykročila ke dveřím a tam se opět obrátila, a on znovu zoufale zaječel, protože očekával další její býčí výpad, a její škleb se ještě víc rozšířil.

„A ještě něco vám povím,“ řekla tiše. „Všichni si myslí, že jsem to stejně udělala, soud nesoud a mají pravdu. Tak o tom přemýšlejte, Paule, než přivezu z města ten váš nepostradatelný papír, ano?“

Vyšla z pokoje a praskla za sebou dveřmi, až se celý dům otrásl. Pak uslyšel cvaknutí zámku.

Zaklonil se na vozíku a celý se roztřásl – snažil se ten třas ovládnout protože to jen zvyšovalo jeho bolest, ale nedokázal to. Po tvářích se mu řinuly slzy. Znovu a znovu viděl, jak se na něj řítí, znovu a znovu viděl, jak její pěst dopadá na trosky jeho kolena s prudkostí, s jakou by rozezlený opilec ztrestal dubový barový pult, znovu a znovu ho pohlcovala ta strašlivá modrobílá nova bolesti.

„Prosím tě, Bože, slituj se,“ zakvílel, když venku naskočil motor jejího auta a vzápětí se naplno rozeřval, „Prosím tě, Bože můj, slituj se – a buď mě odtud vysvobod', nebo mě zab... dostañ mě odtud, nebo mě zab!“

Řev motoru odumřel někde v dálce a Bůh neudělal ani jedno, ani druhé, a tak tam Paul zůstal sedět se svými slzami a se svou bolestí, která se mu teď čile proháněla v celém těle.

30.

Později si začal myslet, že svět, ve své neomylné perverzi, bude hodnotit to, co potom udělal, jako hrdinský čin. A on ho při tom pravděpodobně nechá – ovšem ve skutečnosti to nebylo nic víc než jen poslední zoufalý pokus o sebezáchovu.

Někde v dálce slyšel pošetile nadšeného sportovního komentátora (Howarda Cosella nebo Warnera Wolfa či možná toho pošahaného Johnnyho Mosta), jak tu scénu popisuje – jako by jeho snaha dostat se k Anniině zásobárně léků, než ho bolest zabije, představovala jakýsi svérázný sportovní výkon, jímž lze prostrdídat pondělní sestřih nejdůležitějších utkání amerického fotbalu. Jak by se vlastně takový sport jmenoval? Hon na drogu?

„Přátelé – je to přímo neuvěřitelné, jak do toho dneska Sheldon šlape! Tenhle mladík předvádí, že má srdce na pravém místě!“ jásal reportér v Paulově hlavě. „Vsadil bych se, že tady na Stadionu Annie Wilkesové – a jistě ani mezi našimi televizními diváky doma – by nikdo nevsadil ani zlámanou grešli na to, že se mu po té ráně, kterou dostal, podaří ten vozík rozjet, ale jak se tak dívám... ano, už je to tak! Pohybuje se! Takže se na to podívejme ještě jednou ze záznamu!“

Po čele mu stékal pot a štípal ho do očí. Ze rtů si lízal směs soli a slz. Ten třas neustával. Bolest jako by přinášela konec světa. Pomyslel si: Jednou přijde chvíle, kdy jsou všechny řeči o tom, co je to bolest, zbytečné. Nikdo na světě nemá tušení, že může existovat takováhle bolest. Nikdo. Jako by člověka posedli démoni.

Jedině představa těch pilulek, Novrilu, který ta bestie přechovává někde v domě, ho udržovala v akci. Zamčené dveře pokoje... možnost, že ten lék není dole v přízemí v koupelně, jak předpokládal, ale někde schovaný... nebezpečí, že by se mohla vrátit dřív a přistihnout ho... na těchhle věcech vůbec nezáleželo, byly to pouze stíny za vysokou stěnou bolesti. Každý takový problém bude muset řešit až ve chvíli, kdy se vyskytne. Nebo už brzy chcípne. To bylo vše.

Pohyb vozíku způsobil, že ohnivé pásmo, které mu věznilo tělo od pasu dolů, sklouzávalo níž a začalo mu svírat nohy jako dva pásy pobité doběla rozžhavenými, dovnitř směřujícími hřeby. Ale vozík se opravdu pohnul. Velmi pomalu začal popojíždět dopředu.

Paul urazil něco přes metr, a pak si uvědomil, že pokud se mu nepodaří s vozíkem zahnout, dosáhne pouze toho, že mine dveře a skončí v protějším rohu.

Roztřeseně sevřel prsty kolem pravého kola

(mysli na ty pilulky, mysli na to, jakou ti přinesou úlevu)

a vši silou se do něj opřel. Guma na dřevěné podlaze tiše kvikla, jako když zapiští myš. Znovu se opřel, až se mu svaly na pravé ruce, kdysi silné, teď měkkýšovitě, roztřáslly jako rosol, a křečovitý škleb mu obnažil zaťaté zuby. Ale pojízdné křeslo se pootočilo.

Vzal za obě kola a znovu uvedl vozík do pohybu. Tentokrát urazil půl druhého metru a zastavil, aby si trochu odpočinul. Vzápětí omdlel.

Zpátky k vědomí připlul asi po pěti minutách. Hlavou mu opět zazněl hlas toho vzdáleného rozjásaného reportéra: „Vážení přátelé, Sheldon se podle všeho ještě nevzdal! Zřejmě to chce zkusit ještě jednou! Neuvěřitelné, jakou má tenhle mládenec výdrž!“

Přední část jeho mysli vyplňovala pouze ta bolest. Oči mu řídila její zadní část. Spatřil tu drobnou věcičku ležet blízko dveří, zajel k ní a pokoušel se ji zdvihnout. Shýbl se, jak to šlo, ale jeho prstům scházelo k podlaze možná deset čísel. K místu, kde ležela jedna její vlásnička – když se na něj od dveří tak zuřivě) rozeběhla, pár jich totiž z vlasů ztratila. Zoufale se kousal do rtů. Vůbec si neuvědomoval, že mu po tvářích a po krku stékají stružky potu a kajda jeho pyžama že by se už málem dala ždímat.

„Nezdá se mi, vážení příteli, že by se mu mohlo podařit tu vlásničku zdvihnout – dělá co může, jeho úsilí je opravdu obdivuhodné, ale obávám se, že při tom to taky zůstane.“

Kdoví – co když ne.

Přesunul se na vozíku co nejvíc doprava. Nejdřív se snažil bolest dole na pravé straně trupu ignorovat (jako by tam narůstala jakási tlaková bublina, něco takového, jako když dentista vyplňuje vyvrtaný zub), ale pak to vzdal a zoufale zanaříkal. Jak to říkala – stejně ho nikdo neuslyší.

Konečkům prstů však ještě kousíček chyběl, kývaly se bezmocně maličko nad vlásničkou, a v pravém boku měl pocit, jako by mu měl v příští chvíli explodovat s výtryskem jakési odporné bílé metamorfózy kostní dřeně.

Bože můj Bože máj pomoz mi prosím Tě prosím –

Skrčil se ještě víc, nedbaje na tu příšernou bolest. Podařilo se mu dotknout se vlásničky, ale stačil ji pouze trošičku posunout po podlaze. Sesunul se v křesle kousek dopředu, stále zhroucený na pravou stranu, a bolest v nohách pod koleny ho opět donutila hlasitě zanaříkat. Oči mu lezly z důlku, ústa měl otevřená, jazyk mu visel mezi zuby z úst jako táhlo od okenní rolety. Z jeho špičky odkapávaly praménky slin a rozstříkávaly se po podlaze.

Konečně sevřel vlásničku mezi prsty... zdvihl ji... málem mu vypadla... a pak ji přece jen sevřel v pěsti. Pomalu se vzpřimoval, což v něm vyvolalo další nápor bolesti, a když ten pohyb skončil, dokázal pouze

vyčerpaně sedět a lapat po dechu, s hlavou zvrácenou dozadu, jak jen to zadní opěradlo křesla dovolovalo. Vlásnička ležela na desce, položené přes opěradla vozíku. Chvilku se mu zdálo, že začne zvracet, ale pak ho to přešlo.

Na co čekáš? začala ho ochable peskovat jedna část jeho mysli. Až přejde ta bolest? To se načekáš. Ona vždycky cituje svou matku, ale i tvoje máti měla pár podobných pořekadel, vzpomínáš si?

Ano. To měla.

Seděl tam s hlavou vyvrácenou dozadu, s tváří lesklou potem, s vlasy přilepenými k čelu, a jednu z těch floskulí si teď nahlas zopakoval, jako by to bylo nějaké zaříkávání: „Žádní hodní skřítkové nejsou mezi námi – Pán Bůh pomůže jen těm, kdo se snaží sami!“

Tak je to. Takže na nic nečekej, Pavlíčku – jediný skřítek, který se tady může vyskytnout, je tvoje stará známá bezkonkurenční těžká váha Annie Wilkesová.

Zase tedy uvedl vozík do pohybu a snažil se dostat ještě blíže ke dveřím. Zamkla je, ale on věřil, že se mu podaří je otevřít. Tony Bonasaro, ze kterého zbyla jen spousta černých vloček spáleného papíru, byl zloděj aut. Když se Paul připravoval k práci na Rychlých vozech, pomáhal mu jeden vysloužilý policajt pronikat do technické problematiky krádeží aut. Jmenoval se Tom Twyford. Ukázal mu, jak se dá vůz nastartovat bez klíčku pomocí dvou drátků, jak je možné planžetou otevřít zamčená dvířka, jak se zneškodňuje poplašné zařízení.

Nebo, vysvětloval mu Tom jednoho jarního dne, od kterého mezitím uplynulo asi dva a půl roku, řekněme, že to auto třeba vůbec nechcete ukrást. Máte svoje, ale chybí vám prachy na benzín. Opatřil jste si hadičku, ale vůz, kterej jste si vybral, má uzamykací uzávěr nádrže. Takže problém? Ani náhodou, pokud ovšem víte, jak na to, protože většina těchhle zámků je prakticky pro kočku. Stačí vám obyčejná vlásenka.

Paulovi trvalo nekonečných pět minut postrkování a couvání, než se s vozíkem dostal tam, kam chtěl, s levým kolem téměř na dveřích.

Klíčová dírka působila staromódně a kování kolem ní bylo hodně zašlé – připomínalo mu to ilustrace Johna Tenniela k Alence v kraji divů. Sesunul se v křesle trochu níž – jenom jednou při tom hlasitě zasténal – a podíval se skrz ni. Spatřil krátkou chodbu, vedoucí k místnosti, která zcela určitě fungovala jako obývací pokoj: na podlaze tam ležel tmavorudý koberec, bylo vidět starodávný čalouněný divan podobné barvy a lampu, jejíž stínítko lemovaly třásně.

Nalevo, na půl cesty chodbičkou, byly pootevřené dveře. Paulovi se zrychlil tep. To byla téměř určitě dolní koupelna – často odtamtud Annie slyšel, jak pouští vodu (tam přece také tenkrát napustila ten kbelík, ze kterého se pak on s takovým nadšením napil); a nevycházela odtamtud rovněž pokaždé, když mu nesla lék?

Byl přesvědčen, že ano.

Sáhl po vlásničce. Vypadla mu z prstů na desku a klouzala k jejímu okraji.

„Ne!“ zařval chraptivě a připlácl jí dlaní zlomek vteřiny před tím, než stačila spadnout na zem. Sevřel ji v pěstí a opět omdlel.

I když to nevěděl jistě, zdálo se mu, že byl tentokrát v bezvědomí o něco déle. Bolest – kromě té mučivé agónie v levém koleně – jako by trochu ustoupila. Vlásenka ležela na desce. Několikrát si protáhl prsty pravé ruky, než ji do nich vzal.

A teď, říkal si v duchu, když ji narovnal a držel pak ten drátek v pravé ruce, teď se nebudeš třást.

Pamatuj si to. TEĎ SE NEBUDEŠ TŘÁST.

Natáhl ruku s drátkem přes svoje tělo, zasunul ho do klíčové dírky a v duchu naslouchal, jak sportovní komentátor

(takovou živou představivostí)

popisuje jeho činnost.

Pot mu stékal po tvářích jako olej. Naslouchal... ale ještě víc se snažil vycítit, co se v zámku děje.

Stavitko lacinýho zámku – to je něco jako houpací křeslo, vykládal mu tehdy Tom Twyford a naznačoval ten pohyb kolébáním natažené ruky dopředu dozadu.

Jak překotíte houpací křeslo? Žádněj velkej problém, co? Nic lehčího. Vezmete konce houpacích oblouků do rukou, zvednete je nahoru a křeslo jde na nos... jednoduchá věc. A něco podobnýho

představuje takovejhle zámek. Stačí vysunout stavítko směrem vzhůru a potom rychle otočit krytkou zádrže, než stačí zase zaklapnout.

Dvakrát se mu podařilo stavítko zachytit, trochu s ním pohnul, ale pokaždé z něj vlasnička sklouzla a stavítko zapadlo zpátky. A ta vlasnička se začala ohýbat. Ještě dva tři pokusy a zlomí se, projelo mu hlavou.

„Pane Bože, prosím tě,“ zajektl, když vlasničku znovu vsouval do otvoru. „Prosím tě, Pane, smiluj se. Trošku mi píchni, víc po tobě nechci.“

(„Přátelé, Sheldon se dneska přímo překonává, ale tohle je jeho poslední pokus. Diváci ztichli a...“) Zavřel oči a reportérův hlas odumřel, protože Paul teď soustředěně naslouchal jemnému rachtání vlasničky v zámku. Ted! Tady narazila na odpor. To je stavítko. Přímo ho viděl, jak tam dřepí jako zahnutá lyžina houpacího křesla, tlačí na jazýček zámku a drží ho na místě, drží jeho samého na místě. Je to hračka, Paule. Stačí zachovat klid.

Ono se to řekne, ale když má člověk takovéhle bolesti, není to tak jednoduché – zachovat klid.

Levou rukou, pod pravou paží, vzal za otáčecí knoflík dveří a začal jemně tláčit vlásenkou. Ještě trošku... ještě trošku...

V duchu viděl, jak se stavítko začíná v té své zaprášené jeskyňce hýbat a jak se jazýček stahuje. Není třeba dotáhnout to do konce, panebože, kdepak – není nutné to houpací křeslo překotit, řečeno metaforou Toma Twyforda. Stačí, aby jazýček západky povyjel z dveřního rámu – pak zatlačit – Ale v tu chvíli se vlasnička začala ohýbat a sklouzávat. Cítil to a v zoufalství s ní prudce povyjel co nejvyš, otočil knoflíkem a zatlačil do dveří. Ozvalo se lupnutí, jak se vlasnička přelomila, ta součástka v zámku zapadla zpátky a on na okamžik propadl zoufalství nad svým nezdarem, jenže vzápětí uviděl, že se dveře pomaličku otvírají a uzavírací západka trčí z kování jako vyplazený jazyk.

„Kriste Ježíši,“ zašeptal, „Ježíši Kriste, děkuju ti.“ Tohle si pustíme ještě jednou! jásal Warner Wolf nadšeně v jeho mysli a tisíce diváků na Stadionu Annie Wilkesové – nemluvě o nespočetných milionech diváků televizních – propukly v nadšený jásot.

„Ted’ ne, Warnere,“ zaskřehotal, a pak se začal usilovně pachtit s vozíkem, aby ho natočil přímo proti dveřím.

31.

Prožil ošklivou – nikoli, ne pouze ošklivou: přímo příšernou, přízračnou – chvíli, protože se vyděsil, že vozík dveřmi neprojde. Možná bude širší o pouhých pár milimetrů, ale to bude stačit. Ona ho přece přivezla do pokoje složený, proto sis taky myslel, že to je nákupní vozík ze samoobsluhy, vířilo mu uondanou myslí.

Nakonec však dveřmi projel, i když jen tak tak – musel zakormidlovat přímo proti nim a pak se naklonit dopředu, chytit se oběma rukama za zárubně a přitáhnout se. Krytky na hlavách obou kol sice naříkavě skřípěly o dřevo dveřního rámu, ale povedlo se to.

A pak zase upadl do mrákot.

32.

Probral ho z nich její hlas. Otevřel oči a uviděl ji před sebou. Mířila na něj dvouhlavňovou ručnicí. Oči se jí divoce blýskaly. Na zubech se jí leskly sliny.

„Když tak toužíte po svobodě, Paule,“ zasyčela, „s radostí vám ji poskytnu.“

A natáhla oba kohoutky.

33.

Ucukl před očekávaným výstřelem. Ale samozřejmě tam žádná Annie nebyla – uvědomil si, že to byl jenom sen.

Ne, nebyl to pouhý sen – bylo to varování. Mohla se opravdu kdykoli vrátit. Každou chvíli.

Kvalita světla, které vycházelo z pootevřených dveří koupelny, se změnila – trochu zjasnilo. Připomínalo měsíční svit. Přál si, aby začaly odbíjet hodiny – to by se snad mohl přesněji zorientovat v čase; ale ty zarputile mlčely.

Už jednou byla pryč přes padesát hodin. To je pravda. A tentokrát může být pryč třeba osmdesát. Anebo k němu za pět vteřin dolehne zesilující se vrčení jejího auta. Pokud vám to není známo, příteli, meteorologická služba sice může vydat varování, že se blíží tornádo, ale přesně specifikovat, kdy a kde

zasáhne, ti mládenci nedokážou, kdyby se rozkrájeli.

„To je pravda,“ řekl nahlas a honem poodjel s vozíkem ke koupelně. Nahlédl dovnitř a spatřil strohou místnost s podlahou vykachličkovanou šestibokými bílými dlaždicemi. Na packovitých nohách tam stála vana s rezavými vějířky pod baterií. Na druhé straně bylo umyvadlo a nad ním visela skříňka na toaletní potřeby.

Ve vaně byl postavený ten kbelík na podlahu z umělé hmoty – viděl tam jeho vršek.

Předsíň byla dost široká, aby se na ní mohl s křeslem otočit čelem ke dveřím koupelny, ale paže se mu teď už trásly vyčerpáním. V dětství býval dost slabý a neduživý, a proto se pak jako dospělý snažil vylepšovat svou tělesnou kondici, jak se dalo, avšak jeho svaly byly teď už pouze hadrovité svaly mrzáka a fyzická nedostatečnost dětství se mu vrátila, jako by se mu všechny ty nekonečné hodiny pravidelného cvičení a joggingu a tréninků v posilovně jenom zdály.

Ovšem tyhle dveře byly alespoň širší – ne o mnoho, ale dostat se s vozíkem skrz ně přece jen nebyl takový problém. Se zakodrcáním přešel přes práh a po hladkých dlaždičkách se pak už tvrdá gumová kola vozíku otáčela mnohem hladčeji. Ucítil něco nakyslého, co si automaticky ztotožnil s nemocničním prostředím – možná lysol. V koupelně nebyla záchodová mísa, ale s tím předem počítal, protože splachování bylo slyšet pouze shora, a když si to teď znovu uvědomil, spláchnutí se odtamtud vždycky ozvalo i chvíli poté, co z jeho pokoje vynesla plnou toaletní mísu. Tady byla pouze vana, umyvadlo a malá skříň s prádlem, která měla otevřená dvířka.

Letmo přehlédl pečlivě urovnané štůsky modrých ručníků a zinek – obojí dobře znal, protože je používala, když ho pravidelně omývala – a pak obrátil svou pozornost k toaletní skřínce nad umyvadlem. Tak vysoko nikdy nemůže dosáhnout.

Ať se snažil sebevíc, jeho prstům k ní scházelo aspoň čtvrt metru. Uvědomoval si to, ale přesto se znovu a znovu snažil, protože nemohl uvěřit, že by k němu Osud či Bůh nebo Kdo vlastně mohl být tak krutý. Připadal si jako vnější polař v baseballovém utkání, který se zoufale snaží doběhnout míč, ačkoli nemá sebemenší naději, že by se mu to mohlo podařit.

Vydal ze sebe raněný, zalykavý zvuk, stáhl ruku a pak se vyčerpaně opřel dozadu. Prudce oddechoval. Opět na něj začal padat šedý mrak mátoh. Vší silou vůle ho odehnal a rozhlédl se po koupelně, není-li tam něco, čím by mohl otevřít dvířka té skříňky. V rohu se opírala o zeď dlouhá modrá násada, jejíž dolní konec mizel v huňaté kšticí mopu.

Chtěl bys to zkusit s tímhle? No, možná by to šlo. Třeba se ti s tím podaří otevřít dvířka a pak z té skříňky něco vyšoupnout, aby to spadlo přímo do umyvadla. Ale lahvičky by se při tom určitě rozbily, a i kdyby tam žádná lahvička nebyla, což je silně nepravděpodobné, protože každý přece v takovéhle lékárnice nějakou tu lahvičku má, třeba s dezinfekcí či s čistým lihem a podobně, neměl bys žádnou možnost, jak to, co shodíš, dostat do skříňky zpátky. A až se Annie vrátí a uvidí tu spoušť, co potom? „Řeknu jí, že to udělala Misery,“ zachrptěl nahlas. „Řeknu jí, že to shodila, když hledala nějakéj lektvar, kterej by ji vzkřísil z mrtvejš.“

Potom se rozbřečel... ale i skrz slzy tékaly jeho oči po koupelně a horečně pátraly po něčem, co by mu mohlo pomoci, po čemkoli, po nápadu, po nějakém –

Znovu se podíval i do prádelníku, a najednou se mu zrychlený dech zastavil a oči mu vystoupily z důlků. Při prvním zběžném pohledu do té skříňky zaznamenal pouze úhledně srovnaná složená prostěradla a povlaky na polštáře a zinky a ručníky. Teď se podíval dolů na dno prádelníku, a tam uviděl spoustu lepenkových krabic s různými štítky. Na některých bylo napsáno KLOZET, na jiných MÝDLO, a na dalších byly původní nálepky s vytištěným jménem firmy – FARMACEUTICKÉ ZÁVODY C. A. M. Prudce otočil vozíkem, aniž dbal na bolest, kterou mu to působí.

Prosím tě Bože ať to není její železná zásoba šamponů nebo tamponů nebo obrázků její milované zesnulé matičky nebo –

Namáhavě se shýbl pro jednu krabici, vytáhl ji a rozevřel uzavírací příklopy. Žádný šampon, žádné vložky. Krabice obsahovala zmrzlé různé medikamenty, většinou v malých krabičkách označených jako VZOREK. Na dně se volně povalovalo několik pilulek a kapslí různých barev. Některé znal, například Motrim a Lopressor, což byl lék proti vysokému tlaku, který bral jeho otec v posledních třech letech života. O jiných v životě neslyšel.

„Novril,“ mumlal si. Divoce se v krabici prohraboval a po tváři mu stékal pot a dole v nohách mu tepala bolest. „Novril – kde je ten zsranej Novril?“

Žádný tam nebyl. Zaklapl krabici a zastrčil ji zpátky do prádelníku. Pouze symbolicky se snažil umístit ji tam, kde byla původně. Nemělo by to vadit – dole v tom prádelníku je stejně pěkný bordel – Nahnul se hodně nalevo a podařilo se mu vylovit další krabici. Otevřel ji, a když uviděl její obsah, málem nevěřil svým očím.

Darvon. Darvocet. Darvon extra. Morfose. Morfose komplex. Librium. Valium. A Novril. Desítky a desítky a desítky vzorkových balení. Krásné krabičky. Drahé krabičky. Báječné požehnané krabičky. Lačně jednu roztrhl a spatřil pilulky, které mu dávala každých šest hodin, uložené v průhledných puchýřcích.

POUZE NA LÉKAŘSKÝ PŘEDPIS, hlásal nápis na krabičce.

„Ježíšikriste, jistě – lékař je zrovna tady!“ vzlykl Paul. Roztrhl zuby celofán a rozkousal tři pilulky. Téměř si neuvědomoval jejich štiplavě hořkou chuť. Zarazil se, pohlédl na pět prášků, které ještě v poničeném panelu zbývaly, a pak vyzobl ještě čtvrtou pilulku.

Rychle se rozhlédl, s bradou opřenou o hrudní kost, těkavýma, vyděšenýma očima. I když věděl, že je ještě příliš brzy na to, aby pocítil úlevu, pocítil ji – mít ty pilulky bylo podle všeho důležitější než nechat je účinkovat. Bylo mu, jako by právě získal kontrolu nad působením Měsíce na příliv a odliv – jako by jen natáhl ruku a už tu moc měl. Byla to báječná, fantastická představa... ale taky z ní šla hrůza, s podtóny viny a rouhání.

Jestli se teď vrátí –

„Dobrá. Fajn. Je mi to jasný.“

Podíval se do krabice a snažil se odhadnout, kolik těch vzorkových balení si může vzít, aby ta ženská nepoznala, že jí zásoby chodí uždibovat myšička jménem Paul Sheldon.

Zahihňal se nad tou představou – byl to zvláštní pisklavý zvuk plný úlevy, a Paul si uvědomil, že ta droga neúčinkuje jenom na bolest v jeho nohách. Dostal prostě svou dávku a teď přichází do rauše – řekněme si to zcela vulgárně a bez obalu.

Hod sebou, idiote. Nemáš čas na to, aby ses těšil z toho, jak jseš zfetovanej.

Vzal si pět balení – třicet pilulek dohromady. Musel se usilovně krotit, aby jich nesebral víc. Zamíchal zbývajícími škatulkami a lahvičkami a doufal, že v krabici to teď vypadá podobně zpřeházeně, jako když do ni poprvé nakoukl. Pak ji zavřel a zastrčil zpátky do prádelníku.

Přijížděl nějaký automobil.

Vzpřímil se, oči vytřeštěné. Ruce mu sklesly na opěradla vozíku a v panické hrůze je sevřely. Jestli je to Annie, je s ním amen. Nemá sebemenší naději, že by se s tímhle nemotorným vehiklem vrátil do ložnice včas. Možná by ji mohl praštit něčím po hlavě, tou násadou od mopu, například, než mu zakrouť krkem jako kuřeti.

Zůstal sedět v pojízdném křesle s krabičkami Novrilu v klíně, zpřeražené nohy vystrčené před sebe, a čekal, jestli ten vůz jen projede kolem, nebo jestli zastaví u domku.

Zvuk motoru po nekonečnou dobu sílil... a pak začal odumírat.

Tak prosím. Potřebuješ ještě názornější výstrahu, Pavlíčku?

Opravdu nic takového nepotřeboval. Naposledy přešel očima po krabicích. Připadalo mu, že vypadají přibližně stejně, jako když je spatřil poprvé – i když si nemohl být tak docela jist, protože se tehdy na ně díval skrz clonu nesnesitelné bolesti. Věděl ovšem, že jejich rozestavení nemuselo být zase tak docela náhodné, jak se zdálo – to skutečně nikoli. Ta ženská měla zvýšenou obezřelost těžké neurotický a možná si přesně pamatuje, kde která krabice má být. Třeba jí bude stačit jeden letmý pohled a vmžiku nějakým záhadným způsobem pozná, co se tady stalo. Tahle myšlenka v něm však neprobudila strach – spíš pocit rezignace. Ten lék přece nutně potřeboval a s nadlidským úsilím se mu podařilo uniknout z pokoje, kde ho ta bestie vězní, a dostat se k němu. Bude-li to mít za následek nějaký krutý trest, může mu alespoň čelit s vědomím, že udělal to, co udělat musel. A tenhle pocit rezignace – to bylo zřejmě to nejhorší, čím se na něm podepsala: udělala z něj zmučené zvíře, kterému už nezbyvala žádná morální síla. Pomalu couval s vozíkem ven z koupelny. Ohlížel se při tom za sebe, aby neuhnul ze správného směru. Předtím by při takovém pohybu ječel bolestí, ale ta teď pozvolna mizela pod nádherným skleněným

poklopem.

Vyjel zpátky do chodby a pak se najednou zarazil, protože ho napadlo něco příšerného: co když byla podlaha koupelny vlhká, nebo třeba trochu špinavá –

Zadíval se na ni pozorně a představa, že po kolech vozíku tam na těch čistých bílých dlaždičkách musely zůstat nějaké stopy, byla tak přesvědčivá, že je tam skutečně viděl. Potřásl hlavou a podíval se ještě jednou. Žádné stopy. Ale dveře byly teď otevřené mnohem víc než předtím. Popojel, zakormidloval vozík trochu doprava, aby se mohl nahnout a vzít za knoflík, a dveře napůl přivřel. Ještě jednou to zkontroloval a pak je posunul o kousek blíž k zárubním. Tak. Teď to vypadá správně.

Už sahal na kola, aby pootočil křeslo tak, že by se s ním mohl rozjet přímo ke svému pokoji, když si uvědomil, že je s ním obrácen více méně směrem k obývacímu, a v obývacímu přece většina lidí mívá telefon, a –

V hlavě se mu rozbřesklo, jako když vítr vmete plameny na zamlženou louku.

„Halo? Tady Sidewinder, policejní stanice. U telefonu seržant Shwindle.“

„Poslouchejte mě dobře, seržante. A nepřerušujte mě, protože nevím, kolik mi zbývá času. Moje jméno je Paul Sheldon. Volám z domku Annie Wilkesové. Vězní mě tu už nejmíň čtrnáct dní, možná měsíc. Jsem –“

„Od Annie Wilkesové!“

„Ihned sem přijďte. Pošlete sem sanitku. Ale proboha, ať jste tady, než se vrátí...“

„Než se vrátí,“ zanařikal Paul. „Ano. Teď tady není.“

A podle čeho soudíš, že ta ženská má telefon? Slyšels někdy, že by někomu volala? A komu by měla volat? Svým dobrým sousedům Roydmanovým?

Ovšem to, že nemá nikoho, s kým by se mohla celý den vybavovat po telefonu, neznamená, že by si nedokázala představit, že by se jí mohla stát nějaká nehoda – že by třeba mohla upadnout na schodech do sklepa a zlomit si ruku či nohu, že by jí mohla začít hořet stodola, že –

A kolikrát jsi ten předpokládaný telefon slyšel zvonit?

On je to nějaký předpis? Když vám telefon nezazvoní aspoň jednou za den, přijdou vám ho snad odpojit? Kromě toho jsem byl většinu té doby v bezvědomí.

Jenom pokoušíš štěstí. Jenom pokoušíš štěstí. A ty to moc dobře víš.

Ano. Věděl to. Ale představa telefonu, vytoužený pocit, jak se prsty dotýká studeného bakelitu přístroje, jak pod nimi bzučí kulatý ciferník nebo pípají tlačítka – tomuhle pokušení nedokázal odolat.

Natočil vozík přímo proti obývacímu a pak se k němu rozjel.

Vzduch tam byl zatuchlý, nevětraný, jakoby vydýchaný. Ačkoli záclony, chránící arkýřová okna, byly jen zpola zatažené a umožňovaly tak půvabnou vyhlídku na hory, v pokoji bylo překvapivě šero – protože tu převládaly samé tmavé barvy, domyslel si. Nejvíce tmavě červená, jako by to tu někdo všechno postříkal tepennou krví.

Nad krbovou římsou visel kolorovaný fotografický portrét jakési odpudivé ženštiny – drobná očka utopená v masité tváři, našpulená poupátková ústa. Fotografie, zasazená do rokokového pozlaceného rámu, byla obrovská – svými rozměry připomínala prezidentovu fotografii, pověšenou kdesi v hale velkoměstské pošty. Paul nepotřeboval notářsky ověřené písemné prohlášení, aby pochopil, že tohle je tedy ona milovaná a blahoslavená Anniina matka.

Popojel dál do místnosti. Levou stranou vozíku při tom drcl o malý ozdobný stůl, na kterém byly rozestavené nevkusné porcelánové figurky. Zakymácely se, zacinkaly o sebe a jedna z nich – porcelánový tučňáček sedící na kvadriku ledu – se překotila.

Automaticky po ní sáhl a zachytil ji. Byl to docela přirozený pohyb... a pak přišla reakce. Držel tučňáčka pevně v dlani a snažil se zastavit třas, který se ho zmocnil. Vždyť jsi ho zachytil, neboj, kromě toho na podlaze je koberec, stejně by se asi nerozbil –

Ale kdyby přece jen! projelo mu hlavou. Kdyby se ta figurka přece jenom rozbila! Člověče, prosím tě, honem se doprav zpátky k sobě, než tady po sobě něco necháš... nějakou stopu...

Ale ne. Ještě ne. Ještě ne, i kdyby umíral strachy. Protože tahle výprava už ho stála příliš mnoho. Jestli za to může dostat nějakou protihodnotu, dostane ji.

Rozhlédl se po pokoji. Byl přepĺácán ošklivým těžkým nábytkem. Místo aby mu vévodila ta arkýřová

okna s nádhernou vyhlídkou na Skalnaté hory, strhoval tam na sebe pozornost portrét té macaté ženské, uvězněný v nevkusně třpytivém rámu, plném zákrutů a kudrlinek a pozlacených girland.

Na stole, přistaveném ke vzdálenějšímu konci gauče, ze kterého se zřejmě dívala na televizi, byl obyčejný telefon s kulatým ciferníkem.

Opatrně postavil porcelánového tučňáčka na jeho místo na stolku mezi ostatními tretkami (na tom ledovém kvadriku bylo napsáno A TO JE KONEC MÉHO PŘÍBĚHU). Téměř se při tom neodvažoval dýchat. A pak se rozjel přes pokoj k tomu telefonu.

K pohovce byl přistaven další stolek. Zešíroka ho objel. Stála na něm ošklivá zelená váza s uschlou kyticí, která vypadala nebezpečně vratce – kdyby se o ten stolek jen lehce otřel, určitě by se překotila. Zvenčí nebylo slyšet žádné auto – jenom hvízdání větru.

Sáhl po telefonním sluchátku a zvedl ho.

Ještě než ho donesl k uchu a uslyšel hluchou nicotu, zavalilo mu mysl podivně předurčené vědomí nezdaru. Pomalu zavěsil a při tom mu v hlavě zazněl úryvek z jedné staré písně Rogera Millera, který najednou nabyl určitého nesmyslného smyslu: Chybí mi tu telefon – nikdo neví v širém světě, že tu čekám na pardon při poslední cigaretě...

Sledoval očima telefonní šňůru až k malému čtvercovému modulu dole na zdi a viděl, že zástrčka je do něj správně zapojená – telefon by tedy měl fungovat.

Připomíná to tu stodolu za domem, s umělým vyhříváním střechy.

Držet tady všechno hezky v čajku, to je pro mě velmi, velmi důležité.

Zavřel oči a uviděl Annii Wilkesovou, jak vytrhává zástrčku a do zdírek modulu vymačkává klihové lepidlo. A pak jak do té nadívané zásuvky vsouvá zástrčku zpátky, aby tam navždy zmlkle zamrzla.

Telefonní společnost nebude mít ani tušení, že se něco děje, dokud se někdo nepokusí k ní dovolat a nebude hlásit, že její stanice má poruchu – ale přece jsme si už říkali, že Annie Wilkesové nikdo netelefonuje!

Annie bude dostávat pravidelně jednou měsíčně vyúčtování a bude ho promptně vyrovnávat, ale její telefon funguje pouze jako divadelní rekvizita, součást jejího nekonečného zápasu, jehož cílem je držet tady všechno hezky v čajku, podobně jako ta úhledná stodola s čerstvým červeným nátěrem s krémové žlutým lemováním a vyhřívacím systémem zamontovaným do střechy, aby z ní v zimě mohl hladce odtávat sníh. Nebo ten telefon vykastrovala pro případ takovýchto svých expedicí?

Předvídala snad, že by se mohl dostat z hostinského pokoje a pokusit se zatelefonovat pro pomoc?

Tomu příliš nevěřil. Telefon – fungující telefon – jí musel jít na nervy dávno před tím, než se tu on objevil.

Možná ležela v noci s otevřenýma očima, upírala je na strop ložnice, naslouchala kvílení horského větru a představovala si, jak lidé, kteří ji nemají rádi nebo dokonce kteří jí přejí jen to nejhorší – všichni

Roydmanovi světa – jak si všichni tihle lidé mohou najednou vzpomenout, zatelefonovat jí a zaječet jí do ucha: Tys to udělala, Annie! Odvezli tě do Denveru, a my víme, žeš to udělala! Kdybys byla nevinná,

nebyli by tě vezli takovou dálku! Možná požádala, aby její číslo vypustili z telefonního seznamu – to by asi udělal každý, koho soudili kvůli nějakému většímu zločinu (a když to byl Denver, muselo jít o něco velmi závažného) – ale i když jí jistě vyhověli, takovou těžkou neurotičku to asi nadlouho neuklidnilo.

Všichni se proti ní spikli, kdo by chtěl, jistě by si její číslo sehnal, právníci, kteří proti ní kuli pikle, by ho jistě poskytli každému, kdo by o ně projevil zájem, a takových lidí by jistě bylo spousta, samozřejmě – protože Annie Wilkesová viděla svět jako temný prostor, ve kterém se lidská masa převalovala jako moře, jako zlovolný vesmír, obklopující malé jevišťačko, na němž kužel bodového reflektoru nemilosrdně osvětloval... právě pouze ji. Takže udělá nejlíp, když ten telefon definitivně zlikviduje, umlčí ho – a tak ho tedy umlčela, stejně jako by teď umlčela i jeho, kdyby zjistila, že se dostal takhle daleko.

Najednou ho zaplavila panika. Musí odtud co nejdřív vypadnout, vrátit se do svého pokoje, schovat tam někde ty pilulky a zaujmout původní místo u okna, takže až se Annie objeví, nic nepozná, vůbec nic nepozná. A tentokrát s tím burčujícím hlasem v sobě souhlasil, bezvýhradně se s ním ztotožnil. Odcouval od telefonu, a když se dostal na místo, kde měl k dispozici víc prostoru, začal se pracně s vozíkem obracet, velice opatrně, aby nenarazil do toho stolku s uschlou květinou.

Téměř už ten obrat dokončoval, když uslyšel přijíždět vůz a pochopil, pochopil s naprostou jistotou, že to je Annie, která se teď skutečně vrací z města.

V sevření nejobludnější hrůzy, jakou kdy v životě poznal, hrůzy prosycené hlubokým, odzbrojujícím pocitem viny, téměř omdlel. Na mysli mu najednou vytanula jediná chvíle z jeho života, která se mírou emočního zoufalství alespoň vzdáleně podobala tomu, co právě prožíval. To mu bylo dvanáct let. Bylo to o letních prázdninách, jeho otec byl v práci a matka se s paní Kasprakovou odnaproti vypravila na den do Bostonu. Narazil na krabičku jejích cigaret a jednu si zapálil. Rozkošnický pokuřoval, bylo mu zároveň špatně i skvěle a říkal si, že takovéhle pocity asi prožívají bankovní lupiči, když se jim podaří udělat spořitelnu. Měl cigaretu z poloviny vykouřenou, pokoj byl plný dýmu, a najednou uslyšel matku, jak otevírá domovní dveře. „Pavlíku? To jsem já – zapomněla jsem si doma peněženku!“ Začal usilovně mávat rukama, aby rozehnal ten cigaretový dým, ale věděl, že je to marné, věděl, že je v pasti, věděl, že dostane výprask.

Tentokrát se to ale výpraskem neodbude.

Vzpomněl si na ten sen, který měl během jednoho z těch mráкотných stavů: Annie, jak natahuje oba kohoutky dvouhlavňovky a říká mu: Když tak toužíte po svobodě, Paule, s radostí vám ji poskytnu.

Zvuk motoru začal klesat, jak přijíždějící vůz zpomaloval. Byla to ona.

Paul položil ruce, které teď už skoro necítil, na kola a odstrkal se s vozíkem na chodbu. Při tom ještě naposledy zalétl pohledem k porcelánovému tučňáčkovi. Byl teď na stejném místě jako původně?

Nevěděl to jistě. Bude muset jenom doufat, že ano.

Projížděl chodbou ke dveřím svého pokoje, stále rychleji. Doufal, že se do nich rovnou strefí, ale dostal se maličko mimo správný směr. Jen maličko... ale průjezd byl tak těsný, že to stačilo. Narazil vozíkem na pravou zárubeň dveří a vozík se odrazil zpátky.

Neuštíplо se trochu laku? projelo mu myslí. Panebože – neudělal jsem na těch dveřích rýhu?

Nepoškodily se? Neprozradí mě to?

Nic se neuštíplо. V zárubni se objevila malá d'upka, ale lak zůstal nepoškozený. Díky Bohu. Odcouval trochu a pečlivě kormidloval, aby se do té těsné mezery trefil co nejpřesněji.

Zvuk motoru sílil, jak se vůz blížil k domu, a jeho otáčky neustále klesaly. Ted' už bylo slyšet, jak jeho zimní pneumatiky vržou na sněhu.

Klid... jen klid, proboha, ...

Popojel a hlavy obou kol se zaklínily mezi dveřmi. Rval za pneumatiky, i když věděl, že to není nic platné – vozík byl ve dveřích zaražený jako zátka v láhvi vína, a nešlo to ani dopředu, ani dozadu –

Naposledy zoufale zabral, až se mu svaly v pažích rozechvěly jako struny skácených houslí, a vozík konečně projel do pokoje, s týmž zoufalým skřípěním, jako když jimi vyjížděl ven.

Vůz venku zabočil na krátkou příjezdovou cestu k domu.

Má s sebou nákup, drmolil si v duchu, ty papíry do psacího stroje, možná ještě nějaké další věci, a po cestičce ke dveřím domu bude muset jít opatrně, protože to tam jistě bude klouzat, a on už je uvnitř, to nejhorší má za sebou, pořád ještě má dost času...

Zajel dál do pokoje a půlkruhem se nemotorně otočil. Když se dostal na úroveň otevřených dveří, motor automobilu venku zhasl.

Naklonil se, sáhl po knoflíku dveří a snažil se je zavřít. Kovový jazyk zámku, stále ztrnule vystrčený, narazil na kování v zárubni. Zkoušel ho palcem zastrčit. Trochu ustoupil... ale pak se zaklínil a nedovolil dveřím, aby se dovřely.

Ohromeně se na něj díval a hlavou mu bleskla ona známá námořnická floskule: Když se něco může posrat, určitě se to taky posere.

Už mě netrap, Pane Bože, cožpak ti nestačí, že zlikvidovala ten telefon?

Pustil západku a ona zase vyskočila ven. Znovu na ni zatlačil a narazil na stejnou překážku. V zámku to podivně zachrastilo a on pochopil, co se stalo. Byl to ten ulomený kousek vlásničky. Nějak se vzpříčil v zámku a nedovoluje západce ustoupit až na doraz.

Venku se otevřely dvířka auta. Dokonce zaslechl, jak Annie při vylézání z vozu hekla. Šustily tam papírové pytlíky, ve kterých přivezla nákup.

„Povol, povol,“ šeptal a začal si hrát s tím jazýčkem. Pokaždé zajel kousek dovnitř, ale pak se zapřičil. Slyšel, jak uvnitř skřípe ten zatracenej kousek vlásničky. „Tak povol... povol... povol...“

Vůbec si to neuvědomoval, ale z očí už mu zase tekly slzy a smíšený s potem mu stékaly po tvářích.

Matně si uvědomoval, že má stále ještě velké bolesti, i po těch pilulkách, co prve spolykal, a že za tuhle námahu asi draze zaplatí.

To ale nebude nic proti tomu, jak ti to spočítá ona, příteli, jestli se ti nepodaří ty dveře zavřít.

Uslyšel její křupavé, opatrné kroky, blížící se ke vchodu do domu. Šustění pytlíků s nákupem... potom zacinkání klíčů, když je vytahovala z kabelky.

„Povol... povol... povol...“

Když tentokrát zatlačil, v zámku to duté cvaklo a kovový jazyk zajel do dveří hlouběji. Ne tak hluboko, aby se odpoutal od zárubně... ale už to skoro stačilo.

„Prosím tě... povol přece...“

Začal jazýčkem hýbat rychleji, a při tom zaslechl, jak Annie otvírá kuchyňské dveře. A pak – v příšerné ozvěně onoho dne, kdy ho matka přistihla při kouření – na něj přívětivě zavolala: „Paule? To jsem já!

Nesu vám ten papír!“

A má mě! Jsem v pasti! Bože můj, tohle ne, Pane Bože, nedovol jí, aby mě ještě víc ublížila, Bože můj – Křečovitě zatlačil palcem na západku zámku a uvnitř se ozvalo tlumené lupnutí, jak se drátek vlásenky přelomil. Západka zajela do dveří celá. Z kuchyně se ozvalo prudké zzzzzzc! To si rozdrcla zip bundy. Konečně ty dveře dovřel. Cvaknutí zámku

(neslyšela to? tohle přece musela slyšet!)

zaznělo jako výstřel startovací pistole.

Zacouval k oknu. Ještě se tam snažil vozík správně zaparkovat, když se na chodbě před jeho dveřmi ozvaly její kroky.

„Nesu vám ten papír, Paule! Jste vzhůru?“

Já to nestihnu... proboha... Uslyší mě...

S vypětím všech sil trhl naposledy vozíkem a zastavil ho u okna v okamžiku, kdy ve dveřích zarachotil klíč.

A teď nepůjdou odemknout... ta vlásníčka... a ona začne něco tušit...

Avšak ten cizí drátek musel zapadnout až na spodek zámku, protože její klíč zafungoval perfektně. Paul seděl v tom pojízdném křesle s očima přivřenýma, doufal, že se mu podařilo zajet přesně na to místo, kam ho Annie před odchodem dotlačila (nebo aspoň natolik přesně, že si ničeho nevšimne), modlil se, aby si jeho upocenou tvář a roztřesené tělo vyložila pouze jako reakci na to, že nedostal včas utišující prostředek, a ze všeho nejvíce doufal, že po sobě tam venku nezanechal žádné stopy –

Teprve, když se dveře otevřely, padly mu oči dolů a uvědomil si, že se sice úzkostlivě soustředil na to, aby za sebou zametl všechny možné drobné stopy, ale zapomněl na tu, která bila do očí: ukořistěné krabičky s Novilem se mu stále ještě povalovaly v klíně.

35.

Nesla dva balíky papíru, každý v jedné ruce, a usmívala se. „Tohle jste si přál, ano? Značka Triad Modern. Tady jsou dva balíky, další dva jsem nechala v kuchyni, pro všechny případy. Takže –“

Zarazila se a zamračeně si ho prohlížela.

„Vždyť vy jste úplně mokrá, jak jste zpocení... a tváře vám přímo hoří.“ Odmlčela se. „Co jste to tady vyváděl?“

A ačkoli v něm ustrašený hlásek jeho slabšího já znovu zapištěl, že je všechno stejně marné, že by bylo lepší to vzdát, ke všemu se přiznat a doufat v její slitování, přece jen se mu podařilo čelit jejímu podezíravému pohledu s ironickou zemdleností.

„Že se ptáte – přece to sama musíte velice dobře vědět,“ řekl. „Trpěl jsem tu jako Job.“

Z kapsy sukně vytáhla papírový kapesníček a otřela mu čelo. Rázem byl na žmách. Věnovala mu další ze svých odporně falešných mateřských úsměvů.

„Bylo to moc zlé?“

„Bylo. Samozřejmě. Mohla byste mi teď –“

„Varovala jsem vás, že mě nesmíte rozčilovat. Za všechno se musí platit. Aspoň jste se poučil. Doufám, že se podle toho budete napříště chovat.“

„Mohla byste mi teď dát ty pilulky?“

„Okamžiček,“ odpověděla. Nespustila oči z jeho upocené tváře, voskově bledé, poseté rudými

skvrnami. „Nejdřív bych se chtěla ujistit, jestli náhodou nepotřebujete ještě něco. Na co ta hloupá husa Annie Wilkesová zapomněla, protože nemá ponětí, co všechno geniální pan spisovatel ke své práci potřebuje. Chtěla bych vědět, jestli mě třeba nepoženu zpátky do města, například abych vám tam koupila magnetofon, nebo možná nějaké speciální spisovatelské trepy. Protože pokud byste si něco takového přál, ihned vyrazím. Vaše přání je mi rozkazem. Ani bych se nezdržovala tím, že bych vám nosila ty pilulky. Pámbu chraň. Hned bych skočila do toho svýho křápu a jela pro to. Takže co vy na to, pane geniální spisovateli? Máte všechno, co potřebujete?“

„Mám, Annie,“ zašeptal. „Annie, prosím vás –“

„A už mě nebudete zlobit? Že už mě nikdy nerozčilíte.“

„Ne. Už vás nikdy nerozzlobím.“

„Protože já když se rozčilím, stává se ze mě úplně jinej člověk.“ Sklopila oči. Zahleděla se mu do klína, tam, kde v sevřených dlaních svíral krabičky Novrilu. Dívala se tam velmi dlouho.

„Paule?“ zeptala se pak tiše. „Proč si takhle držíte ty ruce v klíně?“

Rozeštkal se. Plakal, protože se cítil provinile, a to na tom bylo to nejhorší: nádavkem k tomu všemu, co mu tahle šílená ženská provedla, v něm ještě probudila pocit viny. Takže brečel proto, že provedl něco, co neměl... ale taky že už byl na konci sil.

Zvedl k ní uslzenou tvář a vynesl svou absolutně poslední kartu.

„Potřebuju ty pilulky,“ řekl. „A potřebuju bažanta. Držel jsem to po celou dobu, co jste byla pryč, ale už mě to začíná zmáhat, Annie. Hrozně nerad bych se zase počůral.“

Rozzářeně se usmála a odhrnula mu rozčuchané vlasy z čela. „Chudáčku malej. Annie vás hrozně trápí, co? To je ale potvora. Ošklivá stará Annie. Hned to přinesu.“

36.

Neodvážil se zastrčit ty léky pod koberec, i když se mu zdálo, že by to stihl, než se Annie vrátí – ty balíčky byly sice velmi malé, ale vybouliny na koberci by byly stejně příliš nápadné. Když uslyšel, že vchází do koupelny, vzal je do ruky, sáhl namáhavě za sebe a zastrčil si je vzadu do spodků. Ostré rohy krabiček ho píchaly do škvíry mezi půlkami.

Když se znovu objevila, držela v jedné ruce bažanta, starodávnou plechovou věc, která dost absurdně připomínala velký fén na vlasy, a v druhé pilulky Novrilu a sklenici vody.

Další dvě pilulky k těm, co sis vzal před půlhodinou, a můžeš upadnout do komatu a potom možná i chcípnout, proběhlo mu hlavou, ale jeho druhý vnitřní hlas na to ihned zareagoval: No a? Aspoň budu mít pokoj.

Vzal si pilulky a zapil je vodou.

Nastavila před něj bažanta. „Potřebujete s tím pomoci?“

„Stačím na to sám,“ odpověděl.

Diskrétně se odvrátila, když zastrkoval penis do trubice a potom začal močit. Maně se na ni podíval, když se ozvaly ty šplouchavé duté zvuky, a viděl, že se usmívá.

„Hotovo?“ zeptala se po chvíli.

„Ano.“ Opravdu se mu velmi chtělo na malou stranu – v tom rozrušení neměl vůbec čas si to uvědomit. Odebrala mu bažanta a opatrně ho postavila na podlahu. „A teď vás přestěhujeme zpátky na postel,“ oznámila mu. „Musíte být úplně vyčerpaný... a v nohách vám asi hrají dva pekelný orchestry.“

Přikývl, ačkoli ve skutečnosti už necítil skoro vůbec nic – další dávka Novrilu spolu s tím, co už v sobě měl, ho povážlivou rychlostí unášela směrem k bezvědomí a svoje okolí začínal vnímat skrz závojnáté vrstvy šedi. Jako klišé se však držel jediné myšlenky – až ho bude ukládat do postele, bude ho muset zvednout, a musela by být slepá a bez citu v rukou, kdyby si nevšimla, že má spodky vzadu vycpané těmi krabičkami.

Odtlačila ho k boku postele.

„Ještě chvilinku, Paule, a můžete si trošku zchrupnout.“

„Annie, mohla byste ještě pět minut počkat?“ vypravil ze sebe.

Podívala se na něj skrz přimhouřená víčka.

„Myslela jsem si, že máte velké bolesti, vašnosto.“

„To mám,“ přisvědčil. „Bolí to... strašně moc. Hlavně to koleno. Co jste mě do něj... jak jste se

rozčílila. Bojím se, že až mě budete zdvíhat... Nemohla byste pět minut počkat, než... než...“
Věděl, co chce říct, ale unikalo mu to z hlavy, vypařovalo se mu to z ní do té šedi kolem. Bezmocně se na ni podíval, protože mu docházelo, že ten zápas přece jenom asi prohraje.
„Než začne působit ten lék?“ zeptala se, a on vděčně přikývl.
„Samozřejmě. Jenom si pár těch věcí uložím a vrátím se.“
Jakmile vyšla z pokoje, začal sahat za sebe, vytahoval si ty balíčky ze spodků a jeden po druhém zastrkával pod matraci. Vrstvy šedivé gázy kolem něj houstly a postupně tmavly.
Musíš je zastrčit co nejdál, honilo se mu hlavou. Aby je nevytáhla se spodním prostěradlem, až bude přestýlat postel. Zastrč je co nejdál, jak to jen... co nejdál...
Zasunul poslední balíček pod matraci a pak se v křesle zvrátil dozadu a zadíval se na strop, kde opile tančila ta propletená věčka prasklin v omítce.
Afrika, projelo mu hlavou.
Musím to teď spláchnout, projelo mu hlavou.
To jsem ale v pěkném průseru, projelo mu hlavou.
Stopy, projelo mu hlavou. Nenechal jsem po sobě žádný stopy? Nenechal –
Paul Sheldon ztratil vědomí a probral se až po čtrnácti hodinách. Venku zatím zase začalo sněžit.

II. MISERY

Psaní nepřináší člověku utrpení, ono se z utrpení rodí.

MONTAIGNE

1.

MISERYIM NÁVRAT

Napsal Paul Sheldon

Připsáno Annii Wilkesové

KAPITOLA 1

I když by se Ian Carmichael z Malého Dunthorpu neodstěhoval ani za všechny šperky královna pokladu, musel si přiznat, že když se jednou v Cornwallu rozprší, prší tam hustěji a vytrvaleji než kdekoli jinde v zemi.

Ve vstupní síni visel na háku starý ručník, a když teď pověsil promočený kabát a zul si vysoké boty, použil ho, aby si vysušil světle kaštanové vlasy.

Ze salónu se ozývaly tlumené hravé gejzíry Chopinova klavíru a on stanul, ještě s ručníkem v levé ruce, a do těch tónů se zaposlouchal.

Vlhké stružky, které mu teď stékaly po tvářích, to už nebyl déšť – byly to slzy.

Vzpomněl si, jak Geoffrey říkal: Jedno nesmíš nikdy dovolit, starý brachu – aby tě viděla plakat!

A Geoffrey měl pravdu – starý dobrý Geoffrey se vůbec zřídka kdy mýlil. Avšak když byl někdy sám, vzpomínka na to, jak Misery jen o vlas unikla Stařeně s kosou, na Iana dolehla s takovou silou, že nemohl zadržet pláč. Tolik Misery miloval. Bez ní by musel zemřít. Bez Misery by nemělo smysl dál žít. Porod trval dlouho a byl velmi těžký, ale porodní bába říkala, že podle jejích zkušeností takhle rodí mnohé mladé dámy. Teprve až hodně po půlnoci, asi hodinu poté, co Geoffrey vyjel do blížící se bouře, aby se pokusil sehnat lékaře, porodní bába zneklidněla. Misery začala prudce krvácet.

„Starý dobrý Geoffrey!“ To vyslovil nahlas, právě když vstupoval do obrovské a k zalknutí přetopené venkovské kuchyně.

„Říkal jste něco, mladý pane?“ ptala se ho paní Ramageová, vrtošivá, ale milá stará hospodyně, která u Carmichaelů sloužila. Právě vycházela ze spíže. Jako obvykle měla čepeček posunutý na stranu a šířila kolem sebe vůni Šňupavého tabáku, slabůstky, o které byla po všech těch dlouhých letech přesvědčena, že je jejím tajemstvím.

„Jen jsem si tak mluvil pro sebe, paní Ramageová,“ odpověděl Ian.

„Když tak poslouchám, jak vám vpředu v síni crčí z kabátu voda, řekla bych, že jste se tam venku mezi kůlnama a tímhle barákem málem utopil.“

„Pravda, už jsem se taky bál,“ přisvědčil a pomyslel si: Kdyby byl Geoffrey toho doktora přivezl třeba jen o deset minut později, bojím se, že by mi byla tenkrát umřela. Tuhle myšlenku od sebe neustále odháněl – byla zbytečná a skličující – ale představa života bez Misery byla tak strašná, že ho občas přece jen znenadání překvapila.

Z těch temných úvah ho vytrhl zdravý dětský nářek – to se probudil jeho syn a dožadoval se odpoledního jídla. Dolehl k němu tlumený hlas Annie Wilkesové, Thomasovy pečlivé chůvy, která chlapce utěšovala a přitom převinovala.

„Ten klučina má ale hlásek, jen co je pravda,“ poznamenala paní Ramageová. Ian se ještě stačil málem zalknout zázračným vědomím, že je otcem syna, ale vzápětí ho ode dveří oslovila jeho žena.

„Dobrý den, miláčku.“

Pohlédl tím směrem. Misery, jeho drahá Misery, tam stála lehce opřená o rám dveří. Kaštanové vlasy, ve kterých hrály tajemné temně rudé odlesky, připomínající uhasínající uhlíky, jí v bohatých vlnách splývaly přes ramena. Byla ještě velmi bledá, ale ve tvářích již Ian zahlédl první známky vracející se barvy. Její oči byly hluboké a tmavé a jako malé vzácné diamanty, spočívající na klenotnickově podušce, v nich jiskřily odlesky kuchyňských lamp.

„Má drahá!“ zvolal a rozběhl se k ní, stejně jako onoho dne v Liverpoolu, kdy se tak strašně bál, že ji opravdu unesli piráti, jak mu vyhrožoval šílený Jack Wickersham.

Paní Ramageová si najednou uvědomila, že něco zapomněla dodělat v salónu, a nechala je o samotě – ale když odcházela, hrál jí na tváři potutelný úsměv. I paní Ramageovou občas napadlo, jak by asi život tady v domě vypadal, kdyby se Geoffrey s doktorem tehdy za oné temné a bouřlivé noci před dvěma měsíci někde o hodinu zdrželi nebo kdyby se nebyla podařila ta odvážná transfúze, při které její mladý pán tak statečně přenechal část své krve zuboženým žilám své ženy.

„Ach ty má dobroto!“ zamumlala, když spěchala přes síň. „Na některé věci je líp nemyslet.“ Dobrá rada – i Ian si něco podobného často říkal. Oba však zjistili, že dobré rady se občas snadněji dávají, než přijímají.

V kuchyni k sobě Ian Misery pevně přivinul a cítil, jak se jeho duše blaženě rozzívá sladkou vůní její teplé pleti.

Jemně přiložil dlaň na oblinu jejího řadra a ucítil silný, pravidelný tlukot jejího srdce.

„Kdybys byla umřela, umřel bych s tebou,“ zašeptal.

Položila mu paže kolem krku a její plné řadro se mu do dlaně vtisklo ještě pevněji.

„Mlč, miláčku,“ zašeptala Misery, „nebuď pošetilý. Jsem tady... tady u tebe. A teď mě polib!“

Pokud mám umřít, bojím se, že to bude touhou po tobě.“

Přisál se ústy na její rty a zabořil prsty do záplavy těch kaštanových vlasů, a jednu dlouhou chvíli nebylo na světě nic – jen oni dva.

2.

Annie položila ty tři stránky strojopisu na noční stolek vedle jeho postele a on čekal, co mu řekne. Byl zvědavý, ale překvapivě nikoli nervózní – udivilo ho, jak snadno se zase vetřel do Miseryina světa. Ten svět byl melodramaticky kýčovitý, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že návrat do něj nebyl zdaleka tak odporný, jak očekával, spíš naopak – pocítil dokonce jistou úlevu, jako by vklouzl do starých pohodlných bačkor. A tak mu spadla čelist a zůstal doslova jako opařený, když řekla:

„Není to správně.“

„Vám – vám se to nelíbí?“ Nevěřil svým uším. Jak se jí mohly líbit předcházející romány série o Misery, když se jí nelíbilo tohle? Bylo to tak miseryovské, že z toho vyšla málem karikatura – s tou mateřskou paní Ramageovou, šňupající ve špajzu, a s lanem a Misery, zakousnutými do sebe jako rozrajcovaní adolescenti po páteční školní tancovačce, a –

Ted' zase ona vypadala zmateně.

„Nelíbí? Samozřejmě se mi to líbí. Je to nádherný. Když ji Ian sevřel do náruče, rozplakala jsem se. Nemohla jsem si pomoci.“ Skutečně měla trošku zarudlé oči. „A to, že jste chůvu malého Thomase pojmenoval po mně... to od vás bylo moc pěkný.“

Pomyslel si: A taky chytrý – aspoň doufám. A mimochodem, vážená, to dítě se původně jmenovalo Sean, jestli vás to zajímá. Změnil jsem tomu spratkovi jméno, protože se mi nechtělo zbytečně vpisovat

tolik těch vynechaných „n“.

„Pak tedy nechápu –“

„Opravdu to nechápete. Neříkala jsem přece, že se mi to nelíbí, řekla jsem, že to není správně. Je to švindl. Budete to muset předělat.“

A to si kdysi myslel, že tahle ženská je jeho ideální čtenářka? Kamaráde... To se ti musí přiznat, Paule – když ty šlápeš vedle, stojí to za to. Věrná čtenářka se právě proměnila v nemilosrdnou nakladatelskou redaktorku.

Aniž si to uvědomoval, vzala na sebe jeho tvář mimoděk výraz upřímného soustředění, kterou na sebe brala pokaždé, když naslouchal redaktorským připomínkám. Říkal tomu výrazu „Čím posloužím, madam?“ Protože většinou šlo o ženy, a ty se silně podobaly oněm dámám, které zajedou s autem do servisu a žádají mechanika, aby odstranil to klepání, které se ozývá pod kapotou, nebo zjistil, co jim to škvrčí pod ovládacím panelem, a aby sebou laskavě hodil, že to potřebovaly mít hotové už před hodinou. Takový výraz upřímného soustředění byl velmi užitečný, protože těm ženským lichotil a někdy výrazně přispěl k tomu, že se vzdaly nějakého svého naprosto zruďného nápadu.

„Jak to – švindl?“ zeptal se.

„No, Geoffrey tehdy skutečně jel pro toho doktora,“ odpověděla. „To je správný. Odehrálo se to v osmatřicáté kapitole Miseryina dítěte. Ale jak dobře víte, doktor tam vůbec nedorazil, protože Geoffreyho kuň zakopl o to shnilé nejhořejší břevno ohrady pana Cranthorpa, když se jí Geoffrey snažil přeskocit – doufám, že tomu darebákovi dáte v Miseryině návratu co proto, vážně, Paule – a Geoffrey spadl, a pochroumal si rameno a zlomil několik žeber a ležel tam na dešti skoro celou noc, než ho našel ovčákův synek. Takže doktor k nim vůbec nedorazil. Je to jasný?“

„Je.“ Najednou zjistil, že nemůže odtrhnout oči od její tváře.

Původně si myslel, že si Annie hodlá nasadit redaktorský klobouk – že se bude pokoušet s ním spolupracovat, radit mu, co a jak má psát. Ale tak to nebylo. Například to s tím panem Cranthorpem. Doufala, že on dá tomu darebákovi co proto, ale nežádala to po něm. Jednala tak, jako by na fabulační vývoj příběhu nemohla mít žádný vliv, ten byl zcela mimo ni, i když pana autora držela jinak dokonale pod kontrolou. S určitými věcmi se ovšem nemohla vyrovnat. Tvůrčí proces s nimi neměl vůbec nic společného. Určité věci podle ní prostě nebyly možné a popisovat je bylo v jejích očích stejně nesmyslné, jako kdyby se někdo snažil prohlašovat, že ruší zákon o přitažlivosti zemské, nebo se pokoušel hrát stolní tenis s cihlou. Ona vlastně byla věrná čtenářka, ale věrný čtenář není zřejmě totéž co věrný trouba. Takže ona mu nedovolí zabít Misery... ale zároveň mu nedovolí, aby vrátil Misery do života švindlem. Ale panebože – já už ji skutečně jednou zabil, pomyslel si zničeně. Co s tím můžu dělat?

„Když jsem ještě byla malá holka,“ začala, „promítali v biographech filmy na pokračování. Jednu epizodu týdně. Maskovaný mstitel, Statečný Flash Gordon, dokonce i seriál o Franku Buckovi, muži, který jezdil do Afriky lovit divokou zvěř a dokázal zkrotit lvy a tygry pouhým pohledem svých očí. Pamatujete se na tyhle filmy?“

„Pamatuju, ale vy jste na ně přece ještě moc mladá, Annie – musela jste je vidět někdy později v televizi, nebo vám o nich vyprávěl nějaký starší sourozenec.“

V koutcích úst se jí na okamžik objevily důlky, ale ihned zmizely. „Ale jděte, vy lichotníku! Pravda ovšem je, že jsem skutečně měla staršího bratra, a s tím jsem právě každou sobotu odpoledne chodila do kina. To bylo v Bakersfieldu v Kalifornii, kde jsem vyrůstala. Vždycky mě moc zajímaly týdeníky a barevné kreslené grotesky, i hlavní filmy, ale nejvíc jsem se vždycky těšila na další pokračování seriálu. Myslela jsem na to přes týden v každé volné chvíli. Když jsem se nudila ve škole, nebo když jsem musela hlídat ty čtyři parchanty paní Krenmitzové z přízemí. Ty jsem přímo nenáviděla.“

Odmlčela se, zřejmě v hlubokém zamyšlení, s očima upřenýma do rohu pokoje. Už několik dní se takhle nezatvářila a Paul se začal bát, jestli se Annie opět jednou nedostává do negativní fáze svého počínání.

Kdyby tomu tak bylo, měl by se nejspíš bezpečně připoutat – půjde o ústa.

Nakonec se z toho probírala, jako vždy s trochu udiveným výrazem v obličeji, jako by ji překvapovalo, že svět kolem ní mezitím nezmizel.

„Nejraději jsem měla Muže z rakety. Třeba jak na konci šestého dílu, jmenovalo se to Smrt na obloze, leží v bezvědomí ve svém letadle, které se začíná řídit k zemi. Nebo na konci devátého dílu, ten se

jmenoval Ztracen v ohni, když sedí přivázaný k židli v tom hořícím skladišti. A jindy to bylo auto, kterému nefungovaly brzdy, nebo otravný plyn, taky třeba elektřinou nabitý drát.“

Annie to říkala s vášnivým prožitkem, který svou nepochybnou opravdovostí působil až bizarně.

„Katastrofické situace se tomu říká, že?“ odvážil se to komentovat.

Zamračila se na něj. „To taky vím, pane geniální spisovateli. Chm – někdy mi připadá, že mě vážně musíte považovat za naprostýho blbce.“

„To v žádném případě, Annie.“

Mávla po něm netrpělivě rukou a on pochopil, že bude lepší, alespoň pro dnešek, když ji nebude přerušovat. „Byla to legrace – domýšlet se, jak se asi z toho dostane. Někdy jsem to uhodla, jindy ne. Bylo mi to jedno – pokud se mnou ovšem hráli poctivou hru. Myslím ti lidé, co ty příběhy vymýšleli.“

Zkoumavě se na něj zahleděla, jako by se chtěla přesvědčit, jestli ji dobře sleduje. Pomyslel si, že snad nikdy v životě nikomu nenaslouchal tak pozorně.

„Jako tehdy, když ležel v bezvědomí v tom letadle. Probral se, našel pod sedadlem padák a vyskočil s ním ven – to jsem brala.“

Má milá, tisíce učitelů, kteří zadávají a opravují školní slohové práce, by s tebou asi nesouhlasilo, říkal si v duchu. Mluvíš o tom, čemu se říká deus ex machina, bůh ze stroje, o zařízení, které se poprvé používalo v řeckých amfiteátrech. Když autor přivedl svého hrdinu do nějaké neřešitelné situace, sneslo se shora křeslo vystlané květinami, hrdina do něj usedl a pak ho z té šlamastyky vytáhli nahoru a nic se mu nestalo. I ten nejpitoměší divák pochopil, co tenhle trik symbolizoval – že hrdinu zachránil bůh. Ale tenhle deus ex machina – dokonce se mu někdy v profesionálním žargonu teď opravdu říká „trik s padákem pod sedadlem“ – vyšel z módy někdy kolem roku sedmnáct set. Samozřejmě právě kromě těch seriálů o Muži z rakety a podobných hrdinech. Tohle ti trochu uniklo, Annie.

V téhle temné, nezapomenutelné chvíli si Paul uvědomil, že se asi v příštím okamžiku hlasitě rozchechtá. Vzhledem k tomu, v jaké je ta ženská toho rána náladě, by ho za to jistě stihl zatraceně nepříjemný a bolestivý trest. Rychle si zakryl ústa rukou, aby na nich umrtvil rodící se škleb, a přinutil se k záchvatu kašle.

Bouchla ho tvrdě do zad, až ho to zabolelo.

„Už je to lepší?“

„Ano, děkuju.“

„Můžu pokračovat, nebo teď pro změnu začnete kejchat? Nebo mám přinést kýbl? Co takhle blinkat, to se vám náhodou nechce?“

„Ne, Annie. Pokračujte, prosím vás. Co říkáte, je nesmírně zajímavé.“

Zdálo se, že ji to trochu uklidnilo – ne úplně, ale trochu přece. „Když našel pod sedadlem ten padák, to bylo v pořádku. Nebylo to moc realistické, ale dalo se tomu věřit.“

Vypašeně se nad tím zamyslel – vždycky se polekal, když z ní občas vypadla nějaká překvapivě hluboká myšlenka – a musel přiznat, že má asi pravdu. Realistické a uvěřitelné, v nejlepším ze všech světů mohou tato dvě slova fungovat jako synonyma – ale tohle bohužel není ten nejlepší svět.

„Ale vezměme si nějakou jinou epizodu,“ pokračovala. „A dostaneme se přesně k tomu, proč je to, co jste včera napsal, špatné. Takže mě dobře poslouvejte.“

„Nemůžu se dočkat.“

Slehla po něm ostrým pohledem, jako by se chtěla přesvědčit, jestli si z ní nedělá legraci. Jeho tvář však byla bledá a vážná – velmi se podobala tváři svědomitého studenta. Nutkání ke smíchu se zcela rozplynulo, když si uvědomil, že o tom, co je to deus ex machina, ví Annie možná úplně všechno – jenom nezná ten termín.

„Tak dobrá,“ navázala, „Jde o ten díl, kdy mu u auta nefungují brzdy. Zlosyni strčili Muže z Rakety – jenomže v tu chvíli nevěděli, že to je Muž z rakety – do toho auta, které vůbec nebrzdilo, potom zaletovali všechny dveře, aby se nemohl dostat ven, a pustili ten vůz dolů z kopce po horské silnici plné serpentín. Seděla jsem v tu chvíli na sedadle jako na jehlách, to vám řeknu.“

Teď seděla na okraji jeho postele – Paul dřepěl na druhé straně pokoje v pojízdném křesle. Od jeho výletu do koupelny a do obýváku uplynulo už pět dní a on se z toho zážitku vzpamatoval rychleji, než se odvážil doufat. To, že ho při tom nepřistihla, bylo samo o sobě nesmírně povzbudivé a vzpružující.

Oči jí padly na kalendář, kde ten rozesmátý hošík stále ještě sjížděl na saních nekonečným únore.

„A tak se Muž z rakety řítí v tom zaletovaném autu z kopce, bez svojí raketové soupravy, dokonce i bez svojí speciální helmy s úzkým průzorem, a snaží se zároveň točit volantem a otevřít boční dvířka, všechno najednou, a neví chudák, co dřív. Jen si tu situaci představte.“

A Paul to najednou všechno před sebou viděl jako na dlani – a instinktivně pochopil, jak se dá takové absurdně melodramatické situace využít k maximálnímu zvýšení napětí. Okolní krajina řítící se dozadu v děsivě ostrém úhlu. Střih na detail brzdového pedálu, který pod zoufalými nárazy pánské boty (jasně ji rozeznává, je to typická obuv ze čtyřicátých let, s módní tupou špičkou) bez odporu klesá až k podlaze vozu. Střih na detail mužského ramene, narážejícího na dveře vozu. Vzápětí další střih na jejich vnější stranu, na nepravidelný vějíř kapek pojidla v místech, kde byl proveden svár. Jistě: primitivní postup, na hony vzdálený rafinované literární eleganci – ale dá se tím leccíhos dosáhnout. Zrychlit divákům tep. Žádná kvalitní skotská whisky – v knížce by se to rovnalo samohonce z domácí palímy v nějakém zapadákově, kde lišky dávají dobrou noc.

„A najednou vidíte, že silnice končí ostrým útesem,“ pokračovala, „a všem divákům v kině je jasné, že jestli se Muž z rakety z toho starého hudsonu nedostane, než tam ten vůz dorazí, má to spočítané. Páni! A to auto se řítí k tomu místu, Muž s rakety pořád ještě dupe na brzdu a pokouší se vyrazit dveře, a pak... hlc! Auto přeletí přes útes! Chvilku letí vzduchem a potom začne padat, asi v polovině srážu dopadne na skálu a začne hořet a pak spadne do moře. A na plátně se ukáže závěrečná informace: PŘÍŠTÍ TÝDEN UVIDÍTE 11. POKRAČOVÁNÍ: PŘILETÁ DRAK.“

Seděla na kraji postele, prsty rukou křečovitě propletené, a řadra se jí rytmicky zvedala a klesala, jak prudce oddechovala.

„Něco vám řeknu.“ Nedívala se na něj, upřeně civěla do zdi. „Z hlavního filmu, který následoval, jsem vůbec nic neměla. A celý další týden jsem na toho Muže z rakety myslela, ne jen chvilka – v jednom kuse! Jak se moh proboha z toho auta dostat ven? Přemejšlela jsem jako blázen, ale marně.

A příští sobotu jsem stála před tím bijákem už v poledne, ačkoli pokladnu otevírali teprve ve čtvrt na dvě a hráli až od dvou. Ale Paule... dopadlo to... no to byste nikdy neuhodli!“

Paul na to nic neřekl, ale teď už všemu rozuměl. Už chápal, jak se jí mohlo to, co napsal, líbit, ale zároveň že to nemohla přijmout. Podle ní to bylo všechno špatné – prostě to věděla a řekla mu to ne jako nakladatelský redaktor, s nepříliš důvěryhodnou literátskou rafinovaností, ale naplno, s nezlomnou jistotou vášnivě čtenářky. Pochopil to a s úžasem zjišťoval, že se za sebe stydí. Měla pravdu. To, co napsal, byl skutečně podfuk.

„Na začátku nové části vždycky zopakovali konec předcházejícího dílu. Takže nám ukázali, jak se to auto řítí z toho kopce, ten skalnatý útes, jak Muž z rakety buší do dveří a pokouší se je otevřít. A potom, těsně než auto přeletělo okraj toho útesu, dvířka se otevřela a on z toho auta vyletěl na silnici! Auto sletělo do moře a mládež v kině tleskala, protože Muž z rakety se zachránil – ale já jsem netleskala, Paule. Já jsem zuřila! Začala jsem ječet: ‚Takhle to minule nebylo! Takhle to neskončilo!‘“

Annie vyskočila a začala rozčileně přecházet po pokoji. Hlavu měla skloněnou, neupravené vlasy jí poletovaly kolem hlavy, oči jí plály a pěsti jedné ruky se tloukla do druhé dlaně.

„Bráška se mě snažil uklidnit, a když se mu to nedařilo, chtěl mi rukou přikrýt pus, aby mě umlčel, ale já jsem ho do ní kousla a křičela jsem znovu a znovu: ‚Takhle to minule nebylo! To jste vážně tak pitomí? Nebo jste všichni ztratili paměť?‘ A bratr hulákal, co blázním, ale já jsem věděla, že mám pravdu. A

přišel správce kina a vyhrožoval mi, že jestli ihned nepřestanu, budu muset odejít, a já mu řekla: ‚To se můžete vsadit, že odejdu, protože tohle je špinavej podfuk, takhle to minulej tejdén neskončilo!‘“

Podívala se po Paulovi a on uviděl v jejích očích vraždu.

„On se přece z toho pitomého vozu nedostal! Když to auto vyletělo ze silnice, byl ještě pořád vevnitř! Rozumíte?“

„Ano,“ přikývl Paul.

„ROZUMÍTE? JE VÁM TO JASNÝ?“

Najednou se na něj vyřítla, s onou úpornou zuřivostí, kterou už znal, a ačkoli byl přesvědčen, že mu chce stejně jako tehdy surově ublížit (tentokrát zřejmě proto, že se tomu odpornému scenáristovi, který Muže z rakety z toho hudsonu tak podvodně vyháčkoval, na kobyliku už dostat nemůže a po ruce není nikdo

jiný, na kom by si zchladila žáhu), ani se nehnul. Pootevřela mu okénko do minulosti, odkrývající pohled na semínka její současné vyšinutosti, který ho ovšem i nemálo děsil – ten pocit nespravedlnosti, který s ní cloumal, byl sice neuvěřitelně infantilní, ale dokonale a nevývratně skutečný.

Neudeřila ho však – jen ho uchopila na prsou za župan, který měl na sobě, a přitáhla si ho k sobě, až se jejich tváře téměř dotýkaly.

„JE VÁM TO JASNÝ?“

„Jistě, Annie, je.“

Zabodávala se do něj tím zuřivým, temným pohledem a musela z jeho tváře vyčíst pravdu, protože ho od sebe po chvíli pohrdavě odstrčila zpátky do křesla.

Ten náraz ho hlodavě zabolet, až se mu zkrivila tvář, ale bolest brzy začala polevovat.

„Takže je vám taky jasný, co je špatně v tom, co jste napsal,“ řekla.

„Myslím, že je.“ Ačkoli ať se na místě propadnu, jestli vím, jak to dám do pořádku.

A jeho druhý hlas na to ihned zareagoval: Nevím, Pavlíčku, jestli tě Bůh zachrání, nebo spasí, ale jedno je nad slunce jasnější: jestli se ti nepovede Misery vzkřísit tak, aby tomu Annie uvěřila, docela určitě tě zabije.

„Takže s tím něco udělejte,“ řekla úsečně a vyšla z pokoje.

3.

Paul se podíval po psacím stroji. Byl na místě. Kdyby mu aspoň nechybělo to písmenko! Nikdy si nedovedl představit, kolik „n“ se vyskytuje na jedné jediné řádce strojopisu.

Říkalo se o tobě, žeš docela dobře, oslovil ho ten psací stroj – Paulova představivost to zařízení obdařila výsměšným, ale zároveň jaksi holobrádkovským hlasem: hlasem sotva dospělého pistolníka z holywoodského westernu, který se chce tady v Mrtvém lese co nejrychleji prostřílet ke slávě. Ale zřejmě to nebude tak horký. Človče, vždyť ty nedokážeš uspokojit ani tu bláznivou obézní bývalou ošetřovatelku. Třeba sis při tý bouračce zlomil i svou literární nohu... jenomže ta ti nějak nechce srůstat. Nalehl na zadní opěradlo vozíku, jak to šlo, a zavřel oči. S odmítnutím toho, co vyplodil, by se asi vyrovnával mnohem snadněji, kdyby se mohl vymlouvat na bolesti, které ho sužovaly, ale ty podle všeho konečně začaly trochu ustupovat.

Ukradené prášky bezpečně odpočívaly pod matrací. Ještě si odtamtud nevzal ani pilulku – stačilo vědět, že je má takhle uložené stranou pro případ, že by ho Annie nechala ve štychu. Bylo mu jasné, že kdyby si vzala do hlavy, že mu obrátí matraci, asi by je našla, ale tohle riziko byl ochoten podstupovat.

Od toho jejího výbuchu v souvislosti s jeho žádostí o jiný druh papíru do psacího stroje mezi nimi zatím nedošlo k žádné kolizi. Pilulky proti bolesti mu přinášela zcela pravidelně a on je poslušně bral. V duchu se ptal sama sebe, jestli Annie ví, že už je na tom svinstvu závislý.

Poslyš, chlapče drahý, nepřeháníš to? Nedramatizuješ to zbytečně?

Ne, nepřehání to. Před třemi dny, v noci, kdy si byl zcela jist, že Annie je nahoře, vydoloval zpod matrace jedno vzorkové balení a pečlivě si přečetl všechno, co na něm bylo napsáno. Stačilo ovšem zjistit, že hlavní složkou Novrilu je kodein, a všechno bylo jasné.

Fakt je, Paule, že se uzdravuješ. Tvoje nohy od kolen dolů teď sice vypadají, jako kdyby je nakreslilo čtyřleté dítě, ale přesto se uzdravuješ. Teď už by ti stačil třeba i pouhý aspirin. Nejsi to ty, kdo potřebuje Novril; je to už jen ten feťák v tobě.

4.

Bude to muset omezit, některé ty pilulky vynechávat. Dokud to neudělá, bude ho mít ta ženská upoutaného k tomu invalidnímu vozíku jako na řetězu – na řetězu pilulek Novrilu.

Dobrá, každou druhou dávku, kterou mi přinese, o jednu či dvě pilulky ošidím. Strčím si je pod jazyk, když budu polykat ty zbývající, a až pak bude odnášet sklenici s vodou, schovám je k těm pod matrací. Ale dneska ještě ne. Ještě na to nejsem duševně připravený. Začnu s tím zítra.

V duchu uslyšel hlas Královny, jak Za zrcadlem poučuje Alenku: Tady platí: marmeláda zítra a marmeláda včera – ale žádná marmeláda dnes.

Hohó, Paule, ty jseš ale číslo, smál se mu psací stroj tím silácky pistolnickým hlasem, kterým k němu hovořil.

„S námi smrady špinavými, jak nám říká Annie, nikdy není moc velká legrace, ale vždycky se o ni aspoň

snažíme – to nám musíš přiznat,“ zamumlal.

Pravda ovšem je, milý Paule, že by ses měl nad množstvím toho svinstva, kterým se krmíš, zamyslet. A to velmi vážně.

Z okamžitého popudu se rozhodl, že ty dávky začne snižovat ihned, jakmile dostane na papír první kapitolu, která se Annii bude líbit – o které ta dáma rozhodne, že to není podfuk.

Jedna jeho část – ta, která s odporem naslouchala i těm nejlepším, nejférovějším redakčním připomínkám – namítala, že ta ženská je přece cvok, že nikdo nemůže vědět předem, co se uráčí přijmout nebo co tvrdě odmítne; že ať bude Paul zkoušet cokoli, bude to stejně na draka.

Avšak druhá část jeho osobnosti – ta mnohem rozumnější – s tím nesouhlasila. On přece sám velice dobře pozná, když to, co napíše, za něco stojí. Kdyby se mu to povedlo, ta sračka, kterou dal Annii včera večer přečíst, kterou předtím znovu a znovu začínal a pak dával dohromady tři dny, bude ve srovnání s tím vypadat jako psí lejno vedle vyleštěného stříbrného dolaru. Vždyť on sám velmi dobře věděl, že je to špatné. To přece nebyl on – něco takhle pracně smolit a přepřínovat koš na papíry halabala popsánymi půlstránkami, končícími jalovými formulacemi jako: „Misery se k němu otočila s rozzářenými očima a její rty zašeptaly kouzelná slova ty blbče nemožnej, S TÍMHLE SE JDI LASKAVĚ VYCPAT!!!“ Namlouval si, že za to mohou ty strašlivé bolesti a skutečnost, že tentokrát nepíše, aby měl co jíst, ale aby si zachránil život. To však byly jenom docela hodnověrné výmluvy. Ve skutečnosti mu prostě vyschl pramen. Dopadlo to špatné, protože podváděl, a sám to až moc dobře věděl.

A ona té prokoukla, co, ty upachtěnce! vysmíval se mu psací stroj tím drzým, výsměšným hlasem.

Nenaletěla ti, vid? A co s tím tedy hodláš dělat, člověče?

5.

Neměl ponětí, ale bylo mu jasné, že něco dělat musí, a to pěkně rychle. Té její nálady dneska ráno se moc nebál. Měl pocit, že vlastně může být rád – nepokusila se mu znovu zpřelámat hnáty baseballovou pálkou, neudělala mu manikýru kyselinou z autobaterie, nic podobného, čím by mu dala najevo, jak vrcholně nespokojena je se začátkem knihy, kterou pro ni začal psát – a takové razantní kritické postoje u ní nikdy nebyly předem vyloučeny, když se vezme v úvahu její svérázný pohled na svět. Jestli se z tohohle průseru dostane živý, určitě napíše Christopheru Haleovi. Hale byl knižním recenzentem newyorských Timesů. Pošle mu tenhle vzkaz: „Vždycky když mi zavolal můj redaktor a oznámil mi, že hodláte v Timesech recenzovat nějakou mou knihu, kolena se mi silně roztrásla. Několikrát jste na mě byl docela hodný, to se musí uznat, ale nejednou jste mi to dal pořádně sežrat, jen co je pravda. To je ale jedno – jenom jsem Vám chtěl říct, abyste si nebral servítky a pořádně mě zkřísnul. Objevil jsem totiž docela novou kritickou metodu, vážený příteli. Můžeme ji pracovně nazvat třeba coloradská škola kbelíku na podlahu. Vedle ní vypadá to, co smolíte vy ve svých novinových recenzích, asi jako projíždka na dětském kolotoči v Ústředním parku.“

Fajn – tohle je jistě velká legrace, psát v duchu takovéhle jízlivé vzkazy obávaným kritikům. Ale co si takhle někde sehnat konvičku a dát konečně vařit vodu na pořádný kafe?

To bych asi vážně měl.

Psací stroj tam trůnil a poškleboval se mu.

„Nenávidím tě,“ zašeptal Paul nerudně a zadíval se z okna.

Sněhová bouře, do které se Paul probudil po své expedici do koupelny, trvala celé dva dny – napadlo půl metru nového sněhu a vítr vytvořil vysoké závěje. Když pak konečně mezi mraky vykouklo slunce, Anniino auto vypadalo na příjezdové cestě jako nějaký velký bílý hrb.

Ted' však už slunce svítilo o sto šest a obloha byla zase jako vymetená. A nejenže svítilo, dokonce i hrálo – když seděl u okna, cítil to na obličeji i na rukou. Z rampouchů pod střechou stodoly už opět kapala voda. Pomyslel si, co asi v tom sněhu dělá jeho vůz, a pak vzal list papíru a založil ho do royalky. Do levého rohu nahoře vyťukal MISERYIN NÁVRAT, do pravého číslici 1. Čtyřikrát či pětkrát otočil válcem, nastavil prostředek řádky a napsal KAPITOLA 1. Bušil do klávesnice silněji, než bylo nutné, aby Annie nahoře slyšela, že opravdu něco píše.

A ted' měl pod tím nápisem KAPITOLA 1 před sebou prázdný bílý prostor, který vypadal jako sněhová závěj, ve které by mohl uvíznout a zahynout, sežehnut mrazem.

Afrika.

Pokud se mnou hráli poctivou hru.

Ten pták pocházel z Afriky.

Našel pod sedadlem padák.

Afrika.

Musím to teď spláchnout.

Začínal usínat a věděl, že to by neměl – kdyby sem přišla a přistihla ho, jak tady jenom takhle hraduje, místo aby pilně psal, jistě by se rozzuřila. Ale přesto si dovolil vypnout. Ne že by pouze klímal – svým zvláštním způsobem při tom přemýšlel. Něco hledal. Po něčem pátral.

Co to hledáš, Paule?

Ale to je přece jasné. Letadlo se řítí k zemi. Hledal pod sedadlem padák. Je to tak správně? Je to poctivá hra?

Je. Když našel pod sedadlem ten padák, to bylo v pořádku. Nebylo to moc realistické, ale dalo se tomu věřit.

Několik prázdnin za sebou ho matka každý den posílala do maldenského obecního střediska, které se staralo o děti zaměstnaných rodičů. A tam to hráli... seděli v kruhu, ta hra připomínala Anniiny filmové seriály, a on skoro vždycky vyhrál... Jak se ta hra jmenovala?

Viděl to před sebou – patnáct, dvacet chlapců a děvčat, rozesazených do kruhu ve stinném rohu hřiště, v tričkách s nápisem Maldenské obecní středisko na prsou, pozorně naslouchajících instruktorovi, který jim vykládal, jak se ta hra hraje. Jak je to dál? Ano, tak se ta hra jmenovala: Jak je to dál? A opravdu byla stejně napínavá jako ty Anniiny filmové seriály. Paule, ta hra se tehdy jmenovala Jak je to dál? A jak se jmenuje ta hra, kterou hraješ teď, Paule? Nejmenuje se náhodou stejně?

Už to tak bude, přiznával.

Ta hra, která se jmenovala Jak je to dál?, se hrála tak, že instruktor začal vyprávět příběh; jeho hrdinou byl chlápek, který se jmenoval Statečný Corrigan. Statečný Corrigan zabloudil třeba někde hluboko v jihoamerické džungli. A najednou se kolem sebe rozhlédne a vidí... za sebou má několik lvů! A po obou stranách taky... a když se podívá dopředu, propána, tam jsou taky lvi! Statečný Corrigan je ze všech stran obklopený houfem lvů... a ti se teď k němu začínají přibližovat. Je teprve pět odpoledne, ale to těmhle kočkám vůbec nevadí – co se týče jihoamerických lvů, ani je nenapadne, že by měli dodržovat etiketu a večeret až přesně v osm.

Instruktor měl v ruce stopky a klímající Paul Sheldon je teď před sebou viděl do nejmenších podrobností, ačkoli měl tu solidní stříbrnou věcičku v ruce naposledy před dobrými třiceti lety. Před očima měl ozdobné číslice ciferníku, menší tenkou ručičku dole, která zaznamenávala desetiny vteřin, elegantní značku, vytištěnou tenkými písmeny: ANNEX.

Instruktor se po nich rozhlédl a jednoho účastníka hry si vybral. „Danieli,“ řekl třeba. „Jak je to dál?“ A jakmile to vyslovil, stiskl stopky.

Daniel pak měl přesně deset vteřin, aby navázal a v příběhu pokračoval. Pokud nezačal během těch deseti vteřin mluvit, byl ze hry vyřazen a musel z kola ven. Ovšem, když Statečného Corriganu ze spárů těch lvů nějak zachránil, rozhlédl se instruktor po kruhu dětí ještě jednou a položil druhou otázku téhle hry – a právě ta Paulovi velmi připomínala jeho současnou situaci. Zněla: Je to správně?

Pravidla pro tuto fázi hry se přesně shodovala s Anniinými. Realismus nebyl úplně nezbytný, stačilo, když se tomu dalo jakž takž věřit. Daniel například řekl: „Statečný Corrigan měl u sebe našťestí svou winchesterovku a dostatečnou zásobu střeliva. A tak tři lvy zastřelil a ostatní potom radši utekli.“ V tomhle případě to bylo správné. Instruktor předal Danielovi stopky a ten pokračoval ve vyprávění, až dospěl třeba k situaci, kdy se Statečný Corrigan začal po pás bořit do tekutého písku někde v poušti. V tomhle bodě položil některému z hráčů opět onu původní otázku – Jak je to dál? – a zmáčkl stopky. Deset vteřin, to však nebyla moc dlouhá doba. A tak se často stávalo, že si hráč v časové tísní začal vymýšlet nějakou ptákovinu – třeba: „Ale právě v té chvíli letěl kolem ten velký pták – myslím, že se mu říká andský sup – a Statečný Corrigan se ho chytil kolem krku a ten pták ho z těch tekutých písků vytáhl.“

Když se instruktor zeptal Je to správně?, účastníci zvedli ruku, když mysleli, že je, a nechali ji dole, když

mysleli, že není. V případě toho andského supa by většina dětí jistě ruku nezvedla a hráč by byl z další hry vyloučen,

Jak je to dál, Paule?

Ano. Takhle se já udržuju ve hře. Takhle se mi daří držet si jeden domov v New Yorku a druhý v Los Angeles a mít pořádný vůz a ne nějakou ubohou ojetinu. Protože já obvykle vím, jak je to dál – a proč bych se za to měl krucifix omlouvat? Samozřejmě, že je na světě spousta lidí, kteří píšou lepší prózu než já a vidí do lidského nitra hlouběji a vědí přesně, jací by lidé měli být – to já všechno uznávám. Ale když se pak instruktor v případě těchto vážených kolegů zeptá Je to správně?, zvedne se někdy jen hodně málo rukou. Ale pro mě... možná spíš pro Misery... i když ti dva jsou možná jedno tělo jedna duše... pro ně lidi ruku rádi zvednou. Jak je to dál? Já vím, jak je to dál – to se můžete klidně vsadit. Na světě je spousta věcí, které neumím. Netrefím se pálkou do falšovaného baseballového míčku, už ve škole mi to nešlo. Neumím spravit kapající kohoutek. Neumím jezdit na kolečkových bruslích, a když se pokouším hrát na kytaru, zní to zcela beznadějně. Dvakrát jsem se pokusil o manželství, a ani jednou se mi to nepovedlo. Ale jestli po mě chcete, abych vás někam unesl, abych vás k smrti vyděsil, abych vám oči přibíl ke knize, abych vás rozplakal nebo dokonce rozesmál – tak to ano, to se mi občas podaří. Někdy tak dokonale, že toho máte plné zuby a začnete křičet už dost, to stačí. V tom se vyznám. TO UMÍM. Do tohoto stále hlubšího snění zašeptal provokativní, pistolnický hlas psacího stroje. Jak tak koukám, máme tady dvou věcí víc než zdrávo – siláckých řečí a čistých bílých stránek. Jak je to dál? Víš to? Víím. Ano, vím to! A co on?

Ten ne. Ten podváděl. V Miseryině dítěti doktor přece vůbec nedorazil. Vy ostatní jste možná zapomněli, jak se to minulý týden odehrálo, ale ta kamenná modla nikdy nezapomíná. Paul musí z kruhu ven. Promiňte, prosím. Musím to teď spláchnout. Musím to teď –

„– spláchnout,“ zamumlal a posunul se trochu doprava. Levá noha se mu při tom trochu zkrivila a náraz bolesti, která se mu ozvala v rozdrčeném levém koleně, ho snadno dokázal probudit. Neuplynulo ani pět minut. Slyšel Annii, jak v kuchyni umývá nádobí. Při domácích pracích si obvykle prozpěvovala. Dneska nikoli. Ozývalo se pouze rachtání nádobí a občasné zasyčení oplachovací vody. Další špatné znamení. Poslechněte si zvláštní povětrnostní hlášení, určené především obyvatelům okresu Sheldon – až do pěti hodin odpoledne je vyhlášena pohotovost v souvislosti s nebezpečím tornáda. Opakuji: vyhlášíme pohotovost –

Byl však už nejvyšší čas přestat si hrát a věnovat se vážné práci. Přála si, aby Misery vstala z mrtvých, ale musí se to provést férovým způsobem. Třeba ne právě realistickým, ale aspoň poctivým. Kdyby se mu to povedlo už dneska, teď dopoledne, možná by se mu tím dařilo zabránit depresi, která na něj padala, ještě než se doopravdy rozvine.

Paul si položil bradu do dlaně a zadíval se z okna. Teď už byl naprosto vzhůru a usilovně přemýšlel, i když si to vlastně ani neuvědomoval. Dvě nebo tři horní vrstvy jeho vědomí, které se zabývaly takovými problémy, jako kdy si vlastně naposledy vyšamponoval vlasy nebo zda mu Annie včas přinese další dávku léku, jako by zcela zmizely ze scény. Tahle část jeho mysli se potichoučku vypařila a zřejmě si zašla na pastrami do nějaké lepší restaurace. Jeho smysly vnímaly vnější podněty, ale on je neregistroval – neviděl, co viděl, a neslyšel, co slyšel.

Jiná část jeho mysli horečně prověřovala nejrůznější nápady, zavrhovala je, kombinovala, zavrhovala jejich kombinace. Cítil, že to v něm probíhá, ale nějak s tím nechtěl mít moc společného. Tam dole v té dílně bylo příliš mnoho špíny.

Uvědomoval si, že to, co teď dělá, totiž že se snaží NĚCO VYMYSLIT, není zdaleka totéž jako DOSTAT NÁPAD. DOSTAT NÁPAD – to je jen skromnější vyjádření toho, že člověk získá inspiraci, že v duchu volá heuréka, moje Múza promluvíla!

Námět Rychlých vozů ho napadl jednoho dne v New Yorku. Vyšel si tehdy za zcela přízemním cílem – koupit si do svého obydlí na 83. ulici videorekordér. Míjel jakési parkoviště a spatřil tam hlídače, který se dobýval do jednoho vozu. To bylo všechno. Neměl zdání, bylo-li to, co viděl, zákonné či nezákonné, a o dva tři bloky dál už ho to taky vůbec nezajímalo. Z toho hlídače se stal Tony Bonasaro. To už o tom mladíkovi věděl téměř všechno, neznal jenom jeho jméno, které se pak dozvěděl z letního zalistování v telefonním seznamu. Polovina příběhu už mu mezitím v hlavě naplno rozkvetla a zbytek rychle zapadal na

správné místo. Bylo mu do tance, opile se zalykal štěstím. Slétla na něj Múza a on ji vítal stejně nadšeně jako neočekávanou peněžní poukázku. Vydal se koupit videorekordér a získal místo něj něco mnohem lepšího: nosný NÁPAD.

Ten druhý proces – snažit se NĚCO VYMYSLET – nebyl zdaleka tak emocionální, tak exaltovaný, ale byl stejně tajuplný... a stejně nezbytný. Protože, když člověk píše román, téměř vždycky na některém místě uvízne, a nemá cenu pokračovat, dokud NĚCO NEVYMYSLÍ.

On sám řešil takové situace, kdy bylo třeba něco vymyslet, tak, že vzal kabát a vyšel si na procházku. Když nepotřeboval NĚCO VYMYSLET, bral si s sebou na procházku nějakou knihu. Chůzi pokládal za dobré fyzické cvičení, ale na procházkách se hrozně nudil. Když ho nedoprovázel nikdo, s kým by si mohl povídat, byla knížka zcela nezbytná. Ovšem, když potřeboval NĚCO VYMYSLET, protože se mu román zablokoval, byla pro něj nuda stejně účinná jako chemoterapie pro člověka postiženého rakovinou.

Asi v polovině Rychlých vozů Tony zabil poručíka Graye, a to ve chvíli, kdy se mu poručík v jednom obskurním kině na Times Square snažil připnout náramky. Paul potřeboval, aby Tony po té vraždě – aspoň na čas – zůstal volný, protože kdyby šel do báně, neměl by Paul o čem psát. Ovšem nemohl Graye nechat sedět v tom bijáku s nožem trčícím z levého podpaží, protože nejméně tři lidi věděli, že se měl sejít s Tonym.

Čili problém byl v tom, jak se zbavit jeho těla, a Paul neměl ponětí, jak by se to dalo vyřešit. To bylo to zablokování. To byla ta hra. Statečný Corrigan právě zabil v kině na Times Square policajta a teď toho chlápka musí dostat do svého vozu, aniž by se někdo zvědavý nezačal vyptávat: „Halo, pane, ten člověk vypadá jako mrtvej – je vážně mrtvěj, nebo má jenom nějaký záchvat či co?“ Kdyby se mu podařilo dopravit mrtvolu k sobě do vozu, nebyl by problém zavést ji do Queens a uklidit ji na jednom opuštěném staveništi, o kterém tam ví. Pavlíku? Jak je to dál?

Tenkrát na něj ovšem netlačila ta desativteřinová lhůta – neměl na ten román smlouvu, psal ho jen tak do šuplíku, takže nebylo třeba myslet na to, že ho musí dodat k určitému termínu. Avšak většina spisovatelů dobře ví, že určitý termín existuje i v takovém případě – že když uplyne určitý čas, musí stejně z kruhu ven. Když kniha uvízne na neúnosně dlouhou dobu, začne zahnívat a pomalu se rozpadávat, na povrch začnou vystupovat všechny její slabiny a nedostatky.

A tak se tehdy vydal na procházku a nemyslel vůbec na nic, co mu vyplňovalo horní vrstvy vědomí, stejně jako teď. Šel asi hodinu, když mu zdola z té špinavé dílny kdosi navrhl: Co kdyby to kino zapálil? To by mohlo při dobré vůli fungovat. Nepociťoval nijakou závrať – co cítil, nebyla v žádném případě inspirace; bylo mu jako tesaři, který konečně našel vhodný kousek dřeva, bez kterého by nemohl dokončit svou práci.

Co kdyby Tony zapálil koudel v sousedním sedadle? V těchhle kinech jsou skoro všechna křesílka nějak poničená. A bude z toho spousta kouře. Počká tam, jak jen to bude možné, a pak odtamtud Graye vynese – s tím, že je přidušený tím kouřem. Co ty na to, příteli?

Připadalo mu, že to není špatně vymyšlené. Nic moc zvláštního, a bude třeba pečlivě promyslet různé detaily, ale vcelku to vůbec nevycházelo špatně. NĚCO VYMYSLEL. Práce na knize mohla pokračovat.

Zatím nikdy nepotřeboval NĚCO VYMYSLET, už když knihu začínal, ale instinktivně cítil, že i v tomhle případě se to dá zvládnout.

Seděl klidně na vozíku, bradu v dlani, a díval se ven na stodolu. Kdyby byl schopen chůze, vyšel by si tam ven do polí. Tiše seděl, málem zase usínal, a čekal, až se něco stane, protože si uvědomoval pouze jediné – že tam někde dole se něco děje, že tam vyrůstají složité fiktivní konstrukce, které se ihned přísně kriticky prověřují, jsou shledávány nedostatečnými a vzápětí bez mrknutí oka bourány, aby uvolnily místo dalším pokusům. Uplynulo deset minut. Patnáct. Annie teď v obývacím pokoji luxovala (ale stále si k tomu ještě nezpívala). Slyšel to, ale vlastně neslyšel; byl to s ničím nepropojený zvuk, který mu vtékal do hlavy a zase z ní vytékal jako voda v náhonu.

A posléze ti hoši, pachtící se dole v oné špinavé dílně, vyslali nahoru patřičný signál – jak to nakonec udělají vždycky. Chudáci – dřou tam neúnavně od rána do večera jako otroci a on jim ani trochu nezávidí.

Paul tiše seděl a v hlavě se mu začal prosazovat NÁPAD. Uvědomělá složka jeho mysli se k němu vrátila – LÉKAŘ MÁ SLUŽBU – a zvedla ten nápad jako dopis, který právě propadl škvirou ve dveřích. Začal ho prozkoumávat ze všech stran. Málem ho už zavrhl (neozvalo se v té chvíli z té dílny dole zklamané sborové záupnění?), ale pak ho znovu uvážil a došel k závěru, že aspoň s jeho polovinou by se dalo něco dělat.

Druhý signál, tentokrát výraznější než ten první.

Paul začal nervózně bubnovat prsty na okenní parapet.

Kolem jedenácté začal psát. Nejdříve ťukal do stroje velmi váhavě – mezi jednotlivými údery byly dlouhé mezery ticha, někdy až patnáctivteřinové. Dalo by se to přirovnat k souostroví nazíranému z ptačí perspektivy

– řetězu nízkých pahrbků, proložených širokými pásy modře.

Ony mezery ticha se však pozvolna začaly zkracovat, dokonce se občas začaly ozývat souvislé výtrysky úderů

– na Paulově elektrickém psacím stroji by to znělo příjemně, ale zvuk kláves royalky působil dost dotěrně a rušivě.

Avšak Paul si ochraptěle drsného hlasu psacího stroje vůbec nevšímal. Ke konci první stránky se začal rozechřívát a na konci druhé už frčel na plné obrátky.

Annie po chvíli vypnula vysavač. Otevřela dveře a od nich Paula pozorovala. Paul vůbec nevěděl, že tam Annie stojí – nevnímal vlastně ani sám sebe. Konečně se mu odtud podařilo uniknout. Byl teď na hřbitově v Malém Dunthorpu, vdechoval vlhký noční vzduch, cítil kolem sebe mech a hlínu a mlhu, slyšel, jak hodiny na presbyteriánském kostele odbíjejí dvě hodiny zrána, a hned ten zvuk s neomylnou přesností zasadil do přediva příběhu. Když to, co psal, bylo dobré, viděl skrz založený papír jako skrz sklo a všechno se mu odehrávalo přímo před očima. Teď tomu tak bylo.

Annie ho sledovala velmi dlouho. Na její tváři nebylo ani stopy po úsměvu, nepohnul se v ní ani sval, ale nějak z ní prosvítala spokojenost. Po chvíli se odpoutala od dveří a odešla. Její krok byl těžký, avšak Paul neslyšel ani ten.

Pracoval až do tří odpoledne, a večer kolem osmé ji požádal, aby mu ještě jednou pomohla usednout na vozík. Psal další tři hodiny, i když už někdy kolem desáté ho celé tělo začalo silně bolet. Annie přišla v jedenáct. Žádal ji, aby počkala ještě čtvrt hodiny.

„Ne, Paule, pro dnešek už to stačí. V tváři jste bílý jako stěna.“

Dopravila ho do postele a on během tří minut usnul. Spal celou noc, poprvé ode dne, kdy se vynořil z onoho šedého mračna, a jeho spánek byl poprvé zcela bezesný.

Sníl přece předtím – když byl vzhůru.

6.

MISERYIM NÁVRAT

Napsal Paul Sheldon

Připsáno Annii Wilkesové

KAPITOLA 1

Geoffrey Alliburton se chvíli nemohl rozpomenout, kdo je ten starý muž ve dveřích, a nebylo to jen proto, že ho zvonek probudil z hluboké dřímoty. Na vesnickém životě ho zlobilo, že tam v širém okolí nikdy nebylo dost lidí, aby se mezi nimi mohli vyskytnout naprostí cizinci; bylo jich tam však tolik, že si člověk nebyl nikdy úplně jist, kdo ten který vesničan vlastně je. Někdy se mohl zorientovat pouze podle rodinné podoby – a taková podoba samozřejmě nikdy nevyučovala možnost, že jde o nějakého cizoložného potomka, ba naopak. Jistěže – takové chvíle se obvykle daly zvládnout, ovšem když byl člověk nucen hovořit delší dobu s někým, na koho se nemohl přesně upomenout, bylo mu většinou trapné a mohlo mu připadat, že snad už na něj začíná přicházet senilita. Když se pak naráz objevily dvě takové tváře a na člověku bylo ty osoby navzájem představit, jeho rozpaky mohly někdy dosahovat přímo kosmických rozměrů.

„Velice nerad vás ruším, pane,“ omlouval se tento návštěvník. V neklidných rukách žmolal lacinou látkovou čepici a ve světle lampy, kterou si na něj Geoffrey svítil, vypadala jeho vrásčitá tvář žlutě a ustaraně – téměř vyděšeně. „Ale nechtěl jsem jít za doktorem Bookingsem nebo obtěžovat Jeho

Lordstvo, dokud bych napřed nepromluvil s vámi, milostpane, jestli mi rozumíte.“

Geoffrey mu nerozuměl, ale najednou si uvědomil, kdo tento pozdní návštěvník je. Pomohla mu ta zmínka o doktoru Bookingsovi, místním anglikánském duchovním. Doktor Bookings vedl před třemi dny na hřbitově za kostelem obřad nad Miseryním hrobem, a tenhle člověk tam byl – jenomže se držel v pozadí, aby účastníkům pohřbu nebyl příliš na očích. Jmenoval se Colter a byl to jeden z místních kostelníků, či spíše – řečeno naplno – hrobníků.

„Pan Colter, že?“ zeptal se. „Co pro vás mohu udělat?“

Colter odpovídal velmi váhavě. „Ty zvláštní zvuky, milostpane. Na hřbitově. Jak to vypadá, milostpane, naše lady neodpočívá v pokoji, a já mám strach. Připadá mi, že –“

Geoffrey mu v té chvíli bylo, jako by mu někdo vrazil pěst do žaludku. Zhluboka se nadechl a na té straně hrudníku, kde mu doktor Shinebone pevně zfixoval žebra, pocítil prudkou bolest. Shinebone téměř s jistotou předpokládal, že Geoffrey poté, co po celou tu chladnou deštivou noc ležel bezmocně v příkopě, dostane zánět plic, ale uběhly tři dny a Geoffrey nedostal teplotu a nezačal kašlat. Věděl, že se nic takového nestane; Bůh tak snadno hříšníky nevysvobozuje. Geoffrey věřil, že ho Bůh nechá žít, aby mohl co nejdéle uchovávat památku své milované, ztracené, nebohé lásky.

„Mění vám špatně, milostpane?“ zeptal se Colter. „Slyšel jsem, že jste měl onehdy v noci ošklivou nehodu.“ Odmlčel se. „Tu noc, kdy zemřela.“

„To je v pořádku,“ řekl Geoffrey pomalu. „Coltere, ty zvuky, o kterých jste se zmínil... je vám jasné, že to jsou jenom vaše představy, že?“

Colter se zatvářil velmi dotčeně. „Milostpane! To byste mi taky moh říct, že nevěřím v Pána Ježíše Krista a v život věčný! Cožpak Duncan Fromsley neviděl starýho Pattersona dva dny po jeho pohřbu, celého zářícího jako světýlko v močálu (což taky s největší pravděpodobností něco takového bylo, pomyslel si Geoffrey, nějaké takové světýlko, a taky ještě cosi jiného, co vyklouzlo z Fromsleyho poslední flašky)? A neviděla snad polovina města ducha toho papeženského mnicha, co se prochází po cimbuří Ridgeheathského sídla? Dokonce nám sem z londýnské Psychické společnosti poslali dvě dámy, aby to prošetřily!“

Geoffrey věděl, koho tím Colter myslel – dvojici hysterik z lepší společnosti, které zřejmě trpěly neklidnými poryvy přechodu – jedna byla potrhlejší než druhá.

„Duchové jsou stejně skuteční jako vy nebo já, milostpane,“ prohlásil Colter slavnostně. „To, že se mezi náma vyskytují, mi ani tak moc nevadí. Ale ty zvuky – z těch jde na mě strach, milostpane. Měj radši bych se od toho hřbitova držel co nejdál, to vám povím. Jenže zejtra musím vykopat hrobeček pro to Roydmanovic dětátko, takže...“

Geoffrey se ovládal jen s největším úsilím. Ten chlap by si zasloužil, aby ho pořádně seřval. Pokojně klímal před svým vlastním krbem s knížkou v klíně, když se objevil Colter a probudil ho... a od té chvíle se probouzel stále víc a víc a smutek, který ho pohlcoval, byl každou vteřinou tíživější. Stále drtivěji si uvědomoval, že jeho milovaná navždy odešla. Ležela v hrobě už tři dny. Brzy to bude týden... měsíc... rok... deset let. Ten žal, napadlo ho, je jako skalisko na břehu oceánu. Když člověk spí, jako by byl právě příliv, a ten přinášel jistou úlevu. Ten příliv spánku jako by to skalisko jeho žalu milosrdně pohlcoval. Avšak když se probudí, jako by právě začal odliv a skála se zanedlouho vynořila z vody, odporně realistický útvar pokrytý prisátými korýši, který tam bude trčet věčně, pokud se Bůh nerozhodne poručit moři, aby ho spláchl.

A tenhle pošetilec se odváží sem přijít a mlít něco o tom, že tady straší duchové!

Avšak tvář toho člověka byla tak zbědovaná, že se Geoffrey přece jen ovládl.

„Paní Misery, naši vzácnou lady, všichni milovali,“ řekl Geoffrey tiše.

„To máte pravdu, milostpane, to máte pravdu,“ souhlasil Colter ohnivě. Čepici si teď přendal jen do levé ruky a pravou vydoloval z kapsy kalhot obrovský červený kapesník. Mocně do něj zatroubil a oči se mu zalily slzami.

„Její smrt nás všechny velmi zarmoutila.“ Geoffrey si přitiskl ruce na prsou ke košili a začal si nepřítomně pohrávat s bohatými záhyby mušelinové látky.

„To nás taky, milostpane, to nás taky.“ Colter mumlal ta slova do kapesníku, ale Geoffrey viděl jeho oči; ten člověk opravdu zcela nesporně upřímně slzel.“ Poslední zbytky Geoffreyho sobeckého hněvu se

rozplynuly v pocitu hluboké lítosti. „Byla to moc hodná paní, milostpane. Opravdová dáma. A když si člověk připomene, jak těžce zasáhla její smrt Jeho Lordstvo –“

„Ano, byla to vzácná žena,“ souhlasil Geoffrey tiše a ke svému zoufalství zjistil, že i on má na krajíčku slzy – že si připadá jako těžký mrak, který v pozdně letním odpoledni hrozí puknout a vyronit veškerou svou vláhu dolů na zem. „A Coltere, někdy se stává, když nám odejde někdo takhle blízký našim srdcím, že ho nechceme ze své blízkosti propustit. A představujeme si, že vůbec neodešel. Víte, jak to myslím?“

„Jistě, milostpane!“ přisvědčoval Colter dychtivě. „Ale ty zvuky... milostpane, kdybyste to slyšel!“

Geoffrey se trpělivě zeptal: „Jaké jsou to zvuky?“

Předpokládal, že Colter začne popisovat zvuky, které by se snadno daly vysvětlit jako svist větru ve větvích – přetvořený mužovou primitivní představivostí, samozřejmě – nebo třeba dupavý šustot, způsobený jezevcem, sestupujícím ke břehu Dunthorpského potoka, který protékal pod hřbitovem. Má to, co Colter vystrašeně zašeptal, však připravený nebyl.

„Takový divný škrábání, milostpane. Vypadá to, jako by tam byla pohřbená zaživa a pokoušela se dostat ven, zpátky do světa nás živejch – ať se na místě propadnu, jestli to tak nevypadá!“

KAPITOLA 2

Když Geoffrey asi po čtvrt hodině zůstal sám, musel se opřít o příborník. Komíhal se ze strany na stranu jako námořník na palubě lodi, kterou zmítá vichřice. A v té chvíli mu skutečně připadalo, že s ním cloumá vichřice. Málem by byl uvěřil, že na něj konečně pomstychtivě zaútočila ta horečka, kterou mu pan doktor Shinebone tak přesvědčeně věštil, ale to, co mu zároveň kreslilo na tváře rudé růže a měnilo čelo v bílou plášt' vosku, nebyla horečka. Ruce se mu třáslly tak, že málem upustil karafu s brandy, když ji vyndával z příborníku, ale ani za to nemohla horečka.

Pokud opravdu existovala možnost, byť sebenepřavděpodobnější, že ta obludná představa, kterou mu Colter nasadil do hlavy, je pravdivá, maří tady zbytečně čas. Cítil však, že kdyby se něčeho silného nenapil, asi by se zhroutil.

A tak Geoffrey Alliburton učinil něco, co ještě nikdy v životě neudělal a čeho se pak už asi také nedopustí nikdy v budoucnosti. Přiložil hrdlo karafy k ústům a zhluboka si lokl přímo z ní.

Pak odstoupil od příborníku a v duchu si říkal: „Musíme se přesvědčit. Panebože – přesvědčíme se, jak to vlastně je. A jestli se na tenhle šílený výlet vydávám jenom proto, abych zjistil, že ten starý hrobník má jenom moc divokou fantazii, uříznu mu uši a budu je nosit na řetízku u hodinek. I když měl Misery nevímk' rád.“

KAPITOLA 3

Vzal si na tu cestu dvoukolku a ujížděl teď pod přízračnou, ne zcela temnou oblohou, na které mezi uhánějícími cáry mraků občas neklidně vykukoval dorůstající měsíc. Dole v síni na sebe předtím hodil první kus oděvu, který nahnátl – byla to tmavohnědá domácí kazajka. Její šosy za ním vlály, když bičem poháněl Mary k rychlejší práci. Postarší klisničce se tempo, do kterého ji nutil, vůbec nelíbilo;

Geoffreymu se zase vůbec nelíbila bolest, která se mu stále silněji ozývala v rameni a v boku... ani před tou však nebylo možné ustoupit.

Takový divný škrábání, milostpane. Vypadá to, jako by tam byla pohřbená zaživa a pokoušela se dostat ven, zpátky do světa nás živejch!

Tohle samo o sobě by v něm ovšem žádné ničivé pocity děsu nevyvolávalo – vzpomněl si však na to, jak přišel na calthorpské sídlo den po Miseryině smrti. Podívali se s lanem na sebe a Ian se pokusil o úsměv, i když měl oči plné neprolitých slz.

„Všechno by bylo možná snazší,“ řekl mu Ian, „kdyby vypadala... trochu víc jako... Já vím, zní to šíleně, ale –“

„Prosím tě,“ pokoušel se mu Geoffrey úsměv vrátit, „ten člověk, co ji připravoval k pohřbu, jistě dělal, co mohl, aby –“

„Nikdo ji nepřipravoval!“ Ian téměř zaječel a Geoffrey si poprvé naplno uvědomil, že jeho přítel se potácí na pokraji šílenství. „Žádnému cizímu chlapovi jsem nedovolil, a taky nikdy nedovolím, aby mi ji šminkoval a barvil jako nějakou panenku na hraní!“

„Jane! Příteli drahý! Podívej se, nesmíš –“ Geoffrey se pokusil poplácat Iana po rameni, ale nějak se to změnilo v objetí, a ti dva muži se rozeštkali jako unavení malí kluci. A někde jinde v domě se probudilo

Miseryino dítě, chlapeček teď už den starý a dosud bezejmenný, a začalo plakat. Paní Ramageová, jejíž vlastní laskavé srdce pukalo žalem, mu začala rozechvělým hlasem plným slz zpívat ukolébavku. Toho dne věnoval Geoffrey mnohem méně pozornosti tomu, co Ian říká, než způsobu, jakým to říká, protože se obával o jeho zdravý rozum. Teprve teď, kdy poháněl Mary bičem, aby se navzdory bolestem, které ho stále surověji sužovaly, dostal co nejrychleji do Malého Dunthorpu, mu ve světle Colterova sdělení znovu vyvstala ta lanová slova: Všechno by bylo možná snazší, kdyby vypadala... trochu víc jako mrtvá.

A to ještě nebylo všechno. Toho dne pozdě odpoledne, když se první vesničané začali trousit na Calthorpské návrší, aby vyjádřili soustrast truchlícímu lordovi, objevil se znovu i doktor Shinebone. Vypadal unaveně a ani jemu zřejmě nebylo dobře – nic překvapujícího u člověka, který se často chlubil, že mu podal ruku sám Wellington, slavný Železný vévoda; to prý byl ještě chlapec (rozumí se Shinebone, ne Wellington). Ta historka s Wellingtonem byla asi trochu přikrášlená, říkal si v duchu Geoffrey, ale starý Shinny, jak mu s lanem jako kluci říkali, ošetřoval Geoffreyho během všech dětských nemocí, a už tenkrát mu Shinny připadal jako velmi starý pán. I když teď bral v úvahu, že pro dítě bývá obvykle starý každý, komu je přes pětadvacet, nemohlo teď být Shinnymu méně než takových pětasedmdesát. Byl starý... měl za sebou čtyřicet velmi vzrušených, nepříjemných hodin... co když se ten starý, unavený muž dopustil omylu?

Strašlivého, nepojmenovatelného omylu?

Více než co jiného právě tato myšlenka ho vyhnala do téhle studené větrné noci, do které i měsíc jen občas váhavě nakukoval.

Mohl se doktor opravdu takhle zmýlit? Část Geoffreyho nitra, ta vystrašená a zbabělá, která by raději viděla Misery navždy ztracenou než domýšlela nevyhnutelné důsledky takového omylu, odpovídala na tu otázku záporně. Ale když tenkrát Shinny vešel...

Geoffrey tehdy seděl u Iana, který nesouvisle, sotva srozumitelným způsobem vzpomínal, jak Misery společně zachránili ze spárů onoho šíleného Francouze vikomta Leroux a jak se jim pak podařilo společně uprchnout na fůře sena, jak Misery v kritickém okamžiku rozptýlila pozornost jednoho vikomtova biřice tím, že ze sena vystrčila svou nádhernou nahou nohu a svůdně mu s ní zamávala. I Geoffrey se nořil do vlastních vzpomínek na to dobrodružství, pevně svíran žalem, a teď ten svůj žal proklínal, protože Shinny jako by v té chvíli pro něj (a pravděpodobně i pro Iana) neexistoval. Že byl tehdy Shinny nějak podivně zamyšlený? Byla to jenom únava, nebo ještě i něco jiného..., nějaké podezření...?

Ne, jistěže ne, protestovala jeho zneklidněná mysl. To už dvoukolka uháněla vzhůru na Calthorpské návrší. Sidlo samo tonulo v temnotách, avšak – to je báječné! – v baráčku pani Ramageové se ještě svítilo.

„Jeď, Mary!“ pobízel kobytku a švihl ji se zkrivenou tváří bičem. „Ještě kousek, děvenko, a pak si můžeš trochu odpočinout!“

Jistě že to není tak, jak se bojíš pomyslet, to je přece vyloučené!

Avšak Shinny prozkoumal Geoffreyho zlomená žebra a naražené rameno jen velmi zběžně a s lanem téměř nepromluvil, přestože ten těžce zápasil se svým zármutkem a často se z něj draly nesouvislé výkřiky zlomeného člověka. Ne – Shinny s nimi setrval jen po nezbytnou dobu, kterou společenská slušnost vyžadovala, a pak se tiše zeptal: „Je –“

„Ano, v salónu,“ vypravil ze sebe Ian. „Moje nebohá žena leží v salónu. Polibte ji za mě, Shinny, a řekněte jí, že se k ní brzy připojím!“

A pak se Ian znovu rozplakal. Shinny ještě zamumlal několik soustrastných slov a odešel do salónu. Geoffrey si nyní vzpomínal, že tam ten staroch setrval nějak dlouho... paměť ho však jistě mohla klamat. Když se Shinny vrátil, vypadalo to, že se mu mezitím hodně ulevilo, a v téhle vzpomínce nebylo opravdu nic pomýleného, tím si byl Geoffrey jist – ten spokojený výraz na doktorově tváři byl totiž v té místnosti, prosycené žalem a slzami, ve které paní Ramageová už rozvěsila černé smuteční závěsy, nápadně nepatřičný.

Geoffrey pak doktora vyprovázel a v kuchyni ho váhavě oslovil. Řekl doktorovi, že by asi bylo dobře, kdyby dal Ianovi nějaký prášek na spaní, že je to s ním opravdu velmi zlé.

Shinny však jako by byl duchem nepřítomný. „Vůbec se to nepodobá slečně Evelyn-Hydeové,“ poznamenal. „To jsem si opravdu důkladně ověřil.“

A nasedl do své bryčky, aniž na Geoffreyho prosbu zareagoval. Geoffrey se vrátil dovnitř a doktorova podivná poznámka se mu vykouřila z hlavy. Jeho myšlenky se znovu vrátily k Ianovi a došel k závěru, že když nejsou k dispozici žádné prášky na spaní, bude muset do přitele lít whisky tak dlouho, dokud ho to nezmuže.

Má to, co doktor říkal, zapomněl... Jako na smrt.

Až teď se mu to znovu vynořilo.

Vůbec se to nepodobá slečně Evelyn-Hydeové. To jsem si opravdu důkladně ověřil.

Co si ověřil?

Geoffrey neměl tušení, ale umiňoval si, že to musí za každou cenu zjistit – i když tušil, že by ta cena mohla být velmi vysoká: že by za to taky mohl zaplatit svým zdravým rozumem.

KAPITOLA 4

Paní Ramageová byla ještě vzhůru, když Geoffrey zabušil na dveře stavení, i když za normálních okolností by už dobré dvě hodiny spala. Od Miseryiny smrti si chodila lehnout stále později. Když už se pak na posteli musela neklidně převalovat a zmítat celou noc, mohla začátek toho nočního trápení aspoň trochu odsunout.

I když to byla žena nanejvýš vyrovnaná a praktická, to náhlé zabušení na dveře ji tak vylekalo, že slabě vykřikla a opářila si ruku horkým mlékem, které právě nalévala z hrnce do šálku. V těchto dnech byla stále jakoby na jehlách, kdykoli hotova vyjeknout. Ten podivný, zlověstný pocit však nijak nesouvisel se žalem, který ji samozřejmě také hluboce skličoval; nic podobného ji ještě v životě nenavštívilo. Někdy jí připadalo, že jí kolem hlavy krouží myšlenky, které by raději měly zůstat nepoznány, protože se vymykají z dosahu její znavené, hořce smutné duše.

„Koho to sem čerti nesou, v deset hodin večer?“ zavolala na cestě ke dveřím. „Ať je to, kdo je to, pěkně vám děkuju! Kvůli vám jsem si opářila ruku!“

„Geoffrey, paní Ramageová! Geoffrey Alliburton! Otevřte mi, proboha!“

Paní Ramageová otevřela ústa překvapením, a teprve když už málem otvírala dveře, uvědomila se, že je jen v košili a na hlavě má noční čepce. Tenhle tón v Geoffreyho hlase ještě nikdy neslyšela, a kdyby jí o tom někdo vyprávěl, nevěřila by mu. Pokud byl v Anglii člověk statečnějšího srdce než její milovaný pán, pan Ian, byl to přece právě Geoffrey – ale teď se mu hlas třásl jako hlas ženy, která je na pokraji hysterie.

„Minutku, pane Geoffrey! Musím si vzít něco na sebe!“

„To je mi jedno!“ křikl Geoffrey. „Kdybyste byla třeba nahá, paní Ramageová, honem otevřte! Otevřte, pro Ježíše Krista!“

Zaváhala jen chvíli a pak znovu přistoupila ke dveřím, zvedla závoru a otevřela je. Geoffreyho vzeřízení ji přímo ohromilo a někde vzadu v hlavě se jí opět ozvalo to hromové dunění nepoznaných černých myšlenek.

Geoffrey stál na prahu hospodyniny chalupy podivně zkroucený, jako podomní obchodník, který má páteř pokrivenou dlouhými lety nošení těžkého pytle se zbožím. Pravou ruku měl vsunutou do levého podpaží a tiskl si jí levý bok. Vlasy měl rozčuchané, temně hnědé oči mu ve tváři přímo hořely. Geoffrey Alliburton byl znám jako člověk, který se rád vybraně obléká – leckdo ho pokládal za velkého elegána. Tím pozoruhodnější bylo, co měl na sobě teď: starou domácí kazajku s opaskem nakřivo, rozhalenou bílou košili a obnošené seržové kalhoty, které by se mnohem lépe vyjímaly na nějakém potulném zahradníkovi než na největším boháči z Malého Dunthorpu. A na nohou měl ošoupané trepky.

Paní Ramageová, která sama taky nebyla zdaleka oblečená jako do bálu, v dlouhé bílé noční košili a s nočním čepcem, ze kterého jí podél tváří visely nezavázané zkroucené stuhy, si ho prohlížela se stále vzrůstajícím zájmem, znovu si asi ošklivě pochroumal žebra, která si zlomil před třemi dny v noci, když jel pro doktora a spadl z koně, ale to, co mu sálalo z očí utopených ve zsinalé tváři, nebyla pouze bolest. Byl to těžko ovládaný strach.

„Pane Geoffrey! Co se –“

„Na nic se neptejte!“ zarazil ji chraptivě. „Napřed mi odpovězte na jednu mou otázku.“

„Jakou?“ I jí se začal zmocňovat strach. Prsty levé ruky si pevně svírala košili těsně nad mohutnými nadry.

„Slečna Evelyn-Hydeová – říká vám to jméno něco?“

A v tom okamžiku pochopila onen strašlivý dunivý pocit, který v sobě nosila od sobotní noci. Ta děsivá myšlenka už asi tehdy pronikla do určitého zákoutí její mysli, ale ona ji raději potlačila, protože teď nepotřebovala žádné vysvětlování. Stačilo jméno nešťastné slečny Charlotty Evelyn-Hydeové ze Stoppingu, vesnice kousek na západ od Malého Dunthorpu, aby se z ní vydralo zoufalé zaječení.

„Všichni svatí na nebesích! Kriste Ježíši! snad ji nepohřbili zaživa? Pohřbili ji zaživa? Byla moje milovaná Misery pohřbená zaživa?“

A než na to Geoffrey stačil cokoli říct, bylo teď na paní Ramageové, zkušené ženě, která byla už na leccos zvyklá, aby provedla něco, co se jí ještě nikdy v životě nestalo a čeho se už nikdy v budoucnu nedopustí: omdlela jako špalek.

KAPITOLA 5

Geoffrey neměl čas hledat vonnou sůl, která by ji vzkřísila. Stejně pochyboval, že by taková stará vojna jako paní Ramageová měla něco takového doma. Avšak pod výlevkou našel kus hadru, který slabě páchl po čpavku. Místo aby jí k němu dal čichnout, přitiskl ji ho na celou dolní část obličeje. Možnost, kterou Colter nadhodil, jakkoli byla nepravděpodobná, byla natolik hrůzná, že nepřipouštěla dlouhé rozvažování.

Cukla sebou, vykřikla a otevřela oči. Chvilku se na něj dívala užaslýma, nic nechápajícíma očima, a pak se prudce posadila.

„Ne,“ vyhrkla. „To snad ne, pane Geoffrey. Řekněte, že to není pravda, řekněte, že –“

„Já nevím, jestli to je pravda, nebo ne,“ přerušil ji. „Ale musíme se o tom ihned přesvědčit. Ihned, paní Ramageová. A já nemůžu kopat sám, jestli bude třeba kopat...“ Třeštila na něj vylekané oči a tiskla ruce k ústům tak silně, až jí zbělely nehty. „Pomůžete mi, když to bude nutné? Nikdo jiný nepadá v úvahu.“

„Můj pán,“ vypravila ze sebe. „Můj pán přece, pan Ian –“

„Ten se o tom nesmí dozvědět, dokud my dva nebudeme mít jistotu!“ přerušil ji prudce. „A jestli nám bude přát Bůh, nikdy se o tom nedozví.“ Nechtělo se mu vyslovit před ní tajnou naději, která se mu usídlila v koutku mysli, naději, která mu připadala téměř stejně obludná jako jeho strach. Pokud jim ovšem bude Bůh opravdu přát, Ian se o tomhle jejich nočním úkolu skutečně dozví... až se mu jeho žena a jediná láska vrátí, až se podaří přivést ji zpátky do života téměř stejným zázrakem, jaký vzkřísil biblického Lazara.

„To je strašný... strašný!“ bědovala slabým, třesoucím se hlasem. Musela se přidržet stolu, aby se dokázala s námahou postavit na nohy. A pak se ještě zemdleně kymácela a pocuchané prameny vlasů jí vroubily tvář spolu s těmi stužkami od nočního čepce.

„Jste v pořádku? Zvládnete to?“ zeptal se laskavěji. „Kdyby to nešlo, musel bych to zařídit jenom já sám.“

Hluboce, rozechvěle se nadechla a pak dlouze vydechla. Přestala se vratce kymáčet, otočila se a vydala se směrem ke spíži. „Vzadu v kůlně jsou dva rýče,“ řekla. „A myslím taky krumpáč. Vezměte je a hod'te je do dvoukolky. Ve spíži mám láhev ginu. Od té doby, co Bill před pěti lety umřel, se jí nikdo ani nedotkl, teď si z ní ale trochu cucnu. A pak pojedem, pane Geoffrey.“

„Jste statečná žena, paní Ramageová. Ale pospěšte si.“

„O mě se nestarejte,“ řekla na to. Vzala do ruky, která se teď už třásla jenom maličko, láhev ginu. Nebyla na ní ani stopa prachu – spíž paní Ramageové byla dokonale vypulírována. Jenom viněta na láhvi byla už trochu zažloutlá. „Vy sám moc neotálejte.“

Lihoviny odjakživa nenáviděla, a když se teď napila toho ginu, byl by ho její žaludek nejraději odmítl – ta jalovcová vůně a olejnatá chuť, to nebylo nic pro něj. Ovládla se a přemluvila žaludek, aby v sobě ten alkohol ponechal. Tuhle noc ho jeho majitelka bude asi nutně potřebovat.

KAPITOLA 6

Mraky stále ještě uháněly od východu na západ, ještě temnější než temná obloha, a měsíc pomalu klesal k obzoru. Dvojkolka se rychle blížila k hřbitovu. Teď držela opatř paní Ramageová, ale i ona práskala nad vyplašenou Mary bičem. Kdyby kobyłka uměla mluvit, řekla by jim, že tohle se nedělá – v tuhle

nekřesťanskou noční dobu měla přece právo poklidně klimbat ve své teplé stáji, a ne se tady takhle štvát. Rýče na podlaze rachotily, jak na sebe studeně narážely, a paní Ramageovou napadlo, že kdyby je takhle někdo viděl, musel by se pořádně vyděsit – musejí vypadat jako dvě vzkříšené mrtvoly odněkud z Dickense... nebo možná jako jedna vzkříšená mrtvola ve dvojkolce, kterou řídí jakýsi duch. Protože paní Ramageová byla celá v bílém – ani se nezdržovala tím, že by se na sebe pokusila hodit něco pořádného. Mocní košile se jí ovíjela kolem silných, žilnatých kotníků a stuhy čepce za ní divoce vlály. A už byli u kostela. Nechala Mary stát na cestě, která vedla podle jeho zdi, a když uslyšela svist větru, hrajícího na kostelní okapy, projelo jí celým tělem zamrazení. Na okamžik ji napadlo, jak je možné, že takové svaté místo, jako je kostel, může po setmění nahánět takový strach, ale pak si uvědomila, že za to nemůže ten kostel... že ten pocit vyplývá z pochmurného účelu jejich pozdní návštěvy.

První, co ji napadlo, když se probrala z mdloby, bylo, že jim její pán musí pomoci – cožpak nebyl vždycky u všeho, co se dělo, při dobrém i zlém, a nikdy ani na okamžik nezakolísal? Ale vzápětí si uvědomila, že to je pošetilý nápad. Tady přece vůbec nešlo o pánovu odvahu – spíš hrozilo nebezpečí, že by mohl přijít o rozum.

Ani nebylo třeba, aby jí to pan Geoffrey vysvětloval; stačilo si vzpomenout na osud slečny Evelyn-Hydeové.

Uvědomila si, že když se to stalo, nebyl ani pan Geoffrey, ani její pán v Malém Dunthorpu. Od té doby uplynulo téměř půl roku. Bylo to ještě na jaře, ale Misery vstoupila už do léta svého těhotenství; ranní nevolnosti u ní už pominuly a konečné vzdouvání břicha, se všemi nepříjemnými jevy, které ho doprovázejí, ji teprve čekalo. A tak celkem s lehkou myslí poslala oba pány na týden pryč – střílet tetřívky, hrát karty, a věnovat se všelijakým dalším mužským zábavám na jednom venkovském sídle v Doncasteru, kterému se říkalo Dubina. Jejímú pánovi se moc nechtělo, ale Misery ho ujistila, že s ní bude všechno určitě v pořádku, a málem ho hnala ze dveří. Že s Misery bude všechno v pořádku, o tom paní Ramageová vůbec nepochybovala. Ale vždycky když její pán a pan Geoffrey odjeli do Doncasteru, dostávala strach, jestli se některý z nich – nebo možná oba dva – nevrátí na valníku s palci u nohou vytrčenými k nebi.

Dubinu zdědil Albert Fossington, se kterým Geoffrey a Ian chodili do školy. Paní Ramageová byla skálopevně přesvědčená, že Bertie Fossington je blázen. Asi před třemi lety snědl svého oblíbeného koně, na kterém hrával pólo, protože zvíře si při pádu nešťastně zlomilo dvě nohy a muselo být utraceno. Tvrdil, že to byl projev oddané lásky. „Poučili mě o tom domorodci v Jižní Africe,“ vykládal. „Griquové. Moc prima chlapci. Propichovali si tváře a rty takovými zvláštními tyčinkami, víte? Někteří měli dolní ret tak vytaháný, že by na něm klidně unesli všech dvanáct svazků Královského námořního atlasu – chachá! Poučili mě, že člověk to, co nejvíc miluje, musí sníst. Což je svým trochu drsným způsobem docela poetické, nemyslíte?“

Přes takové a podobné výstřednosti měli pánové Geoffrey a Ian Bertieho velmi rádi (znamená to, že by ho měli sníst, až umře? napadlo paní Ramageovou po jedné Bertieho návštěvě, během níž se pokoušel hrát kriket s jednou jejich kočkou, až jí chudáčkovi na padrť roztříštil hlavičku) a teď na jaře zůstali nakonec na Dubině téměř deset dní.

Den či dva po jejich odjezdu našli slečnu Charlottu Evelyn-Hydeovou ležet mrtvou na trávníku za jejím domem, kterému se říkalo Březový háj. U natažené ruky jí ležela kytice čerstvě natrhaných květin. Vesnický lékař se jmenoval Billford – podle všech zpráv to byl velmi schopný muž, Přesto si na konzultaci o tomto případě zavolal starého doktora Shinebonea. Podle Billfordovy diagnózy šlo o náhlý srdeční záchvat, ovšem ta dívka byla velmi mladá – pouhých osmnáct let – a dosud se těšila skvělému zdraví. Billforda to zmátlo.

Jako by tu něco nebylo v pořádku. I starý Shinny z toho nebyl moudrý, ale nakonec se s kolegovou diagnózou ztotožnil. Shodovala se s nimi i většina lidí z vesnice – dívčíno srdce bylo určitě nějak vadné; takové věci se stávají, byť dosti vzácně, a každý nosil v paměti nějakou podobnou smutnou historku. Tato všeobecná shoda názorů pak pravděpodobně Billfordovi zachránila praxi a možná i hlavu, když pak v tom případě došlo k onomu přízračnému rozuzlení. Všichni se sice shodovali v tom, že smrt toho děvčete je dosti záhadná, nikoho však ani ve snu nenapadlo, že třeba vůbec není mrtvá.

Čtyři dny po pohřbu navštívila kongregační hřbitov jedna postarší paní – jmenovala se Soamesová a paní

Ramageová ji trochu znala. Paní Soamesová v průběhu předcházející zimy ovdověla a přišla položit čerstvé květiny na manželův hrob. Všimla si, že nedaleko něj leží na zemi cosi bílého. Bylo to příliš velké, takže lístek květiny to být nemohl, a paní Soamesová si pomyslela, že to je asi nějaký mrtvý pták. Šla se tam podívat, a čím blíž přicházela, tím víc se jí zdálo, že ta bílá věc tam na zemi neleží, že z ní spíš trčí ven. Postoupila o několik kroků dál a najednou jí došlo, že tam z čerstvě zakrytého hrobu čouhá lidská ruka, s prsty zkřivenými v zoufale prosebném gestu. Kromě palce byly krvavě sedřené až na kost. Paní Soamesová s křikem vyběhla ze hřbitova a zastavila se až na hlavní stopringské ulici – urazila tak skoro půl druhé míle. Tam ohlásila svůj objev holiči, který byl zároveň místním konstáblem. Pak se zhroutila ve smrtelných mdlobách. Dopravili ji posléze domů a uložili ji do postele, ve které se pak z toho šoku vzpamatovávala téměř celý měsíc. Ve vsi se tomu vůbec nikdo nedivil.

Tělo nebohé slečny Evelyn-Hydeové bylo samozřejmě exhumováno, a když teď dvojkolka zastavila před vstupní branou dunthorpského anglikánského hřbitova, paní Ramageová hořce zalitovala, že toho o té exhumaci tolik vyslechla. Byla to totiž příšerná historie.

Doktor Billford, hluboce otřesený a na pokraji nervového zhroucení, konstatoval, že u děvčete zřejmě muselo dojít ke katalepsi. Ta nebožka podle všeho znenadání upadla do jakéhosi transu, který se navenek jevil jako smrt. Byl to podobný stav, do jakého se dobrovolně přivádí indický fakír, než se nechá zaživa pohřbit nebo propíchat jehlami. V tom transu zůstala asi takových osmačtyřicet hodin, možná šedesát. V každém případě natolik dlouho, že když se z něj konečně probírala, nebyla už na trávníku za domem, kde trhala květiny ve chvíli, kdy do toho zvláštního transu upadla, ale zasypaná v rakvi zaživa pod zemí.

To děvče pak začalo úporně zápasit o svůj život, a když teď paní Ramageová procházela za Geoffreym branou na hřbitov, kde náhrobky vyrůstaly z vrstvy přízemní mlhy jako drobné ostrůvky, uvědomovala si, že morální síla té dívky, která byla hodná nejvyššího obdivu, jenom zvyšuje obludnou hrůzu toho případu. Ona dívka byla zasnoubená a v její levé ruce – ne v té, která tak ztrnule vyčnívala ze země jako ruka utopené – našli diamantový zasnubní prsten. Tím se jí podařilo proříznout saténové polstrování rakve a pak jím nepředstavitelně dlouhé hodiny odírala zevnitř dřevěné víko rakve. Ke konci, když už se jí nedostávalo vzduchu, prstýnkem v levé ruce drásala do dřeva a získaným otvorem se zároveň pravou rukou snažila odhrabovat hlínu. Nakonec stejně ztroskotala. Když ji vytáhli, byla v obličeji temně rudá a ve vyvalených, krví podlitých očích se jí dosud zračila smrtelná hrůza tragického konce.

Hodiny na kostelní věži začaly odbíjet dvanáctou – hodinu, o které maminka paní Ramageové kdysi vyprávěla, že se v ní pootevírají dveře mezi životem a smrtí, a těmi pak mohou mrtví procházet oběma směry – a paní Ramageová se musela silou mocí ovládat, aby nezačala vřiskat strachy a prchat odtud v panice, která by v ní každým krokem nejen neutichala, ale naopak narůstala; a bylo jí jasné, že kdyby se už jednou na takový útěk dala, běžela by tak dlouho, dokud by beze smyslů neklesla k zemi.

Ty huso hloupá, ustrašená! nadala si v duchu, a pak v tom peskování své osoby pokračovala: Ženská nemožná, podělaná! Teď bys měla myslet na svého milovaného pána, a ne se strachovat o vlastní kejhák! Mysli na svého pána... a jestli je sebemenší naděje, že tvá vzácná paní –

Ale ne – to by přece bylo šílenství, myslet si, že by něco takového bylo možné. Už je to moc dlouho, moc dlouho, moc dlouho...

Geoffrey ji dovedl k Miseryinu náhrobku a oba dva stanuli nad hrobem jako omámení. LADY CALTHORPOVÁ bylo tam napsáno. A kromě dat narození a úmrtí jediný další nápis: VŠICHNI JI MĚLI RÁDI.

Pohlédla na Geoffreya a řekla jako někdo, kdo se probouzí z hlubokého omámení: „Nevzali jsme s sebou to nářadí.“

„Ne – zatím,“ přisvědčil, a pak se celým tělem položil na hrob a přitiskl ucho k hlíně, ze které už začaly mezi trochu nepořádně rozházenými hroudami vyrážet první výhonky nové trávy.

Ve světle lampy, kterou s sebou přinesla (byla to táž, kterou od ní převzal Geoffrey, když mu otevřela dveře), pozorovala na jeho tváři pouze výraz napětí a nejistoty. Avšak po chvíli tu tvář začal zaplavovat jiný výraz – výraz krajní hrůzy, promísené s téměř šílenou nadějí.

Vzhlédl k paní Ramageové s vytřeštěnými očima. Ústa se mu chvíli němě pohybovala, a pak zchromlě zašeptal: „Mně se zdá, že žije. Paní Ramageová, proboha –

A pak najednou znovu padl břichem na hrob a zakřičel směrem do země – za jiných okolností by to působilo velice směšně: „Misery! MISERY! JSME TADY! VÍME, ŽE ŽIJES! VYDRŽ! PROBOHA VYDRŽ, MILÁČKU!“

V příštím okamžiku byl na nohou a hnál se zpátky k dvoukolce pro nářadí, až se mlžný příkrov pod jeho nohama trhal a stoupal ve vířivých chuchvalcích vzhůru.

Paní Ramageová sklesla na kolena, naklonila se dopředu a málem znovu omdlela. Hlava se jí jakoby sama od sebe stočila na stranu a v příští vteřině tiskla pravé ucho na zem – takhle nějak malé děti pokládají hlavu na koleje a poslouchají, jede-li už vlak.

A slyšela to taky – tiché, usilovné škrabavé zvuky tam někde dole. Zvuky, které nepocházely od žádného hrabavého zvířete – vydávaly je lidské nehty, zoufale škrábající do dřeva.

Křečovitě se nadechla, až se jí téměř zastavilo srdce, a když se zase rozeběhlo, zaječela: „UŽ JSME TADY, MOJE PANÍ DRAHÁ! MODLETE SE K PÁNU A PROSTE JEŽÍŠE KRISTA, AŽ SE K VÁM DOSTANEME VČAS – VYDRŽTE!“

Třesoucíma se rukama začala z hrobu servávat už napůl znovu přirostlé drny, a když se Geoffrey téměř vzápětí vrátil, měla už vyhloubenou jamku téměř na loket hlubokou.

7.

Měl už napsaných devět stránek z následující sedmé kapitoly (Geoffreymu a paní Ramageové se opravdu podařilo dostat Misery z hrobu živou neuvěřitelně rychle, ale brzy zjistili, že je ta nebohá žena nepoznává a nepamatuje si, kdo je), když do pokoje vešla Annie. Tentokrát ji Paul slyšel. Přestal psát, rozmrzelý, že ho z toho snu vytrhla.

Zůstala stát hned u dveří. V ruce svěšené podle těla držela prvních šest kapitol. Jeho první pokus tehdy přelétla ani ne za dvacet minut. Tentokrát těch prvních přibližně dvacet stránek zvládla za hodinu.

Pozorně se na ni zadíval a s mírným zájmem si povšiml, že je nápadně pobledlá.

„Tak co?“ zeptal se. „Takhle to je správně?“

„Ano,“ řekla nepřítomně, jako by to bylo předem jasné – a Paul byl přesvědčen, že to tak vsutku je.

„Je to tak správně. A je to dobré. Vzrušující. I když taky strašně pochmurné! Je to úplně jiné, než všechny předchozí knihy o Misery. Třeba ta nebožačka, co si na kost seděla špičky prstů –“

Zakroutila nad tím hlavou a opakovala: „Je to úplně jiné, než všechny předchozí knihy o Misery.“

Však taky člověk, který tyhle stránky psal, byl v zatraceně pochmurném rozpoložení, má milá, pomyslel si Paul.

„Mám pokračovat?“ zeptal se.

„Kdybyste nepokračoval, zabila bych vás!“ odpověděla se sotva znatelným úsměvem. Paul jí úsměv neoplatil. Tahle poznámka, kterou by byl kdysi stavěl na stejnou úroveň jako banality typu Vypadáte báječně – přímo k nakousnutí, měla v jeho současné situaci k banálnosti nepředstavitelně daleko.

A přesto ho na jejím postoji tam u dveří něco fascinovalo. Jako by se trochu bála přistoupit k němu blíž – jako by měla strach, že je v něm cosi, oč by se mohla popálit. Ten motiv předčasného pohřbu to určitě nezavinil – tak naivní nebyl, aby si něco takového namlouval. Ne – způsobil to rozdíl mezi jeho prvním pokusem a touhle verzí. První verze byla na úrovni středoškolské kompozice na téma „Jak jsem strávil letošní prázdniny“. Tahle v sobě měla něco docela jiného. Pec byla roztopená. Ne že by to bylo napsané nějak obzvlášť dobře, samozřejmě – příběh měl v sobě sice napětí, ale postavy byly více méně stereotypní a jejich jednání zcela předvídatelné. Avšak tentokrát se mu podařilo vyprodukovat aspoň určitou dávku energie – mezi řádky z toho sálalo vnitřní teplo.

Pobaveně si pomyslel: A ona to teplo ucítila. Myslím, že se bojí přijít blíž ke mně, aby se náhodou nespálila.

„To se nebudete muset obtěžovat,“ řekl nevzrušeně. „Já opravdu chci pokračovat. Takže, co kdybych se do toho hned pustil?“

„Ovšem,“ souhlasila. Přinesla mu těch pár stránek, položila je před něj na desku a potom zase rychle odstoupila.

„Měla byste zájem číst to průběžně, jak to bude přibývat?“ zeptal se.

Annie se usmála. „To ano! Bylo by to něco podobného, jako když jsem v dětství chodila do kina na ty seriály!“

„Ale já vám nemůžu slíbit, že na konci každé kapitoly bude nějaká nervy drásající situace,“ řekl. „U románu to takhle nefunguje.“

„Já ale budu stejně hrozně napnutá,“ prohlásila ohnivě. „I kdyby sedmnáctá kapitola skončila třeba tím, jak Misery a Ian a Geoffrey sedí v křeslech na verandě a čtou si noviny, stejně bych byla strašně zvědavá, co se pak stane v kapitole osmnácté. Kdybyste věděl, jak moc ráda bych věděla, co teď bude dál – ale neříkejte mi to!“ dodala prudce, jako by jí Paul nabídl, že jí to tedy poví.

„Abych řekl pravdu, obvykle svou práci nikomu neukazuju, dokud to nemám celé hotové,“ vysvětloval jí s úsměvem. „Ovšem tohle je trochu výjimečná situace, a tak vám to rád budu předkládat kapitolu po kapitole.“ A tak začíná příběh tisíce a jedné noci Šeherezády, která se jmenuje Paul Sheldon, napadlo ho. „Ale myslíte, že byste za to pro mě mohla něco udělat?“

„A to?“

„Že byste při tom do strojopisu vpisovala ta ztracená en.“

Zářivě se na něj usmála. „To by pro mě byla velká čest. Ráda. Ale teď už vás nechám v klidu pracovat.“

Došla ke dveřím, tam se zarazila a otočila se zpátky k němu. A pak mu bázlivě, jakoby s největším přemáháním, předhodila jediný ediční návrh, kterého se od ní kdy dočkal. „Možná to byla včela.“

Předtím už sklopil oči k bílému listu papíru, vloženému do stroje, a začal v něm hledat onu černou díru, skrz níž by bylo vidět do příběhu. Potřeboval dostat Misery do domečku paní Ramageové, než toho dne skončí s psaním, a tak teď k Annie vzhledl s pečlivě skrývanou netrpělivostí. „Prosím?“

„Včela,“ řekla, a on viděl, jak jí po krku stoupá červeň a postupně zalévá i její tváře. Brzy jí hořely i uši. „Každý dvanáctý člověk je alergický na včelí píchnutí. Viděla jsem spoustu takových případů, než... než jsem přestala pracovat jako sestra v nemocnici. Taková alergie se může projevit nejrozličnějším způsobem. Někdy může takové bodnutí vyvolat komatózní stav, který je... který se podobá tomu, čemu se říkalo... uhm... katalepsie.“

Její ruměnec teď už přecházel až do fialova.

Paul ten nápad v duchu letmo zvážil a ihned ho zavrhl. Včela klidně mohla způsobit, že slečnu Evelyn-Hydeovou pohřbili zaživa; dokonce by to mělo určitou logiku, protože k tomu došlo uprostřed jara, a ještě k tomu na zahradě. Ale on už předtím došel k závěru, že má-li být ten příběh únosný, má-li mu být možné věřit, musí být ta dvě pohřbení zaživa nějak propojená, a Misery přece „zemřela“ v ložnici. To, že na sklonku podzimu se už včely právě moc nevyskytují, by nakonec tak nevadilo. Problém záležel ve výjimečnosti takové kataleptické reakce. Obával se, že ani jeho nejvěrnější čtenářka by asi jen tak nespokla, že by ve dvou sousedních obcích byly v rozpětí šesti měsíců v souvislosti se včelím píchnutím pohřbeny zaživa dvě ženy, které by spolu jinak neměly vůbec nic společného.

Tohle ovšem nemohl Annie říct, a to nejen proto, že by ji to mohlo rozběsnit. Nemohl jí to říct především proto, že by ji tím ranil, a přes všechno utrpení, které mu už způsobila a stále působí, by ji takhle ranit nedokázal. Sám totiž něco podobného mnohokrát zažil.

Uchýlil se tedy k nejobvyklejšímu eufemismu spisovatelské dílny: „Něco na tom je, děkuju za tip, Annie. Hodím to do svého tvůrčího mlýna a uvidíme. Ovšem mám už nějaké další nápady, a je docela dobře možné, že by to s nimi nakonec nešlo moc dohromady.“

„To je mi jasné, samozřejmě – vy jste autor, ne já. Zapomeňte na to. Omlouvám se.“

„Proč byste se –“

Ale to už byla venku a její spěšný těžký krok rozeznával chodbu směrem k obývacímu pokoji. Hleděl do prázdného prostoru. Už se očima vracel k psacímu stroji, když v něm najednou hrklo a vytřeštil je zpátky ke dveřím.

Na obou stranách, asi čtvrt metru od podlahy, byly na jejich rámu černé skvrny. Ihned si uvědomil, že je tam zanechaly hlavy kol jeho vozíku, když se těmi dveřmi snažil projet. Doposud si těch fleků nevšiml. Mezitím uplynul už téměř týden, a že je Annie dosud neobjevila, to byl malý zázrak. Ale už brzy – možná zítra, možná už dnes odpoledne, přijde třeba luxovat, a pak na ně určitě přijde.

Určitě.

Paul toho do večera napsal jen velmi málo.

Ta černá díra se v bílém papíru neotevřela.

8.

Příštího rána seděl Paul v posteli, podepřený několika polštáři, upíjel pomalu ze šálku kávy a upíral provinilý pohled na ty dvě temné skvrny po obou stranách dveří. Bylo mu jako vrahovi, když najednou uvidí nějaký zkrvavený cár ze šatů své oběti, který přehlédl a zapomněl zlikvidovat. A najednou vběhla dovnitř Annie, oči vyvalené, v jedné ruce prachovku, v druhé policejní pouta.

„Co se –“

Na víc se nezmohl. S panickým spěchem ho chytila za ramena a s trhnutím zdvihla do sedu. Vykřikl, protože mu nohama projela bolest, jakou už dlouhé dny nezakusil. Hrnek s kávou mu vyletěl z ruky a roztrhl se o podlahu. Tady se pořád rozbíjí nějaké nádobí, projelo mu hlavou, a potom: Takže už přišla na ty fleky. Možná o nich ví už dávno. Jiné vysvětlení pro tohle její bizarní počínání nenacházel – objevila ty stopy po vozíku a tohle je začátek nějakého nového d'ábelského trestu, kterému ho podrobí.

„Mlčte, vy troubo,“ zasyčela. V příští chvíli měl ruce za zády, a zároveň s tím, jak na nich zaklaply ty náramky, zaslechl zvuk automobilu, zabočujícího na příjezdovou cestu k domku.

Otevřel ústa, protože chtěl něco říct, možná znovu zaječet, ale než to stačil udělat, strčila mu do nich tu prachovku. Byla nasáklá nějakým svinstvem. Asi leštěnka či co.

„Ani muk,“ poroučela. Držela ho oběma rukama za hlavu a nakláněla se k němu tak těsně, že se mu prameny jejích vlasů otíraly o čelo a tváře. „Varuju vás, Paule. Ať je to, kdo je to – jestli tady odtud něco uslyší, nebo jestli něco uslyším já a bude se mi zdát, že to mohl slyšet i on, oddělám napřed jeho, pak vás a nakonec sama sebe.“

Zvedla se. Oči jí lezly z důlků. Tvář měla zalitou potem a na rtech uschlé stopy po vajíčku.

„Takže pozor, Paule.“

Přikývl, ale ona už to neviděla. To už vybíhala z pokoje.

Vedle Anniniho pickupu zastavil starý, ale dobře zachovalý chevrolet Bel Air. Paul slyšel, jak se někde mimo obývací otevřely dveře a potom s prásknutím zavřely. Tázavé zavržení, které při tom ze sebe vydaly, Paulovi prozradilo, že jsou to dveře od komory, ve které Annie přechovávala svoje venkovní ošacení.

Muž, který z auta vystoupil, byl podobně starý a zachovalý jako jeho vůz – typický Coloradčan, vsadil by se Paul. Vypadal tak na pětadesát, ale mohlo mu být klidně osmdesát. Mohl to být starší společník nějaké právnické firmy nebo patriarcha stavební společnosti, který je už jednou nohou v důchodu, ale spíše šlo o rančera nebo majitele realitní kanceláře. Asi to bude republikán, ovšem toho typu, kterého by ani ve snu nenapadlo nalepit si na nárazník volební nálepku téhle strany – stejně jako by si nikdy nekoupil módní italské boty s hrotitými špičkami. A určitě to bude nějaký městský funkcionář, který sem přijel za nějakou úřední záležitostí, protože takovýhle člověk by jinak neměl důvod vyhledávat společnost tak poustevnický žijící ženy, jako byla Annie Wilkesová.

Paul ji viděl, jak spěchá po pěšině vedoucí k příjezdové cestě, nikoli proto, aby návštěvníka uvítala, ale aby ho včas zadržela. Před jeho očima se odehrávalo něco podobného, co si předtím představoval ve svých fantaziích. Nepřijel však policista, ale zástupce městské správy. ÚŘEDNÍ OSOBA. Za Annie přijela ÚŘEDNÍ OSOBA, a její návštěva musí zákonitě zkrátit jeho život.

Proč ho nepozveš dál, Annie? říkal si v duchu a při tom se snažil, aby se tou prachovkou nezadusil. Proč ho nepozveš dál a neukážeš mu svého exotického afrického ptáka?

Ale kdepak. Pravděpodobnost, že by pana obchodníka ze Skalnatých hor pozvala do domu, je asi stejně tak vysoká, jako že by během dneška Paula naložila do auta, odvezla ho na Stapletonovo mezinárodní letiště v Denveru a vtiskla mu do ruky letenku první třídy do New Yorku.

Mluvila, ještě než k tomu muži dorazila – od úst jí odlétávaly chuchvalce sraženého dechu, připomínající bubliny komiksových příběhů, ve kterých ještě nebyla vepsána slova. Podával jí ruku, navlečenou do téměř elegantní černé kožené rukavice. Pohrdavě na ni pohlédla, jen kratičce, a pak mu začala hrozit prstem přímo do obličeje. Od úst jí znovu odlétávaly ty prázdné komiksové bubliny. Dooblékla se do kabátu a přestala hrozit tím ukazovákem, aby mohla zatáhnout zip.

Muž sáhl do náprsní kapsy kabátu a vytáhl z ní list papíru. Téměř omluvně jí ho nastavoval před oči.

Třebaže Paul nemohl tušit, co to je za dokument, byl přesvědčen, že Annie už pro něj má svoje označení. Slaboduchá vymyšlenost, nebo něco podobného.

Odváděla toho pána po příjezdové cestě o kus dál a neustále při tom mluvila. Dostali se mimo jeho zorné

pole. Viděl pouze jejich stíny, ležící na sněhu jako velikánské vystříhováanky z tmavě šedého papíru, nic víc.

Udělal to schválně, uvědomil si tupě. Když teď on, Paul, ty dva nevidí, znamená to zároveň, že ani pan Rancho Grande nemá šanci spatřit jeho, kdyby se mu pohled náhodou stočil k oknu hostinského pokoje. Jejich stíny se na roztávající sněhové vrstvě, která pokrývala Anninu příjezdovou cestu, povalovaly ještě asi pět minut. Jednou Paul dokonce zaslechl Annin hlas, pozdvižený na úroveň rozkaceného ječení. Byly to pro něj předlouhé minuty. Bolela ho ramena. Nemohl se ani pohnout, aby té bolesti ulevil. Když mu nasadila ty náramky, ještě ho zřejmě nějak připoutala ke kostře postele.

Nejhorší ze všeho však byla ta prachovka, kterou mu ucplala ústa. Z intenzivního pachu nábytkové leštěnky ho rozbolela hlava a začínalo se mu dělat špatně od žaludku. Usilovně se soustředil na to, aby to nutkání zvládl. Vůbec se nehodlal zadusit vlastními zvratky, zatímco se Annie bude hádat s postarším městským funkcionářem, který si jistě dává jednou týdně u místního holiče přistříhnout vlasy a přes černé oxfordky si určitě celou zimu navléká galoše.

Než se zase dostali do jeho zorného pole, měl celé čelo zrosené studeným potem. Teď ten papír držela v ruce Annie. Pan Rancho Grande šel před ní a ona hrozila ukazovákem jeho zádům, ale stále při tom vypouštěla z úst ty prázdné komiksové bubliny. Pan Rancho Grande se po ní ani jednou neohlédl a jeho tvář byla zcela bezvýrazná. Jenom jeho rty, sevřené tak, že je skoro nebylo vidět, svědčily o určité vnitřní emoci. Byl to hněv? Možná. Nebo pocit hlubokého odporu? Ano. To asi bylo blíže pravdě.

Vy si asi teď myslíte, vážený pane, že ta ženská je blázen. S kamarády, se kterými se pravidelně scházíte na partičku pokeru (a tahle vaše parta asi pevně vládne celému městu), jste možná losovali o to, kdo si tuhle návštěvu vezme na triko. Nikdo není bez sebe nadšením, když se po něm chce, aby jel nějakému cvokovi oznámit špatnou zprávu. Ovšem, vážený pane, kdybyste věděl, jak šílená tahle ženská doopravdy je, pochybuju, že byste jí takhle nastavoval záda!

Muž nastoupil do chevroletu a přibouchl dvířka. Annie teď stála vedle vozu, hrozila prstem do zavřeného okénka a k Paulovi znovu z dálky dolehl její hlas: „– si myslíte, že jste kdovíjakej chytrák, cоó?“ Chevrolet začal po příjezdové cestě pomalu couvat. Pan Rancho Grande se na Annie, která měla zuby vyceněné vztekem, ostentativně ani nepodíval.

A ještě hlasitěji: „Určitě si myslíte, že jste velkej šéf a můžete s každým cvičit, jak se vám zachce, že jo?“ Znenadání kopla do předního nárazníku. Náraz byl tak prudký, že z prohlubní v discích kol vypadlo pár hrud sněhu. Starý pán se ohlížel přes rameno, aby viděl, kam couvá. Teď se otočil směrem k ní, vytržen tím kopancem z úzkostlivého sebeovládání, které zachovával v průběhu návštěvy.

„Tak já vám něco řeknu, vy smrade špinavej! TAKOVEJM PANÁKŮM, JAKO JSTE VY, CHODĚJ PSI S OBLIBOU ČŮRAT NA BOTY! Co vy na to, há?“

Ať si o tom pan Rancho Grande myslel cokoli, neposkytl Annii to potěšení, že by se jí s tím svěřil; na tváři se mu opět usadil neutrální výraz, který tam zřejmě přetrvával po celou dobu návštěvy. Nakonec odcouval mimo Paulův dohled.

Annie tam chvíli zůstala stát, pěsti zabořené v bocích, a pak se otočila a pomalu vykročila zpátky k domku. Slyšel, jak otevřela dveře kuchyně a pak jimi za sebou vztekla práskla. Takže návštěva odjela, říkal si v duchu Paul. Pan Rancho Grande odjíždí, ale já jsem tady zůstal. Já jsem tady. Bohužel.

9.

Avšak tentokrát si na něm svůj vztek nevyhlila.

Vešla do pokoje, stále ještě v kabátě; jenom si rozdrcla zip. Začala přecházet sem a tam, ale na něj se ani nepodívala. Stále držela v ruce to lejstro a občas jím zatřásla přímo před svým nosem, jako by chtěla sama sebe za něco vypeskovat.

„O deset procent vyšší daň, dovolí si mi říct! Nějaký nedoplatky či co! Že by mi museli obstavit důchod! Vyhrožuje mi právníkama! Přej čtvrtletní splátky! Že jsem zmeškala termín! Šejdíř jeden! Bleblebleble! Smrad špinavej!“

Zoufale tlumeně zasténal do té prachovky, ale Annie se po něm ani neohlédla. Jako by byla v pokoji sama. Křížovala jím stále rychleji, rozrážejíc zavalitým tělem vzduch tak vehementně, že jeho závaný dospívaly až k Paulovi. Dohadoval se v duchu, jestli Annie nezačne ten papír zničehonic trhat na kousíčky, ale to si asi přece jenom netroufla.

„Pět set šest dolarů!“ vykřikla a tentokrát zatřásla tím papírem před nosem jemu. Bezmyšlenkovitě mu vytrhla ten kus hadru, který ho dusil, z úst a hodila ho na zem. Hlava mu klesla na stranu a z úst mu vyšel dávivý zvuk. V pažích začínal mít pocit, jako by mu je někdo vyvracel z ramen. „Pět set šest dolarů a sedmnáct centů! Přece dobře vědí, že si nepřeju, aby sem za mnou někdo jezdil! Řekla jsem jim to snad dost jasně! A vidíte! Vidíte, co si dovolují?“

Znovu začal nasucho dávit – draly se z něj zoufalé bublavé zvuky.

„Jestli se mi tady pozvracíte, klidně vás v tom nechám ležet. Podle všeho budu teď mít docela jiný starosti. Plácal něco o mém domě. Že na něj mají retenční právo. Co to je?“

„Ty náramky...“ zakrákoral.

„Jistě, jistě...“ štěkla netrpělivě. „Vy se někdy chováte jako malý dítě.“ Z kapsy sukně vyndala klíček a odstrčila ho víc doleva, takže se nosem zabořil do povlaku. Zaječel, ale ona to naprosto ignorovala. Cvaklo to, zachrastilo, a jeho ruce byly volné. Posadil se, chvíli lapal po vzduchu a pak pomalu klesl zpátky do polštářů. Velice opatrně natáhl nohy rovně před sebe. V zápěstích měl bledé rýhy, které mu teď před očima začínaly rudnout.

Annie strčila pouta bez přemýšlení do kapsy. Jako by policejní náramky patřily k výbavě většiny takzvaně slušných domácností, jako třeba papírové kapesníčky nebo věšáky na šaty.

„Co to znamená – retenční právo?“ opakovala svou otázku. „Znamená to, že můj dům teď patří jim? Tohle tím chtěl říct?“

„Ne,“ odpověděl. „Znamená to, že...“ Odkášlal si a znovu v ústech ucítil pachut' po té smradlavé prachovce. Hrud' se mu křečovitě vzdmula a opět se začal nasucho dávit. Nevšímal si toho, jenom stála, upírala na něj netrpělivě oči a čekala, až zase bude moci mluvit. Za chvíli se vzpamatoval.

„Znamená to jenom to, že ho nesmíte prodat.“

„Jenom to? Jenom to? Vy máte podivnou představu o tom, co znamená slůvko jenom, velevážený pane Paule Sheldone. Samozřejmě – problémy nějaký obyčejný chudý vdovy, jako jsem já, zazobaného geniálního pana spisovatele vašeho typu přece nemůžou zajímat, že?“

„Naopak. Je mi jasné, že vaše problémy jsou zároveň i moje problémy, Annie. Chtěl jsem tím pouze říct, že takové obstavení majetku není vlastně vůbec nic proti tomu, co by vám mohli udělat, kdyby vaše nedoplatky opravdu stály za to. Dlužíte jim hodně?“

„Nedoplatky. To myslíte na daních, jo?“

„Přesně tak – myslím nezaplacené daně.“

„Já přece nejsem žádné špinavej irskej šizuňk!“ Zašklebila se, až se jí vyhrnul horní ret a pod ním blýskly její zuby. „Svoje účty a všechno řádně platím. Jenom tentokrát... tentokrát jsem jaksi...“

Zapomněla, co? Zapomněla jsi, stejně jako zapomeneš otočit list kalendáře a necháváš tam pořád únor. Ovšem zapomenout uhradit čtvrtletní platbu daně z majetku, to je podstatně vážnější, než zapomenout otočit list v kalendáři, a ty jsi teď z toho celá vedle, protože je to poprvé, kdy ti ujelo něco takhle důležitého. Uvědomuješ si, že to s tebou začíná jít nějak s kopce, Annie, že je to tak? Každý den je to o něco horší. Psychotici se svým způsobem dovedou vyrovnat se světem a někdy, což ty zřejmě velice dobře víš, se jim podaří vyváznout se zdravou kůží i z velmi ošklivé kaše. Jenže mezi říší psychózy, která se dá zvládnout, a říší psychózy, která se zvládnout nedá, je přesná hranice, a ty se teď každým dnem k téhle hranici blížíš... a část tvé osobnosti si to uvědomuje.

„Prostě jsem se k tomu ještě nedostala,“ prohlásila Annie vzdorovitě. „Nemyslete si – to, jak vás tady obskakuju, mi zabírá dost času.“

Něco ho napadlo – vynikající myšlenka. Možnosti, které otevírala, byly takřka neomezené. „To já dobře vím,“ řekl tónem upřímného přesvědčení. „Vděčím vám za svůj život, a měla a pořád se mnou máte spoustu práce a starostí. V náprsní tašce mám asi tak čtyři sta dolarů. Přál bych si, abyste je použila k úhradě těch nedoplatek.“

„Ale Paule, –“ V jejích očích teď byly zmatené rozpaky, promísené radostnou úlevou. „Přece si od vás nemůžu vzít peníze –“

„To už nejsou moje peníze,“ řekl. Usmál se na ni – byl to jeho osvědčený úsměv číslo jedna: Pro tebe všechno, miláčku.

A v duchu si říkal: Víš, co bych si přál, Annie? Aby se ta tvoje roztěkanost projevila i ve chvíli, kdy se

konečně dostanu k nějakému tvému kuchyňskému noži a zároveň si budu jist, že mám dost síly na to, abych ho použil. Budeš se smažit v pekle už deset vteřin předtím, než ti dojde, že jsi mrtvá. „Jsou vaše. Říkejme tomu splátka na dluh, jestli chcete.“ Odmlčel se, chvíli vážil všechna rizika, a potom dodal: „Jestli si myslíte, že si neuvědomuju, že bez vás bych už byl dávno po smrti, tak jste blázen.“

„Paule... Já nevím...“

„Myslím to naprosto vážně.“ Dovolil svému úsměvu, aby se proměnil ve výraz neodolatelné upřímnosti (alespoň doufal, že mu Annie neodolá – Bože, pomoz mi). „A vy jste zachránila život nejen mně, uvědomte si to. Zachránila jste dva životy – protože bez vás by Misery ještě stále ležela v hrobě.“

Ted' už se na něj dívala rozzářenýma očima a papír, který držela v ruce, jako by neexistoval.

„Ukázala jste mi, že jsem sešel ze správného směru, a vrátila jste mě zpátky na cestu, kterou musím dál jít. Za to vám dlužím mnohem víc než čtyři sta dolarů. A jestli ty peníze ode mě nepřijmete, budu mít velice špatný pocit.“

„No tak... já nevím... tak dobrá. Mockrát vám děkuju.“

„Já bych měl děkovat vám. Mohu se podívat na to lejstro?“

Ochotně mu ho podala. Bylo to oznámení o tom, že do stanovené lhůty nezaplatila příslušnou daň. Ta retence byla pouhá formalita. Rychle přešel text upomínky a pak jí ten papír vrátil.

„Máte v bance nějaké peníze?“

Uhnula mu očima. „Mám trochu peněz stranou, ale ne v bance. Bankám já nevěřím.“

„Podle toho, co se tady píše, vám domek neobstaví, pokud ten dluh zaplatíte do pětadvacátého března. Kolikátého je dnes?“

Zamračila se na kalendář. „Ale ne! Tohle přece dávno neplatí.“

Odtrhla vrchní list a chlapec na saních zmizel. Paul to sledoval s absurdní vlnou lítosti. Březen reprezentovala zpěněná říčka, protékající divoce mezi zasněženými břehy.

Krátkozrace mhouřila oči na kalendář a pak Paulovi oznámila: „Dneska je pětadvacátého března.“

Kristepane, to to utíká, pomyslel si.

„No jasně – proto přijel.“ A nepřijel ti říct, že ti obstavili dům, Annie – chtěl tě jenom varovat, že to budou muset udělat, jestli nevyklopíš prachy, než dneska odpoledne zavřou městský úřad. Ten chlap se vlastně pokoušel ti pomoci. „Ale jestli těch pět set šest dolarů zaplatíte, než –“

„A sedmnáct centů,“ doplnila ho vztekle. „Nezapomeňte na těch pitomejch sedmnáct centů.“

„Dobře – a sedmnáct centů. Jestli to zaplatíte, než dneska odpoledne zavřou městský úřad, žádné retenční opatření se nekoná. Pokud o vás lidi ve městě smýšlí tak, jak říkáte, Annie –“

„Oni mě nenávidí, Paule! Všichni jsou proti mě!“

„– bude daňový nedoplatek jedním z prostředků, kterými se vás budou snažit odtud vystřadit.“

Uplatňovat retenční opatření u někoho, kdo promeškal jedinou čtvrtletní daňovou platbu, to mi připadá dost zvláštní. To nějak zapáchá. Spíš smrdí. Jestli byste ovšem zmeškala několik čtvrtletních plateb, mohli by se pokusit váš domek vyvlastnit a prodat ho v dražbě. Je to šílená představa, ale myslím, že by pak na to měli z čistě technického hlediska právo.“

Drsně, štekavě se zasmála. „Jen ať to zkusej! Rozstřílím jim břicha! To mi můžete věřit, vážený. Čestný slovo!“

„Nakonec rozstřílejí oni břicho vám,“ varoval ji tichým hlasem. „Ale o to ted' nejde.“

„A o co tedy jde?“

„Annie, v Sidewinderu žije pravděpodobně spousta lidí, kteří dluží městu daně možná už dva nebo tři roky. A nikdo jim nechce zabrat dům nebo dát do dražby nábytek a nevím jaké jiné vybavení. Nejhorší, co se takovým lidem může přihodit, je, že jim zavřou vodu. Co takový Roydmanovi.“ Prohnaně se na ni zadíval. „Myslíte, že ti platí svoje daně včas?“

„Ta bílá pakáž!“ Téměř to vykřikla. „Chm!“

„Mně se zdá, že vám zdejší místní orgány jdou po krku, Annie.“ Začínal tomu opravdu věřit.

„Nikam se tady odtud stěhovat nebudu. Pěkně tady zůstanu, když pro nic jiného, tak abych je naštvála! Zůstanu a naplivám jim do očí!“

„Dala byste dohromady aspoň sto šest dolarů, které byste mohla přidat k těm čtyřem stovkám v mé náprsní tašce?“

„Ano.“ Zdálo se, že se jí přece jen trochu ulevilo, i když se stále ještě tvářila dost ustaraně.

„Dobrá,“ řekl na to. „V tom případě vám vřele doporučuju, abyste ten dluh jela ještě dneska do města vyrovnat.“ A než se vrátíš, podívám se, jestli by se nedalo něco dělat s těmi zatracenými tmavými skvrnami na dveřích. A až to dám do pořádku, začnu systematicky přemýšlet o tom, jak bych se odtud dostal co nejrychleji pryč, Annie. Tvoje pohostinná péče mně už začíná unavovat.

Dokonce se zmohl na úsměv.

„A tady v nočním stolku najdete i ty drobné – divil bych se, kdyby tam dohromady nebylo víc než jen těch chybějících sedmnáct centů.“

10.

Annie Wilkesová měla svůj vlastní etický kodex a svým způsobem byla velmi korektní. Přiměla ho pít splašky z kýblu; odpírala mu jeho pilulky, až málem zešlel bolestí; donutila ho spálit jediný exemplář jeho nového románu; nasadila mu náramky a strčila mu do úst prachovku čpící leštěnkou na nábytek. Avšak peníze z jeho náprsní tašky si sama vzít nechtěla. Přinesla ji, starou popraskanou koženou šrajtofli, kterou měl ještě z univerzitních let, a vložila mu ji do rukou.

Všechny identifikační dokumenty z ní zmizely. V tomto směru žádné skrupule neměla. Nezeptal se jí na to. Připadalo mu to moudřejší.

Doklady zmizely, ale peníze tam byly – bankovky, většinou padesátidolarovky, šustivé, úplně nové. S ostroší, která ho stejnou měrou překvapovala i děsila, viděl sám sebe, jak den předtím, než dopsal Rychlé vozy, zajiždí s camarem k okénku pobočky Boulderské banky pro automobilisty a s žádostí o proplacení pokládá okénkem na tácek podepsaný šek na čtyři sta padesát dolarů (ti hoši v jeho dílně se už tehdy zřejmě těšili na prázdniny). Ten muž, který si takhle počínal, byl volný a zdravý a cítil se v naprosté pohodě, a přitom si toho vůbec nevážil. Ten muž, který si takhle počínal, si s nepokrytým zájmem prohlížel bankovní úřednici, která ho obsluhovala – vysokou blondýnku, která na sobě měla červené šaty, láskyplně obepínající její dobře tvarované tělo. A té to zřejmě nebylo nemilé, soudě podle pohledů, kterými mu jeho jednoznačný průzkum oplácela...

Co by si asi o tom muži myslela teď, když váží možná o čtvrt metráku méně, je o deset let starší a místo nohou má dvě zmrzačené, pokroucené hrůzy?

„Paule?“

Vzhlédl k ní s těmi bankovkami v ruce. Bylo to celkem čtyři sta dvacet dolarů.

„Ano?“

Dívala se na něj tím svým zneklidňujícím pohledem, ve kterém byla mateřská láska a něha – zneklidňujícími proto, že za ním byla neproniknutelná černá stěna.

„Vy pláčete, Paule?“

Otřel si tvář volnou rukou – a opravdu, zůstala na ní vláha. „Trošku. Myslel jsem na to, jak jste na mě hodná. Leckdo by to možná těžko chápal... ale já to dobře vím.“

I jí se vlhce leskly oči, když se k němu naklonila a lehce ho políbila na rty. Z jejího dechu bylo něco cítit, něco, co vyvěralo z temných a zatuchlých kobek jejích vnitřností, něco, co páchlo jako leklá ryba. Bylo to tisíckrát horší, než ta čpící chuť prachovky. Připomnělo mu to její nakyslý dech

(!dejchejte proboha začněte DEJCHAT!)

vnikající mu do plic jako jedovatý vítr z pekla. Sevřel se mu žaludek, ale usmál se na ni.

„Mám vás moc ráda, abyste věděl,“ řekla.

„Posadila byste mě do vozejků, než odejdete? Chci psát.“

„Samořejmě.“ Objala ho. „Samořejmě, vy můj drahoušku.“

11.

Její něha ovšem nesahala tak daleko, aby nechala dveře od pokoje odemčené, ale to nebyl žádný velký problém. Tentokrát nešlel bolestí ani abstraktem. Sebral mezitím z podlahy čtyři její vlásničky, jako veverka sbírá na zimu oříšky, a ukryl je pod matrací k drahocenné rezervě pilulek.

Když si byl naprosto jist, že odjela a neplíží se jenom někde kolem, aby zkontrolovala, jestli „nerobí nějakou neplechu“ (další speciální fráze z jejího slovníku), odstrkal se s vozíkem k posteli, vyndal ty vlásničky a z nočního stolku vzal ještě džbán s vodou a balíček papírových kapesníků. I když před ním na desce dřepěl psací stroj, nedělalo mu přesunování vozíku žádné větší potíže – paže mu už podstatně

zesílily. Annie Wilkesová by možná byla překvapená, kdyby zjistila, jak jsou silné – a on upřímně doufal, že bude mít někdy v blízké budoucnosti možnost jí to dokázat.

Ta royalka stála jako psací stroj za starou belu, ale jako tělocvičné náčiní byla k nezaplacení. Zvedal ji a zase pokládal na desku pokaždé, když byl za ní vklíněný do křesla a Annie nebyla v pokoji. Zprvu měl co dělat, aby psací stroj zvedl pětkrát za sebou sotva patnáct centimetrů nad desku. Ted' už to dokázal udělat bez přerušení osmáctkrát či dvacetkrát. Což nebylo špatné, když si člověk uvědomil, že ta kráva vážila snad dvacet kilo.

Jednou vlásničkou začal pracovat na zámku, dvě rezervní držel v ústech jako švadlena špendlíky, když na zákaznici aranžuje šaty. Báł se, že by mu ten ulomený kousek vlásničky někde v útrokách zámku mohl zkomplikovat život, ale naštěstí zbytečně. Zachytil západku téměř ihned a tlačil ji nahoru. Jazýček zámku šel s ní. Stačil se ještě chvilku šírat strachem, že taky ještě mohla zvenčí zaklapnout závoru – velice se sice snažil jí předstírat, že je mnohem slabší a bezmocnější, než ve skutečnosti byl, ale jeho paranoidní obavy stále narůstaly a prohlubovaly se. Ale pak se dveře otevřely.

Byl stejně nervózní, jako když tohle prováděl poprvé, a jako tehdy měl horečné nutkání spěchat. Uši nastražené, jestli se najednou neozve motor jejího auta (i když byla pryč teprve sotva tři čtvrtě hodiny), vytáhl jeden papírový kapesníček, zmuchlal ho, namočil do vody ve džbánu a s námahou se vyklonil na stranu, aby rukou, ve které ten chomáč držel, dosáhl na trám dveří. Bolelo to, ale on tu bolest se zaťatými zuby přemáhal a počal stírat napřed skvrnu na pravé straně dveří.

Nesmírně se mu ulevilo, když se téměř ihned začala ztrácet. Hlavy kol nestačily odřít lak, jak se obával, jenom po nich zůstaly tmavší šmouhy.

Vycouval, otočil vozík, vrátil se ke dveřím a začal odstraňovat druhou skvrnu. Když už se nedalo víc dělat, znovu od dveří odcouval a zadíval se na jejich rám nanejvýš podezřívavými očima své věznitelky. Skvrny tam zůstaly – ale už skoro nebyly vidět. Věřil, že to bude v pořádku.

Doufal, že to bude v pořádku.

„Sklepní kryt pro případ tornáda,“ řekl. Olízl si rty a suše se zasmál. „Víc se nedá dělat, přátelé a sousedé.“

Popojel ke dveřím a zadíval se ven na chodbu – ale když se mu ted' podařilo zlikvidovat ty fleky, neměl už pro dnešek zájem vypravit se tam na další průzkum. Až zase někdy jindy. Až na to bude vhodnější doba.

Ted' se mu chtělo psát.

Zavřel dveře a cvaknutí zámku zaznělo velmi hlasitě.

Afrika.

Ten pták pocházel z Afriky.

Ale nesmíš kvůli tomu ptáku plakat, Pavlíku, protože on po učitě době stejně zapomněl, jak za poledne voní africká step, na zvuky, které u tání vydávají zvířata, jež se tam přišla napít, na silně nakyslý pach stromů jeka-jeka na té velké pasece na sever od Velké cesty. Po určité době zapomněl i na třešňově červenou barvu slunce, zmírajícího za Kilimandžárem. Po určité době už znal jenom blátivě zakouřené sluneční západy bostonské, a už si ani nechtěl na nic jiného vzpomínat. Po určité době už se netoužil vrátit, a kdyby ho někdo přesto odvezl zpátky a pustil tam na svobodu, krčil by se na jednom místě a báł se a stýskalo by se mu dvěma neznámými a strašlivě neúprosnými směry, až by se objevilo něco, co by ho zabilo.

„Afrika... zasraná Afrika,“ řekl nahlas třesoucím se hlasem.

Se slzami v očích přešel ke koši na papíry a ukryl tam dospod mokré chomáče kapesníčků. Potom se přemístil k oknu a do royalky zasunul prázdný list.

A jen tak mimochodem, Pavlíku, co ten nárazník tvého vozu – trčí tam už někde venku ze sněhu?

Pomrkává vesele ve slunci a čeká, až někdo pojede kolem a zahlédne ho, zatímco ty tady dřepíš a flákáš se, místo abys využil možná poslední příležitost k práci?

Pochybovačně se zadíval na bílý papír, vyčkávající na válci psacího stroje.

Ted' asi sotva budu schopnej psát. Takhle představa to všechno pokazila.

Ale ono to vždycky nakonec dopadlo tak, že se to z nějakých záhadných důvodů nepokazilo.

Samozřejmě se to mohlo snadno pokazit, to dobře věděl, ale navzdory všem řečem o křehkosti tvůrčí

práce to byla nejpevnější, nejvytrvalejší, nejstálejší věc v jeho životě. Tu šilenou studnici snů nedokázalo nic znečistit – žádný chlast, žádné drogy, žádná bolest. I teď se k té studnici uchýlil, jako žíznivé zvíře, hledající za soumraku tůň, a začal z ní pít; jinak řečeno, objevil v tom papíru onu černou díru a vděčně se do ní vrhl. Když Annie dorazila ve tři čtvrtě na šest domů, měl napsaných téměř pět stránek.

12.

Po dobu následujících tří týdnů si Paul Sheldon připadal, jako by ho obklopovala jakási zvláštní elektrizovaná pohoda. V ústech měl stále sucho. Všechny zvuky byly příliš hlasité. Byly dny, kdy se mu zdálo, že by dokázal ohnout lžičku pouhým pohledem. Jindy se mu chtělo hystericky brečet. Bez ohledu na tuhle podivnou atmosféru, a taky navzdory vytrvalému, nesnesitelnému svědění, které doprovázelo proces hojení v jeho nohou, jeho práce tvrdšíjně pokračovala. Hromádka papírů napravo od royalky utěšeně narůstala. Před tímhle zvláštním zážitkem pokládal za svoje optimum čtyři stránky denně (v případě Rychlých vozů to obvykle byly jen tři a někdy pouhé dvě – s výjimkou horečných posledních fází práce na tomto románu). Avšak během onoho třítýdenního elektrizovaného údobí, které skončilo patnáctého dubna průtrží mračen, napsal průměrně dvanáct stránek za den – sedm dopoledne a pět dalších večer. Kdyby mu byl v jeho předchozím životě (aniž si to uvědomil, myslel na něj tímto způsobem) někdo řekl, že by měl pracovat takovýmhle tempem, byl by se mu vysmál. Když pak začalo pršet, měl napsaných dvě stě šedesát sedm stran Miseryina návratu – byla to první verze, jistě, ale když ji přehlížel, přímo žasl, jak je ten text relativně čistý. Jedním z důvodů bylo, že vedl neobyčejně pravidelný život. Žádné ponocování, trávené po barech, po kterém by zákonitě následoval dlouhý den prošpikovaný pitím silné kávy a oranžády a zobáním tablet vitamínu B (den, kdy se vždycky otrásal odporem, když mu náhodou padly oči na psací stroj). Žádná rána, kdy by se probouzel vedle nějaké urostlé blondýny nebo rudovlásky, kterou během předcházející noci někde splasil – bytosti, jež obvykle o půlnoci vypadala jako královna a příštího rána jako ušmudlaný zlý skřítek. Žádné cigarety. Jednou o ně zkusmo bázlivě požádal, ale Annie ho proklála pohledem tak bezedně temným, že ji ihned poprosil, aby na to zapomněla. Choval se přímo vzorně. Žádné ošklivé zvyky (kromě té závislosti na kodeinu, samozřejmě – s tím jsme zatím nepodnikli vůbec nic, vid', Paule?), žádné zbytečné rozptylování. Jen se na mě podívejte, pomyslel si jednou, takového klášterního fetáka jste ještě neviděli! Budíček o sedmé. Zapít šťávou dva Novrily. V osm dostává monsieur snídani do postele. Tříkrát týdně se mu servíruje jedno vajíčko, míchané nebo naměkko. Ve zbývajících čtyřech dnech ovesné vločky. Potom přestup na voziček. Přesun k oknu. Hledání černé díry v bílém papíru. Propad do devatenáctého století, kdy muži byli opravdoví muži a ženy nosily honzíky. Oběd. Pak odpolední šlofiček. A po něm vzhůru do práce – někdy vylepšovat hrubou verzi, jindy si jen tak číst. Od Somersetu Maughama měla snad všechno, co napsal (jestlipak má na polici taky Sběratele, první román Johna Fowlese, napadlo jednou ironicky Paula – tenhle thriller o soukromém vězení by se sem věru hodil; ale řekl si, že by asi nebylo moudré se jí na to ptát), a Paul se tedy začal pracovat Maughamovým více než dvacetisvazkovým dílem, fascinován tím, jak ten člověk brilantně zvládá všechny vyprávěcí techniky. Po dlouhá léta se Paul postupně smířoval s tím, že už nikdy nebude moci hltat příběhy s takovým zaujetím, jako když byl ještě kluk – tím, že se sám stal spisovatelem, odsoudil se do role literárního prosektora. Avšak Maugham, ho napřed hluboce upoutal a pak ho vrátil do oněch dětských let – což bylo báječné. V pět hodin mu Annie servírovala lehkou večeři a v sedm přivezla do jeho pokoje černobílou televizi. Společně se pak dívali na seriál M*A*S*H a následující soutěžní program, a jakmile to skončilo, Paul se ještě vrátil ke psaní. Když toho nechal, pomalu se s vozíkem odstrkal k posteli (byl by to zvládl mnohem rychleji, ale o tom Annie nemusela vědět). Slyšela ho, přišla za ním do pokoje a pomohla mu zpátky do postele. Dostal další dávku pilulek a bum! – usnul jako dřevo. A další den se to všechno opakovalo. A ten příští zase. A ten příští zase.

Ta jeho udivující tvůrčí plodnost měla zřejmě základ právě v tomhle přesném denním režimu, ale hodně k ní přispěla i sama Annie. Koneckonců byl to ten její váhavý poukaz na možnost včelího žihadla, ten příběh rozhybal a dodal mu vnitřní napětí ve chvíli, kdy byl Paul přesvědčen, že v souvislosti s Misery se už nikdy žádné vnitřní napětí konat nebude.

Na začátku si byl totiž jednou věcí zcela jist: žádný román s titulem Miseryin návrat neexistuje a existovat nebude. Soustředoval se pouze na problém, jak dostat tu děvku z hrobu, aby se tomu dalo aspoň trochu věřit a aby se Annie mezitím nerozhodla pomoci jeho fantazii klystýrem naplněným třeba kyselinou

sírovou. Méně důležité věci, jako například o čem potom ta zatracená kniha bude, musejí počkat. Během dvou dnů, které následovaly po Anniině cestě do města, jejímž účelem bylo zaplatit dlužnou daň, se Paul pokoušel zapomenout na promarněnou příležitost k vysvobození, která se už možná nebude opakovat, a soustředil se místo toho na to, jak dostat Misery do domku paní Ramageové. Protože umístit ji na Geoffreyho sídlo, to by nebyl příliš šťastný nápad. Neunikla by pozornosti sloužících – především Geoffreyho majordoma Tylera, toho upovídaného šantaly – a brzy by se to rozkřiklo. Potřeboval taky rozvinout motiv naprosté ztráty paměti, způsobené hrůzným šokem z pohřbení zaživa. Ztráta paměti? Blbost – ta ženská na tom bude tak špatně, že téměř ztratí řeč. Což bude svým způsobem úleva, když si člověk uvědomí, co toho předtím obvykle nažvanila.

Takže – co teď dál? Ta ženská byla šťastně z hrobu venku, ale kde je příběh! Mají Geoffrey a paní Ramageová oznámit Ianovi, že Misery žije? Paul si myslel, že spíš ne, ale nebyl si tím tak docela jist. Nebyl si jist – dobře věděl, že tohle je nepříjemné zákoutí očiště, vyhrazené autorům, kteří se někam ženou jako diví, ale nemají ponětí, kam vlastně mají namířeno.

Ianovi ne, rozhodl se, oči upřené na stodolu. Ianovi ne – zatím ještě ne. Napřed tomu doktorovi. Tomu starému pitomci, který má ve jménu dvě „n“. Shinebone se jmenuje.

Představa doktora mu připomněla Anniinu poznámku o včelích žihadlech. A nevytanula mu v mysli poprvé. Stále se mu v různých podivných souvislostech vracela. Každý dvanáctý člověk...

Ale to by prostě nefungovalo. Dvě navzájem zcela cizí ženy v sousedních obcích, a obě že by měly takovou vzácnou alergii?

Třetí den po Velké daňové výpravě Annie Wilkesové upadal Paul do svého obvyklého odpoledního limbu, když ho z něj znenadání surově vytrhli ti mládenci dole v jeho dílně. Tentokrát to nebyl pouhý záblesk; spíše to připomínalo výbuch vodíkové bomby.

Prudce se na posteli posadil, nedbaje na prudkou bolest, která mu vzápětí projela oběma nohama.

„Annie!“ zařval. „Annie! Pojd'te sem, honem!“ Slyšel, jak sbíhá dolů po dvou schodech a potom dusá chodbou k jeho dveřím. Když vletěla dovnitř, měla oči vytřeštěné a byl v nich strach.

„Paule! Co se děje? Chytily vás křeče? Nebo jste –“

„Ne,“ odpověděl, ale samozřejmě ho chytily křeče – jenže postihly jeho mysl, ne tělo. „Ne, Annie, omlouvám se, že jsem vás tak vyděsil, ale musíte mi pomoci na vozejk. – Páni! Už to mám! Kristepane!“ Věděl, že nemá ráda, když se jméno Boží bere nadarmo, ale v rozčilení mu to maně vylétlo z úst.

Tentokrát jí to však zřejmě nevadilo – dívala se na něj s respektem, ne-li s posvátnou úctou. Jako by před ní hořela světská verze letnicové zápalné oběti.

„Jistě, Paule.“

Snažila se dostat ho na vozík co nejrychleji. Pak ho chtěla odvézt k oknu, ale Paul netrpělivě zavrtěl hlavou. „Nebude mi to trvat dlouho,“ sliboval. „Ale je to strašně důležitý.“

„Napadlo vás něco do naší knihy?“

„To víte že jo. Ale teď buďte zticha. Nemluvte na mě.“

Psací stroj ignoroval – poznámky si nikdy nedělal na stroji – a místo toho sáhl po kuličkovém peru a v mžiku pokryl list papíru škrábanicí, kterou by po něm pravděpodobně nedokázal nikdo přečíst.

Ty dvě BYLY PŘÍBUZNÉ! Včelí bodnutí na ně působilo stejně, protože BYLY PŘÍBUZNÉ. Misery je sirotek. A v tom to je: ta Evelyn-Hydeová je totiž JEJÍ SESTRA! Možná poloviční sestra. Kdo na to přijde první? Shinny? Ne – Shinny je starý blbec. Paní R. Ta třeba navštíví maminku Charlotty E-H a A v tu chvíli dostal tak skvělý nápad (rozumí se pro další rozvíjení příběhu), že zůstal sedět jako zkamenělý, s očima i ústy dokořán.

„Paule?“ oslovila ho Annie ustrašeně.

„Ona to věděla? zašeptal. „No jasně, ta ženská to věděla! Nebo aspoň něco takového tušila. Ale –“ Znovu se sehnul nad svými poznámkami.

ihned jí došlo – totiž paní R. – že paní E-H musí vědět, že M. je pokrevně spřízněná s její dcerou. Stejně vlasy nebo něco takového. Pozor – matka E-H se v příběhu začíná tlačit nějak moc dopředu – že by nová důl. postava? Budeš ji muset důkladněji rozpracovat. Životem protřelá paní R. začíná docházet, že paní E-H dokonce MOŽNÁ VĚDĚLA, ŽE MISERY POCHOVALI ZAŽIVA! TO JE GÓL!

SENZACE! Té staré dámě mohlo svitnout, že Misery je s největší pravděpodobností pozůstatek z doby,

kdy lehkavážně spávala s každým chlapem, který se jí připlétl do cesty, a Položil propisku, pohlédl na papír a pak ji vzal znovu do ruky a naškrábal několik dalších řádek. Tři problémy, které je třeba vyřešit:

1. Jak zareaguje paní E-H na podezření paní R?

Bud' se může rozzuřit k nepříčetnosti a pokusit se paní R. odrovnat, nebo se málem podělá strachy. Mně by se víc líbilo to druhé, ale A. W. by asi radši brala to první, takže je to jasné: rozzuří se k nepříčetnosti.

2. Jak do toho zapojíme Iana?

3. Miseryina ztráta paměti?

A pak je tu ještě něco. Zjistí Misery, že se její matka raději dusila představou, že nikoli jednu její dceru, ale hned dvě pochovali zaživa, než aby se odhodlala jít s tím ven?

Ale proč?

„Jestli se vám chce, můžete mi teď pomoci zpátky do postele,“ řekl Paul. „Jestli se vám zdálo, že jsem se asi zbláznil, omlouvám se. Jenom jsem z toho byl celý pryč.“

„To je v pořádku, Paule.“ Stále ještě mluvila dost zaraženě.

Od té chvíle mu psaní šlo neuvěřitelně od ruky. Annie měla pravdu. Tenhle příběh bude opravdu nesrovnatelně temnější než kterákoli dřívější Misery. Ta první kapitola – to nebyla žádná improvizace; to byla předzvěst něčeho ještě mnohem drastičtějšího. Ovšem tahle Misery slibovala kromě toho také mnohem propracovanější děj než předcházející knihy této řady a její postavy jsou nápadně opravdovější. Poslední tři pokračování seriálu představovala sotva něco víc než prvoplánové dobrodružné příběhy okořeněné pro potěchu věrných čtenářek štědrrou dávkou pikantně popisované erotiky. Kdežto z téhle knihy se postupně stával gotický román, a tak v ní mnohem víc záleželo na výstavbě děje než na jednotlivých situacích. Představovala průběžnou výzvu. Zdaleka nešlo jenom o to, jak ji začít. Poprvé po mnoha letech si musel téměř každý den odpovídat na otázku oné hry z dětství – Jak je to dál? A pravidelně zjišťoval, že na ni vždycky dokáže úspěšně odpovědět. A pak začalo pršet a všechno bylo rázem jinak.

13.

Od osmého do čtrnáctého dubna bylo nádherné počasí. Slunce celý den zářilo na bezmračné obloze a teplota někdy vystoupila až na osmnáct stupňů Celsia. Na poli za Anniinou úpravnou stodolou se objevilo několik hnědých skvrn holé hlíny. Paul se ukrýval za svou práci a snažil se nemyslet na svůj havarovaný vůz, který už přece měli dávno objevit. Jeho práce tím netrpěla, spíš jeho duševní rozpoložení. Stále výrazněji pociťoval, že žije v jakési zamlžené komoře a vzduch, který dýchá, je zhoustlý nevybitou elektrinou. Kdykoli mu přišlo na mysl jeho camaro, ihned povolal na pomoc mozkovou policii a dal tu představu odvést v poutech a s koulí na nohou do vězení. Potíž byla v tom, že ta potvora měla ve zvyku odtamtud unikat a čas od času se k němu v té či oné podobě vracet.

Jedné noci se mu zdálo, že k Anniinu domku znovu přijel pan Rancho Grande. Když vystoupil ze svého vzorně udržovaného chevroletu, držel v jedné ruce nárazník camara a v druhé volant od něj. Nepatří tohle vám? ptal se v tom snu Annie Wilkesové.

Když se Paul probudil, bylo mu, jako by ho někdo právě praštil palicí do hlavy.

Zato Annie byla v tom slunném týdnu na počátku jara ve skvělé náladě. Pečlivě poklízela, vařila náročná jídla (i když všechno, co připravila, chutnalo tak nějak asepticky, jako by dlouhá léta, po která se stravovala v nemocničních závodních kuchyních, zkorumpovala kuchařský talent, kterým se možná kdysi vyznačovala); každé odpoledne zabalila Paula do obrovské modré přikrývky, narazila mu na hlavu zelenou loveckou čapku a vyvezla ho na zápraží za domem.

Paul si tam s sebou brávil svého Maughama, ale zřídka se do něj začetl – pobyt na čerstvém vzduchu pro něj představoval natolik vzácný zážitek, že se na nic jiného nedokázal soustředit. Většinou tam jenom nečinně seděl, sál do plic sladkou, chladnou jarní vůni, která mu ve srovnání se zatuchlým ovzduším pokoje, prosyceným nemocničními podtóny, připadala jako zázrak, naslouchal pleskání vody, kapající z podstřešních rampouchů stodoly, a sledoval bachraté stíny mraků, plazící se pomalu a vytrvale po tajícím poli. To bylo možná ze všeho nejkrásnější.

Annie si stále prozpěvovala, sice intonačně čistě, ale přesto podivně nemelodicky. Fórkům v M*A*S*H

a v televizních soutěžích se hihňavě smála (především těm lechtivějším). Paul už psal devátou a desátou kapitolu a ona po něm do textu neúnavně doplňovala vynechaná „n“.

Ráno patnáctého začal foukat nepříjemný vítr, obloha se zatáhla a Annie byla najednou úplně jiná. Paula napadlo, že to možná souvisí s náhlým poklesem tlaku. Tohle vysvětlení bylo stejně dobré jako každé jiné.

Pilulky mu přinesla až kolem deváté, kdy už je velice potřeboval – tak naléhavě, že začal uvažovat o tom, že by si nějaké vzal ze své skrýše. Snídaně se nekonala. Dostal jenom ty prášky. Když se objevila, měla na sobě ještě ten svůj prošíváný růžový župan. Jeho nervozita vzrostla, když si všiml, že na tvářích a pažích má jakési zarudlé podlitiny. Župan měla pokecaný od jídla a stačila si navléknout jenom jednu treпку. Cap-tap, bylo slyšet, když se k němu blížila.

Cap-tap, cap-tap, cap-tap. Rozcuchané vlasy jí visely po obou stranách obličeje. V očích měla prázdno. „Tady máte.“ Hodila mu pilulky na prsa; skutálely se mu do klína. I ruce měla od něčeho zapatlané. Červené skvrny, hnědé, lepkavě bílé. Neměl ponětí od čeho. Ani moc netoužil to vědět. Otočila se k němu zády a odcházela. Cap-tap, cap-tap, cap-tap.

„Annie?“

Zastavila se, ale neobrátila. Takhle vypadala ještě větší – rozložitá záda v růžovém županu, s vlasy připomínajícími otrískanou přílbu. Piltownská žena, vykukující z rodinné jeskyně.

„Annie, jste v pořádku?“

„Ne,“ odpověděla bez zájmu a otočila se k němu. Dívala se na něj stále těma prázdnýma očima, a najednou si vzala spodní ret mezi palec a ukazováček pravé ruky, vytáhla ho a pak zkroutila a zároveň zatlačila dovnitř. Mezi rtem a dásněmi se jí objevila krev a vzápětí se jí trochu vyronilo na bradu. Obrátila se a beze slova vyšla z pokoje, než se v ohromení stačil přesvědčit, že to, co viděl, nebyl přelud. Zavřela za sebou dveře... a zamkla je. Slyšel to cap-tap, jak směřuje chodbou do jejího obýváku. Potom se ozvalo zavržení jejího oblíbeného křesla, jak usedala. A pak ticho. Žádná televize. Žádné prozpěvování. Žádné cinkání příborů či nádobí. Nic – zřejmě tam jenom tupě seděla. Což ovšem vůbec nebylo v pořádku.

A pak se odtamtud přece jen cosi ozvalo. Ten zvuk se neopakoval, ale byl naprosto výmluvný. Bylo to plesnutí poličku. A to pěkně prudkého. A protože on byl tady na jedné straně dveří a ona tam na druhé, nemusel být zrovna Sherlock Holmes, aby se domyslel, že tu facku dala sama sobě. Pořádnou, soudě podle intenzity toho plesnutí. Znovu ji viděl, jak si vytahuje ret a pak do té citlivé růžové tkáně surově zatíná nehty.

Najednou si vzpomněl na jistou poznámku, kterou si zapsal během přípravy na první román o Misery, jehož podstatná část se odehrávala ve slavném londýnském Bedlamském blázinci (kam se Misery dostala zásluhou jedné šíleně žárlivé zvrhlíce). Jedním z příznaků toho, že se maniodepresivní osoba ponořuje do fáze hluboké deprese, zapsal si tehdy ...může být to, že se sama začíná za něco trestat: poličkuje se, bije se pěstí, štípe se, pálí se cigaretovým oharkem at...

V tu chvíli na něj padl přímo děs.

14.

Vzpomněl si na jednu esej Edmunda Wilsona, ve které autor svým typicky zahořklým způsobem prohlašuje, že Wordsworthovo kritérium dobré poezie – totiž že to je silná emoce revokovaná ve chvíli vnitřního poklidu – by se dalo úspěšně aplikovat i na většinu dramatické prózy. Asi to byla pravda. Paul znal spisovatele, kteří nedokázali napsat kloudnou větu třeba jen po bezvýznamné manželské hádce, a ani on sám obvykle nemohl psát, když byl nějak rozrušen. Ovšem stávalo se mu, že zažíval efekt zcela převrácený – že usedal k psacímu stroji nikoli proto, že ho tlačil termín a bylo třeba honem něco napsat, ale proto, že to byl způsob, jak se dalo uniknout všem nepříjemnostem, které ho zrovna trápily. Což obvykle byly situace, ve kterých neměl na to, aby zdroj svého zneklidnění sám odstranil.

Tohle byla jedna z takových situací. Když už bylo jedenáct a ona se stále neobjevovala, aby mu pomohla na vozík, rozhodl se, že se do něj přesune sám. Přendat stroj z příborníku na desku by bylo nad jeho síly, ale proč by zase jednou nepsal rukou? Byl přesvědčen, že dostat se na vozík je zcela v jeho silách, i když si uvědomoval, že dát takhle Annie najevo, že je toho schopen, není asi příliš prozřivé. Ale čert to vem – on potřeboval tuhle svou druhou drogu jako sůl a v posteli se psát nedalo.

Přesunul se k okraji postele, přesvědčil se, že vozík je pečlivě zabrzděný, a pak se chytil za jeho boční opěradla a vysoukal se na sedačku. Pouze jedna fáze tohoto přesunu citelně zabořila – když si zvedal napřed jednu a pak druhou nohu na opěrky pro ně. Potom se odstrkal k oknu a sáhl po svém rukopisu. V tu chvíli zarachotil ve dveřích klíč. Annie se od nich po něm dívala a oči v jejím obličejí vypadaly jako vypálené prázdné prohlubně. Pravou tvář měla oteklou a příštího dne na ní bude mít pořádný flek. Kolem úst a na bradě měla cosi červeného. Paul si chvíli myslel, že to je ještě krev z toho rozškrábnutého rtu, ale pak si všiml, že tam má přilepená nějaká drobounká semínka. Tak to byl ostružinový džem nebo něco podobného, nikolik krev. Dívala se na něj a on jí ten pohled vracel. Chvíli oba mlčeli. Venku začaly na okenní tabulky bubnovat první kapky deště.

„Když se už sám dostanete na vozejk,“ řekla nakonec, „tak si myslím, že si taky můžete sám dopisovat ty proklatý n.“

Pak za sebou zase zavřela a dveře zvenčí zamkla: Paul seděl a dlouho z nich nespouštěl oči, jako by z nich chtěl něco vyčíst. Byl tak vyveden z míry, že se na nic jiného nezmohl.

15.

Potom ji uviděl až odpoledne. Po té dopolední návštěvě neměl na psaní ani pomyšlení. Několikrát to marně zkusil, ale pak papír zmačkal a vzdal to. Bylo to naprosto zbytečné. Poodjel přes pokoj zpátky k posteli. Když se do ní přemístoval, uklouzla mu ruka a on málem spadl na zem. Levou nohou narazil na podlahu, a i když se tím zachránil před pádem, příšerně ho v ní zabořilo. Jako by mu do ní náraz vniklo tučt hřebů. Zaječel, nahmatl pelest postele a pak už se bezpečně přitáhl na lůžko, i když za sebou tu tepající nohu vlekl, jako by mu nepatřila.

Tohle ji jistě přiláká, pomyslel si nesouvisle. Bude se chtít přesvědčit, jestli se pan Sheldon opravdu najednou proměnil v Luciana Pavarottiho, nebo to jen tak vypadá.

Avšak Annie se neobjevila a ta zatracená bolest v levé noze nechtěla ustoupit. Nemotorně se převálil na břicho a zasunul paži hluboko pod matraci. Nahmátl jedno vzorkové balení Novrilu, nasucho spolkl dvě tablety a pak na chvíli usnul.

Když přišel k sobě, měl pocit, že se mu to snad pořád jenom zdá. To, co spatřil, bylo totiž stejně surrealistické, jako když k němu tehdy přijela s tím grilem. Annie u něj seděla na posteli. Sklenici s vodou a pilulky Novrilu mu dala na noční stolek. V jedné ruce držela pastičku na krysy. A v té taky krysa byla – velká, se skvrnitou šedohnědou srstí. Past jí přerazila páteř. Zadní nožičky jí visely přes okraj dřevěné podlahy a občas sebou zacukaly. Na vousech se jí chvěly kapičky krve.

Ale nebyl to sen. Jenom další zážitek v principálčině Paláci smíchu.

V jejím dechu bylo cítit mršinu, rozkládající se v hromadě shnilých odpadků.

„Annie?“ Napřimil se a těkal očima od ní ke kryse. Venku už bylo šero – podivné modré šero těhotné deštěm. Viselo za oknem jako temná záclona. V domě všechno skřípělo pod nárazy prudkého větru. Už ráno vypadala velmi zlověstně, ale teď to bylo ještě horší. Mnohem horší. Uvědomil si, že ji teď před sebou vidí bez jakýchkoli masek – tohle byla skutečná Annie, vyjevující bez jakýchkoli zábran své nemocné nitro. Její masité tváře, z jejichž kompaktní pevnosti šel předtím strach, teď v jejím obličejí visely jako cáry splasklého těsta. V očích měla prázdnotu. Mezitím se oblékla, ale sukni měla naruby. Na tom, co z ní bylo vidět, bylo teď podstatně víc podlitin než prve a oblečení měla zbytky jídla prkno poseté. Když sebou hnula, vanulo z ní tolik různých pachů, že je Paul nebyl schopen identifikovat. Téměř celý jeden rukáv její pletené vesty byl nasáklý něčím, co vypadalo jako napůl zaschlá omáčka.

Zvedla past výš. „Když prší, stahují se mi do sklepa.“ Přiskřípnutá krysa slabě zapištěla a zalapala po dechu. Zakoulela očičkami, ve kterých bylo nekonečně víc života než v očích její vězitelky. „Tak tam dávám tyhle pasti. Musím. Podlahu vždycky potru špekem. Pokaždé jich chytím tak osm, devět. A občas jich pár najdu –“

A v tu chvíli vypnula a rázem byla někde jinde. Téměř tři minuty držela past s krysou ve vzduchu – dokonalý případ katatonického ztuhnutí. Paul se chvíli díval na ni, chvíli na kníkající, zápasící krysu, a uvědomoval si, jak byl pošetilý, když se domníval, že se mu už nemůže stát nic horšího, než už se mu stalo. Blbost. Naprostá blbost.

Nakonec, když už začínal mít dojem, že bez velkých zmatků a fanfár odplula do zapomnění navždy, dala tu ruku s pastí dolů a navázala, jako by vůbec nepřestala mluvit.

„– utopenejch v rozích sklepa. Chudinky malý.“

Stočila pohled dolů na krysu a na matovou srst zvířátka skanula její slza.

„Chudinky malý.“

Jednou silnou rukou sevřela krysí tělíčko a druhou uvolnila péro pasti. Krysa se jí svíjela v ruce a kroutila hlavičkou, jak se Annii pokoušela kousnout. Její vřiskání bylo slabé, ale běhal z něj mráz po zádech. Paul si tiskl břicho dlaně ke křečovitě sevřeným ústům.

„A jak jí tluče srdíčko! Jak ráda by unikla! Stejně jako my, Paule. Stejně jako my. Myslíme si, kdoví kolik toho nevíme, ale ve skutečnosti jsme na tom stejně jako tahle krysa v pasti – která si myslí, že se jí chce pořád ještě žít, i když má přeraženou páteř.“

Prsty, které krysu držely, se pomalu začaly svírat. V Anniiných očích byl stále ten prázdný, vzdálený výraz. Paul chtěl od té ruky odtrhnout pohled, ale nedokázal to. Annii začaly na holém předloktí vyvstávat napnuté šlachy. Z tlamičky krysy náhle vyhrkl pramínek krve. A pak Paul slyšel, jak v ní praskají kostičky, a ty tlusté prsty se bořily do drobného krysiho tělíčka stále hlouběji, až v něm jejich první články docela zmizely. Na podlahu z něj crčela krev. Vyhaslá očka kryse málem vypadla z důlků. A potom Annie mrštila mrtvým tělíčkem do kouta a roztržitě si otřela ruku o Paulovo prostěradlo. Zůstaly na něm dlouhé červené šmouhy.

„A teď už má pokoj.“ Pokrčila rameny a zasmála se. „Co kdybych přinesla pušku, Paule? Co říkáte? Ten další svět je možná lepší. Pro krysy i pro lidi – i když on mezi nimi není žádný velký rozdíl.“

„Napřed musím dodělat svou práci,“ řekl. Snažil se vyslovovat co nejzřetelněji. Bylo to obtížné, protože měl pocit, jako by mu někdo umrtvil ústa koňskou dávkou novokainu. Už ji zažil v hodně špatné formě, ale v takhle špatné ještě nikdy. Napadlo ho, že Annie na tom třeba ještě nikdy nebyla tak zle. Protože takhle nějak asi vypadá člověk v hluboké depresi chvíli předtím, než postřílí všechny členy své rodiny a nakonec oddělá i sebe. Takhle nějak zřejmě vypadá zoufalství psychicky narušené ženy, která obleče svoje dvě děti do nejlepších šatiček, vezme je na zmrzlinu, pak s nimi zajde na nejbližší most, vezme je do obou podpaží a skočí přes zábradlí do řeky. Depresivní jedinci zabíjejí sami sebe. Psychotici, rozhoupaní v jedovatých kolíbkách svého ega, chtějí každému, kdo je po ruce, prokázat laskavost a berou ho s sebou.

Takhle blízko smrti jsem ještě v životě nebyl, pomyslel si, protože ta ženská to myslí vážně. Ta bestie to myslí vážně.

„Misery?“ zeptala se, jako by to slovo slyšela poprvé v životě, ale v očích jí přece jen blýskla jiskra – nebo se mu to jen zdálo?

„Ano, Misery.“ Zoufale přemýšlel, jak by měl pokračovat. Ať teď řekne cokoli, může pustit peklo ze řetězu. „Já si taky myslím, že svět je z valné části hodně smutné místo,“ řekl nakonec, a pak pošetile dodal: „Zvlášť když prší.“

Ty idiote, přestaň plácet nesmysly!

„Chci říct – v posledních týdnech jsem zkoušel jako zvíře, ty bolesti –“

„Bolesti?“ střelila po něm zsinálým, temným pohledem plným pohrdání. „Vy vůbec nevíte, co to je bolest. Vy nemáte sebemenší ponětí o tom, co je to opravdová bolest, Paule.“

„Asi ne... já nevím. Ve srovnání s vámi asi ne.“

„Přesně tak.“

„Ale – já bych chtěl dopsat ten román. Chci vědět, jak to všechno nakonec dopadne.“ Odmlčel se. „A byl bych rád, kdybyste na to počkala se mnou. Jaký by to jinak mělo smysl – psát knihu, kterou si nakonec nemá kdo přečíst. Rozumíte mi?“

Ležel, díval se do té kamenné tváře a srdce mu splašeně tlouklo.

„Annie? Rozumíte mi?“

„Ano...“ Vzdychla. „Já taky chci vědět, jak to dopadne. Řekla bych, že to je asi to jediné, co mě na světě ještě zajímá.“ Pomalu, aniž si zjevně byla vědoma toho, co dělá, si začala z prstů olizovat krysí krev. Paul zaťal zuby a s veškerým úsilím, jakého byl schopen, si přikazoval, že nebude zvracet, nebude zvracet, nebude zvracet... „Je to něco podobného, jako když jsem se jako holka nemohla dočkat, jak skončí nějaký ten filmový seriál.“

Najednou se rozhlédla po pokoji. Krev na jejích ústech vypadala jako rtěnka.

„Já tu svou nabídku přece jen ještě zopakuju, Paule. Můžu přinést pušku. Můžu to pro nás oba všechno skončit. Vy přece nejste žádný hlupák, Paule. Musíte jasně vědět, že vás odtud nikdy nemůžu pustit. Víte to už dlouho, co?“

Ted' jí nesmíš uhnout očima. Jestli uvidí, žeš uhnul očima, zabije tě beze všeho hned teď.

„Vím. Ale jednou to musí stejně skončit, nemyslíte, Annie? Musíme tam všichni, ne?“

Kolem úst jí přelétl stín úsměvu. Docela něžně se dotkla jeho tváře.

„Stejně jsem přesvědčená, že pořád myslíte jen na to, jak byste odtud unikl. Jako krysa, která se chce mermomocí dostat z pasti. Ale nepovede se vám to, Paule. Mohlo by se vám to povést, kdyby se to odehrávalo v některém vašem příběhu. Ale tohle je skutečnost. Já vás odtud nemůžu pustit. . . ale mohla bych odejít s váma.“

A jeho najednou napadlo, jenom na chvíli, proč vlastně neřít: Tak jo, Annie – jděte na to. Odtrobíme to. Pak se v něm ale vzpřícila touha a vůle k životu – a měl ji v sobě stále ještě dost slušnou dávku – a zahнала tu jeho okamžitou slabost na útěk. Byla to slabost. Slabost a zbabělost. Naštěstí, anebo naneštěstí, neměl možnost opřít se o berličky duševní poruchy.

„Děkuju,“ řekl, „ale já bych rád dokončil, co jsem začal.“

Vzdychla a zvedla se. „Tak dobrá. Stejně jsem s tím musela podvědomě počítat, protože jsem vám přinesla pilulky, ačkoli si nevzpomínám, že bych je s sebou brala.“ Zasmála se – titěrné pomatené zahihňání, které z toho zplhlého obličejě zaznělo jako hlas břichomluvece. „Budu odtud muset na chvíli vypadnout. Jinak nebude na tom, co chcete vy nebo co chci já, vůbec záležet. Protože já za sebe někdy neručím. Mám nahoře v horách takovou chajdu, kam vždycky jezdím, když je mi tak jako teď. Četl jste Rozprávky strýčka Remuse, Paule?“

Přikývl.

„A vzpomínáte si na to místo, kdy kmotr Králík vypráví kmotrovi Lišákovi o svým Špásově?“

„Ano.“

„Tak já říkám ty své skrejše v horách. Můj Špásov. Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěla, že jsem vás našla cestou ze Sidewinderu?“

Přikývl.

„To jsem vás tahala za nos. Protože jsem vás ještě tak dobře neznala. Ve skutečnosti jsem se vracela ze svého Špásova. Mám tam na dveřích nápis: ANNIIN ŠPÁSOV. A víte, že tam někdy sama se sebou doopravdy špásuju?

Ale většinou tam ječím, protože tu svou bolest už nemůžu vydržet.“

„Jak dlouho budete pryč, Annie?“

Zasněně se blížila ke dveřím. „Těžko říct. Přinesla jsem vám pilulky. Nic se neděje. Berte si každých šest hodin dvě. Nebo šest každé čtyři hodiny. Nebo si vezměte všechny najednou.“

Ale co budu jíst? chtěl se jí zeptat, ale nezeptal. Nestál o to, aby svou pozornost obrátila zpátky k němu – ani náhodou. Přál si, aby už byla pryč. Být s ní tady bylo jako být pohromadě s Andělem smrti.

Dlouho ležel, aniž se odvážil pohnout, a napjatě naslouchal, jak se Annie pohybuje po domě, napřed nahoře, pak na schodech, potom v kuchyni. Báł se, že si to ta ženská rozmyslí a přece jen se k němu vrátí s puškou v ruce. Neulevilo se mu, ani když bouchly postranní dveře, zaklapl jejich zámek a venku se ozvaly její čvachtavé kroky. Tu pušku mohla mít klidně ve voze.

Ted' zakašlal a vzápětí naskočil jeho motor. Annie surově prošlápla plyn. Rozsvítla se přední světla, ve kterých se zablyštěla stříbrná opona deště. Kužely reflektorů se začaly vzdalovat po příjezdové cestě, pak se velkým obloukem otočily, potemněly, a Annie odjela. Tentokrát nezamířila dolů na Sidewinder, ale na druhou stranu k horám.

„Jede si zašpásovat na Špásov,“ řekl si Paul skřehotavým hlasem. A on si tu zatím taky užije trochu legrace. Hořce se zasmál. On měl svůj Špásov tady. Ten divoký záchvat veselí skončil, když mu oči padly na rozmačkané krysí tělíčko v koutě pokoje.

Něco ho napadlo,

„A kdo říká, že mi tu nenechala nic k jídlu?“ zeptal se prázdného pokoje a zasmál se ještě bláznivěji. V tom prázdně to ve Špásově Paula Sheldona znělo jako ve vypolstrované cele šilencově.

16.

Počkal dvě hodiny a pak si znovu pohrál se zámek a podruhé se s vozíkem protáhl dveřmi, které na to byly málem příliš úzké, na chodbu. Podruhé, a jak doufal, naposledy. Přes klín měl položené dvě příkrývky. Všechny pilulky, které schovával pod matrací, zabalil předtím do papírového kapesníčku a zastrčil si je pod nátlík. Jestli to jen trošku půjde, hodlal se dostat ven – déšť neděšť. Naskytla se mu vzácná šance a on ji tentokrát nemínil promarnit. Silnice se směrem k Sidewinderu svažovala, a i když v tom dešti bude asi hrozně kluzká a venku bylo šero jako v šachtě, byl odhodlán to zkusit. Život, který měl za sebou, nebyl životem hrdiny ani světce, ale neměl v úmyslu tady zdechnout jako nějaký exotický pták ve voliére zoologické zahrady.

V paměti mu vyvstal jeden večer, který strávil v baru U lví hlavy v newyorské Greenwich Village popíjením whisky s jedním trudnomyslným dramatikem – jmenoval se Bernstein. (Jestli tohle přežije a dostane se ještě někdy do Greenwich Village, s jakou pokorou klesne na to, co zbude z jeho kolen, a políbí špinavý chodník Christopher Street!) V jedné chvíli se jejich rozhovor stočil na život Židů v Německu v oněch svízelných čtyřech či pěti letech, která předcházela vpádu wehrmachtu do Polska, jímž celé to obludné představení teprve doopravdy začalo. Paul si vzpomínal, že se tehdy Bernsteinovi, který v holokaustu ztratil jednu tetičku a dědečka, svěřil, že nechápe, proč se Židé v Německu – vlastně v celé Evropě, ale hlavně v Německu – nesebrali a nevypadli, dokud byl ještě čas. Přece to ve velké většině případů nebyli hloupí lidé a mnozí už na své kůži z první ruky pocítili, co to je nacistická perzekuce. Nemohli nevidět, jaká hrůza přichází. Proč tam tedy zůstávali?

Bernstemova odpověď mu připadala zlehčující, krutá a nepochopitelná; Většina z nich totiž vlastnila klavír. My Židé si na piano velice potrpíme. A když máte doma klavír, do stěhování se vám moc nechce. Teprve teď to pochopil. Ano. Nejdřív to byly zpřerážené nohy a pochroumaná pánev. A potom – pomoz mu pámbu – začala být nejdůležitější ta kniha. Bylo to šílené, ale svým způsobem ho psaní zase velice bavilo. Bylo by snadné – příliš snadné – svádět všechno na polámané kosti či na návyk na drogu, když v tom tak velkou roli hrál román, který tady začal psát. Který se propojil s odplováním dnů, jež mu přinášely postupné zotavování. Tohle všechno – ale nejvíce ze všeho ta pitomá kniha – bylo jeho piano. Co by asi Annie udělala, kdyby se vrátila z toho svého Špásova a nenašla ho doma? Spálila by ten rukopis?

„To je mi úplně fuk,“ řekl si, a téměř to byla pravda. Pokud to přežije, může napsat jinou knihu – nebo třeba zrekonstruovat tuhle, když se mu bude chtít. Ale mrtvý člověk už žádnou knihu nenapíše. Stejně jako si už nemůže koupit nový klavír.

Zamířil do obývacího pokoje. Když se tam dostal poprvé, bylo tam vzorně uklizeno, ale teď se tam všude možně povalovaly špinavé talíře a hrnky; Paulovi připadalo, že je tam sneseno snad všechno nádobí z domu. Annie nejenže se v té své depresi štípala, škrábala a fackovala, ale podle všeho i nepředstavitelně cpala vším možným – ovšem ani ji nenapadlo po sobě uklidit. Maně si vzpomněl na smradlavý proud jejího dechu, který mu vnikal ústy do plic, když ho na začátku tohoto očištění ještě pohlcoval oblak nevědomí, a trochu se mu zvedl žaludek. Většinou to byly zbytky od sladkostí. V miskách a na polévkových talířích zaschlá zmrzlina, drobků z pečiva a koláčů na mělkých talířích. Na televizoru trůnila dvoulitrová plastická láhev pepsi-coly a vedle ní z jedné strany omáčník a z druhé talířek citrónového želé se zaschlou, popraskanou čepičkou šlehačky. Velká láhev pepsi připomínala čumák vesmírné rakety a její povrch byl tak upatlaný, že byl téměř neprůhledný. Domýšlel se, že pila rovnou z ní a prsty že při tom měla potřísněné omáčkou či zmrzlinou. Než odjela, neslyšel odtud žádný cinkot příborů, a nebylo divu, protože tu žádné nebyly. Samé talíře a misky, ale žádné příbory. Na koberci a na gauči byla rovněž spousta zaschlých flekanců, většinou opět od zmrzliny.

Tímhle měla taky zadělaný župan. Pocintaný jídlem. A bylo to cítit i z jejího dechu. Vrátila se mu představa Annie jako piltsdownské ženy. Představoval si ji, jak tady sedí a láduje se zmrzlinou, možná zrosolovatělou šťávou z pečeného kuřete, jak do toho noří prsty a pak je olizuje, a potom sahá po té láhvi pepsi-coly a bezduše z ní loká ve stavu hluboké deprese.

Tučňáček stále ještě seděl na své krychličce ledu na tom vachrlatém stolečku, ale většinu ostatních porcelánových figurek Annie mezitím naházela do kouta, kde se rozstříkly do zmrzliny drobných střepů. Chvilími zřejmě ničila, co jí přišlo do ruky.

Stále měl před očima její prsty, bořící se do krysího tělčka. Červené šmouhy na prostěradle. Viděl ji, jak

si olizuje krev z prstů, stejně nepřítomně, jak se zřejmě tady předtím cpala zmrzlinou a ovocným želé a kdoví čím ještě. Byly to příšerné představy, ale zároveň ho poháněly k co největšímu spěchu.

Váza s uschlými květinami byla na stolku překocená. Pod ním vykukoval talíř se zaschlým pudinkem a jakási velká kniha. CESTA PAMĚTI, hlásal nápis na ní. Cesta zpátky paměti, když je na tom člověk psychicky špatně – z toho nikdy nekouká nic dobrého, Annie – ale to ty už asi v téhle fázi svého života dobře víš.

Přejel pokojem zpátky ke dveřím. Přímo před ním byla kuchyně. Vpravo se chodba rozšiřovala směrem k vstupním dveřím do domu. K téhle předsíni přiléhalo schodiště do hořejšího podlaží. Letmo po něm přejel očima (na některých schodech tu rovněž byly skvrny od zmrzliny a zábradlí se na několika místech lesklo mastnotou) a pak zamířil ke vchodu do domku. Tušil, že pokud vůbec existuje nějaká možnost, že by se takhle upoutaný na vozík mohl dostat ven, bude ji muset s největší pravděpodobností hledat ve dveřích, které vedly zvenčí vzadu do kuchyně (tamtudy Annie vycházela krmit svoje domácí zvířectvo a vyběhla jimi i tehdy, když k domu přijel pan Rancho Grande), ale musel to přece vyzkoušet i tady. Třeba se dočká nějakého překvapení.

Žádného se nedočkal.

Jak se obával, schody vedoucí venku na vstupní plošinku přede dveřmi byly značně příkré, ale i kdyby tam byla pro jeho vozík připravená příjezdová rampa (což by jako možnost nepřijal ani v nejfantastičtější verzi hry „Jak je to dál?“, i kdyby s tím přišel jeho nejlepší přítel), nebyl by jí mohl využít. Na dveřích totiž byly tři uzávěry. Se zastrkovací závorou by si možná poradil, ale pak tam byly ještě dva zámky typu Kreig, podle jeho přítele Toma Twyforda, bývalého policisty, nejlepší zámky na světě. A kdepak máme klíče od nich? Hmmm... počkejme. Že by byly na cestě na Anniin Špásov? No jistě! Na to můžeš vsadit poslední košili, chlapče!

Otočil se a rozjel se s vozíkem na opačnou stranu. Zmocňovala se ho panika, kterou hrdinně potlačoval tím, že přece stejně předem nepočítal s tím, že by to šlo ven tudy. Když dorazil na úroveň pokoje, zahrnul na protější stranu a vjel do kuchyně. Byla to staromódně zařízená místnost se světlým linoleem na podlaze, se stropem vyloženým panely z nějaké lisované hmoty. Stará lednička byla momentálně zticha. K jejím dveřím se tisklo pár magnetických příchytů – zcela logicky ve tvaru různých sladkostí: žvýkačka, čokoládová tyčinka, nugátový bonbon. Jedno křídlo dveří kredence bylo otevřené, takže bylo vidět police úhledně potažené voskovaným plátnem. Nad dřezem bylo velké okno, které dovnitř vpouštělo dostatek světla, i když bylo venku zataženo. Otevřená nádoba na odpadky přetekla na podlahu a vydávala teplou vůni zahnívajících zbytků jídla, ale to byl v kuchyni jediný nepořádek, a taky se odtamtud linul nejhorší zápach. Páchlo tam však ještě něco jiného, co však existovalo hlavně v jeho představě – což ovšem nijak nesnižovalo realnost toho vjemu. Byl to parfum de Wilkes – vůně psychotické posedlosti.

V místnosti byly troje dveře. Jedny vedly do kuchyňské komory – věděl to ještě dřív, než za nimi uviděl kabáty, klobouky, šály a boty. Krátké, pronikavé zaskřípění jejich pantů bylo dostatečně průkazné.

Druhými dveřmi Annie vycházela z domu. A na nich byla další závora a opět dva zámky typu Kreig.

Roydmanovi, nemáte šanci: zůstanete pěkně venku.

Představoval si, jak by se teď Annie asi smála.

„Ty čubko hnusná!“ Udeřil pěstí do futra dveří. Zabořilo to a on si přitiskl ruku k ústům. Proklínal se za slzy, které mu vyhrkly z očí, a chvilkově zdvojené vidění, když zamrkal, ale nemohl si pomoci. Panika na něj teď dotírala mnohem víc než prve. Co teď bude proboha dělat, co si teď počne, Ježíši Kriste, vždyť tohle je možná jeho poslední příležitost –

Nejdřív udělám jednu důležitou věc – důkladnou rekognoskaci celkové situace, nařizoval si pochmurně. Což ovšem předpokládá, že nebudu ztrácet hlavu. Co myslíš, ty posero – zvládneš to?

Protrřel si oči – brekot ho z téhle kaše nedostane – a začal pozorně zkoumat zasklenou horní půlku dveří. Nesestávala z jediné velké tabule skla – výplň tvořilo šestnáct malých okének. Mohl by z každého vyrazit sklo, jistě, ale pak by taky musel odstranit dřevěnou mřížovou konstrukci, do které byly tabulky zasazené, a to by mu možná bez pilky trvalo celé hodiny – vypadala dost bytelně. A co potom? Vrhout se tím otvorem na zadní zápraží jako nějaký kamikadze? Skvělý nápad. Třeba by si při tom přerazil páteř, a to by mu aspoň na chvíli odvedlo mysl od těch jeho zmrzačených nohou. A asi by netrvalo

dlouho, než by tam venku na bodavém dešti zahynul zimou a vyčerpáním. Čímž by s touhle mizérií navždycky skoncoval.

Ale kdepak. Ani náhodou. Možná tady skutečně zařvu, ale přísámbohu – napřed musím dostat příležitost ukázat své ctitelce číslo jedna, jak moc mě těší, že jsem s ní mel tu čest. A to není pouhé odhodlání – to je posvátný slib.

Představa, že se musí vypořádat s Annií a za všechno se jí pomstít, přispěla k zahánění jeho rostoucí paniky mnohem výrazněji, než by mohl dokázat jakkoli silný záchvat seabemrškačství. Když se trochu uklidnil, cvakl vypínačem, umístěným vedle zamčených dveří. Venku se rozsvítilo, což se docela hodilo, protože od chvíle, kdy opustil svůj pokoj, zemdlely i poslední stopy denního světla. Anniina příjezdová cesta byla pod vodou a dvorek se proměnil v blátivou bažinu, posázenou loužemi stojaté vody a posledními pahrbky tajícího sněhu. Když s vozíkem popojel úplně doleva od dveří, poprvé dohlédl i na silnici, která vedla kolem Anniina domku; nebyla to věru žádná dálnice – jen dvouproudá asfaltová komunikace, lemovaná odtávajícími bariérami sněhu. Leskla se jako tulení kůže, protože byla zalitá deštěm a vodou z tajícího sněhu.

Možná to tu všechno tak důkladně pozamykala, protože se bojí rodiny Roydmanů a nerada by viděla, kdyby se dostali dovnitř, ale pokud jí šlo o to, abych jí neupláchl, dělala si zbytečné starosti. Kdybych se i nakrásně nějak dostal s tímhle krápem ven, zapadl bych za pár vteřin do toho bahna až po nápravu.

Nikam se nejede, Pavlíčku. Dneska v žádném případě, a možná to nepůjde ještě celé týdny – baseballová sezóna bude už měsíc v plném proudu, než tady půda ztvdne tak, aby ses s tímhle vehiklem dostal na silnici. Pokud ovšem nechceš vypadnout oknem a pak lézt.

Ne – to skutečně nechce. Bylo velice snadné si představit, jak by asi všem těm jeho polámaným kostem bylo, kdyby se třeba jen deset, patnáct minut hrabal jako nějaká zmírající ropucha přes ty bahnité louže a tající kopečky sněhu. A i kdyby se nakrásně dostal až na silnici, jaká by byla pravděpodobnost, že by se mu tam podařilo stopnout nějaké auto? Kromě Anniina pickupu tady za celou tu dobu uslyšel jen dva jiné vozy – chevrolet pana Racha Grande a to auto, jehož zvuk ho na smrt vyděsil během jeho prvního úniku z „hostinského“ pokoje.

Zhasnul venkovní světlo a zajel k posledním dveřím, mezi chladničkou a spíží. I na nich byly tři zámky, a ani nevedly ven z domu, alespoň ne rovnou. Vedle nich byl další vypínač. Pavel ho stiskl a spatřil pečlivě uklizený přístěnek, který se na návětrné straně táhl podél celého domu. Na jednom konci tam stál špalek na štípání dříví a do něj byla zaražená sekera. Na druhém byl pracovní stůl a nad ním byly na kolíčkách rozvěšené různé nástroje. Vlevo od ponku byly další dveře. Žárovka v tom přístřešku nebyla moc silná, ale v jejím slabém světle i na nich zřetelně uviděl další trojitou uzávěru, petlici a dva zámky.

Roydmanovi... lidi tady kolem... všichni mi jdou po krku „Za ty druhý nemůžu mluvit,“ oslovil prázdnou kuchyni, „ale já ti teda po krku jdu.“ Nechal dveře dveřmi a zajel do spíže. Než si začal prohlížet potraviny uskladněné na policích, padly mu oči na sirky. Byly tam nejméně dva kartony papírových skládaček se zápalkami a aspoň dvacítky normálních krabiček, všechno pěkně urovnané.

Chvilku se zabýval představou, že by to tady měl možná všechno podpálit, ihned ji začal zavrňovat jako vrcholně pošetilou, a pak spatřil něco, co ho přimělo se k ní znovu vrátit. V téhle místnůstce byly totiž ještě jedny dveře, a na nich žádné zámky nebyly.

Otevřel je a uviděl příkré, hrbolaté schody prudce klesající do sklepa. Z temnoty dole vanul téměř zlovonný zápach plný vlhkosti a shnilé zeleniny. Zdola se ozývaly tlumené písčivé zvuky a Paul si vzpomněl, jak říkala: Když prší, stahují se mi do sklepa. Tak tam dávám tyhle pasti. Musím. Spěšně dveře přibouchl. Ze spánku mu stekl pramínek potu a štiplavě mu zalil koutek pravého oka. Vytřel si ho kloubem ukazováčku. Jistě – ty dveře vedou do sklepa a nejsou na nich žádné zámky, říkal si v duchu. Takže ten nápad, že by mohl tenhle barák podpálit, v sobě teď měl jisté racionální jádro – mohl by ten požár tam dole přečkat. Ale ty schody byly příliš strmé a možnost, že by tam taky mohl zaživa uhořet, kdyby se Anniin hořící domek zhroutil a zasypal sklep, než dorazí sidewinderští hasiči, byla příliš reálná. A ty krysy tam dole... ty pištivé krysy hlásky byly asi ze všeho nejhorší.

Jak jí tluče srdíčko! Jak ráda by unikla! Stejně jako my, Paule. Stejně jako my.

„Afrika,“ řekl Paul nahlas, ale neslyšel se. Začal si prohlížet plechovky a pytlíky s potravinami a snažil se odhadnout, co by si mohl odtamtud odnést, aniž by Annií poskytl sebemenší příležitost, aby při příští

návštěvě pojala podezření, že tady někdo hospodařil. A jistá část jeho mysli si přesně uvědomovala, co tenhle průzkum znamená: že už se vzdal myšlenky na únik.

Jenom prozatím, protestoval hlas v jeho vědomí.

Ne, odpovídal mu nesmířitelně jiný. Jednou provždy, Paule. Jednou provždy.

Já se nikdy nevzdám,“ zašeptal. „Slyšíš? Nikdy!“

„Ne? vysmíval se v něm sardonicky hlas cynika. No prosím – počkáme a uvidí se.

Ano. Počkáme a uvidí se.

17.

Anniina zásobárna připomínala spíš dobře vybavený protiatomový kryt než spíž. Dohadoval se, že tohle křečkování do značné míry vlastně odpovídá realitě její situace: osamělá žena žijící vysoko v podhůří, kde každý rozumný člověk musí počítat s tím, že na určitou dobu – možná jenom na den, ale někdy třeba i na týden či na dva – zůstane zcela odříznut od světa. Zřejmě i nenávistní Roydmanovi mají doma spíž, nad jejímž vybavením by asi majitel domku odněkud z jiné části země zdvihl hezky vysoko obočí... ale pochyboval, že by ti zatracení Roydmanovi nebo kdokoli jiný ze zdejšího okolí měl doma něco, co by se byť jen vzdáleně mohlo rovnat tomu, co teď Paul před sebou viděl. Tohle nebyla spíž – nejvíc se to podobalo dobře zásobené samoobsluze. Napadlo ho, že Anniina spíž v sobě nese určitou symboliku – sortiment zde zastoupeného zboží pravděpodobně dost přesvědčivě vypovídal o zamlžené hranici mezi suverénním státem jménem Realita a Lidovou republikou Paranoiou. V jeho současné situaci však sotva zbýval prostor na zkoumání takovýchhle jemňůstek. Symbolismus ať jde k čertu. Věnujme se potravinám.

Jistě – ale opatrně! Nešlo jen o to, že by tady pak mohla něco postrádat. Nesmí si toho vzít víc, než by stačil rychle ukrýt, kdyby se Annie znenadání vrátila... a jak jinak než znenadání se asi může vrátit?

Telefon v tomhle domě byl mimo provoz a silně pochyboval, že by mu Annie předem poslala telegram, až už obyčejný, nebo ozdobný. Nakonec ovšem na tom, co by jí tu mohlo chybět nebo co by naopak mohla najít u něj v pokoji, tak moc nezáleželo. Koneckonců musí něco jíst. I na tom byl svým způsobem závislý.

Sardinky. Spousta plochých obdélníkových krabiček s otvíracím klíčkem pod papírovým obalem.

Dobrá. Těch si pár vezme. Konzervy se šunkou. Bez otvíracích klíčků, ale pár jich může otevřít v kuchyni a ty sníst nejdřív. A prázdné plechovky ukrýt hluboko dole v té přetékající nádobě s odpadky.

Byla tam také otevřená piksla od rozinek plná menších krabiček, na jejichž celofánovém obalu bylo natištěno „Minipřesnídávka“. Paul jich pár přidal k hromádce, kterou si vršil v klíně, a také několik jednotlivých balení kukuřičných a ovesných vloček. Uvědomil si, že žádné nejsou slazené. Pokud tam nějaké sladké vločky byly předtím, Annie je během té své poslední deprese jistě schroustala.

Na jedné vyšší polici byly úhledně narovnány pytlíčky se slanými tyčinkami. Vzal si čtyři, opatrně, aby nenarušil navršenou pyramidu. Jeden otevřel a pustil se do jeho obsahu. Slaná příchuť dělala z těch tyčinek vybranou lahůdku. Prázdný pytlík si strčil za spodky, aby ho mohl později odklidit.

Už ho však začínaly citelně bolet nohy. Došel k závěru, že když už nemůže z domu uniknout, ani ho zapálit, měl by se asi co nejrychleji vrátit do svého pokoje. Prohra na celé čáře, ale mohlo to být ještě mnohem horší. Bude si moct vzít svoje pilulky a potom psát, než se mu začne chtít spát. A potom se tedy trochu prospí. Pochyboval, že by se Annie mohla ještě toho večera vrátit. Liják neustupoval, spíše ještě mohutněl. Představa, že bude mít možnost v klidu psát a pak si jít lehnout s vědomím, že k němu Annie nemůže najednou zničehožnic vrazit s nějakým divokým nápadem nebo ještě divočejším požadavkem, byla velice lákavá – prohra neprohra. Vycouval ze spíže a zastavil, aby mohl zhasnout. Ustavičně si v duchu opakoval, že než tady vyklidí pozice, musí

(spláchnout)

dát všechno zase do pořádku. Kdyby mu jídlo došlo dřív, než se Annie vrátí, může se sem vždycky ještě jednou vrátit pro další přiděl

(jako hladová krysa, vid', Pavlíčku?)

a obnovit svoje rezervy, ovšem nesmí ani na vteřinu ztratit maximální obezřetnost. Musí mít pořád na paměti, že pokaždé, když vyjede ze svého pokoje, riskuje život. Kdyby na tohle zapomněl, mohlo by se mu to šeredně nevyplatit.

18.

Když projížděl obývacím pokojem, upoutal znovu jeho pozornost ten velký zápisník pod kávovým stolek. CESTA PAMĚTI. Byl velký jako foliové vydání nějaké Shakespearovy hry a tlustý jako rodinná bible.

Posedla ho zvědavost. Shýbl se pro něj a otevřel ho.

Na první stránce byl novinový výstřižek, jediný sloupek, s titulkem ZÁSNUBY WILKES-BERRYMANOVÁ. Připojena byla fotografie, zachycující jakéhosi pobledlého pána s úzkou tváří a ženu s temnými očima a našpulenými ústy. Paul se očima odpoutal od té novinové fotografie a obrátil pohled na portrét nad krbovou římsou.

Není pochyb. Ta paní, představená nad tom výstřižku jako Crysilda Berrymanová (ideální jméno pro miseryovský román, pomyslel si), je Anniina matka. Černým inkoustem bylo pod výstřižkem úhledně napsáno: Bakersfield Journal, 30. května 1938.

Na straně dvě bylo oznámení o radostné události: Paul Emery Wilkes, nar. v Bakersfieldské městské nemocnici, 12. května 1939. Otec: Carl Wilkes. Matka: Crysilda Wilkesová. Nad jménem Anniina staršího bratra sebou trhl. To musel být ten chlapec, se kterým chodila do kina na ty filmové seriály. Jmenoval se Paul, jako on.

Na třetí stránce bylo oznámení o narození Anně Marie Wilkesové, nar. 1. dubna 1943. Což znamenalo, že Annii je teď něco málo přes čtyřiačtyřicet. Paul samozřejmě zaznamenal, že se narodila na prvního apríla.

Venku hvízdal silný vítr. Dům sténal pod náporu deště.

Paul v té chvíli nevnímal bolest a dychtivě obrátil list.

Další výstřižek, tentokrát z první stránky bakersfieldského Journalu. Fotografie zachycovala hasiče na žebříku, u okna, ze kterého šlehal plameny.

PĚT OBĚTÍ POŽÁRU

Pět osob, z toho čtyři členové jedné rodiny, zahynulo při požáru v nájemním domě na Watch Hill Avenue v Bakersfieldu. Tři z obětí byly děti – osmiletý Paul Kremnitz, šestiletý Frederick Kremnitz a tříletá Alison Kremnitzová. Čtvrtou obětí se stal jejich jednačtyřicetiletý otec Adrian Kremnitz, kterému se předtím ještě podařilo zachránit zbývající dítě, osmnáctiměsíční Laurene Kremnitzovou. Jak vypověděla paní Jessica Kremnitzová, manžel jí položil do náručí jejich čtvrté dítě se slovy: „Za chvíli jsem zpátky s ostatními. Modli se za nás.“ „To bylo naposledy, co jsem ho viděla,“ sdělila nám.

Pátá oběť požáru, osmapadesátiletý Irving Thalman, svobodný, bydlel v nejhořejším patře domu.

Byt ve druhém poschodí byl v době požáru prázdný. Rodina Carla Wilkese z prvního patra, o které se původně předpokládalo, že při požáru rovněž zahynula, opustila svůj byt v úterý večer, protože jim v kuchyni praskla voda. „Pláču lítostí nad paní Kremnitzovou a její ztrátou,“ sdělila Crysilda Wilkesová našemu zpravodaji, „ale děkuji Bohu, že ušetřil mého manžela a naše dvě děti.“ Náčelník hasičského sboru Michael O'Whunn nás informoval, že požár vypukl v suterénním prostoru budovy. Na dotaz, byl-li oheň úmyslně založen, odpověděl: „Nejpravděpodobnější je, že do suterénu vnikl nějaký ožrala, chvíli tam ještě popíjel a oheň vznikl od jeho cigarety. Místo, aby se ho snažil uhasit, utekl, a v domě pak uhořelo pět lidí. Doufám, že toho mizeru dopadneme.“ Když jsme se zeptali, má-li policie k dispozici nějaké stopy, pan O'Whunn nám sdělil: „Jistě, má jich několik, a mohu vám říci, že všechny velmi důkladně prověřuje.“

Pod výstřižkem podobně úhledný zápis černým inkoustem. 28. října 1954.

Paul odtrhl oči od výstřižku a zadíval se před sebe. Ani nedutal, ale srdce mu tepalo až v krku. V břiše jako by se mu něco vařilo.

Parchanti. Tři z obětí byly děti.

Čtyři parchanti paní Kremnitzové z přízemí. Panebože – to snad ne! Ty jsem přímo nenáviděla.

Vždyť tehdy byla ještě děcko! A rodina byla z domu pryč!

Bylo jí jedenáct. Možná už byla dost stará na to, aby tam někde pohodila prázdnou láhev od nějakého laciného chlastu, podlahu kolem polila petrolejem a pak zapálila svíčku a postavila ji do loužičky té

hořlaviny. Možná ani nevěřila, že to bude fungovat. Třeba si myslela, že se ten petrolej odpaří, než k němu svíčka dohoří. Třeba nechtěla, aby tam ty děti uhořely... jenom chtěla tu rodinu vyděsit a donutit ty lidi, aby se odstěhovali. Ale udělala to, Paule, samozřejmě, že to byla ona, a ty to moc dobře víš.

Ano, asi to tak opravdu bylo. A kdo by takovou malou holku podezříval?

Otočil list.

Na další stránce byl nalepený další výstřížek z bakersfieldského Journalu, tentokrát s datem 19. července 1957. Na připojené fotografii vypadal Carl Wilkes už podstatně starší. Jedno však bylo jisté: od toho dne pak už určitě nestárl. Ten výstřížek byl totiž jeho nekrolog.

SMRTELNÁ NEHODA BAKERSFIELDSKÉHO ÚČETNÍHO

Carl Wilkes, který prožil celý svůj život v Bakersfieldu, zemřel krátce poté, co byl včera večer převezen do Hernandezovy všeobecné nemocnice. Pan Wilkes zřejmě ve tmě zakopl o hromadu šatstva, která byla připravena na schodech, když scházel do přízemí k telefonu, a zřítíl se dolů. Dr. Frank Canley, který pacienta v nemocnici přijímal, oznámil, že Wilkes zemřel následkem několikanásobné fraktury lebky a těžkého poranění krční páteře. Bylo mu čtyřiačtyřicet let.

Wilkes po sobě zanechává manželku Crysildu a dvě děti, osmnáctiletého syna Paula a čtrnáctiletou dceru Anne.

Když Paul obrátil na další stránku, měl chvíli dojem, že tam Annie bud' z piety nebo omylem (což pokládal za pravděpodobnější) nalepila ještě jednou týž výstřížek. Avšak šlo o úplně jinou nehodu a důvod, proč se navlas podobala té první, byl zcela prostý: ani v jednom případě vůbec nešlo o nehodu. Paul cítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže.

Úhledný zápis pod tímto výstřížkem hlásal, že zpráva vyšla v Los Angeles Call 29. ledna 1962.

SMRTELNÁ NEHODA STUDENTKY ZDRAVOTNÍ ŠKOLY

Andrea Saint Jamesová, studentka zdravotní školy Jihokaliifornské univerzity, byla včera pozdě večer přivezena do nemocnice U milosrdných v severním Los Angeles již mrtvá, a to jako oběť velice bizarní nehody.

Slečna Saint Jamesová bydlela mimo univerzitní kampus ve společném bytě v Delorme Street s kolegyní Anně Wilkesovou z Bakersfieldu. Krátce před jedenáctou hodinou zaslechla slečna Wilkesová krátký výkřik, po němž následoval „hrozný rachot“. Slečna Wilkesová, která se v té době učila, vyběhla na chodbu druhého patra a zjistila, že slečna Saint Jamesová leží „ve velmi nepřírozené pozici“ na podestě o patro níž. Slečna Wilkesová vypověděla, že při snaze přivolat pomoc sama málem spadla ze schodů. „Měly jsme kocoura, kterému jsme říkali Peter Gunn,“ řekla, „jenomže jsme ho už několik dní neviděly a myslely jsme si, že se ztratil a bude někde v útulku, protože jsme mu pořád zapomínaly dávat na krk známku. Ležel tam mrtvý na schodech a ona o něj zakopla. Přikryla jsem Andreu svetrem a pak jsem zatelefonovala do nemocnice. Bylo mi jasné, že už je mrtvá, ale nevěděla jsem, kam jinam bych mohla volat.“

Slečně Saint Jamesové, rodačce z Los Angeles, bylo jednadvacet let.

„Ježíšikriste.“

Paul to šeptem opakoval znovu a znovu. Když obracel na další stránku, ruka se mu zřetelně třásla. Byl tam nalepený další výstřížek z Los Angeles Call, kde se psalo, že ten zatoulaný kocour, kterého ty dvě studentky adoptovaly, se otrávil jedem na krysy.

Peter Gunn. Zajímavé jméno pro kocoura, pomyslel si Paul.

Pan domácí měl v suterénu krysy. Nájemníci si stěžovali na obecní správě a ta ho už před rokem vyzvala, aby s tím něco udělal. Domácí pak na následující schůzi městské rady vyvolal konflikt, který dokonce vzbudil zájem tisku. Annie o tom určitě věděla. Domácímu hrozila od radních, kterých se silně dotklo, že jim na veřejnosti sprostě nadával, citelná pokuta, a tak vysypal sklep jedem na krysy. Pozřel ho však omylem i ten kocour a dva dny se pak ve sklepe trápil. Než zdechl, doplazil se co nejbliž ke svým dvěma paničkám – a nepřímo zavinil smrt jedné z nich.

Tragická ironie, hodná pera velkého novináře, pomyslel si Paul Sheldon a divoce se zasmál. Divil bych se, kdyby to některý z těch pisálků pořádně nerozmáz.

Naprosto jasný případ.

Jenomže my víme, že Annie tehdy ve sklepě sebrala trochu toho jedu a sama jím toho kocoura nakrmila, a když to svinstvo třeba nechtěl pozřít, neváhala mu ho našťouchat do krku třeba obrácenou vařečkou. A když chcipl, naaranžovala ho na schody a doufala, že to snad vyjde. Možná měla dobrý důvod se domnívat, že její spolubydlíci přijde domů namazaná. Vůbec bych se nedivil. Mrtvý kocour, nebo hromada šatstva. Ten samej trik, řekl by Tom Twyford. Ale proč, Annie? Z těch výstřižků je mi všechno naprosto jasné. Jenom tohle ne. PROČ?

V procesu sebezáchovy se část jeho představivosti během několika posledních týdnů stala Annií, a ta v něm teď promluvila svým bezvýrazným, zcela jednoznačným hlasem. A to, co říkala, bylo sice naprosto šílené, jenomže zároveň i naprosto logické.

Zabila jsem ji, protože si dlouho do noci pouštěla nahlas rádio.

Zabila jsem ji, protože tomu kocourovi dala takový pitomý jméno.

Zabila jsem ji, protože jsem se už dál nehodlala dívat na to, jak se na gauči vášnivě líbá s tím svým nemožným klukem a jak on jí při tom šátrá pod sukní kdovíjak vysoko, jako by tam pátral po zlatě či po čem.

Zabila jsem ji, protože jsem ji přistihla při podvádění.

Zabila jsem ji, protože ona přistihla mě při podvádění.

Na detailech ovšem vůbec nezáleží. Zabila jsem ji, protože prostě byla parchant, a to snad stačí, ne?

„A možná taky proto, že ze sebe dělala kdovíjakého chytráka,“ zašeptal Paul. Zvrátil hlavu a vyrazil ze sebe další hýkavé, strachem sevřené zachechtání. Takže tohle je ta Cesta paměti, ano? Bože můj – jak zvláštní a jedovaté květiny rostou vedle Anniiny verze téhle nekonečně staré stezky životem!

Jak to, že si ty dva pády nikdo nespojil? Napřed její otec, pak její spolubydlíci? Je to vůbec možné? Má tomu věřit?

Asi bude muset. Ty dvě nehody se staly v rozpětí téměř pěti let ve dvou různých městech. Referovalo se o nich ve dvojích různých novinách, vycházejících v lidnatém státě, kde jistě spousta lidí padá ze schodů a láme si při tom vaz.

A pak – ta ženská je svým způsobem velmi chytrá, přímo prohnaná.

Podle všeho téměř jako sám Satan. Teprve teď to s ní začíná jít z kopce. Ovšem představa, že se teď soud dostane Annií na kobylku díky tomu, že zavraždí taky jeho, Paula Sheldona, mu věru nepřinášela mnoho útěchy.

Obrátil na další stránku a našel na ní ještě jeden výstřižek z bakersfieldského Journalu – už poslední, jak se pak ukázalo. Titulek zněl:

SLEČNA WILKESOVÁ ABSOLVOVALA OŠETŘOVATELSKOU ŠKOLU. Úspěch děvčete z našeho města. 17. května 1966. Na fotografii se usmívala velmi mladá a překvapivě hezká Annie Wilkesová v ošetřovatelské uniformě a čepičce. Absolventská fotografie, samozřejmě. Vystudovala s vyznamenáním. Jenom mezitím odrovnala svou spolubydlici, pomyslel si Paul a znovu ze sebe vyrazil ten oslí smích. Zvenčí mu odpověděl prudký poryv větru. Maminčina fotografie na zdi krátce zarachtala. Další výstřižek byl z odborářského listu vydávaného v Manchesteru ve státě New Hampshire, jmenoval se Union Leader. 2. března 1969. Prostý nekrolog o člověku, který podle všeho neměl s Annií Wilkesovou vůbec nic společného. Ernest Gonyar zemřel ve Svatojosefské nemocnici ve věku devětasedmdesáti let. Příčina smrti neudána. „Po dlouhé nemoci,“ psalo se v nekrologu. Zanechal po sobě vdovu, dvanáct dětí a asi čtyři sta vnoučat a pravnoučat.

Požehnaně produktivní pán, řekl si v duchu Paul a opět zahýkal smutným smíchem.

Annie ho zabila. Dobráka starého Erniero potkalo přesně tohle. Proč by tady jinak měla jeho nekrolog? Tohle je přece Anniina kniha mrtvých, ne? Ale proč, proboha? PROČ?

V případě Annie Wilkesové je to otázka, na kterou neexistuje racionální odpověď. Jak už přece dobře víš, milý chlapče.

Další stránka, další nekrolog z Union Leaderu. 19. března 1969. Tato paní se jmenovala Hester

Beau-lifantová a bylo jí čtyřiaosmdesát. Na fotografii vypadala jako uzlíček kostí, právě exhumovaný z pravěkého pohřebiště. Doplatila na totéž co chudák Ernie – s dlouhou nemocí zřejmě nebyly žádné žerty. Stejně jako Ernie vydechla naposled ve Svatojosefské nemocnici. Zesnulá bude vystavena 20. března mezi druhou a šestou hodinou v pietním sále Fosterova pohřebního ústavu. Poslední rozloučení se koná 21. března v 16.00 hod. na hřbitově Mary Cyr.

Mormonský kostelní sbor tam měl zazpívat speciální verzi hlavní písně z muzikálu „Annie, vem si pušku“, napadlo Paula a groteskně se tomu zařehťal.

Na následujících stránkách byly nalepeny další tři nekrology z Union Leaderu. Dva staří pánové opět nezvládli svůj souboj s nezničitelným favoritem jménem Dlouhá Nemoc. Třetí případ byla šestačtyřicetiletá Paulette Simeauxová. Její smrt způsobila druhá favoritka závodního pole, totiž Krátká Nemoc. Ačkoli fotografie doprovázející nekrolog byla ještě mnohem zrnitější a rozmazanější než obvykle, Paul snadno rozpoznal, že vedle Paulette Simeauxové by paní Beaulifantová vypadala jako trpaslíček. Nemoc téhle dámy byla pravděpodobně opravdu velmi krátká – například náhlá srdeční příhoda, po které následoval převoz ke svatému Josefovi a po něm... co asi následovalo po něm? Co přesně?

Vlastně se mu ani nechtělo přemýšlet o podrobnostech... ale všechny ta tři úmrtní oznámení uváděla jako místo úmrtí právě Svatojosefskou nemocnici.

A když se podíváme do seznamu sester, které v této nemocnici působily v březnu roku 1969 – že tam narazíme na jméno WILKESOVÁ? Že by se nám naše medvědice volně toulala po lese?

Ta kniha je ale tak velká, drahý Bože!

Už ne, prosím pěkně. Už mě to přestává zajímat. To stačilo. Nejlepší bude, když tu knihu položím přesně na to místo, odkud jsem ji vzal. A pak honem k sobě do pokoje. Vlastně se mi už ani nechce psát.

Myslím, že si jenom vezmu jednu pilulku navíc a půjdu spát. A doufám, že mě nebudou pronásledovat žádné noční můry. Ale už dost téhle procházky po Anniině Cestě paměti, jestli dovolíte. Prosím vás. Moc vás prosím.

Avšak jeho ruce jako by měly svou hlavu a vlastní vůli; otáčely listy v knize dál, stále rychleji.

Ještě dvě krátké zprávičky o úmrtí z Union Leaderu, jedna z konce září 1969, druhá ze začátku října.

19. března 1970. Tento výstřížek pocházel z Herald, vydávaného v Harrisburgu v Pensylvánii. Z jeho zadní strany. NOVÍ ČLENOVÉ NEMOCNÍČNÍHO PERSONÁLU. Vedle vlastní zprávy fotografie proplešlého obrýleného muže; na Paula dělal dojem člověka, který si rád vyšťourává holuby z nosu. V článku se uvádělo, že kromě nového náměstka ředitele pro styk s veřejností (což byl ten plešatící obrýlenec) má Riverviewská nemocnice ještě dalších dvacet nových pracovníků – dva lékaře, osm sester, několik pomocnic v kuchyni, pár sanitářů a vrátného.

Annie byla jednou z těch sester.

A na další stránce, dohadoval se Paul, narazím na stručné oznámení o úmrtí nějakého postaršího pána či postarší paní, člověka, který vydechl naposled v Riverviewské nemocnici v pensylvánském Harrisburgu. Správně. Jakýsi přestárlý hejhula, který taktéž zemřel – jak jinak – po dlouhé nemoci.

Následoval postarší pán, který po změnu opustil tento svět v důsledku krátké nemoci.

Následovalo tříleté dítě, které spadlo do studně, utrpělo při tom četná vážná zranění a do Riverviewské nemocnice ho přivezli v komatu.

Paul tupě obracel listy a zvenčí zatím na dům útočil vítr a déšť. Postup byl stále stejný. Získala někde práci, sprovodila ze světa pár lidí a pak přešla jinam.

Najednou mu před očima vytanul obraz, který pocházel ze snu, na nějž jeho vědomí už zapomnělo, takže získal delfskou rezonanci toho, co se označuje jako dějá vu. Viděl Anni Wilkesovou v dlouhém šatu se zástěrou a s čepcem na hlavě, která vypadala jako ošetřovatelka v londýnské Bedlamské nemocnici.

Přes ruku nesla košík. Opakovaně do něj sahala, nabírala hrstě písku a házela ho do vzhůru obrácených tváří, které mýjela. Avšak nebyl to onen tišivý písek přinášející spánek, byl to písek otrávený, jedovatý, který zabíjel. Když jeho zrnka zasáhla nějakou tvář, ta dočista zbělela a křivolaký záznam na obrazovkách, monitorujících ohrožený život oné osoby, splihl a mrtvě se narovnal.

Možná zabila ty Kremnitzovy děti, protože to byly parchanti. A tu svou spolubydlící... možná i vlastního tátu. Ale proč likvidovala ty ostatní?

Avšak on přece věděl proč. Ta Annie, kterou měl v sobě, to věděla. Staří a nemocní. Kromě paní Simeauxové byli všichni staří a nemocní, a paní Simeauxová musela už spíš jen vegetovat než žít, když ji přivezli. Ta i to dítě, co spadlo do studně. Annie je zabila, protože – „Protože to byly krysy v pasti,“ zašeptal.

Chudinky. Chudinky malý.

Jistě. Takhle to bylo. Podle Annie se všichni lidé dělili do tří skupin: na parchanty, na chudinky... a na Annie.

Stěhovala se stále víc na západ. Z Harrisburgu do Pittsburghu, pak do Duluthu, potom do Farga. A nakonec, v roce 1978, do Denveru. V každém místě stejné schéma: napřed „uvítání na palubu“, článek, v němž se Anniino jméno objevilo mezi ostatními novými zaměstnanci (manchesterské „uvítání na palubu“ chybělo pravděpodobně proto, že tehdy ještě nevěděla, že místní tisk takovéhle věci oznamuje), a potom pár nenápadných úmrtí. A pak se cyklus opakoval jinde.

Ovšem jenom do Denveru.

Zprvu to vypadalo naprosto stejně. Článek nazvaný NOVÍ ČLENOVÉ PERSONÁLU, tentokrát vystřižený z nemocničního časopisu denverské státní nemocnice, kde figurovalo Anniino jméno. Jak Annie úhledně zapsala, časopis se jmenoval Denverská injekce. „Skvělé jméno pro nemocniční noviny,“ oslovil Paul prázdný pokoj. „Nedivil bych se, kdyby někdo vymyslel něco jako Vzorek stolice.“ Opět se zasmál, aniž si to vlastně uvědomoval – tím neveselým, vyžděšeným, hýkavým smíchem. Obrátil list a hleděl na první nekrolog, vystřižený z Rocky Mountain News. Laura D. Rothbergová. Po dlouhé nemoci. 21. září 1978. Denverská státní nemocnice.

A pak se ten pevný vzorec zhroutil.

Na příští straně se totiž oznamoval sňatek, nikoli pohřeb. Fotografie zachycovala Annie, ovšem tentokrát nikoli v ošetřovatelské uniformě, ale v bílých šatech napěněných krajkami. Muž, který stál vedle ní a držel ji za ruku, byl představen jako Ralph Dugan, rehabilitační pracovník. SVATBA

DUGAN-WILKESOVÁ, hlásal titulek. Rocky Mountain News, 2. ledna 1979. Na Duganovi nebylo vůbec nic pozoruhodného, kromě jediné věci: velmi se podobal Anniině otci. Paul si pomyslel, že kdyby si ten člověk oholil rádoby elegantní knírek (k čemuž ho Annie jistě přiměla, jakmile jim skončily líbáanky), bila by ta podoba přímo do očí.

Paul změřil palcem tloušťku zbývajících stránek Anniiny knihy a pomyslel si, že Ralph Dugan udělal chybu, jestli se v den, kdy požádal o její ruku, nezajímal o svůj horoskop – v tomhle případě by ovšem asi spíš sedělo nekroskop.

Skoro bych se vsadil o dost vysoký obnos, milý pane, že o vás někde na těch dosud neodhalených stránkách najdu taky článkuček. Někteří lidé mohou mít schůzku třeba v Samaře; ve vašem případě bych spíše předpokládal setkání s hromadou prádla nebo s mrtvou kočkou na nějakém strmém schodišti. S mrtvou kočkou s nějakým vymakaným jménem.

Ale mýlil se. Příští výstřižek bylo oznámení o NOVÝCH PRACOVNÍCÍCH z místních novin městečka Nederland, ležícího kousek na západ od Boulderu. To nemůže být daleko odtud, domýšlel se Paul. V krátkém článku plném jmen napřed Annii marně hledal, ale pak si uvědomil, že pátrá po chybném jménu. Byla tam, samozřejmě, jenže jako součást rodinné pospolitosti „pan a paní Duganovi, Ralph a Anně“.

Paul náhle napřímil hlavu. Nepřijíždí nějaký vůz? Ne... to je jenom vítr. Samozřejmě, jenom vítr. Sklopil znovu oči k Anniině knize.

Ralph Dugan v Arapahoeské okresní nemocnici pokračoval v pomáhání chromým, nepohyblivým a slepým pacientům a Annie se tam věnovala bohubilé práci ošetřovatelky, pomáhající a ulevující těžce raněným.

A teď začne vraždění, řekl si v duchu. Jediná nejasnost se týká Ralpha – přijde na řadu hned na začátku, uprostřed, nebo až na závěr?

Avšak opět se mýlil. Následující záznam nepřinášel další úmrtní informaci, ale byla to xeroxová kopie nabídkového listu realitní kanceláře. V horním levém rohu byla fotografie domku. Paul ho identifikoval pouze podle přilehlé stodoly – tohle obydlí koneckonců nikdy neviděl zvenčí.

Dole bylo Anniiným úhledným rukopisem zapsáno: Hlavní část kupní ceny složena 3. března 1979.

Dokumentace předána 18. března téhož roku.

Že by odchod do důchodu? O tom Paul velmi pochyboval. Zajištění letní rekreace? To jistě ne – takový luxus si jistě nemohli dovolit. Proč tedy...?

Nu – možná je to jen fantazie, ale zkusme to. Co když Annie starého Ralpha Dugana opravdu miluje? Co když uplyne celý rok a ona v něm přesto zatím neobjeví nic trestuhodně pobuřujícího? Něco se určitě změnilo. Žádná úmrtní oznámení v novinách od –

Zalistoval zpátky.

Od Laury Rothbergové, zemřelé v září 1978. Annie kolem sebe přestala zabíjet právě v době, kdy se seznámila s Ralphem. Ale to bylo tehdy a teď je teď. Začíná v ní zase narůstat ten tlak. Vracení se jí údobí deprese. Dívá se na ty staré lidi... nevyléčitelné nemocné... a říká si, jací jsou to chudáčkové, a možná ji napadne: Co když za ty moje deprese může celé tohle prostředí? Nekonečné vydlážděkové chodby a nemocniční pach a skřípění gumových podrážek a hekání trpících lidí? Kdybych z toho špitálního kolotoče vypadla, třeba by se všechno spravilo.

A tak se tedy Ralph a Annie odstěhují na venkov.

Otočil na další stránku a jen zamrkal.

Dole na ní bylo vztekle vyryto: 43. SRPNA 1880 – TÁHNI, HAJZLE!

Papír byl dost silný, ale ruka, která tohle psala, vedla pero tak divoce, že ho na několika místech potrhala.

Výstřížek pocházel ze sloupku ROZVEDENÁ MANŽELSTVÍ oněch nederlandských novin, ale musel knihu obrátit vzhůru nohama, když se chtěl přesvědčit, obsahuje-li také jména manželů Duganových. Nalepila ho totiž obráceně.

Ano – tady jsou. Ralph a Annie Duganovi. Důvod: psychický teror.

„Rozvedeni po krátké nemoci,“ zamumlal Paul a opět rychle vzhlédl, protože se mu zdálo, že slyší příjízdy vůz. Vítr, byl to zase jenom ten vítr... ale asi by stejně udělal líp, kdyby se uchýlil zpátky do bezpečí svého pokoje. Nešlo jenom o to, že ho nohy bolely čím dál nesnesitelněji; zároveň v něm postupně narůstal stav absolutní vyděšenosti.

Přesto se nad tou knihou znovu sklonil. Svým zvláštním způsobem to bylo tak zajímavé čtení, že mu nebylo možné odolat. Připomínalo román, který je tak odporný, že ho člověk právě proto musí dočíst. Anniino manželství bylo zrušeno mnohem legálnější způsobem, než Paul předpokládal. Skutečně se dalo oprávněně říci, že k tomu rozvodu došlo po krátké nemoci – půl druhého roku manželského soužití není zase tak moc.

Tenhle domek koupili v březnu, a něco takového obvykle lidé nedělají, když cítí, že se jim manželství rozpadá. Co se asi stalo? Paul neměl tušení. Mohl se leccos domýšlet, ale to by právě byly jenom pouhé dohady. Pak si ten výstřížek přečetl ještě jednou a všiml si jedné velmi zajímavé okolnosti.

Rozvedená manželství: Angely Fordové s Johnem Fordem. Kirsten Frawleyové se Stanleyem Frawleym. Danny McLarenové s Lee McLarenem. A... Ralpha Dugana s Anně Duganovou. Takhle to v Americe chodí, že? Nikdo o tom moc nemluví, ale je to tak. Muži za svitu měsíce žádají o ruku. Ženy podávají žaloby o rozvod. Není tomu tak vždycky, ale v zásadě to platí. Takže o čem vypovídá konstrukce těch formulací? Že Angela řekla manžilkovi: „Dej si odchod, Johnnie!“ Kirsten svému Stanleyemu: „Sbal si svoje kufry a táhni!“ Danna Leeovi: „Nech tu klíče a ať už tě nevidím. A co řekl Ralph, jediný muž, který je v tom seznamu uváděn na prvním místě? „Dej mi pokoj a pusť mě ze svých spárů!“

„Možná uviděl na schodech ležet mrtvou kočku,“ řekl Paul nahlas.

Další stránka. Opět článek o NOVÝCH PRACOVNÍCÍCH. Tentokrát z Camery, vydávané v Boulderu v Coloradu. Připojena je fotografie dvanácti nových zaměstnanců, pořízená na trávníku Boulderské městské nemocnice. Annie stojí v druhé řadě, bezvýrazná bílá tvář pod bílou čelenkou s černým pruhem. Začíná se další šou. Datum dole: 9. března 1981. Vrátila se ke svému dívčímu jménu.

Boulder. Až v tomhle městě se Annie doopravdy utrhla ze řetězu.

Obracel listy stále rychleji a hrůza v něm narůstala. Dvě myšlenky se mu při tom znovu a znovu vracely: Proč je to proboha netrvalo dřív? Jak jim takhle mohla proklouzávat mezi prsty?

10. května 1981 – po dlouhé nemoci. 14. května – po dlouhé nemoci. 23. května – po dlouhé nemoci.

9. června – po krátké nemoci. 15. června – po krátké. 16. června – po dlouhé.

Po krátké. Po dlouhé. Po dlouhé. Po krátké. Po dlouhé. Po dlouhé. Po krátké.

Stránky se mu třepotaly v prstech. Dýchal z nich na něj pach zaschlého lepidla.

„Proboha, kolik těch lidí vlastně zlikvidovala?“

Pokud bylo oprávněné pokládat každý nekrolog, který byl nalepený do téhle knihy, za doklad o vraždě, pak do konce roku 1981 přesáhl ten počet třicítku... a úřady nad tím ani nezavrtěly hlavou. Jistě, většina obětí byli staří lidé, zbytek těžce zranění, ale stejně... člověk by si myslel, že...

V roce 1982 Annie konečně zaškobrtla. Fotografie na výstřižku z Camery ze 14. ledna zachycovala její novinově vytečkovanou tvář, prázdnou a kamennou, pod titulkem NOVÁ VRCHNÍ SESTRA PORODNÍHO ODDĚLENÍ.

29. ledna začala na tomto oddělení série úmrtí nemluvňat. Annie celou záležitost zaznamenala svým příznačně puntíkářským způsobem. Paul teď mohl její průběh bez potíží přesně sledovat. Annie, kdyby ti lidé, co ti jdou po krku, našli tuhle dokumentaci, nedostala by ses už do konce života z vězení – nebo z blázince. Dvě první úmrtí kojenců nevzbudila žádné podezření – v jednom případě se dokonce psalo o vážných vrozených vadách. Avšak nemluvňata, i když jsou defektní, obvykle neumírají jako dospělí – na selhání ledvin nebo na následky automobilové nehody, kdy je do špitálu přivezou už víc mrtvé než živé, třeba jen s půlkou hlavy nebo s dírou velikosti kastrolu v břiše. A Annie pak začala vedle dětí fatálně poškozených posílat na onen svět i nemluvňata zcela zdravá. Paul se domýšlel, že jak se její psychotický stav prohluboval, začala vidět „ubožátka malá“ ve všech.

Do poloviny března roku 1982 došlo na kojeneckém oddělení boulderské nemocnice k pěti úmrtím.

Bylo zahájeno důkladné šetření. 24. března označila Camera za pravděpodobnou příčinu nějaký „závadný lék“. Noviny uváděly, že tuto informaci získaly ze „spolehlivého nemocničního zdroje“, a Paul by se vůbec nedivil, kdyby tím zdrojem byla sama Annie Wilkesová.

Jedno nemluvně pak zemřelo v dubnu. V květnu následovala další dvě.

A 1. června přinesl denverský list Post na první straně tuto zprávu:

HLAVNÍ SESTRA Z PORODNÍHO ODDĚLENÍ VYSLÝCHÁNA VE VĚCI KOJENECKÝCH ÚMRTÍ

Obvinění nebylo vzneseno – „zatím“,

jak prohlásila tisková mluvčí policie

Od Michaela Leithe

Anně Wilkesové, devětatřicetiletá hlavní sestra kojeneckého oddělení nemocnice v Boulderu, je na dnešek předvolána k výslechu v souvislosti s úmrtími osmi nemluvňat, ke kterým tam došlo v průběhu několika posledních měsíců. Všechny děti zemřely poté, co se Annie Wilkesová ujala funkce. Na dotaz, zda sestra Wilkesová byla zatčena, odpověděla tisková mluvčí šerifova úřadu Tamara Kinsolvingová záporně. Podle jejího sdělení ovšem sestra Wilkesová nepřišla poskytnout informace ze své vlastní iniciativy. „Celá tato věc je dosti vážná a bylo zapotřebí podniknout příslušné kroky,“ sdělila nám. Na dotaz, zda bylo proti sestře Wilkesové vzneseno nějaké konkrétní obvinění, slečna Kinsolvingová odpověděla: „Nikoli, zatím ne.“

Ve zbývajícím textu článku se stručně popisovala Anniina ošetrovatelská kariéra. Z článku jasně vyplývalo, že velice často měnila místo, ale nebyl v něm ani náznak toho, že v každém nemocničním zařízení, ve kterém sestra Wilkesová působila, nejen v Boulderu, začali nějak záhadně kapat pacienti.

Nemohl odtrhnout oči od fotografie, která článek doprovázela.

Bože můj, Annie pod policejním dohledem... Annie pod policejním dohledem! Bohyně sice ještě nepadla, ale povážlivě se nakláněla...

Vystupovala po nějakém schodišti v doprovodu hranaté policistky, s tváří zcela nevzrušenou a bezvýraznou. Na sobě měla ošetrovatelskou uniformu a na nohou bílé nemocniční boty.

Další stránka: WILKESOVÁ PROPUŠTĚNA – POLICIE VYSLÝCHÁ MATKU.

Dostala se z toho. Bůh ví jak, ale dostala se z toho. Vhodná chvíle, aby se odtamtud ztratila a vynořila se někde jinde – v Idahu, v Utahu, možná v Kalifornii. A místo toho se vrátila do práce, jako by se

nechumelilo. A na příští stránce nebyl výstřížek s nápisem NOVÍ ZAMĚSTNANCI z nějaké nemocnice dál na západ, ale obrovský titulek z Rocky Mountain News z 2. července 1982:

Horor pokračuje:

TŘI DALŠÍ MRTVÍ KOJENCI V BOULDERSKÉ NEMOCNICI

Dva dny na to byl zatčen jeden portorikánský sanitář, avšak po devíti hodinách ho zase propustili. 19. července oznámily denverský list Post i Rocky Mountain News zatčení Annie Wilkesové. Předběžný výslech proběhl na počátku srpna. A 9. září stanula Annie Wilkesová před soudem, obžalována z vraždy jednodenního děvčátka s příjmením Christopherová. Kromě toho byla důvodně podezřelá, že ze světa sprovodila sedm dalších obětí, z nichž některé – jak se v novinách uvádělo – stačily už dokonce získat křestní jména.

Výstřížky se zprávami z procesu byly v Anniině knize proloženy dopisy čtenářů z různých denverských a boulderských listů. Paul byl přesvědčen, že Annie zařadila jen ty nejnenávistnější – takové, které v ní posilovaly její pojetí lidstva jako druhu Homo panchartus. Prudší invektivy proti ní bylo těžké si představit. Očividně se shodovaly v jedné věci: pověsit Annii Wilkesovou – to by pro ni byl příliš bohulibý trest. V jednom dopisu se označovala jako Dračice a tento přídomek jí zůstal po celé soudní jednání. Z tónu většiny dopisů vyplývalo, že by jejich pisatelé zřejmě velmi uvítali, kdyby se rozhodlo, že bude ubodána k smrti rozžhavenými vidličkami, a valná část z nich nadto vyjadřovala přímo lačnou ochotu se na provedení takového rozsudku podílet.

Vedle jednoho výstřížku s takovýmhle dopisem Annie poznamenala neobvykle roztřesenou rukou přímo patetickou glosu: Bijte mne a kamenujte – slova mi neublíží.

Bylo jasné, že Annie se dopustila jedné veliké chyby – nepřestala s tím, ani když si lidé kolem konečně uvědomili, že se děje něco neblahého. Bylo to s ní špatné, ale naneštěstí nikoli fatální. Kamenná modla pouze zakolísala. Obžaloba se prakticky opírala pouze o nepřímé důkazy a v několika bodech byla tak chatrná, že se trhala sama od sebe.

Okresní návladní disponoval otiskem ruky na tváři a krčku novorozence Christopherové, jenž velikostí přesně odpovídal Anniině ruce, a to včetně stopy po ametystovém prstenu, který nosila na prsteníku pravé ruky. Měl v rukou rovněž záznamy jejich příchodů na kojenecké oddělení a odchodů odtamtud, které časově zhruba odpovídaly době úmrtí nemluvňat. Ovšem Annie tam pracovala jako hlavní sestra, takže na oddělení přicházela a odcházela z něj prakticky neustále. Obhajoba doložila desítky dalších příležitostí, kdy Annie pobývala na oddělení a k ničemu mimořádnému nedošlo. Paula napadlo, že je to totéž, jako by se chtělo dokázat, že na Zemi nedopadají žádné meteory, tím, že by se předložila dokumentace o pětidenním údobí, ve kterém severní pole farmáře Johna X. nezasáhl ani jeden. Chápal ovšem, že porota potřebovala něco mnohem průkaznějšího, než jí bylo nabídnuto.

Obžaloba sice osnovala svou pavoučí síť, jak se dalo, ale jejím nejsilnějším argumentem byl onen otisk ruky; na nic přesvědčivějšího se nezmohla. Sama skutečnost, že se stát Colorado vůbec rozhodl postavit ji před porotní soud i s tak chabou důkazní podporou, přivedla Paula k jednomu reálnému předpokladu a k jedné nezvratné jistotě. Ten předpoklad spočíval v tom, že při svém prvním výslechu musela na sebe Annie prozradit něco, co potvrzovalo nejhorší podezření, možná dokonce velmi přesvědčivě. Jejím obhájci se podařilo dosáhnout toho, že záznam tohoto výslechu byl z procesního protokolu vypuštěn. A jistý si Paul byl tím, že Anniino rozhodnutí vypovídat jako svědkyně ve svůj prospěch při předběžném šetření bylo vyloženě nemoudré. Záznam této svědecké výpovědi se obhájci nepodařilo ze soudního spisu vyloučit (i když se zřejmě málem strhal, jak se o to snažil), a i když se Annie během těch tří srpnových dnů prvního šetření výslovně a jednoznačně k ničemu nepřiznala, Paulovi připadalo, že prakticky vlastně všechno doznala.

Některé výňatky z výstřížků nalepených v její knize – to byly přímo drahokamy:

Jestli ve mně nevzbuzovaly smutek? Samozřejmě ve mně vzbuzovaly smutek, když jsem si uvědomila, v jakém světě teď žijeme.

Nemám se zač stydět. Nikdy se za nic nestydím. Když něco udělám, udělám to. Zpátky se nikdy neohlížím.

Jestli jsem byla na pohřbu některého z těch dětí? Nebyla, samozřejmě. Pohřby nemám ráda, jsou příliš

pochmurné a depresivní. A taky nevěřím, že taková nemluvnata mají duši.

Ne, nikdy jsem neplakala.

Jestli jsem toho nelitovala? To je spíš filozofická otázka, nemyslíte?

Jistěže rozumím vaší otázce. Rozumím všem vašim otázkám. Víím, že mi všichni jdete po krku.

Kdyby trvala na tom, že chce při procesu vystupovat ve svůj prospěch jako svědek, pomyslel si Paul, asi by ji její advokát musel zastřelit, aby ji zacpal ústa.

Případ se dostal před porotu 13. prosince 1982. A hle, tady je velice zajímavá fotografie Annie Wilkesové, jak pokojně sedí v cele, kde trávila vyšetřovací vazbu, a v rukou má knihu – co jiného než Miseryino hledání DRAČICE JE KLIDNÁ, hlásala legenda pod snímkem. Annie si krátila čas do vynesení rozsudku četbou.

A pak, 16. prosince, palcový titulek: DRAČICE NEVINNA! Vlastní článek přinášel mimo jiné názor jednoho z porotců, který si nepřál být jmenován. „Ovšemže o její nevině velice pochybuju. Bohužel jsem si zároveň nebyl naprosto jist její vinou. Doufám, že bude souzena ještě jednou v souvislosti s některým z těch předcházejících případů. Obžaloba by ovšem musela vypracovat mnohem přesvědčivější důkazní materiál.“

Všichni dobře věděli, že to udělala, ale nikdo to nemohl dokázat. Takže jim proklouzla mezi prsty.

Případ pokračoval ještě přes několik dalších stránek. Okresní návladní se nechal slyšet, že Annie bude zcela určitě souzena v souvislosti s některým z těch ostatních záhadných úmrtí. Po třech týdnech popřel, že by kdy něco takového prohlásil. Počátkem února 1983 vydal úřad okresního návladního prohlášení, ve kterém se pravilo, že případy záhadných úmrtí novorozenců v nemocnici v Boulderu jsou sice zcela otevřené, ale vyšetřování Annie Wilkesové že je definitivně uzavřeno.

Proklouzla jim mezi prsty.

Její manžel nevystoupil před soudem nikdy jako svědek – ani obhajoby, ani obžaloby. Jak to?

V knize byly ještě další listy, ale z toho, jak se k sobě tulily, mu bylo jasné, že se už dostává ke konci Anniiny historie. Díky Bohu.

Další stránka přinášela výstřížek ze sidewinderské Gazette, a to z 19. listopadu 1984. Nějací turisté objevili ve východní části Griderovy přírodní rezervace zohavené a částečně rozřezané pozůstatky mladého muže. Příští týden ho noviny identifikovaly jako Andrewa Pomeroye, třidvacet let, z Cold Spring Harbor na Long Islandu. Pomeroy odešel z domova v září předcházejícího roku s úmyslem dostat se autostopem do Los Angeles. Rodiče od něj obdrželi poslední zprávu 15. října, telefonoval jim na účet volaného z Julesburgu v Coloradu. Tělo bylo nalezeno ve vyschlém korytu jedné říčky. Policie se domnívala, že Pomeroy mohl být ve skutečnosti zabit někde poblíž silnice číslo 9 a jeho mrtvolu že odneslo do rezervace jarní tání. Koroner ve své zprávě udával, že rány byly způsobeny sekerou.

Paul se nikoli bez vzrušení ptal sám sebe, jak daleko je ta přírodní rezervace od místa, kde teď vězel.

Otočil list, zahleděl se na poslední výstřížek, který byl v knize nalepen, a rázem se mu zatajil dech. Bylo mu, jako by po nervy drásající probírce zpráv o truchlivých úmrtích na předcházejících stránkách najednou narazil na svůj vlastní nekrolog. Ne tak docela v pravém slova smyslu, ale...

„Dost blízko něčemu takovému, takže to úřadům určitě způsobilo nemalé starosti,“ řekl tichým, ochraptělým hlasem.

Byl to výstřížek z týdeníku Newsweek. Z jeho osobní rubriky. Pod zprávou o rozvodu významné televizní herečky a nad oznámením o úmrtí jakéhosi ocelářského magnáta ze Středozápadu byl zařazen tento odstaveček:

NEZVĚSTNÝ: Paul Sheldon, 42, spisovatel známý především díky sérii romancí o eroticky založené, odvážné, nezničitelné Misery Chastainové; zmizení ohlásil jeho literární agent Bryce Bell. „Doufám, že je v pořádku,“ poznamenal Bell. „Jen bych byl rád, kdyby se se mnou spojil a uklidnil mě. A jeho bývalé ženy by rovněž uvítaly, kdyby o sobě dal vědět a posílil jejich bankovní konto.“ Sheldon byl naposledy spatřen před sedmi týdny v Boulderu v Coloradu, kam odjel dokončit nový román.

Výstřížek byl čtrnáct dní starý.

Nezvěstný, to je všechno. Jednoduše se oznamuje, že o něm nikdo nic neví. Ne že je mrtvý. Je to něco jiného, než kdyby byl mrtev.

Avšak moc se to od toho neliší. Najednou zatoužil po svých pilulkách, protože ho nebolely jenom ty

zmrzačené nohy. Bolelo ho všechno. Opatrně vrátil knihu na místo a rozjel se s vozíkem zpátky do svého hostinského pokoje.

Venku to fičelo snad ještě víc než dosud a na zdi domu vztekly narážely poryvy deště. Paul se od těch nárazů lijáku odtahoval, sténal bolestí a bál se. Zoufale se snažil nepropadnout panice, sebrat se a zvládnout nutkání se rozbřezet.

19.

Plný utišujícího léku pak chvílemi klimbal. Vytrávil větru ho teď spíše uklidňovalo než děsilo. Nacpaný pilulkami chvílemi upadal do spánku. Jednou mu blesklo hlavou: Já se odtud nikdy nemůžu dostat. Ani nápad. Co to říká Thomas Hardy v Neblahém Judovi? Někdo se mohl najednou objevit a sejmut z toho chlapce břemeno jeho strachu, ale nikdo nepřišel... Protože něco takového se nikdy nestane.“ Správně. Je to tak. Tvoje záchranná loď nikdy nedorazí, protože žádná není k dispozici. Osamělý jezdec si právě připravuje snídani z vloček, které mu vsugerovala televizní reklama, a Superman v těchto dnech točí filmy v Městě snů: Jsi sám, Pavlíčku. Jako kůl v plotě. Ale možná je to tak docela v pořádku.

Protože ty přece vlastně znáš správnou odpověď, nebo ne?

Ale samozřejmě, že ji zná.

Jestli se chce z téhle šílené situace přece jen dostat, bude ji muset zabít.

Ano. Tohle je ta správná odpověď – myslím že vlastně jediná, která existuje. Takže zase hrajeme tu dávnou hru, ano? Paule, jak je to dál? Odpověděl bez jakéhokoli zaváhání. Já to vím. Hned vám to řeknu.

Najednou měl před očima mlhu a pomalu je zavřel. Usnul.

20.

Bouře pokračovala ještě přes celý příští den. V noci se pak mraky roztrhaly a odpluly. Zároveň výrazně klesla teplota, z devatenácti na čtyři pod nulou. Venku všechno zmrzlo. Když Paul dalšího dne seděl u okna a obhlížel, jak venku všechno pokrývá ledový závoj, doléhalo k němu ze stodoly kvičení prasete Misery a naříkavé bučení jedné krávy.

Zvířata slýchal často, patřily k obecnému zvukovému pozadí jeho zdejšího života stejně jako odbíjení hodin v obývacím pokoji – ale takhle zoufale prase ještě nekvíčelo nikdy. Měl dojem, že krávu takhle bučet už jednou slyšel, ale tenkrát to byly jen zlověstné zvuky doléhající k němu ze zlověstného snu, protože jím ještě zmítala jeho vlastní bolest. To bylo tehdy, když Annie poprvé odjela a nechala ho tam bez pilulek. Vyrůstal na předměstí Bostonu a většinu života strávil ve velkoměstském prostředí New Yorku, ale domníval se, že asi ví, co ten bolestný kraví nářek znamená. Jedna z Anniiných krav potřebovala podojit. Druhá pravděpodobně ne – díky tomu, že Annie své krávy dojila naprosto nesystematicky, přišla možná už dávno o mléko.

A to prase?

Má prostě hlad. Ale to jistě stačí.

V každém případě se jim ovšem dneska žádné úlevy nedostane. Paul nevěřil, že by se Annie mohla toho dne vrátit, i kdyby nevímnjak chtěla. Tahle část světa se jistě proměnila v jedno veliké kluziště. Trochu ho překvapovalo, jak hluboce soucítí s těmi zvířaty a jak v duchu zuří na Annii, že ve svém nade vše povzneseném a arogantním egoismu je nechává takhle bez pomoci trpět.

Kdyby tvoje zvířata uměla mluvit, Annie, asi by ti řekla pěkně od plic, kdo je v tomhle domě DOOPRAVDY špinavej smrad.

Jemu samému se v těch dnech vedlo docela dobře. Stravoval se z konzerv, pil vodu ze džbánu, pravidelně si bral léky, po obědě si vždycky na chvíli zchrupnul. Příběh Misery, její ztráty paměti a netušené (i když už silně zetlelé) pokrevní příbuzné se pozvolna, ale nezadržitelně přesouval do Afriky, která se měla stát dějištěm druhé poloviny románu. Velkou ironií bylo, že ho ta d'áblice donutila psát text, který se možná stane nejlepším číslem celého cyklu s Misery jako ústřední postavou, Ian a Geoffrey byli právě v Southamptonu a připravovali tam k plavbě škuner, který se jmenoval Lorelei. Misery zatím upadala do kataleptického spánku při nejnevhodnějších příležitostech (samozřejmě kdyby ji ještě někdy v životě bodla včela, okamžitě by zemřela) a pobyt na Černém kontinentě ji sice může zabít, ale také vyléčit. Neboť několik dní cesty z Lawstonu, malé britsko-holandské osady na nejsevernějším hrotu nebezpečného výběžku berberského pobřeží, do nitra kontinentu žijí Burkové, pravděpodobně

nejnebezpečnější africký kmen. Burkům se někdy říká Včelí lidé. Do oblasti, kterou obývají, se zatím odvážilo jen málo bělochů a jen několik se jich odtamtud vrátilo, ovšem ti přinesli neuvěřitelné zkazky o jakési kamenné ženské tváři, vyhlížející z úbočí vysoké, vrásčité stolové hory, strašlivém obličejí se zejícími ústy a obrovským rubínem vsazeným do kamenného čela. A jiné zprávy – jistěže spíš pověsti, ale podivuhodně se shodující – hovořily o tom, že v jeskyních, kterými je prý prolezlá skála za ošperkovaným čelem té bohyně, žijí roje obrovských bílých včel, chránících svou královnu, rosolovitou, nesmírně jedovatou nestvůru... která však má nesmírnou kouzelnou moc.

Přes den se zaujatě bavíval touhle literární pošetilostí, večer pak klidně seděl, poslouchal prasečí kvičení a vymýšlel způsoby, jak tu svou Dračici sprovodit ze světa.

Zjist' oval, že hrát „Jak je to dál?“ ve skutečném životě je něco docela jiného než se touto hrou bavit v kruhu dětí, sedících na zemi se zkříženými nohama, nebo ji v dospělosti aplikovat při přemýšlení nad psacím strojem. Když to byla pouze hra (a i když vám za ni platili, byla to stále jenom hra), mohl si člověk někdy vymýšlet opravdové ptákoviny a prezentovat je jako něco, co by se opravdu mohlo stát – například spojení mezi Misery Chastainovou a slečnou Charlottou Evelyn-Hydeovou (nakonec se ukázalo, že jsou poloviční sestry; Misery pak později objeví svého otce právě v Africe, kde žije mezi Burky, těmi včelími lidmi). Ve skutečném životě však veškeré tajemno brzy ztrácelo sílu.

Ne že by se Paul nesnažil. V koupelně v přízemí je přece tolik drog – nešlo by najít způsob, jak Annii odrovnat s jejich pomocí? Nebo jak ji aspoň na chvíli uspat, aby to provedl sám? Třeba takový Novril. Kdyby do ní toho svinstva dostal větší dávku, ani by se sám nemusel namáhat. Odplula by na věčnost sama.

To je moc dobrý nápad, Paule. Já ti poradím. Vezmi hrst těch pilulek a nastrkej jí je do půllitrového balení zmrzliny. Bude si myslet, že to jsou pistáciové oříšky, pěkně je sezobe a bude pokoj.

Ne, takhle jednoduché to nebude. Stejně tak by nešlo otevřít ty kapsle a prášek z nich promíchat se zmrzlinou, která by se nechala trochu povolit. Novril byl nesmírně hořký. Sám ho takhle ochutnal a přesvědčil se o tom. Poznala by tu chuť v prvním soustu, které by mělo být příjemně sladké... a potom běda ti, Paule. Třikrát běda.

V literárním příběhu by to nebyl špatný nápad. Ve skutečnosti by to ovšem v žádném případě neprošlo. Nebyl si vlastně ani jist tím, že by to takhle zkusil, i kdyby ten bílý prášek uvnitř kapslí byl téměř zcela bez chuti. Nebylo by to dost bezpečné, riziko by bylo příliš velké. Tohle nebyla hra – tady mu šlo o život. Hlavou mu letěly další nápady, ale zavrhoval je ještě rychleji. Jeden vycházel z toho, že by se nad dveře pověsilo něco (napadl ho v první řadě psací stroj), co by jí spadlo na hlavu, až by je otevřela, takže by ji to buď zabilo nebo aspoň omráčilo. Nebo začal přemýšlet o tom, nedal-li by se přes schody do sklepa natáhnout nějaký drát, přes který by zakopla a zřítíla se dolů. V obou případech však šlo o stejný problém jako s Novrilem namíchaným do zmrzliny: výsledek byl velmi nejistý. Báł se domýšlet, co by se s ním pak asi dělo, kdyby se jí pokusil zabít a nepovedlo se mu to.

Jak se potom stmívalo k oné druhé noci, kvičení prasete se stávalo stále monotónnějším – znělo to, jako by vítr v pravidelných intervalech cloumal nezavřenými dveřmi, zavěšenými v zrezivělých pantech. Ale kravka číslo jedna najednou ztichla. Paul si říkal, jestli tomu ubohému zvířeti nakonec neprasklo přeplněné vemenó a kráva ve stodole nevykrvácela. Na okamžik mu jeho představivost taková živá představivost!

vykouzlila před očima obraz krávy, ležící bez života v kaluži mléka a krve, ale rychle ho od sebe zapudil. Umiňoval si, že není třeba něčemu takovému podléhat – krávy přece takhle neumírají. Ale hlas, který ho konejšil, nebyl nijak přesvědčivý. Co on věděl o tom, jestli k něčemu takovému u krav dochází, nebo ne. A kromě toho ta kráva nebyla zrovna jeho největší problém – měl mnohem závažnější starosti.

Všechny tvoje bláznivé nápady mají jednoho společného jmenovatele: chtěl bys ji zabít pokud možno na dálku – nestojíš o její krev na svých rukou. Připomínáš člověka, který se může utlouct po tlustých biftecích, ale na jatkách by nevydržel ani hodinu.

Ale poslyš, Pavlíčku, a dobře si to zapiš za uši: když už jsi zářím nikdy nemusel pohlédnout skutečnosti přímo do tváře, teď pro to nadešla ta pravá chvíle. Tohle není žádná sranda. Přestaň si cokoli namlouvat. Jasný?

Jasný.

Odstřel se s vozíkem zpátky do kuchyně a otevíral postupně všechny zásuvky, až narazil na nože. Vybral si nejdelší řeznickou kudlu a odjel zpátky do svého pokoje. Ve dveřích se zastavil a snažil se setřít stopy po hlavách kol na futrech. Přesto byly známky toho, že dveřmi projíždí sem a tam, stále zřetelnější.

To nevadí. Stačí, když si jich nevšimne ještě jednou. Potom už nebude mít příležitost.

Položil nůž na noční stolek, přesunul se na postel a pak ho zastrčil pod matraci. Až se Annie vrátí, požádá ji o sklenici studené vody, a až se nad něj nahne, aby mu ji podala, vrazí jí tu kudlu do krku. A bude po legraci.

Zavřel oči a tvrdě usnul, a když se Annieina dodávka ve čtyři hodiny ráno s vypnutým motorem a se zhasnutými světly susterlivě propíjžila po příjezdové cestě k domku, ani sebou nepohnul. Do chvíle, kdy mu do předloktí bodavě zajela jehla injekční stříkačky a on se probudil a spatřil nad sebou její tvář, neměl sebemenší tušení, že se už vrátila.

21.

Nejdřív si myslel, že se mu zdá o jeho knize, že ta temnota kolem je snová temnota jeskyň za hlavou Včelí bohyně Burku a že od nějaké včely dostal žihadlo –

„Paule?“

Zamumlal něco neartikulovaného – něco, co mělo znamenat pouze zmiz, hlase ze sna, ztrat' se.

„Paule!“

Tohle však nebyl hlas ze sna; to byl Anniein hlas.

Donutil se otevřít oči. Ano, byla to ona, a na okamžik málem propadl panice. Pak to odplynulo, jako voda protékající částečně ucpaným odpadem.

Co se proboha –?

Byl naprosto dezorientován. Stála tam v šeru, jako by se odtamtud nikdy nehnula, v jedné z těch svých vlněných sukní a v bachratém svetru. Uviděl, že Annie drží v ruce stříkačku, a došlo mu, že ho neštípla včela, ale že dostal injekci. Co na tom – vyjde to nastejno. Bohyně ho konečně dostala. Ale co to tu ženskou –

Ten záchvat paniky se pokoušel vrátit, ale neuspěl. Paul cítil jediné – jakési akademické překvapení. A také čistě intelektuální zvědavost, odkud se tady tak najednou vzala a proč se k tomu rozhodla právě teď. Pokusil se zvednout ruce a trochu to šlo... ale opravdu jen trochu. Vzápětí mu spadly s tupým pazvukem zpátky na přikrývku.

Vždyť je vlastně jedno, co to do mě napralla. Je to přesně totéž, jako když se člověk konečně propracuje na poslední stránku románu. Je to prostě KONEC.

Ta myšlenka v něm nevyvolala žádný děs. Místo toho pocítil něco jako střízlivou euforii.

Alespoň se to snaží provést ohleduplně... ulehčit mu to...

„No konečně!“ řekla Annie neohrabaně koketním hlasem. „To vám to trvalo, otevřít ty svoje modré oči. Už jsem vám někdy řekla, že máte moc krásné modré oči? Ale jistě jste to slyšel už od mnoha žen – mnohem hezčích, než jsem já, a taky mnohem odvážnějších, připravených dát svoje city k vám otevřeně najevo.“

Takže se vrátila. Vplížila se sem v noci a zabila mě, injekce nebo včelí žihadlo, to je jedno, a ten nůž pod postelí je na draka – ne na Dračici. Právě se stávám poslední položkou početného seznamu Annieiných obětí. A jak v něm začala narůstat poinjekční euforie, pomyslel si téměř s humorem: Ta role Šeherezády se mi tedy moc nevyvedla.

Chvilí doufal, že se k němu vrátí spánek – tentokrát podstatně vytrvalejší; ale marně. Sledoval ji, jak si strká injekční stříkačku do kapsy sukně a potom usedá na jeho postel... ale ne tak, jak na ní sedávala obvykle. Dřepla si do jejích nohou a chvíli viděl jenom její mohutná, jednolitá záda, protože se sehnula k podlaze, jako by tam chtěla cosi zkontrolovat. Ozvalo se dřevěné klap, pak kovové klonk a potom zvláštní duté zachrastění, které už kdysi někde slyšel. Za okamžik ho identifikoval. A teď si vezměte ty sirky, Paule.

Má tam krabičku zápalek. Neměl tušení, co jiného tam dole u nohou postele může ještě mít, ale krabička zápalek tam bude určitě.

Pak se Annie otočila k němu a znovu se usmála.

Ať už se s ní mezitím dělo cokoli, ten její apokalyptický depresivní stav byl ten tam. Dívčím gestem si zaklesla uvolněný pramen vlasů zpátky za ucho. Se špinavým, matným pololeskem té lokny to vůbec nešlo dohromady.

Špinavý matný pololesk no chlapče to ti teda řeknu to si musíš zapamatovat to vůbec není špatný chlapče drahý ale teď jsem pěkně zblblej tou injekcí a minulost to byl jenom prolog k tomu průseru ve kterým lítáš teď hochu a tohle je hlavní program a máš to posraným navrch a trčíš v pořádně smradlavý hromadě hnoje a za chvíli tě sebere vlna vysoká jako barák a odnese tě –

„Co chcete slyšet nejdřív, Paule?“ zeptala se. „Dobrou zprávu, nebo špatnou zprávu?“

„Napřed tu dobrou.“ Podařil se mu široký šibalský úšklebek. „Ta špatná zpráva je asi to, že tohle je KONEC ne? Takže se vám ta kniha zase tak moc nelíbila, co? Škoda... dělal jsem, co jsem mohl.

Docela se to rozjelo. Zrovna se mi zdálo, že... mi to začíná... že mi to začíná jít od ruky.“

Vyčítavě se na něj podívala. „Ta kniha je přímo báječná, Paule. Už jsem vám to přece řekla, a já nikdy nelžu. Strašně se mi líbí, tak moc, že teď už to nebudu číst po kouskách a radši počkám, až to celé dopíšete. Je mi líto, že do toho budete muset ta ‚en‘ vpisovat sám, ale... mně by to připadalo, jako bych někoho špehovala klíčovou dírkou.“

Jeho široký šibalský úšklebek se roztáhl ještě víc, až dostal strach, že mu z obou stran obejde hlavu, vzadu se zaváže na uzel a utáhne se tak, že mu odřízne většinu jeho utrápené hlavy. A ta že přistane přímo v míse na stoličce, postavené vedle postele. V jedné hluboko utopené, ztemnělé části jeho mysli, kterou droga z injekce ještě nezasáhla, se zvonilo na poplach. Kniha se jí líbila, což znamená, že se ho nechystá zabít. Ať už se teď bude dít cokoli, ta ženská ho nechce zabít. Ovšem pokud není se svým hodnocením osobnosti Annie Wilkesové naprosto vedle, znamená to, že na něj asi chystá něco ještě horšího.

Pokoj už přestal být šerý. Světlo v něm mu teď připadalo úžasně čisté, úžasně prostoupené svým našedle tajuplným kouzlem. A do toho světla se mu prolínaly kontury vysokých jeřábů, stojících na jedné noze v ocelově namodralé mlze na břehu horského jezera, objevovaly se mu v něm slídově lesklé skvrny na balvanech, které vystupovaly z jarní trávy vysoko položených luk a třpytily se unikavými odlesky mrazem potažených okenních tabulek, míhaly se mu v něm zástupy neposedných skřítků, pochodujících činnorodě do práce pod rosou nasáklými listy raného břečťanu...

Panebože, ta injekce se mnou ale zamávala, pomyslel si Paul a tlumeně se zahihňal.

Annie mu oplátila dalším úsměvem. „Takže ta dobrá zpráva je,“ prohlásila, „že váš vůz zmizel. Dost jsem si kvůli němu dělala starosti, Paule. Věděla jsem, že jedině velká bouře a průtrž mračen by ho mohla odplavit a zanést jinam, a ani to nebylo úplně jisté. Jarní tání tehdy sice bezpečně odklidilo toho špinavého grázla Pomeroye, ale automobil je podstatně těžší než člověk, že. I když je to člověk, kterej je tak plnej slizu, jako byl ten cucák. Ale ta bouřka to ve spojení s táním dokázala. Vaše auto je pryč. To tedy je ta dobrá zpráva.“

„Co...“ Další zvonění na poplach. Pomeroy... to jméno odněkud znal, ale nemohl si honem uvědomit, odkud. Pak mu to došlo. Pomeroy. Mrtvý Andrew Pomeroy, třiaadvacet let, původem z Cold Spring Harbor na Long Islandu. Nalezen v Griderově přírodní rezervaci – ať už je to místo kdekoli.

„Poslyšte, Paule,“ řekla tím upjatým hlasem, který tak dobře znal, „nemusíte mi hrát divadýlko. Já dobře vím, že je vám známo, kdo byl Andy Pomeroy, protože je mi jasné, že jste četl tu mou knihu. Asi jsem svým způsobem doufala, že se vám dostane do rukou, abyste věděl. Proč bych ji jinak nechala povalovat jen tak venku? Ale stejně jsem si to všechno pojistila, abyste věděl. A když jsem přišla, byly všechny vlasy pryč.“

„Vlasy...?“ zeptal se vyjeveně.

„Jistě, vlasy. Jednou jsem kdesi četla, že když se chce člověk přesvědčit, jestli mu někdo cizí neleze do šuplíků, stačí přes ně přelepit nějaká jemná vláčienka. A když se pak vrátí a zjistí, že nějaké chybí, všechno je jasné. Někdo ten šuplík mezitím otevřel. Chytrý, nemyslíte?“

„Jistě, Annie.“ Poslouchal ji, ale nejraději by se byl už zase vydal opájet se tím nádherným světlem. Znovu se shýbla, aby na zemi dole u postele zkontrolovala, co tam měla položené; opět zaslechl slabý tupý zvuk, jak dřevo narazilo na cosi kovového. Pak se Annie narovnala a otočila se k němu. Opět si maně upravila vlasy.

„Udělal jsem to s tou svou knihou – jenom jsem místo vláken použila vlastní vlasy. Přilepila jsem je přes ni na třech různých místech, a když jsem dneska ráno dorazila, velmi brzy a potichoučku, jako myška, abych vás nevzbudila, všechny tři vlasy byly pryč, a tak jsem hned věděla, že jste si mou knihu prohlížel.“ Odmíchlala se a zase se usmála. Byl to vítězný úsměv, u Annie dost neobvyklý, ale měl v sobě cosi nepříjemného, co nedokázal přesně zařadit. „Ne, že by mě to nějak překvapilo. Už předtím jsem věděla, že jste si dělal výlety z tohohle pokoje. A to je ta špatná zpráva, Paule. Vím to už dlouho. Velmi dlouho.“ Asi bych měl pociťovat vztek a zklamání, říkal si v duchu. Ona o tom věděla, snad už od samého začátku, jak se zdá... ale místo toho cítil pouze onu snovou, rozhoupanou euforii, a to, co říkala, mu připadalo mnohem méně důležité než úžasná průraznost svítání, vítajícího den na samém prahu zrodu. „Ale mluvili jsme o tom vašem voze,“ řekla tónem člověka, který se chce vrátit k jádru věci. „Já mám na autě obuté zimní pneumatiky. A v té chajdě nahoře přechovávám ještě řetězy. Včera po poledni mi najednou bylo tak báječně – většinu času jsem tam nahoře strávila na kolenou a horoucně jsem se modlila, a nakonec jsem dostala odpověď, jak to často bývá, a ta byla jako vždy velmi prostá. Co v modlitbách předložíte Pánu Bohu, Paule, vrátí vám s tisícinásobnými úroky. A tak jsem na pneumatiky nasadila řetězy a pak jsem opatrně sjížděla sem dolů. Nebylo to jednoduché, a já jsem věděla, že by mě snadno mohla potkat nehoda, i když mám na kolech zimní pneumatiky a řetězy. A taky mi bylo jasné, že tam na těch horských serpentýnách bývají nehody zřídka lehké. Ale přesto mi bylo volně na duši, protože jsem byla v rukou Božích a cítila se naprosto v bezpečí.“

„To je povznášející zpráva, Annie,“ zakrákal Paul.

Střelila po něm pohledem, který byl najednou nejistý a zúžený podezřením... ale ihned se zase uvolnila a usmála. „Mám pro vás dárek, Paule,“ řekla tiše, a než se jí mohl zeptat, co to je (nebyl si tak docela jist, že o nějaký dárek od Annie vůbec stojí) – pokračovala: „Silnice byly strašně zledovatělé. Dvakrát jsem málem skončila v příkopě. Podruhé ten můj starý kráp udělal hodiny a klouzal neovladatelně dolů s kopce – to jste měl vidět!“ Annie se při té vzpomínce pobaveně zasmála. „Jednou jsem uvízla vedle silnice v závěji – to bylo někdy kolem půlnoci; ale vytáhli mě z ní chlapi ze silniční služby, kteří tam na vozovku sypali písek.“

„Ať žije silniční služba!“ řekl na to Paul, ale artikulace mu vážla, takže z něj vyšlo cosi jako Azijesilišnýsužba.

„Asi tři kiláky od hlavní okresky mě čekal poslední ošklivý úsek. Hlavní okreska – to je silnice číslo devět, abyste věděl. To je ta silnice, na které jste vy měl tu bouračku. Tam už to bylo bezvadně posypané. Zastavila jsem na tom místě, kde jste vyjel ze silnice, a šla se po tom vašem voze podívat. A věděla jsem, co bych musela udělat, kdybych ho tam uviděla. Protože by to začali vyšetřovat a já bych určitě byla první, koho by se na to přišli zeptat, z důvodů, které jsou vám předpokládám už známy.“ Mám před tebou značný náskok, Annie, napadlo ho. Tenhle scénář jsem si vyzkoušel už před třemi týdny.

„Jedním z důvodů toho, že jsem si vás sem přivezla, bylo to, že to nebyla jenom obyčejná náhoda... jako bych v tom cítila ruku Prozřetelnosti.“

„V čem jste cítila ruku Prozřetelnosti, Annie?“ vypravil ze sebe.

„Vaše auto vyletělo ze silnice přesně na tom místě, kde jsem se zbavila toho grázla Pomeroye. Toho chlápka, co o sobě prohlašoval, že je umělec.“ Mávla nad tím pohrdavě rukou a posunula nohy po podlaze. Na něco tam narazila a opět se ozval onen dutě dřevěný zvuk.

„Naložila jsem ho, když jsem se vracela z keramické výstavy v Estes Parku. Mně se moc líbí takové ty porcelánové figurky.“

„Všiml jsem si,“ řekl na to Paul. Jeho hlas jako by přicházel ze vzdálenosti několika světelných roků. Pane kapitáne, zachytili jsme nějaký hlas, který přichází odněkud ze subeterické oblasti, projelo mu hlavou a temně se zachechtal. Ta hluboko dole sídlící část jeho mysli – kam se droga nemohla dostat – se ho snažila varovat, aby radši zavřel pusku a mlčel, ale jaký by to mělo smysl? Přece všechno věděla. Samozřejmě že to věděla – Včelí bohyně Burku ví přece všechno. „Nejvíc se mi líbil ten tučňáček, sedící na kusu ledu.“

„Děkuju, Paule... Je hezoučkový, že?“

Pomeroy cestoval autostopem. Měl krosnu na zádech. Tvrdil, že je umělec, ale já jsem později zjistila, že

je to jenom obyčejnej šupák, špinavěj feťák, kterej myl už dva měsíce v jedný restauraci v Estes Parku nádobí. Když jsem mu řekla, že mám domek u Sidewinderu, prohlásil, že je to zvláštní náhoda – že on právě do Sidewinderu míří. Tvrdil mi, že píše reportáž pro jeden newyorský časopis. Chce se dostat nahoru ke starému hotelu, kde by si prý chtěl nakreslit pár obrázků těch ruin. Ty by pak doprovázely článek, který redakce připravovala. Šlo o jeden slavný starý hotel, říkalo se mu Horská vyhlídka. Před deseti lety vyhořel. Zapálil ho sám majitel. Dočista se zbláznil. Aspoň ve městě se to obecně tvrdilo. Ale to je jedno. Je mrtvej.

Vzala jsem Pomeroye sem k sobě.

Stali se z nás milenci.“

Dívala se na něj temnýma očima, které jí plály v těstovité bledé tváři, a Paul si pomyslel: Jestli se to Andrewovi na tebe postavilo, Annie, musel to být stejný cvok jako ten hoteliér, co si podpálil svůj vlastní podnik.

„Pak jsem ale zjistila, že žádnou smlouvu na ty obrázky hotelu nemá. Dělal je jenom tak napůl a doufal, že se mu jich alespoň několik podaří někde udat. Vlastně ani nevěděl určitě, jestli ten časopis vůbec nějakou reportáž o hotelu Na Vyhlídce připravuje. Přišla jsem na to velice brzy. A pak jsem se potají podívala do jeho skicáře. Na to jsem přece měla plné právo. Jedl moje jídlo a spal u mě v posteli. Měl tam jen nějakých osm či devět kreseb a ty nestály za nic.“

Obličej se jí celý stáhl a zvrásněl a chvíli vypadala úplně stejně, jak když tehdy imitovala zvuky, které vydává její prase.

„Já bych to snad nakreslila mnohem líp! Vešel do pokoje, když jsem si ty čmáranice prohlížela, a málem se pominul. Chtěl vědět, proč mu lezu do jeho věcí. Pověděla jsem mu, že mám přece plný právo chtít vědět, co mám u sebe v domě. A řekla jsem mu, že jestli on je umělec, tak já jsem madame Curie. Začal se smát. Vysmíval se. A tak jsem... tak jsem...“

„Tak jste ho zabila,“ doplnil ji Paul. Jeho hlas zněl zastřeně, jakoby z hlubin času.

Dívala se s nervózním úsměvem do zdi. „Zřejmě k něčemu takovému došlo. Moc se na to nepamatuju. Jenom když už byl mrtvej. To si už pamatuju. Vzpomínám si, že jsem ho musela vykoupat.“

Díval se na ni a zaplavovala ho stále větší hrůza. Viděl to před sebou – Pomeroyovo nahé tělo, vznášející se tady dole v koupelně ve vaně jako kus nevykynutého těsta, s hlavou otloukající se o okraj vany, nevidoucí oči strnule upřené ke stropu...

„Musela jsem,“ prohlásila a mezi pootevřenými rty se jí zablýskly zuby. „Vy si asi těžko umíte představit, co všechno dokáže policie provádět třeba s jediným vlákýnkem nebo špínou za nehty či třeba jen s prachem ve vlasech mrtvol! Vy tohle nevíte, ale já pracovala deset let ve špitále a moc dobře vím, co povídám! Na to vemte jed! Já toho o policejním vyšetřování vím tolik, že byste se divil!“

Vemlouvala se do jednoho ze svých speciálních záchvatů vzteku a Paul věděl, že by měl něco vymyslet a říct jí něco, co by ji alespoň na chvíli vzalo vítr z plachet, ale jeho ústa zůstávala němá a zbytečná.

„Všichni mi jdou po krku, všichni! Myslíte si, že by mě poslouchali, kdybych chtěla vysvětlit, jak to vlastně bylo? Ano? Ani náhodou! Asi by si vymysleli nějakou nesmyslnou verzi, třeba že jsem po něm vyjela a on se mi vysmál, a tak že jsem ho zabila. Určitě by začali tvrdit něco podobného!“

A víš ty co, Annie? Možná by to nebylo zase tak daleko od pravdy.

„Ty špinaví šmejdi tady odtud by se neštíteli ničeho, jen kdyby mě mohli zahrnat do úzkých a pošpinit moje jméno.“

Odmělčela se. Ne, že by lapala po dechu, ale prsa se jí rytmicky zdvíhala a dívala se na něj pohledem, který říkal: Jen si zkus říct, že to bylo jinak. Jen si něco takového zkus!

Pak se však přece jen trochu ovládla a promluvila hlasem mnohem klidnějším.

„Všechno, co... z něj zbylo... jsem pečlivě omyla, a... vyprala taky jeho šaty. Bylo mi jasné, co musím udělat. Venku sněžilo, byl to toho roku první sníh, a hlásili, že do rána napadne nejmiň třicet čísel.

Nacpala jsem jeho šatstvo do igelitového pytlíku a tělo zabalila do prostěradel a všechno to po setmění dopravila k tomu vyschlému řečišti u silnice číslo devět. Pak jsem to všechno táhla ještě víc než čtvrt hodiny od místa, kde jste boural. Až jsem se konečně octla v lese, a tam jsem to složila. Asi si myslíte, že jsem tam mrtvolu nějak ukryla, ale to byste byl na omylu. Věděla jsem, že ho tam přikryje sníh, a doufala jsem, že když ho nechám ležet v tom vyschlém řečišti, jarní tání ho odnese ještě dál odtamtud. A to se

taky stalo, jenom jsem netušila, že ho to odnese tak daleko. Našli ho až rok potom, co... zemřel, přes čtyřicet kilometrů od toho místa. Možná by bylo lepší, kdyby se neoctl tak daleko, protože v Griderově rezervaci se pořád potloukají turisté a lidi, co pozorují ptáky a tak, kdežto lesy tady kolem nejsou zdaleka tak navštěvované.“

Usmála se.

„A tam někde je teď taky váš vůz, Paule – někde mezi silnicí číslo devět a Griderovou přírodní rezervací, někde hluboko v lese. Určitě dost daleko, aby ho ze silnice nebylo vidět. Já mám na voze hledáček, dost silný, ale to koryto je až k lesu prázdné. Až voda trochu opadne, vydám se tam asi pěšky a prohlédnu si to tam, ale jsem si téměř jistá, že všechno bude v pořádku. Někdy za dva roky, nebo možná až za pět či sedm, tam to auto najde nějaký lovec, celé zrezavělé, v potrháných sedadlech budou hnízdit veverka, a to vy už dávno budete mít tu mou knihu dopsanou a budete žít v New Yorku či v Los Angeles nebo kde se rozhodnete usadit, a já povedu dál svůj poklidný život tady. Možná si občas budeme psát.“

Zasněně se usmála – úsměvem ženy, která v dálce před sebou vidí proti obloze krásný zámek – a pak ten úsměv odumřel a ona se opět začala chovat naprosto věčně.

„Takže jsem se rozjela zpátky sem a cestou jsem usilovně přemýšlela, co teď uděláme dál. Musela jsem, protože když teď váš vůz zmizel, znamená to, že tady doopravdy můžete zůstat a tu mou knihu dopsat. Nikdy jsem si nebyla tak docela jistá, že to půjde, i když jsem vám nic neříkala, protože jsem vás nechtěla znervózňovat. Částečně proto, že jsem si uvědomovala, že kdybych vás znervózňovala, špatně by se vám psalo, ale to zní mnohem chladněji, než co jsem ve skutečnosti cítila, můj milý Víte, já jsem se doopravdy zamilovala do té části vaší osobnosti, která umí vymýšlet tak nádherné příběhy – ta je totiž jediná, která mi může patřit, o zbývajících částech vaší osobnosti jsem nic nevěděla, jenom jsem se mohla domýšlet, že se tam třeba vyskytuje leccos dost nepříjemného. Nejsem úplně pitomá, to si nemyslete. Četla jsem toho spoustu o takzvaných ‚slavných autorech‘ a vím, že často dokázali být přímo odporní. Třeba Francis Scott Fitzgerald či Ernest Hemingway nebo ten buran z Mississippi – Faulkner nebo jak se jmenoval – jistě, získali Pulitzerovu cenu a já nevím co ještě, prosím, ale zároveň to byli jenom spíš hulváti a určitě velcí ožralové. A celá řada ostatních taky – když zrovna nepsali ty svoje báječné věci, pořád někde chlastali a kurvili se a fetovali a bůhvíco ještě.“

Ale vy nejste takový, a já jsem brzy poznala i toho zbývajícího Paula Sheldona a doufám, že se na mě nebudete zlobit, když se vám přiznám, že jsem se zamilovala i do toho.“

„Děkuji vám, Annie,“ řekl z hřebene té zlaté vlny, která jím právě pohupovala, a pomyslel si: Ale co když sis mě přečetla špatně, vážená – chci tím říct, že situace, ve kterých muži obvykle upadají do pokušení, jsou v tomto prostředí silně okleštěné. Ono to není tak snadné, lítat po barech a já nevím co ještě, když má člověk zpřerážené obě nohy, Annie. A pokud jde o fetování, obstará to za mě Včelí bohyně Burku, víš?

„Ale budete tady chtít zůstat?“ pokračovala. „To byla otázka, kterou jsem si musela položit, a i když bych si třeba chtěla leccos namlouvat, znala jsem odpověď – dokonce už před tím, než jsem si všimla tamhletých odřených dveří.“

Ukázala tím směrem a Paul si pomyslel: Vsadil bych se, že to ví už od samého začátku. Namlouvat si něco? Ty nejsi ten typ, Annie. Kdepak. Ale já se v tomto ohledu činil za nás oba.

„Vzpomínáte si na to, jak jsem poprvé odjela? Když jsme se tak hloupě pohádali kvůli tomu papíru?“

„Jistě, Annie.“

„To jste se tady z pokoje dostal poprvé, co?“

„Ano.“ Nemělo smysl to popírat.

„Samozřejmě. Potřeboval jste ty svoje pilulky, Ale já když ztratím nervy, tak... však víte.“ Nervózně se zahihňala. Paul se k ní nepřipojil, ba ani se neusmál. Vzpomínka na ta nekonečná muka doprovázená fiktivním hlasem sportovního reportéra byla ještě příliš živá.

Jistěže vím, jak to vypadá, když ztratíš nervy, říkal si v duchu. To je pak s tebou velká legrace.

„Napřed jsem si nebyla tak docela jistá. Všimla jsem si sice, že figurky na tom stolku v obýváku stojí trochu jinak než předtím, ale myslela jsem si, že jsem to třeba udělala sama – někdy mám chvíle, kdy jsem duchem nepřítomná. Napadlo mě, jestli jste se třeba nějak nedostal ven ze svého pokoje, ale pak jsem si řekla: Ne, to je vyloučené. Vždyť je tak vážně zraněný, a kromě toho jsem ho tam přece zamkla.“

Dokonce jsem se přesvědčila, jestli mám klíč tady od pokoje stále ještě v kapse sukně, a byl tam.

Ovšem, pak jsem si uvědomila, že jste přece jen seděl na tom vozíku. Takže, co když...

Jednou z věcí, které se člověk naučí, když pracuje léta ve špitále jako sestra, je prověřovat všechny dané možnosti. A tak jsem si šla zkontrolovat věci, které přechovávám tady dole v koupelně – většinou to jsou vzorky léků, které jsem si nanosila domů, když jsem ještě pracovala. Měl byste vidět, co se toho po nemocnicích docela volně povaluje, Paule! A tak jsem si jich tu a tam pár vzala... řekněme do zásoby... a zdaleka jsem nebyla sama. Ale byla jsem natolik moudrá, že jsem se ani nedotkla léků obsahujících morfium. Ty se pečlivě zamykají. Mají je přesně spočítané. A když pojmu podezření, že jim na ně některá sestra chodí, začnou ji nenápadně sledovat, a pokud se přesvědčí, že je to fakt – bum!“ Annie tvrdě udeřila hranou pravé ruky na dlaň levé. „Bez milosti je vyhodí, a většina z nich si už nikdy na hlavu neposadí bílej čepeček.

Já jsem nebyla tak pitomá.

Když jsem kontrolovala ty krabice s léky v koupelně, měla jsem stejný pocit jako nad těmi figurkami v obývacíku. Jako by se v nich někdo přehraboval, a v jednom případě jsem si byla téměř jistá, že krabice, která byla předtím dole, leží teď nahoře na jiných krabicích, ale zase jsem si tím nebyla jistá úplně. Mohla jsem to udělat sama, když jsem... když jsem byla... mimo sebe nebo myslela na něco jiného.

Za dva dny potom, už téměř rozhodnutá, že to pustím z hlavy, jsem šla sem k vám do pokoje s odpolední dávkou léků. Vy jste měl ještě siestu. Vzala jsem za knoflík, ale chvíli s ním nešlo otočit – jako by ty dveře byly zamčené. Pak ten knoflík povolil a já slyšela, že v zámku něco zarachtalo. To jste se ale už začal vrtět, a tak jsem vám dala ty prášky, jako obvykle. Jako bych vůbec nic nepodezřívala. V tomhle jsem vážně dobrá, Paule. Potom jsem vám pomohla na vozík, abyste mohl psát. A když jsem vás na něj to odpoledne posazovala, připadala jsem si jako svatý Pavel na cestě do Damašku. Měla jsem oči otevřené. A všimla jsem si, jak se vám do tváří vrací zdravá barva. Jak už pohybujete nohama. Bolelo vás to a mohl jste jimi hýbat jenom trošku, ale už jste s nimi opravdu hýbal. A ruce jste měl taky mnohem silnější.

Uvědomila jsem si, že jste vlastně už zase skoro zdravý. A tehdy mi začalo docházet, že bych mohla mít problémy s vámi, i kdyby venku o vás nakrásně nikdo neměl ani tušení. Dívala jsem se na vás a pochopila jsem, že i vy dokážete úspěšně tajit, co nemá nikdo vědět, stejně jako já.

Toho večera jsem vám dala něco silnějšího než normálně, a když jsem si byla jistá, že se neprobudíte, ani kdyby vám pod postelí vybuchl granát, přinesla jsem si ze sklepa bedýnku s náradím a odšroubovala u dveří kryt zámku. A podívejte, co jsem v něm našla!“

Z kapsičky pánské košile, kterou měla na sobě, vytáhla cosi titěrného a černého a položila mu to na dlaň. Přiblížil si to k očím a brejlil na to jako sova. Byl to ohnutý a zkroucený úlomek vlasničky.

Paul se začal chechtat. Nemohl si pomoci.

„Co je na tom tak k smíchu, Paule?“

„Ten den, co jste odjela zaplatit tu daň. Potřeboval jsem znovu otevřít ty dveře. Ten vozík je moc široký, skoro se do těch dveří nevejde, a zůstávají po něm tmavé fleky. Chtěl jsem je otřít, kdyby to šlo.“

„Abych si jich náhodou nevšimla.“

„Ano. Ale to už jste o nich dobře věděla, co?“

„Potom, co jsem našla v zámku kus vlasničky?“ usmála se. „To si pište, že věděla.“

Paul přikývl a začal se smát ještě víc. Smál se tak, až mu vyhrkly slzy. Všechna ta námaha... všechen strach... všechno to bylo zbytečné. To přece byla velká legrace.

Pak řekl: „Dělal jsem si starosti, že by mě ten úlomek vlasničky mohl prozradit... ale nic se nedělo. Ani jsem ho v tom zámku neslyšel rachtat. A to mělo svůj dobrý důvod, co? Nic tam nerachtalo, protože jste ho už dávno odstranila. Vy jste ale šibal, Annie.“

„To máte pravdu,“ souhlasila a mírně se usmála. „Já jsem vážně velký šibal.“

Pohnula nohou a zpod postele se zase ozval ten dušený dřevěný zvuk.

22.

„Kolikrát jste byl celkem venku?“

Ten nůž. Kristepane, ten nůž.

„Dvakrát. Ne – počkejte. Byl jsem venku ještě jednou včera odpoledne, někdy kolem páté. Abych si

doplnil džbán s vodou. “To byla pravda, Skutečně tehdy natočil do džbánu čerstvou vodu. Avšak pravý důvod tohoto třetího výletu zamlčel. Pravý důvod byl teď schovaný pod matrací. Princezna na hrášku. Pavlík na řeznickém noži. „Třikrát, když počítám tu včerejší cestu pro vodu.“

„Povězte mi pravdu, Paule.“

„Opravdu jenom třikrát, přísahám. A nikdy jsem nechtěl utéct. Prokristapána, vždyť tady píšu knihu, jestli jste si nestačila všimnout.“

„Neberte jméno Spasitelovo nadarmo, Paule.“

„Neberte vy nadarmo moje jméno, a třeba se ovládnou. Poprvé jsem měl takové bolesti, že se mi zdálo, že mě někdo postavil od kolen dolů do pekla. A taky že postavil. Vy, Annie.“

„Mlčte, Paule.“

Ignoroval ji. „A podruhé jsem jenom hledal něco k jídlu, a při té příležitosti jsem se porozhlédl, jestli tu máte dostatečnou zásobu potravin, jen pro případ, že byste zůstala venku delší dobu,“ pokračoval. „Pak jsem dostal žízeň. To je všechno. Žádné velké spiknutí se nekonalo.“

„Takže jste ani jednou nezkoušel, jestli mi jde telefon, a nepřehlížel si zámky – když jste takový vzorný chlapec, co?“

„Samozřejmě jsem zkoušel telefon. Jistě, díval jsem se na zámky u různých dveří... ale myslíte, že bych se dostal daleko, v tom blátě venku, i kdyby byly všechny dveře doširoka otevřené?“ Injekce účinkovala stále důrazněji, ve stále dotěrnějších vlnách, a Ted už si přál jen jediné – aby zmlkla a vypadla. Už ho zpracovala do té míry, že jí řekl pravdu – a obával se, že za to bude muset jednou kruté zaplatit. Ale nejvíc ze všeho se mu chtělo spát.

„Kolikrát jste byl venku?“

„Už jsem vám přece –“

„Kolikrát?“ Zvyšovala hlas. „Ale mluvte pravdu!“

„Vždyť mluvím pravdu! Třikrát!“

„Kolikrát, krucinál?“

I přes tu koňskou dávku, kterou mu píchla, začal v Paulovi narůstat strach.

Jestli mi chce něco udělat, snad to nebude moc bolet... přece si přeje, abych dokončil ten román... říkala to... „Mluvíte se mnou, jako bych byla blázen.“ Všiml si, jak se jí leskne pleť. Připomínala povlak

z polymerové umělé hmoty, přetažený přes kámen. V té tváři jako by nebyly žádné póry.

„Annie, přísahám, že...“

„No, jistě – lháři si na přísahy potrpí! Jsou ochotni odpřisáhnout, na co si vzpomenou! Takže jen pokračujte a zacházejte se mnou jako s bláznem, když se vám to líbí. Jak je libo. Poslužte si. Ovšem, když jednáte se ženskou, která vůbec není blázen, jako by blázen byla, ona nad váma vždycky vyhraje. Něco vám povím, Paule – nastražila jsem různá vlákénka a svoje vlasy všude možně po domě. A potom jsem v mnoha případech zjistila, že už tam nejsou. Bud' se přetrhly, nebo úplně zmizely... pff! Nejen na té knize s výstřížky, ale i na chodbě a nahoře na zásuvkách prádelníku... a ve stodole... prostě všude.“ Annie, jak bych se asi dostal do stodoly, když jsou na kuchyňských dveřích ty zámky? chtěl se zeptat, ale nedala mu k tomu příležitost.

„A vy mi tady budete povídat, že jste byl venku jenom třikrát, pane geniální spisovateli! Já vám teda řeknu, kdo z nás dvou je blázen!“

Třeštil na ni oči, ztuplý působením injekce, ale přesto k smrti vyděšený. Nevěděl, jak jí na to má odpovědět. Bylo to šílené... paranoidní...

Panebože. Rázem zapomněl na stodolu. Nahoře? Říkala opravdu NAHOŘE?

„Annie, jak bych se moh proboha dostat nahoru?“

„Proč byste se tam nedostal?“ zaječela. „Klidně! Onehdy jsem přišla a co vidím – dokázal jste se bez pomoci přesunout na vozeček, úplně sám! Když jste dokázal tohle, proč byste se nedostal nahoru!

Třeba po čtyřech!“

„To jistě, s těma zmrzačenýma nohama a roztříštěným kolenem,“ namítal.

A opět ta černá propast – zářez netopýří temnoty v zelené louce. Annie Wilkesová zmizela. Místo ní tady byla Včelí bohyně Burku.

„Nepokoušejte se mě podvádět, Paule,“ zašeptala.

„Annie, aspoň jeden z nás se musí chovat rozumně, a mně se nezdá, že vy byste se o to snažila. Uvědomte si, že jsem naprostý mrz-“

„Kolikrát?“

„Třikrát.“

„Poprvé pro ty léky.“

„Ano. Pilulky Novrilu.“

„A podruhé pro jídlo.“

„Ano.“

„A potřetí se džbánem pro vodu.“

„Ano. Ale já jsem jako praštěnej, Annie –“

„Natočil jste si ji dole v koupelně.“

„Ano a –“

„Jednou pro léky, jednou pro jídlo, jednou pro vodu.“

„Jistě! Vždyť vám to povídám!“ Pokusil se to zakřičet, ale vydal ze sebe jen bezmocné zakrákání.

Sáhla znovu do kapsy sukně a vytáhla z ní ten řeznický nůž. Jeho ostří se zablýsklo v jasném úsvitu. Najednou se pootočila doleva a s ohromující, ležérní grácií cirkusového artisty jím hodila směrem ke stěně pokoje. Drnčivě se tam zabodl do omítky, těsně pod tím obrázkem s Vítězným obloukem.

„Trošku jsem se vám hrabala pod matrací, než jsem vám dala tu předoperační injekci. Pilulky jsem tam čekala, ale ten nůž, to bylo naprosté překvapení. Málem jsem se o něj řízla. Ale vy jste ho tam přirozeně nedal, že?“

Neodpověděl. V hlavě mu vířilo, jako by se mu v ní splasila horská dráha. Předoperační injekce? Slyšel dobře? Skutečně mluvila o předoperační injekci? Najednou mu bylo naprosto jasné, že v příští chvíli vytáhne ta ženská ten nůž ze zdi a vykastruje ho.

„Kdepak, vy jste to nebyl. Vy jste si jenom jednou dojel pro léky, jednou pro něco k snědku a jednou pro vodu. Ten nůž... ten sem musel připlout vzduchem a schovat se vám pod postel sám. Jak jinak by se tam dostal?“ Annie přímo hýkala ironickým smíchem.

PŘEDOPERAČNÍ INJEKCE? Vážně řekla předoperační injekce?

„Jdete se vycpat!“ zaječela. „Ať vás Bůh ztrestá! Kolikrát?“

„Tak dobře! Prosím! Ten nůž jsem sebral, když jsem si byl pro vodu! Doznávám se! Jestli si myslíte, že to znamená, že jsem byl venku nevím kolikrát, prosím, doplňte si ten počet sama! Když si přejete, aby to bylo pětkrát, bylo to pětkrát. Když dvacetkrát, byl jsem venku dvacetkrát. Nebo třeba padesátkrát. Nebo stokrát. Připouštím to. Ať je po vašem, Annie. Kolikrát si myslíte, že to bylo, tolikrát to bylo.“

Na okamžik se mu v tom vzteku a drogovém obluzení ztratily z očí ony mlhavé, ale děsivé představy, které v něm vyvolala ona dvě slova – předoperační injekce. Chtěl jí toho tolik říct, všechno jí to vysvětlit, i když dobře věděl, že rozzuřený paranoik jako Annie nepřijme ani zcela nepochybný argument. V posledních dnech pořád přšelo a bylo velmi vlhko. To samozřejmě izolepa, a žádné běžné lepidlo, nesnáší. Ve většině případů se ty její detektivkové pastičky asi samy odlouply a náhodný závan vzduchu je někam odvál. A pak ty krysy. Ve sklepě byla jistě spousta vody, paní domu byla pryč, a on je slyšel běhat po celém domě. Samozřejmě. A všechno to páchnoucí neřádstvo, které po Annie zůstalo, je muselo hrozně lákat. Krysy, to byli ti skřítkové, kteří potrhali valnou většinu jejích nástrah. Ale Annie nechtěla nic takového slyšet. Házel by hrách na zeď. V jejích představách byl schopen běžet newyorský maratón.

„Annie... Annie, co jste tím myslela, když jste říkala, že jste mi píchla předoperační injekci?“

Ale Annie byla stále ještě zafixovaná na to první téma. „Říkám, že to bylo sedmkrát,“ prohlásila tiše.

„Nejmíň sedmkrát. Bylo to sedmkrát?“

„Když chcete, aby to bylo sedmkrát, prosím, bylo to sedmkrát. Co jste tím myslela, když –“

„Vidím, že jste velmi umíněný a nedáte si říct,“ pravila. „Mám dojem, že lidi jako vy tak přivyknou na to, že si vymýšlením vydělávají na živobytí, že pak musejí lhát a vymýšlet si i ve skutečném životě. Ale to na věci nic nemění, Paule. Protože v zásadě je úplně jedno, jestli jste byl venku sedmkrát, sedmdesátkrát, nebo sedmsetkrát. V zásadě se tím vůbec nic nemění, a nemůže to změnit ani reakci, která bude následovat.“

Odploval, odploval, odploval někam pryč. Zavřel oči, a co říkala, slyšel teď jako z velké dálky... jako nadpřirozený hlas z mračen. Bohyně, projelo mu myslí.

„Nečetl jste náhodou někdy o tom, jak to kdysi vypadalo v diamantových dolech v Kimberly?“

„O tom jsem napsal knihu,“ řekl z neznámého důvodu a zasmál se.

(ředoperační? ředoperační injekce?)

„Občas tam docházelo ke krádežím, nějaký domorodý dělník šlohnul pár diamantů. Balili je do listí a strkali si je do řítě. Když se jim podařilo lup vynést, aniž je chytili, zmizeli, jako by se pod nimi propadla zem. A víte, co jim Britové dělali, když je dopadli, než se stačili dostat na druhý břeh řeky Oranje, na území Búrů?“

„Asi je zabili, co jiného,“ řekl, stále ještě se zavřenýma očima.

„Ale kdepak! To by bylo jako dát do šrotu drahé auto, protože mu prasklo jedno péro. Když je chytili, postarali se o to, aby pro ně mohli dál pracovat... ale taky aby jim už nikdy nemohli utéct. Tomu opatření se říkalo přihoblování, Paule. A já si vás teď tady taky přihobluju. Musím. Pro svou vlastní bezpečnost... a vaši taky. Věřte mi, vás je třeba chránit před sebou samotným. Nebojte se, jen to trochu zabolí a bude to. Na nic jiného nemyslete.“

Děs ostrý jako nápor větru vyzbrojený břitvami prorazil Paulovým omámením. Vytřeštil oči. Vstala, odhrnula příkrývku a obnažila mu zkroucené bérce a bosé nohy.

„Ne,“ zaprosil. „To ne... Annie... já nevím, co chcete udělat, ale přece si o tom můžeme promluvit.“

Prosím... prosím vás...“

Shýbla se k podlaze. Když se napřímila, držela v jedné ruce sekeru a v druhé propanbutanovou pájecí lampu. Ostří sekery se ocelově lesklo. Po straně páječky byl firemní nápis – Bernz-O-matic. Sehnula se ještě jednou a tentokrát se objevila s nějakou tmavou láhví a s krabičkou sirek. Na té tmavé láhvi byla nálepka, a na nálepce nápis – Betadine.

Na tyhle věci, ta slova, ty nápisy, pak už do smrti nezapomene.

„Annie, nééé!“ zaječel. „Annie, já už se odtud ani nehnu! Už nikdy nevylezu z postele, když si to budete přát! Prosím vás! Panebože, neubližujte mi!“

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňovala ho. Na tváři jí teď utkvíval ten příznačně nepřítomný výraz zmatené prázdnoty, a ještě než mu mysl začal požírat lesní požár krajní paniky, stačil si uvědomit, že až tohle skončí, nebude se na to Annie prakticky vůbec pamatovat, stejně jako si jistě jen velmi matně vzpomíná na ty zahubené děti a smrtelně nemocné pacienty a na Andrewa Pomeroye. Koneckonců mu tahle ženská, která získala kvalifikaci zdravotní sestry už v roce 1966, řekla sotva před několika minutami, že pracovala jako ošetřovatelka v nemocnici deset let.

Touhle sekerou ubila Pomeroye. To je víc než jisté.

Naříkal, vřískal a žadonil, ale jeho slova postupně splývala v neartikulované blábolení. Snažil se otočit, odvrátit se od ní, a jeho nohy protestovaly. Snažil se je skrčit, učinit je méně zranitelnými, méně vydanými na pospas, a bolestí zařvalo jeho koleno.

„Ještě chvíli, Paule,“ řekla a odzátkovala láhev s Betadinem. Polila mu tou červenohnědou tekutinou levý kotník. „Minutku vydržte, a budete to mít za sebou.“ Postavila ostří sekery naplocho. Viděl, jak se jí napínají šlachy na silném pravém zápěstí, a spatřil i záblesk ametystu na prstenu, navlečeném na narůžovělém prstu té ruky. Polila i ostří sekery Betadinem. Cítil jeho pach, typickou vůni lékařské ordinace. Která za normálních okolností signalizovala, že člověk nejspíš brzy dostane nějakou injekci.

„Trošku to zabolí, Paule, ale nebude to tak strašné.“ Obrátila sekeru a polila i druhou stranu ostří. Než zhnědla dezinfekčním roztokem, stačil si všimnout, že tuhle stranu zdobí několik nepravidelně rozložených květů rzi. „Annie, Annie, bože Annie, prosím vás, proboha vás prosím, nedělejte to Annie přísahám že už budu hodnej dejte mi ještě šanci budu hodnej PROBOHA ANNIE PROSÍM VÁS BUDU HODNEJ _“

„Jenom to trochu zabolí, Paule. A pak už budeme mít oba tuhle ošklivou záležitost za sebou.“

Otevřenou láhev Betadinu hodila přes rameno za sebe. Tvář měla prázdnou, bez jakéhokoli výrazu, přímo nehybně kamennou. Pravou rukou sjela po topůrku sekery až k její ocelové hlavě, levou ji uchopila při konci a rozkročila se jako dřevorubec.

„ANNIE NE PROBOHA VÁS PROSÍM NEUBLIŽUJTE MI!“

V očích měla poklid, ale byly někde velmi daleko. „Nebojte se,“ zašeptala, Jsem školená ošetřovatelka.“ Sekera svištivě sjela z výšky dolů a zabořila se Paulu Sheldonovi do levé nohy těsně nad kotníkem. Tělem mu projel gigantický zášleh bolesti. Obličej jí zasáhlo několik stříkanců temněrudé krve, takže najednou vypadala jako Indián pomazaný válečnými barvami. Chlístance krve zasáhly i stěnu. Když se snažila sekeru uvolnit, slyšel, jak se její ostří skřípavě tře o kost. Nevěřícíma očima se díval dolů na svoje nohy. Prostěradlo rychle rudlo. Viděl, jak se mu na nohou svíjejí prsty. A pak spatřil, že se sekera ještě jednou zvedá. Annieiny vlasy se uvolnily ze sponek a teď jí zplihle visely po stranách prázdného obličej. Přes tu strašlivou bolest v noze se s ní pokusil ucuknout a uvědomil si, že celá končetina se sune nahoru, ale noha od kotníku dolů zůstává na místě. Takhle jenom rozchlipoval škvíru po zatnutí sekery, a ta se otevírala jako bezzubá ústa. Stihl si uvědomit, že mu ten kus nohy visí už jenom na cátu lýtkové svaloviny, a v tom okamžiku dopadlo to ostří podruhé, přesně do toho rozchlípení, přeťalo zbývající tkáň a zabořilo se hluboko do matrace. Péra v ní sténavě zakvičela.

Annie sekeru uvolnila a hodila ji stranou. Chvilí nepřítomnými očima hleděla na pahýl Paulovy nohy a pak sáhla po zápalkách. Jednu rozškrtla, do druhé ruky vzala tu páječku s nápisem Berns-O-matiC a stiskla po straně spouštěcí ventil. Páječka začala syčet. Tam, kde už neměl tělo, mokvala matrace krví. Annie opatrně přiblížila plamínek sirky k čenichu pájecí lampy. Trochu to bouchlo a vzápětí se objevil dlouhý žlutý plamen a Annie ho zregulovala, takže se proměnil v modrou linku ohně.

„Nemůžu to šít,“ poznamenala. „Na to není dost času. Turniket by nebyl nic platný. Chybí centrální bod stlačení. Musím to

(spláchnout)

vypálit.“

Sehnula se. Když plamen zasáhl živý, krvácející pahýl, Paul šileně zaječel. Zvedl se odtamtud kouř.

Sladce to zavonělo. Na svatební cestu se svou první ženou si zajel na havajský ostrov Maui. Uspořádali tam pro ně luau, domorodou slavnost. Tenhle pach mu připomněl vůni, kterou kolem sebe šířilo selátko, když ho vytáhli z jámy, v níž se celý den opékalo. Bylo nabodnuté na holi, celé splasklé, černé, a přímo se rozpadalo.

Bolest v něm srdceryvně ječela. On sám ječel bolestí.

„Už to bude,“ řekla a zamířila plamenem páječky trochu stranou. V té chvíli začalo kolem toho pahýlu, který už nekrvácel, ale byl stejně zčernalý jako kůže toho prasátka, když ho při luau vyndali z té jámy (Eileen se odvrátila, ale Paul okouzleně sledoval, jak snadno teď z prasátka stahují popraskanou kůži – jako když si fotbalista po zápase stahuje v šatně tričko), hořet prostěradlo.

„Jenom ještě chvíli –“

Zhasla páječku. Jeho noha ležela v plamenech a těsně za nimi mihotavě probleskovala její odseknutá část. Znovu se shýbla a tentokrát měla v rukou něco, co mu bylo důvěrně známé – žlutý kbelík na podlahu. Vychrstla jeho obsah na ty plameny.

Ječel a ječel a ječel. Ta bolest! Ta bohyně! Ta bolest! Ach bože, Afriko...

Stála teď nad ním, nad tím krví prosáklým prostěradlem, jakoby mírně zmatená – její tvář byl tváří ženy, která právě slyšela v rádiu, že při zemětřesení v Pákistánu nebo v Turecku zahynulo deset tisíc lidí.

„Budete v pořádku, Paule,“ uklidňovala ho, ale z jejího hlasu najednou zazníval strach. Oči jí začaly bezcílně tékat, jako tehdy, kdy se jí vymklo z kontroly pálení jeho románu a hrozil požár. Pak se téměř s úlevou na něčem zastavily. „Jenom vynesu odpadky.“

Zvedla useknutou část jeho nohy. Prsty na ní se ještě i teď křečovitě kroutily. Avšak než došla ke dveřím, znehybněly. Na chodidle nártu zahlédl jizvu a vzpomněl si, jak k ní přišel. To byl ještě kluk a řízl se o střep z láhve. Kde to bylo – na Reverské pláži? Asi ano, podle všeho to bylo právě tam.

Upamatoval se, jak tehdy plakal a jak ho tatínek utěšoval, že to nic není, jenom malé říznutí. Okřikl ho, aby tak nevyváděl, že to vypadá, jako by mu někdo ušmík celou nohu. Annie se u dveří zastavila a otočila se zpátky k Paulovi, který stále ještě křičel a kroutil se bolestí na zkrvavělé a ohořelé posteli, s obličejem bílým jako křída.

„Tak, a jste přihoblované,“ řekla. „A mně nic nevyčítejte. Zavínil jste si to sám.“ A odešla. A Paul ztratil vědomí.

23.

Ten mrak se vrátil. Paul se do něj ponořil a bylo mu jedno, jestli tentokrát místo bezvědomí znamená smrt. Téměř doufal, že ano. Jenom... už žádnou bolest, prosím. Žádné vzpomínky, žádnou bolest, žádnou hrůzu, žádnou Annii Wilkesovou.

Potopil se do toho mraku, přímo se do něj střemhlav vrhl, a odněkud z dálky slyšel svůj vlastní nářek a cítil pach vlastního spáleného masa.

Než úplně ztratil vědomí, zvučelo mu v hlavě: Bohyně! Zabít tě! Bohyně! Zabít tě! Bohyně!

A pak už nebylo nic než nic.

III. PAUL

Je to marné. Už půl hodiny se snažím usnout, ale nejde to. Psaní tady působí jako droga. Je to to jediné, na co se těším. Dnes odpoledne jsem si četl, co jsem napsal... Zdálo se mi to hrozně živé. Já vím, že mi to tak připadá proto, že mám představivost a dokážu si doplnit mezery v tom, čemu by někdo jiný neporozuměl. Víím, že jsem domýšlivá. Ale vidím v tom jakési kouzlo... A v téhle přítomnosti prostě žít nemohu. To by mě dohnalo k šílenství.

JOHN FOWLES Sběratel

1.

„Kriste Ježíši,“ zaúpěl a marš učil krok vpřed. Geoffrey ho uchopil za paži. Jed otvářel rytmus bubů mu tepal v hlavě jako něco, co člověk slyší ve vražedném deliriu. Kolem nich bzučely včely, ale žádá a jeho eusedla. Pouze proletěly kolem a zamířily k pasece, jako by je tam přitahoval nějaký mág et – je že pro ně, pomyslel si zoufale Geoffrey, byla tím magem

Paul nadzvedl psací stroj a zatřásl jím. Za chvíli z něj na desku, položenou přes postranní opěradla, vypadl malý kousek kovu. Vzal ho do prstů a prohlížel si ho. Bylo to písmenko T. Stroj se právě zřekl svého T.

Pomyslel si: Budu si stěžovat na ředitelství podniku. Ani mě nenapadne pokorně žadonit o nový psací stroj – prostě ji bez velkých okolků vyzvu, aby mi ho koupila. Peníze na to má, to vím bezpečně. Třeba je má schované v zavařovacích sklenicích někde pod stodolou nebo mezi trámy v tom svém Špásově. Ale prachy má, a zrovna to „T“ – to zas právě není málo frekventované písmenko!

Samozřejmě nebude Annii o nic prosit, natož aby ji něco přikazoval. Kdysi existoval chlap, který by ji v této situaci asi požádal, aby s tím něco udělala. Člověk, který měl nesrovnatelně větší bolesti, který už neměl na čem lpět, ani na tyhle zasraný knize. Ten by to po ní jistě chtěl. Nedbal by na svoje bolesti a bez velkých círátů by se Annii Wilkesové postavil.

Ten chlap, to byl on sám, a teď by se asi měl za sebe stydět, jenže tamten člověk měl ve srovnání s touhle troskou dvě velké výhody: obě nohy... a taky oba palce na ruce.

Paul chvíli zadumaně seděl, přečetl si ještě jednou poslední řádky (přitom v duchu doplňoval vynechaná písmena), a pak se pustil do psaní.

Tak to bude nejlepší.

Radši ji nebude o nic žádat.

Radši ji nebude provokovat.

Venku za oknem bzučely včely.

Byl první letní den.

Ona.

„Pusť mě!“ zavrčel Ian, otočil se na Geoffreyho a rozpráhl se zaťatou pravou pěstí, oči mu ve zsinálé tváři šíleně plály a vypadalo to, jako by mu vůbec nedocházelo, kdo ho to k milované ženě nechce pustit. Geoffrey si s nevýratnou jistotou uvědomoval, že to, co před sebou uviděli, když Hezekiah rozhrnul ochranou stěnu křoví, mohlo snadno Iana dohnat k šílenství. Potácel se na samém okraji propasti, a stačilo malé postrčení, aby do ní spadl, v tom případě by vzal Misery s sebou.

„Iane –“

„Pusť mě, povídám!“ Ian se mu zuřivě vytrhl a Hezekiah ustrašeně zašeptal: „Pán ne včela dráždit, ona

by paní začala bodat.“

Ian jako by neslyšel. V očích divokost a prázdno. Vypálil pěstí na Geoffreyho a zasáhl ho ze strany do obličeje, až Geoffrey před sebou uviděl hvězdičky.

Skrze ně však zahlédl, jak Hezekiah rozhoupává pytlík s pískem, kterému Burkové říkali goša a používali ho s oblibou v boji muže proti muži. stačil ho šepem zarazit: „Ne! Já to zvládnu sám.“

Hezekiah zdráhavě nechal gošu klesnout. Houkala se na konci koženého řemene jako zpomalující se kyvadlo.

A vzápětí dostal Geoffrey další úder, tentokrát na ústa, takže se mu ret roztrhl o zuby a na jazyku ucítil teplou sladkokyselou chuť krve. Ozval se drsný praskavý zvuk, když se Ianova košile, odbarvená sluncem a už na několika místech rozervaná, začala v Geoffreyho sevření trhat. Za okamžik se mu Ian vytrhne. Geoffreymu prolétlo hlavou, že ačkoli je to k nevíře, je to vlastně táž košile, kterou měl Ian na sobě na večírku, pořádaném baronem a baronesou před pouhými třemi dny... samozřejmě že to je táž košile! Od té doby neměli čas se převléknout, Ian ani nikdo z nich. Pouhé tři dny... a ta košile vypadala, jako by ji Ian nosil už nejméně tři roky, a Geoffrey měl pocit, že od toho večírku uplynula už alespoň tři století. Jenom tři dny, pomyslel si znovu nevěřicně, ale to už mu Ian začal bušit pěstí do obličeje.

„Pusť mě, zatraceně!“ Ian tloukl znovu a znovu pěstí do Geoffreyho tváře – do tváře přítele, za něhož by za normálních okolností bez váhání položil život.

„Chceš snad svou lásku k ní dokázat tím, že ji zahubíš?“ zeptal se Geoffrey klidně Iana. „Jestli ano, tak mě tady hochu třeba umlat.“

Ianova pěst zaváhala. V jeho vyděšeném, nepřičetném pohledu se objevilo cosi jako náznak zdravého rozumu.

„Musím za ní,“ zamumlal jakoby ze sna. „Omlouvám se, že jsem tě bil, Geoffrey – je mi to líto, kamaráde, snad mi to věříš – ale já... vždyť se na ni podívej...“ znovu pohlédl tím směrem a znovu se užuž chtěl rozběhnout ke kůlu uprostřed paseky, k němuž byla Misery přivázaná s pažemi sepnutými nad hlavou. K nejnižší větvi eukalyptu, který byl jediným osamělým stromem na pasece, ji za ně poutalo cosi lesklého, co se zřejmě Burkům velmi zalíbilo, takže to baronu Heidzigovi odebrali, než ho vsunuli do tlamy modly, kde nepochybně našel děsnou smrt: baronova ocelově modrá policejní pouta.

Tentokrát to byl Hezekiah, kdo po Ianovi chňapl, ale křoví se opět rozšustilo a Geoffrey pohlédl na paseku, hrdlo na okamžik sevřené hrůzou, jako když se nějaká látka zachytí o trn – bylo mu jako člověku, který musí stoupat do kamenitého svahu s nákladem nespolehlivé, velmi citlivé výbušniny. Jedno bodnutí, říkal si v duchu, jedno jediné bodnutí, a už ji nikdo nezachrání.

„Ne, pane,“ varoval ho Hezekiah trpělivě, ale bylo na něm vidět, že má strach. „Tady pán říkat pravda... vy tam běžet a včela probudit spaní. A když probudit, jedno jestli paní dostat jedno žihadlo nebo tisíc krát tisíc žihadlo. Jestli včela probudit ze spaní, my všichni umřít, ale ona umřít první a nejvíc hrozně.“

Ian se mezi oběma muži, bělochem a černochem, pomalu vzpamatovával. Hlava se mu zdráhavě stočila směrem k pasece, jako by se tam bál podívat a zároveň se podívat musel.

„Co ale budeme dělat? Jak bychom jí proboha mohli pomoci?“

„To já nevím,“ dralo se Ianovi na rty, a sám byl v tak rozloženém stavu, že ta slova málem nedokázal spolknout. Nikoli poprvé mu přišlo na mysl, že posedlost ženou, kterou Geoffrey miloval stejně vášnivě (i když potají), dovolovala Ianovi propadat jakémusi zvláštnímu druhu sobectví a téměř zženštilé hysterii, kterou si on sám nemohl dovolit. Koneckonců byl pro celý ostatní svět pouze Miseryin přítel.

Ano, pouze její přítel, pomyslel si s polohysterickou ironií, a potom se i jemu stočily oči zpátky na paseku. K jeho přítelkyni.

Misery na sobě neměla ani cár látky, ale Geoffrey si byl jist, že ani ta nejprudérnější vesnická svíčková bába, která chodí třikrát týdně do kostela, by ji nemohla obvinít z neslušnosti. Kdyby teď taková nějaká hypotetická bigotní ženská Misery uviděla, možná by se s vriskáním dala na útěk, ovšem ten jekot by nevyvolalo mravní pohoršení, ale děs a odpor. Misery na sobě neměla ani cár látky, avšak přesto zdaleka nebyla nahá.

Byla oblečená do včel. Od palců na nohou až k temenu hlavy, korunovanému nádhernými kaštanovými vlasy, byla oblečená do včel. Jako by na sobě měla jakýsi zvláštní jeptiškovský hábit – zvláštní, protože se pohyboval a vlnil po křivkách jejích řader a boků, ačkoli bylo naprosté bezvětří. I její tvář byla přímo

mohamedánsky skrytá za závojem včel, které jí líně lezly po obličejí a zakrývaly ústa a nos a bradu a čelo, vystupovaly pouze její oči. A další včely, obrovské africké hnědé včely, nejedovatější a nejzuřivější včely na světě, oblézaly baronovy náramky a splývaly s živými rukavicemi, navlečenými na Miseryních rukou.

Geoffrey od toho pohledu nemohl odtrhnout oči, a zatím se na paseku ze všech světových stran slétaly nové a nové včely – ale přece jen si uvědomoval, že nejvíc jich přilétá od západu, z místa, kde se výhružně tyčila velká temná kamenná tvář bohyně.

Bubny pulzovaly svým pravidelným rytmem, stejně omamujícím jako ospalý bzukot včel. Avšak Geoffrey dobře věděl, jak klamná je to ospalost. Viděl přece, co se stalo s baronesou, a děkoval Bohu, že Ian byl toho pohledu ušetřen. ... i toho sluchového vjemu, kdy se ten ospalý bzukot náhle proměnil v zuřivě rezavý svist cirkulárky ... zvuku, který nejprve zdusil a pak zcela utopil zoufalé kvílení umírající ženy. Bylo to marnivé, pošetilé, a zároveň nebezpečné stvoření – málem je všechny zabila, když tehdy pustila z klece toho stringfellowova smrtelně jedovatého hada – ale přesto, i kdyby byla nevímjak hloupá a potrhlá a nebezpečná, žádný lidský tvor si nezasloužil takhle umírat.

V hlavě mu vířila ozvěna Ianovy otázky: Co ale budeme dělat? Jak bychom jí proboha mohli pomoci? Hezekiah odpověděl sám: „Teď nemoci nic, pane – ale ona nemít nebezpečí. Když bubny pořád bubnovat, včela spát. A paní, ta taky spát.“

Teď už ji včely celou pokrývaly jako tlustá houně. Její oči, otevřené, ale nevidoucí, jako by ustupovaly do nitra jeskyně, kterou zakrývala živá vrstva mátožně se pohybujících, jednotvárně bzučících včel.

„A kdyby bubnování přestalo?“ zeptal se Geoffrey tichým, téměř neslyšitelným hlasem. A v tom okamžiku bubnování opravdu ustalo.

Chvilí mu si ad zastavilo

2.

Paul se podíval na poslední řádku a nevěřil svým očím. Potom psací stroj zvedl – když byla Annie pryč, stále ho ještě používal jako svéráznou činku a vzpíral s ním (jen Bůh věděl, proč vlastně) – a znovu s ním zatřásl. Zachrástilo to v něm a pak na desku, která mu sloužila jako psací stůl, vypadl další kousek kovu. Zvenčí sem doléhal řev Anniiny motorové sekačky – zastříhovala s ní venku před domkem trávník, aby ji ta rošťácká Roydmanovic rodina nemohla v městečku pomlouvat.

Paul postavil psací stroj zpátky na desku a pak jím chvíli posunoval sem tam, aby zpod něj mohl vylovit ono poslední překvapení. Prohlížel si ho v prudkém pozdně odpoledním slunci, které oknem šikmo dopadalo do pokoje, a na tváři mu stále ještě utkvíval ten nevěřící výraz.

Na špičce kovového raménka plasticky vystupovalo začernalé písmenko:

E e

Aby byla nějaká legrace, rozloučila se právě ta stará royalka s písmenem, které nepochybně patří k nejpotřebnějším.

Paul pohlédl na kalendář. Na obrázku tam byla rozkvetlá louka a pod ní bylo napsáno KVĚTEN, ale Paul si teď na útržku papíru vedl vlastní záznam o uplývajících dnech a podle tohoto samoobslužného kalendáře mělo být 21. června.

Hajhou, hajhou, už letní dnové jdou, zazpíval si nakysle v duchu a hodil kovovou pacičku směrem k odpadkovému koši.

A co tedy teď budeme dělat? zeptal se sám sebe, ale samozřejmě to už velmi dobře věděl. Budeme dál psát rukou. To budeme dělat.

Ale teď ne. I když ještě před chvílí překypoval autorskou energií a chystal se na pasáž, ve které Ian, Geoffrey i ten zábavný Hezekiah upadnou do léčky Burku, kteří je pak dopraví do jeskyně za tváří modly k nervy drásajícímu finále, pocítil najednou velkou únavu. Díra v papíru se s kovovým třeskem uzavřela. Zítra.

Zítra bude pokračovat rukou.

Jaképak rukou. Podej stížnost správě podniku, Paule.

Ovšemže nic takového neudělá. Annie se teď začala chovat velmi podivně.

Naslouchal monotónnímu vrčení sekačky; zahlédl venku Anniin obrys, a jako často, když mu přišlo na mysl, jak je to s ní stále horší a horší, objevil se mu v duchu obraz sekery, jak se zvedá vzhůru a pak

prudce padá, obraz její strašlivé, mrtvě nehybné tváře potřísněné jeho krví. Všechno to vnímal zcela jasně. Každé slovo, které řekla, každé slovo, které on zaječel, zaskřípění sekery, když ji uvolňovala z přeseknuté kosti, krev na zdi. Všechno krystalicky jasné. A jak se mu taky často stávalo, pokoušel se ty vzpomínky potlačovat, ale vždycky se za nimi o vteřinu zpozdil.

Protože klíčový dějový zvrat v Rychlých vozech souvisel s těžkou bouračkou, kterou má Tony Bonasaro při svém posledním zoufalém pokusu ujet policii a jež ho málem stojí život (to všechno pak vede k epilogu, ve kterém je Tony v nemocničním pokoji nelítostně vyslýchán parťákem mrtvého poručíka Graye), hovořil Paul s řadou lidí zraněných při automobilových nehodách. A znovu a znovu slyšel totéž; servírovalo se mu to v různých baleních, ale nakonec se to vždycky smršlo na jediné: Pamatuju se, jak jsem si sedal do vozu, a pak už si vzpomínám až na to, jak jsem se probudil tady ve špitále. Co bylo mezi tím, nevím.

Proč se tohle nemohlo přihodit i jemu?

Protože spisovatelé si přesně pamatují úplně všechno, Paule. Především to, co bolí. Stačí autora svléknout do naha a ukázat na jeho jizvy, a on dokáže podrobně popsat, jak k té které přišel, i k té nejdrobnější. A z těch největších vznikají romány – ani stopy po nějaké ztrátě paměti. Když se chce člověk stát spisovatelem, trocha talentu nikdy nezaškodí, to je pravda, ale vlastně jediný nezbytný požadavek je schopnost pamatovat si historii každé své jizvy. Umění se skládá z vytrvalosti paměti. Kdo to řekl? Thomas Szasz? William Faulkner? Cyndi Lauperová?

Avšak tohle poslední jméno v něm vyvolalo nezávislou asociaci: vzpomínku na Cyndi Lauperovou, jak spokojeně vyškvtává píseň „Děvčata se chtějí bavit“, vzpomínku tak živou, že ji málem slyšel v uších: Ach táto drahej mám tě pořád nejvíc ze všech ráda / jo ale holka chce mít přece taky kamaráda / a vždycky když jí dojde že má po práci / chce si přece užít náskou legraci.

Najednou zatoužil po pořádném rokenrolu víc, než kdy v životě po cigaretě. A vůbec by to nemusela být Cyndi Lauperová. Bral by každého. Proboha, co by třeba dal i za takového Teda Nugenta!

Svištivě padající sekera.

Šepot sekery.

Nemysli na to.

Ale to je hloupost. Pořád si říká, aby na to nemyslel, a přitom ví, že mu to vězí v krku jako rybí kost. Nechá to tam, nebo se bude chovat jako chlap a vyzvrací to ze sebe?

A pak další vzpomínka; zdá se, že Paul Sheldon má dneska Den vzpomínek na staré zlaté časy.

Tentokrát mu v mysli vytanul Oliver Reed jako šílený, ale hedvábně vemlouvavý vědec ve filmu Davida Cronenberga Pokus. Reed v něm naléhá na pacienty Ústavu psycho-plazmatiky (tenhle název se Paulovi obzvlášť líbil), aby znovu prošli svou minulostí. „Projděte tím znovu, od začátku do konce!“

No... za určitých okolností to možná zase není tak špatná rada.

Úplně mi stačilo prodělat to jednou.

Blbost. Kdyby stačilo prodělat něco jen jednou, je z něj teď ušoupanej cest'ák a prodává po domech vysavače jako jeho táta.

Tak si tím ještě jednou projdi, Paule. Od začátku do konce. A začni s Misery.

Ne.

Ale ano.

Jdi se vycpat.

Paul se opřel dozadu, položil si ruku přes oči, a bez ohledu na to, jestli se mu to líbí, nebo ne, to všechno začal znovu probírat.

Od začátku do konce.

Neumřel, nespál, ale když ho tehdy Annie přihoblovala, bolest brzy ustoupila. Jako by se vznášel mimo svoje tělo, balon plněný nikoli horkým vzduchem, ale horkými představami, který se snaží přerovat lano, na němž je upoután.

Ksakru – proč si s tím dělá hlavu? Udělala mu to, a veškerou dobu mezi tehdy a teď pak vyplňovala bolest a nuda a občasné údobí práce na stupidně melodramatické knize, která mu měla umožnit té bolesti a nudě uniknout. A chyběla tomu jakákoli smysluplnost.

Ale to není pravda, Paule – existuje tu přece sjednocující téma. Červená nit, která se vším tím vine. Která

se nedá přehlédnout. Ty ji snad nevidíš?

Samozřejmě – má dvě podoby, ale ty tvoji dialektickou jednotu: Misery a mizérie, Tahle dvojité červené nit se vine vším, ať už je skutečná či falešná, nelze jí uniknout.

Slovo mizérie je synonymem bolesti, obyčejně nekonečné a často nesmyslné. A Misery, to zvláštní vlastní jméno, označuje postavu a příběh s ní spojený, rovněž nesmyslný a téměř nekonečný – ale který přesto už brzy skončí. Misery a mizérie, ty tvoří náplň jeho života v posledních čtyřech (možná pěti) měsících – ano, spousta mizérie a znovu a znovu Misery, od rána do večera, ale takhle jednoduché to přece není, to jistě ne –

To máš pravdu, Paule. Když jde o Misery, není nic jednoduché. Kromě toho, že jí pravděpodobně vděčíš za to, že jsi ještě naživu... protože ses koneckonců přece jen proměnil v Šeherezádu, nemyslíš? Znovu se od sebe pokusil tyhle myšlenky odehnat, ale nepodařilo se mu to. Vytrvalost paměti a tak dále. Psavci se prostě musejí nějak bavit. A pak ho napadlo něco nečekaného, co před ním otvíralo celé nové řečiště myšlenek.

Něco ovšem stále nechceš vidět, chlapče, ačkoli je to tak zjevné – totiž že tou Šeherezádou jsi taky (možná především) sám sobě.

Sundal ruku z očí, zamrkal a tupě zažíral do léta, jehož se už vůbec nedoufal dožít. Kolem okna přešel Anniin stín a zase zmizel.

Je to pravda?

Šeherezádou sám sobě? opakoval si v duchu. Je-li tomu tak, jde o případ idiocie přímo kolosální: za svoje přežití vděčí tomu, že chce mermomocí dokončit literární sračku, kterou ho Annie přímo teroristicky nutí psát. Měl už dávno chcípnout... ale nemůže. Dokud se nedozví, jak to všechno skončí. Jsi naprostej cvok, hochu. Myslíš?

Ne. Už si tím nebyl tak jist.

S jedinou výjimkou: jeho celý život je teď zakotvený v Misery, soustředěný pouze na ni. Nechal myšlenky volně plynout. Ten mrak, projelo mu hlavou. Začnu s tím mrakem.

Tentokrát byl ten mrak temnější, hustší a tak nějak hladší. Paul neměl pocit, že se v něm vznáší – spíše po něm klouzal. Občas se mu vynořila nějaká myšlenka, občas bolest, občas zdáli zaslechl Anniin hlas, znějící podobně jako tehdy, kdy se oheň stravující jeho rukopis hrozil vymknout kontrole: „Vypijte to, Paule... musíte to vypít!“

Klouzal?

Ne.

To nebylo to pravé sloveso. Správné sloveso bylo ztrácet se.

Vzpomněl si na jeden telefonní hovor – to ještě studoval, a ve tři hodiny ráno mu rozespalá noční služba z třetího patra, ve kterém na koleji bydlel, našťavaně bušila na dveře, že má jít k telefonu. Volala jeho matka. Přijed' co nejdřív domů, Pavlíku. Tátu ranila mrtvice a je to s ním moc špatný. Ztrácí se nám. A Paul skutečně dělal co mohl, šťval starou fordku stodesátkou, i když proti tomu na předním panelu neustále protestovalo světylko, které začalo blikat, kdykoli rychlost vozu překročila osmdesátku, ale stejně to bylo zbytečné. Když dorazil domů, otec se už neztrácel – byl definitivně ztracený.

A co on sám? Jak blízko byl toho večera zsvěceného sekeře tomu, že se taky definitivně ztratí? Těžko říct, ale fakt, že v prvním týdnu po amputaci téměř necítil žádnou bolest, dosvědčoval možná dost jednoznačně, že k tomu moc daleko neměl. A taky ten její zpanikařený hlas.

Ležel v polovičním komatu, v důsledku vedlejších účinků aplikované medikace, která vyvolávala respirační blok, téměř nedýchal a do paže mu opět vtékala umělá výživa. A nakonec ho z toho dostal hlas bubnů a bzukot včel.

Bubny Burku.

Včely Burku.

Sny Burku.

Země a kmen, které nikdy neexistovaly mimo okraj papíru, na který psal, pomalu, ale nezadržitelně získávaly barvu.

Sen o bohyni, o tváři bohyně, temně se vznášející nad zelení džungle, tajemně zamyšlené, omšelé. Temná bohyně, temný světadíl, kamenná hlava plná včel. A všechno tohle stále výrazněji překrýval jiný obraz –

jako by někdo na mrak, ve kterém Paul ležel, promítal obrovský diapozitiv. Obraz paseky, v jejímž středu stál jediný starý eukalyptus. A na nejnižší větvi visí staromódní, ocelově modrá policejní pouta. Lezou po nich včely, ale jsou prázdná. Jsou prázdná, protože Misery –

– unikla? Nebo ne? Takhle měl přece ten příběh pokračovat, či ne?

Měl, to ano – ale teď už si tím Paul nebyl tak jist. Potvrzovaly to snad ty prázdné náramky? Nebo ji přemístili někam jinam? Do nitra modly? Jako oběť včelí královně, té Velké samičce Burku?

Jsi Šeherezádou taky sám sobě. Komu vlastně tenhle příběh vyprávíš, Paule? Vyprávíš ho snad Annii? Samozřejmě že ne. Nenahlížel do té temné díry v papíru proto, aby tam viděl Annii nebo aby ji mohl uspokojit... díval se do ní proto, aby Annii unikl.

A tehdy se probudila ta bolest, tehdy ho ta rána začala svědit. Mrak se znovu začal projasňovat a trhat. Paul uviděl pokoj, což bylo zlé, a potom Annii, což bylo ještě horší. Přesto se rozhodl žít dál. Pro jistou část jeho osobnosti byla hra s kapitoly stejně omamující jako pro malou Annii filmové seriály, a ta rozhodla, že Paul nemůže zemřít, dokud neuvidí, jak to všechno dopadlo.

Unikla, s pomocí Ianovou a Geoffreyho? Nebo ji hodili do tlamy bohyně? Bylo to směšné, ale na tyhle hloupé otázky bylo třeba nějak odpovědět.

Nejdřív mu nechtěla dovolit, aby zase začal psát. V těkavých očích jí bylo vidět, jak je z něj vyděšená a jak moc se o něj ještě pořád bojí. Jak blízko smrti už byl. Věnovala mu mimořádnou péči. Obvazy na plačícím pahýlu mu vyměňovala každých osm hodin (a zpočátku, jak mu sdělila tónem člověka, který ví, že za to, co vykonal, nedostane žádnou medaili, ačkoli by si něco takového zasloužil, dokonce každé čtyři hodiny), něžně ho omývala houbou a potírala lihem – jako by chtěla popřít, co předtím provedla. Práce by mu prý teď ještě škodila. Zdrželo by to vaši rehabilitaci, Paule. Kdyby to nebyla pravda, neříkala bych vám to – to mi věřte. Vy aspoň víte, co teď přijde, kdežto já přímo umírám touhou dozvědět se, jak to bude dál. Ukázalo se, že zatímco, on přešlapoval na prahu smrti, přečetla si všechno, co předtím napsal – veškerou jeho předoperační práci, dalo by se říci, dobrých tři sta stránek. Na posledních asi čtyřiceti nedoplňoval žádná „n“; Annie to obstarala sama. Ukázala mu to s těžko potlačovanou hrdostí. Její „n“ byla přímo učebnicově krasopisná, v příkrém protikladu s jeho vpisky, které postupně degenerovaly v hrbaté škrábance.

I když to Annie nikdy nevyslovila, byl Paul pevně přesvědčen, že ta „n“ doplňovala také hlavně na důkaz své bezmezné starostlivosti – Jak můžete říkat, že jsem s vámi zacházela krutě, Paule – cožpak jsem do vašeho textu nedoplňovala všechna „n“? Nebo možná jako akt vykoupení či jakýsi pověřený rituál: čím víc obvazování, ohleduplného omývání, doplněných písmen „n“, tím spíš to Paul přežije. Burka včelí žena, ta mít mocná kouzlo, bwana... když ona dopsat každý „n“, všechno být zase dobrá.

Takhle tedy začala... ale pak nastoupilo sloveso muset. Paul znal všechny příznaky. Když říkala, že přímo umírá touhou dozvědět se, jak to bude dál, nijak nepřeháněla.

Protože kvůli tomu člověk vůbec přežívá, aby věděl, jak to bude dál – nechtěla vlastně říct přesně tohle, holčičko?

I když to bylo šílené, dokonce ve své ostudnosti až absurdní, byl přesvědčen, že to tak opravdu je. Musím.

Popuzovalo ho, když zjišťoval, že tenhle příkaz dokáže v sérii románů o Misery generovat prakticky kdykoli, ale ve své seriózní tvorbě jen občas nebo vůbec ne. Člověk nikdy přesně nevěděl, kde tohle musím hledat, ale když ho našel, vždycky si to uvědomil. Jehla toho zvláštního niterného Geigerova počítače v té chvíli vždycky vyletěla až na konec stupnice. I když třeba seděl u psacího stroje s mírnou kocovinou, lil do sebe jednu černou kávu za druhou, polykal každé čtyři hodiny prášky proti bolení hlavy (přičemž mu bylo naprosto jasné, že by měl přestat s těma zatracenejma cigaretama nebo se jim vyhnout aspoň po ránu, jenomže se k tomu nikdy nedokázal dokopat) a chyběly ještě dlouhé měsíce do chvíle, než text dorazí, a světelné roky, než pak kniha vyjde, poznal přesně, kdy to musím zafungovalo. Vždycky se pak trošku styděl, že se nechal zmanipulovat. Ale zároveň cítil, že se mu za všechnu tu dřinu dostává zadostiučinění. Kristepane, vždyť dny ubíhaly jeden za druhým a ta díra v papíru byla malá, světlo mdlé, zachycené rozhovory bez šťávy. Člověk se pachtil dál, protože mu nic jiného nezbyvalo. Konfucius snad kdesi říká, že když chce někdo vypěstovat hrst obilných klasů, musí napřed vzít vidle a odházet řůru hnoje. A jednoho dne se ta díra najednou rozevře do panoramatické šíře a světlo jí proniká jako ranní

slunce v nějakém velkofilmu Cecila B. De Milla a vy víte, že jste se konečně s tím musím srovnali a máte před sebou to, po čem jste prahli.

Musím, jako třeba když se řekne: „Nezlob se, miláčku, ale musím nad tím sedět ještě nějakých patnáct dvacet minut, abych věděl, jak mi tahle kapitola vyjde.“ I když se ten chlap, který to říká, celý den těšil, jak pěkně si večer zašoustá, a ví, že jeho dobrá žena bude už asi spát jako dřevo, až k ní pak konečně vleze do postele.

Musím, jako třeba když se řekne: „Já vím, že bych už měla začít připravovat večeři – bude zuřit, jestli mu pak nakonec zase předložím jen nějaké ohřáté hotové jídlo; ale musím vědět, jak to skončí.“

Musím vědět, jestli to ta holka přežije.

Musím vědět, jestli ten člověk přece jen dopadne toho gaunera, který mu zabil tátu.

Musím vědět, jestli ta ženská přijde na to, že jí nejlepší přítelkyně pospává s manželem.

Musím. Slovo odporné – něco jako nechat si ho pod stolem vyhonit v nějakém ošuntělém temném baru. Ale třeba taky nádherné – jako když chlap náhodou narazí na nejtalentovanější kurvu světa a octne se s ní v sedmém nebi. Chlapče stálo to za prd nebo chlapče bylo to moc fajn a chlapče nakonec je úplně fuk jestli to byl trapas nebo průser – protože nakonec je nejdůležitější to, co zpívají sourozenci Jacksonovi na tom svém elpíčku: dokud nemáš dost, jed' dál.

8.

Byls Šeherezádou taky sám sobě.

Tehdy tohle poznání nebyl schopen artikulovat, ba ani mu nedocházelo. Měl příliš velké bolesti. Ale stejně si toho byl kdesi ve svém nitru vědom.

On ne. Ti mládenci tam dole v jeho dílně. Ti to věděli.

Ano. Ti měli k dispozici prsten pravdy. Zvuk sekačky zesílil a za oknem se na chvíli zjevila Annie.

Podívala se směrem k němu, uviděla, že se na ni taky dívá, a zamávala mu. Taky jí zamával – tou rukou, která měla ještě palec. Zmizela mu ze zorného pole. Zaplat' pámbu.

Nakonec se mu podařilo ji přesvědčit, že když se vrátí k práci, postrčí ho to dopředu, nikoli zpátky...

Útočila na něj jedinečnost oněch obrazů, které ho pronásledovaly tehdy v tom mraku – pronásledovaly, to je to správné slovo: dokud je nezapiše, budou se chovat jako strašidelné stíny, které mu nedopřejí klidu.

I když mu nevěřila (aspoň tehdy), dovolila mu, aby se vrátil k psaní. Nikoli protože ji přesvědčil, ale díky onomu musím.

Zpočátku dokázal pracovat jen po bolestně krátkou dobu – patnáct minut, možná půl hodiny, když to po něm příběh naléhavě žádal. A i tyhle krátké pracovní úseky byly k nepřečkání. Stačilo se trochu pohnout, a pahýl nohy zimničně ožil, jako když skomírající, čpící spáleniště znovu vzplane pod poryvem větru. Při psaní zažíval velké bolesti, ale to nebylo to nejhorší – nejhorší to bylo hodinu či dvě potom, když ho v hojícím se pahýlu začalo nesnesitelně svědit, jako by mu po něm lezly stovky ospalých včel.

Pravdu měl on, nikoli ona. Jistě, zatím ještě zdaleka nebyl zdrav – za dané situace to asi ani nepřipadalo v úvahu; ale jeho stav se zlepšil a pomalu se mu vracela fyzická síla. Uvědomoval si, že se mu obzor zájmů výrazně zúžil, ale přijímal to jako cenu, kterou musel zaplatit za to, že vůbec zůstal naživu. To samo o sobě byl učiněný zázrak.

Seděl teď před svým psacím strojem, kterému se tak rychle začaly kazit zuby, a ohlížel se zpátky na údobí, které bylo naplněno spíše prací než zaznamenání hodnými událostmi. Souhlasně pokýval hlavou.

Ano, opravdu asi byl svou vlastní Šeherezádou, stejně jako se proměňoval v ženu svých snů, když si to vzal do ruky a horečně se ukájel svými fantaziemi. Nepotřeboval psychiatra, který by mu vysvětlil, že psaní má svou autoerotickou stránku – jenom místo svého údu obsluhujete psací stroj. Obojí počínání však z valné části závisí na důvtipu, rychlých prstech a oddané službě umění imaginace.

Ale není v tom také cosi regulérně souloživého, i když té nejvysušenější sorty? Protože od chvíle, kdy začal zase psát... jistě, když pracoval, nevyrušovala ho, ale jakmile skončil denní práci, odnesla si, co ten den sepsal, udánlivě aby doplnila chybějící písmena, ale ve skutečnosti – teď už to bezpečně věděl, podobně jako sexuálně citliví muži předem poznají, která ženská jim na konci společného večera dá a která ne – aby si trochu užila. Aby vyhověla svému musím.

Filmy na pokračování. Ano. Vrátila se do dětství. Jenomže posledních několik měsíců chodí do toho

bijáku každý den, ne pouze v sobotu odpoledne, a Paul, který ji tam doprovází, není její starší bratr, ale její autor-domácí mazlíček.

Jeho obcování s psacím strojem se postupně prodlužovalo, protože bolest pomalu ustupovala a vracela se mu spisovatelská výdrž... ale nakonec stejně nedokázal psát tak rychle, aby stačil vyhovět jejím nárokům.

Ono musím, které je oba udržovalo naživu (bylo tomu opravdu tak, protože bez něj by už dávno zabila jeho i sebe), vedlo nakonec k tomu, že přišel o palec u levé ruky. Bylo to příšerné, a zároveň i trochu legrační. Ber to trochu s humorem, Paule – pomůže ti to poněkud rozproudit krev.

A pomysli si, že se taky mohlo stát něco mnohem horšího.

Mohla ti třeba uříznout ptáka.

„A toho mám jenom jednoho,“ řekl si, a pak se v tom prázdném pokoji, ve kterém mu dělala společníci jen ta nenáviděná royalka se svým silně prořidlým úšklebkem, divoce rozesmál. Smál se, až ho rozbolelo břicho i ten pahýl. Až ho rozbolela duše. V jisté chvíli se ten smích zlomil a proměnil v strašlivé suché vzlyky, které probudily bolest i v tom, co zbývalo z jeho levého palce, a teprve tehdy ten záchvat dokázal zvládnout. V duchu se sám sebe ztuple ptal, jak daleko teď asi byl od hranice, za kterou bylo už jen šílenství. Ne že by na tom zase tolik záleželo, pomyslel si.

9.

Jednoho dne, nedlouho před tím, než mu Annie amputovala palec, možná to nebyl ani týden, vstoupila do jeho pokoje s táčem, na kterém byly dvě obrovské misky vanilkové zmrzliny, plechovka čokoládového krému, láhev se stlačenou šlehačkou a džbánec, ve kterém plavaly maraskinové třešně, rudé jako tepenná krev; vypadaly jako nějaké biologické preparáty.

„Napadlo mě, že bychom si mohli trochu vyhodit z kopýtka, Paule,“ řekla. Mluvila nebezpečně rozverným tónem. Paulovi se to vůbec nelíbilo. Ani ten tón, ani neklidný výraz, který jí seděl v očích. Jsem úplně nemožná holka, říkal ten pohled. Vyplašil ho a začal být ve střehu. Nedalo mu moc práce si představit, že takhle nějak se asi tvářila, když na jisté schodiště aranžovala hromadu šatstva a na jiné zdechlou kočku.

„Mockrát děkuju, Annie,“ řekl a sledoval ji, jak polévá zmrzlinu čokoládovým krémem a navrch vymačkává z té láhve dva nadýchnuté obláčky šlehačky. Prováděla ty úkony jako člověk, který má s těmihle sladkými pochutinami dlouholetou praxi.

„Nemusíte děkovat. Zasloužíte si to. Pracujete velmi pilně.“

Podala mu jeho misku. Bylo to tak sladké, že mu to při třetím soustu přestalo chutnat, ale jedl dál. Bylo to moudřejší. Jedno z klíčových pravidel, která člověku na tomhle západním svahu Skalnatých hor umožňovala přežít, by se totiž volně mohlo formulovat takto: Když tě Annie hostí, spolykej i kosti. Chvilí bylo ticho a potom Annie odložila lžičku, otřela si hřbetem ruky z brady směsici čokoládového krému a tající zmrzliny a přátlivě ho požádala: „Povězte mi, jak to bude dál.“

Paul rovněž položil lžičku. „Prosím?“

„Povězte mi, jak to dopadne. Nemůžu se už dočkat. Vážně.“

Cožpak nevěděl, že tohle jednou přijde? Jistěže věděl. Kdyby někdo doručil Annie do domu všech dvacet částí nového filmového seriálu o Muži z rakety, byla by čekala a vybalovala vždycky jen jedno pokračování týdně? Nebo třeba denně?

Oči mu padly na napůl poničenou závěš v její misce. Jedna třešnička byla napůl pohřbená v kopečku šlehačky, druhá se topila v čokoládovém krému. Vzpomněl si, jak tehdy vypadal její obývací – všude špinavý porcelán povlečený zaslou vrstvou cukru.

Ne. Annie není člověk, který by vydržel čekat. Annie by shlédla všech dvacet epizod za jednu noc, i kdyby pak už neviděla na oči a hlava ji bolela jako střep.

Protože Annie měla ráda sladkosti.

„To nemůžu,“ řekl.

Tvář ji ihned potemněla, ale neobjevil se v ní zároveň i stín úlevy? „Ne? A proč?“

Protože byste si mě pak ráno vůbec nevážila, měl na jazyku, ale spolkl to. Ihned to raději spolkl.

„Protože jsem mizerný vypravěč,“ odpověděl místo toho.

Spolykala zbytek porce v pěti obrovských soustech, po kterých by Paulovo hrdlo zůstalo spálené

mrazem. Potom misku odložila a rozzlobeně se na něj podívala, jako by nebyl velký Paul Sheldon, ale nějaký drzoun, který se velkého Paula Sheldona opovážil kritizovat.

„Když jste tak mizerný vypravěč, jak to, že jdou vaše knihy na dračku a miliony lidí to, co píšete, zbožňují?“

„Neřekl jsem, že neumím příběhy psát. Naopak, při vši skromnosti si myslím, že v tomhle ohledu jsem docela dobrý. Ale když mám něco vyprávět, jsem naprosto nemožný.“

„Vy se jenom fikaně vymlouváte.“ Mračila se stále víc. Ruce, položené na těžké látce sukně, se jí svíraly do blýskavých pěstí. Najednou s ním byla v pokoji zase ta stará známá Hurikánová Annie. Všechno oběhlo kruh a zase se to vrátilo zpátky. Jenomže nic už nebylo jako dřív. Měl z ní strach jako vždycky, ale její nadvláda nad ním přec jen trochu zeslábla. Už mu možná tolik nezáleželo na životě. Musím, nebo taky nemusím. Jenom se obával, aby ho zase nezačala nějakým hnusným způsobem mučit.

„Nevymlouvám,“ ujistil ji. „Tyhle dvě věci, to je něco jako jablka a pomeranče, Annie. Lidé, kteří dovedou příběhy vyprávět, je obvykle nedokážou napsat. Podívejte se někdy v televizi na nějakého ubožáka spisovatele, když s ním v televizi dělají interview – pak byste snadno pochopila, že když někdo dovede psát příběhy, vůbec to neznamena, že je umí taky jen tak beze všeho vypravovat.“

„Říkejte si, co chcete – já už nechci čekat,“ zavrčela. „Takový báječný občerstvení jsem vám, přinesla, a nestojím vám ani za to, abyste mi řek pár maličkostí. Vždyť to nemusí být celý příběh se vším všudy, ale... zabil toho Calthorpa sám baron?“ V očích jí jiskřilo. „To je jedna věc, kterou bych ráda věděla. A co pak proved s tělem, jestli to udělal? Že by bylo rozřezaný v ty velký truhle, kterou se jeho žena bojí pustit z očí? Vůbec bych se nedivila.“

Paul zavrtěl hlavou – čímž nechtěl vyjádřit, že se Annie mýlí, ale že jí to prostě neřekne.

Zbrunátněla ještě víc. Mluvila ale dál tiše. „Zlobíte mě, Paule. Moc mě zlobíte – uvědomujete si to?“

„Samozřejmě si to uvědomuju. Ale nemůžu si pomoci.“

„Mohla bych vás donutit. Můžu vám pomoci, abyste si moh pomoci. Můžu vás donutit, abyste mi všechno řek.“ Ale vypadala zklamaně, jako by věděla, že na to nemá. Mohla by ho přimět, aby jí něco napovídal, ale nikdy se jí nepodaří ho donutit, aby jí všechno vyprávěl.

„Annie, vzpomínáte si, jak jste mi kdysi říkala, co poví malé dítě mamince, když ho přistihne, jak si pod dřezem hraje s přípravkem na nádobí, a zarazí mu to? Jsi zlá, mami! Že mi teď říkáte právě tohle? Paule, jste zlý!“

„Jestli mě budete dál takhle štvát, neručím za sebe,“ vyhrožovala, ale Paul cítil, že krize je už téměř zažehnána – na takové věci, jako je disciplína a slušné chování, byla Annie zvláštním způsobem citlivá.

„To budu muset riskovat,“ řekl na to, „protože já jsem zrovna takový jako ta maminka – říkám ne, nikoli proto, že bych na vás chtěl být ošklivý, že bych vám chtěl ublížit. Říkám ne, protože bych byl rád, aby se vám ten příběh doopravdy líbil... ale když vám teď vyhovím, už se vám líbit nebude, už o něj nebudete stát.“ A co pak bude se mnou, Annie? Tohle však neřekl nahlas.

„Tak mi aspoň povězte, jestli Hezekiah, ten negr, opravdu ví, kde je Miseryin otec? Řekněte mi aspoň tohle!“

„Chcete po mě román, nebo byste ráda, abych vám vyplnil něco jako dotazník?“

„Tímhle sarkastickým tónem se mnou nemluvte!“

„A vy tedy na mě nehrajte, že nechápete, jak to myslím!“ křikl na ni. Odtáhla se od něj v překvapeném úleku, z tváře jí zmizely poslední stopy toho temného mračna a zůstal na ní jen podivně zahanbený holčičí výraz, který jako by říkal já vím, byla jsem ošklivá a zlobila jsem, odpusťte mi to.

„Chtěla byste rozpárat zlatou husu! Tak je to! Ale jen si vzpomeňte – když to ten sedlák v té pohádce nakonec udělal, jak to dopadlo? Ležela před ním jenom mrtvá husa a hromádka bezcenných vnitřností.“

„Tak dobře, Paule,“ řekla. „Prosím. Jak myslíte. Budete ještě tu zmrzlinu?“

„Už nemůžu, nezlobte se.“

„Dobrá. Rozčilila jsem vás. Omlouvám se. Asi máte pravdu. Neměla jsem vás o to žádat.“ To už se docela uklidnila. Počítal pak s tím, že u ní brzy dojde k dalšímu záchvatu hluboké deprese nebo nepřítelného vzteku, ale nic takového se nestalo. Vrátili se k zavedené rutině – Paul psal, Annie každý večer četla, co přes den vytvořil, a mezi tou hádkou a amputací palce uplynula natolik dlouhá doba, aby se Paulovi zastírela veškerá příčinná souvislost mezi těmito dvěma krajnostmi. Až do této chvíle.

Naštval jsem ji s tím psacím strojem, říkal si v duchu. Díval se na něj a zároveň naslouchal vrčení sekačky. Už neznělo tak silně; a není to proto, že by se s ním Annie někam vzdálila, uvědomoval si nejasně – spíše se začal vzdalovat on. Začínaly se mu klížit oči. Stávalo se mu to poslední dobou často – poklímával jako nějaký sešlý páprda někde ve starobinci.

Ale tolik jsem toho zase přece neudělal – naštvála se jenom jednou. Ale v jejím případě to stačí. Víc než dost. Bylo to – počkejme – tak asi týden po tom, co se přihasila s tou zmrzlinou? Tak nějak. Asi týden po tom, a postěžoval jsem si pouze jednou. Jak mě to klapání hluché klávesy málem dohání k šílenství. Ani jsem po ní nechtěl, aby v městečku, třeba zase od té Nancy Jaksejmenuje, opatřila jiný zánovní psací stroj, který by ovšem musel mít všechna písmena. Jenom jsem se zmínil, že se z toho prázdného klapání snad pominu, a pak to vzalo rychlý spád – šupito presto, jednu chvíli je Paulův palec tady, račte se podívat, a v příštím okamžiku ten tam. Prosím, můžete se přesvědčit. Jenže ona mi to neudělala proto, že jsem ji snad rozdráždil tou poznámkou o psacím stroji, kdepak. Potrestala mě tím za to, že jsem jí řekl ne a ona se s tím musela smířit. Byl to akt zuřivé pomsty. Výsledek toho, že si něco uvědomila. A co si uvědomila? To je jasné: že přece jen nedrží v ruce všechny karty – že nad ní mám jistou pasivní moc. Moc slova, které zní musím. Nakonec zase možná nejsem tak špatná Šeherezáda.

Bylo to šílené. Bylo to k smíchu. Byla to však skutečnost. Miliony se tomu mohou vysmívat, ale to jenom proto, že si zatím nestačily uvědomit, jak dalekosáhlou moc má umění – i takový jeho degenerovaný druh, jako je více méně pokleslá četba pro široké masy. Ženy v domácnosti si organizují život podle toho, kdy běží jejich oblíbený odpolední televizní seriál, a když se rozhodnou jít zase do práce, vyhodí třeba poslední peníze za video, jen aby si pak mohly ty sračky pustit večer ze záznamu. Když Arthur Conan Doyle zabil u Reichenbašských vodopádů Sherlocka Holmese, celá viktoriánská Anglie se zvedla jako jeden muž a požadovala, aby jí ho vrátil. A tón tehdejších protestů byl totožný s Anniiným – nešlo o žal nad odchodem někoho drahého, ale o rozlícený pocit újmy. Když se Doyle v dopisu matce zmínil o tom, že hodlá Holmese poslat na onen svět, vyspílala mu v odpovědi, kterou obratem dostal: „Zabít toho milého pana Holmese? Co sis to vzal do hlavy? Ať tě ani nenapadneš

Nebo si vzpomněl na svého přítele Garyho Ruddmana, který pracoval v Boulderské veřejné knihovně. Když k němu Paul jednoho dne zaskočil, zjistil, že v oknech jsou zatažené závěsy a na dveřích trs černého flóru. Celý vystrašený na ně dlouho klepal, než Gary zareagoval. Jdi pryč, ozval se zevnitř. Jsem v hrozný depresi. Někdo mi umřel. Člověk, který pro mě mnoho znamenal Když se pak Paul účastně zeptal, kdo to byl, Gary mu zničeně odpověděl: Van der Valk.

A pak ho Paul slyšel odcházet od dveří, a ačkoli pak znovu vytrvale klepal, Gary se k nim nevrátil. Pak se ukázalo, že ten Van der Valk byl románový detektiv, fiktivní postava, kterou vytvořil – a pak zase nechal zemřít – spisovatel jménem Nicolas Freeling.

Paul došel k názoru, že Garyho reakce tehdy nejenže byla falešná – pokládal ji za vyumělkovanou. Prostě za blbou pózu. A v této blahé víře žil dál, až do roku 1983, kdy se mu dostal do rukou Irvingův Svět podle Garpa. Dopustil se jisté chyby – tu scénu, ve které Garpův mladší synek umírá nabodnutý na rychlostní páku auta, si četl těsně před spaním. Trvalo mu pak hodiny, než nakonec usnul. Ta scéna mu nešla z hlavy. Několikrát ho za tu dobu, kdy se v posteli bezmocně převracel a zmítal, napadlo, že truchlit nad literární postavou je čirý nesmysl – protože co jiného dělal, než že truchlil? Avšak i když si to uvědomil, nijak mu to nepomohlo, a tak si v duchu začal říkat, že Gary Ruddman to tehdy s tím Van der Valkem myslel možná vážněji, než Paul předpokládal. A to v jeho mysli probudilo další vzpomínku. To mu bylo asi dvanáct, a jednoho horkého letního dne právě dočetl Pána much od Williama Goldinga a loudal se k chladničce, aby si nalil trochu čerstvé limonády... a pak najednou prudce změnil směr a rozběhl se do koupelny, kde se naklonil nad záchodovou mísu a začal zvracet.

A potom se začal rozpomínat na jiné případy téhle zvláštní mánie: na lidi, kteří se v baltimorském doku mačkali na hrázi a netrpělivě čekali na loď, která měla z Anglie přivézt poslední pokračování Dickensovy Malé Dorritky nebo Olivera Tivista (několik jich dokonce spadlo do moře a utopilo se); na tu paní, které bylo sto pět let a prohlásila, že neumře, dokud pan Galsworthy nedokončí Ságu rodu Forsyťů, a pak z tohoto světa odešla necelou hodinu poté, co jí příbuzní dočetli poslední stránku posledního svazku; na onoho mladého horolezce, ležícího v nemocnici ve stavu totálního podchlazení, jemuž přátelé nepřetržitě čtyřiaadvacet hodin předčítali Tolkienova Pána prstenů, dokud se neprobral z komatu; a na stovky

podobných případů.

Každý autor románových „bestsellerů“ by asi dokázal uvést nejeden příklad toho, jak se čtenáři dokáží ztotožnit s vymyšleným světem jejich fantazie... příkladů Šeherezádina komplexu, táhlo teď Paulovi v polosně hlavou za doprovodu Anniiny sekačky, střídavě sílícího a slábnoucího někde v dálce. Vzpomněl si, že dostal dva dopisy, ve kterých se mu nabízelo vybudování Miseryina tematického parku v režii Světa velkých dobrodružství Walta Disneyho. K jednomu z nich byl už dokonce přiložen schematický nákres. Avšak (dokud do jeho života nevstoupila Annie Wilkesová) bezkonkurenční byla jakási paní Virginia Sandpiperová, manželka pana Romana D. Sandpipera III. z Ink Beach na Floridě, která svůj pokoj v prvním patře jejich sídla proměnila v Miseryin salon. K dopisu přiložila polaroidové snímky Miseryina kolovrátku, Miseryina psacího stolu (i s nedokončeným psaním panu Favereymu, v němž slibuje, že se 20. listopadu t. r. zúčastní školní recitační slavnosti (přičemž Paul musel obdivovat, jak citlivě byl stylizován Miseryin rukopis – žádné zženštilé písmo, ale energické šikmé stínování), Miseryina pohovka, Miseryin památníček (UČ SE OD LÁSKY, ALE NIKDY SE NEPOKOUŠEJ POUČOVAT LÁSKU) atd. atd. Nábytek, psalo se v dopise paní Virginie Sandpiperové, jsou samé originální kusy, žádné napodobeniny, a i když si tím Paul nemohl být jist, docela tomu věřil. A pokud tomu tak skutečně bylo, musela tahle legrace paní Sandpiperovou stát tisíce dolarů. Paní Virginia Sandpiperová ho ovšem neopomenula ujistit, že jeho postavu v žádném případě nevyužívá v jakémkoli komerčním ohledu a že ani v budoucnu nemá nic takového v úmyslu – Bůh chraň! Že by mu však byla neskonečně vděčná, kdyby si ty snímky důkladně prohlédl a sdělil jí, co nevystihla přesně, kde se dopustila omylu a podobně (obávala se, že toho jistě nebude málo). Doufala také, že jí sdělí svůj názor na celý ten projekt. Když se na ty obrázky díval, měl velice podivné, i když těžko popsitelné pocity – jako by se díval na fotografie své vlastní imaginace. A věděl, že kdykoli se teď bude pokoušet představit si Miseryin pokoj, ihned mu před duševní zrak naskočí polaroidové snímky paní Virginie Sandpiperové, které svou bezelstnou, avšak jednorozměrnou konkrétností zatemní veškerou jeho představivost. Aby jí napsal, co má v té své rekonstrukci špatně? To je přece šílené. Od nynějška to bude on, kdo si bude muset klást tuhle otázku. Odepsal jí – krátké psaní, v němž jí blahopřál a vyjádřil svůj obdiv a v němž ani v nejmenším nenaznačil jisté otázky, týkající se paní Virginie Sandpiperové, které ho napadaly (například jak je stará a podobně), a vzápětí od ní přišel další dopis s novou sérií polaroidů. První zásilka paní Virginie Sandpiperové sestávala ze dvou ručně psaných stránek dopisu a sedmi snímků. Tentokrát bylo těch stránek deset a polaroidů čtyřicet. Dopis vlastně představoval vyčerpávající (v obou významech toho slova) manuál, který podrobně popisoval, kde paní Virginia Sandpiperová objevila ten který kus, kolik za něj zaplatila a jakým způsobem byl restaurován. Mimo jiné ho v něm také informovala, že objevila jakéhosi pana McKibbona, který vlastnil starobylou ručnici, a přiměla ho k tomu, aby vystřelil do zdi vedle „Miseryina“ křesla, kde tak vznikla stopa po kulce; za historickou autentičnost zbraně by prý ruku do ohně nedala, ale ráže odpovídala zcela přesně. Na snímcích byly valnou většinou detailní záběry. Kdyby neměly na rubu ručně psané vysvětlující popisky, mohly by se použít jako materiál pro hádankářské časopisy, které často zařazují rubriku CO JE NA TOMTO OBRÁZKU? Většinou to bývají výřezy maximálních zvětšení, na nichž spínátka na papíry vypadají jako mohutné pylony a otevřená víčka plechovek od piva jako Picassovy skulptury. Na tenhle druhý dopis Paul už neodpověděl, ale to paní Virginii Sandpiperovou nijak neodradilo; poslala mu ještě pět dalších (z nich první čtyři s dalšími obrázky), a teprve potom se nechala vyvést z konceptu a jistě poněkud dotčeně se odmlčela. V posledním dopise se podepsala odměřeně pouze jako Sandpiperová, předcházející zakončovala vždy jako Vaše Virginia Sandpiperová.

City této ženy, jakkoli se blížily chorobné posedlosti, nikdy nepřerostly v Anniiny paranoidní fixace, ale Paul teď už chápal, že pramenily ze stejného zdroje. Šeherezádin komplex. Stejná hluboká živelná přitažlivost slova musím.

Pocit vznášivého plynutí se v něm prohloubil. Spal.

10.

Zvykl si přes den poklimbávat, jak se to stává starším pánům: stejně jako oni byl schopen upadnout do dřímoty znenadání a často ve velmi nevhodnou dobu. A podobně pak spal spánkem starých lidí, oddělen od světa bdělosti jen tenoučkou slupkou. I nadále vnímal vrčení trávni sekačky, ale její hlas se

prohluboval, drsněl, byl stále rezavější – proměňoval se v zlověstný bzukot elektrického nože.

Pro tu stížnost na royalku a chybějící písmenko „n“ si zřejmě vybral špatný den. Ono asi vůbec nebylo možné vystihnout vhodný den, kdy by se Annii Wilkesové dalo něco odmítnout. Trest za to může být odložen... ale není před ním úniku.

No – když vás to tak obtěžuje, budu vám muset poskytnout něco, co vás trochu rozptýlí, abyste pořádně na to nešťastné „n“ nemusel myslet. Slyšel, jak se v kuchyni přehrabuje v šuplatech, vyhazuje z nich věci a svým speciálním jazykem, jazykem Annie Wilkesové, ze sebe chrlí kaskády tlumených kleteb. Objevila se asi za deset minut – s injekční stříkačkou, s Betadinem a elektrickým nožem. Paul začal ihned ječet. V jistém smyslu se podobal Pavlovovým psům. Když Pavlov zazvonil, začali jeho psi slinit. Když Annie vešla do Paulova pokoje s injekční stříkačkou, lahví Betadinu a nějakým ostrým nástrojem, začal Paul vrískat. Připojila nůž do zásuvky vedle jeho pojízdného křesla a on opět začal úpěnlivě žadonit a naříkat a slibovat, že už nebude zlobit. Když se jí pokusil stříkačku vytrhnout, řekla mu, aby seděl a ani se nehnul, jinak že mu provede to, co provést hodlá, bez sebemenší anestézie. Když se i přesto od jehly stříkačky odtahoval a žadonil o slitování, Annie mu řekla, že staví-li se on k tomu takhle, bude možná nejlepší, když mu tím nožem rovnou podřízne krk, a bude pokoj.

Přestal se tedy bránit, ztichl a nechal ji, aby mu píchla injekci, a tentokrát polila Betadinem palec na jeho levé ruce a pak ostří elektrického nože (když ho spustila a čepel začala rychle kmitat, odlétávaly z ní nahnědlé kapky, ale ona si toho vůbec nevšímalá), a nakonec zpod toho nože začaly na všechny strany stříkat kapičky mnohem červenější.

Protože když už se Annie jednou rozhodla, že něco provede, nic jí v tom nemohlo zabránit. Proti prosbám a nářku byla neprůstřelně imunní. Byla přesvědčena, že jedná naprosto oprávněně.

Když mu bzučící, vibrující ostří nože zajelo do měkké tkáně mezi palcem odsouzeným k likvidaci a ukazovákem, znovu ho ujistila (oním hlasem, který říkal, že maminku to bolí víc než Pavlíčka), jak moc ho má ráda.

A večer po tom...

Nezdá se ti to, Paule. Jenom myslíš na věci, na které se při plném vědomí myslet neodvážíš. Takže probuď se. Proboha, PROBUĎ SE!

Nedokázal se probudit.

Ten palec na levé ruce mu uřízla dopoledne a večer téhož dne potom vesele vtrhla do jeho pokoje, kde seděl ztuplý drogou a bolestí, ořáčovanou ruku přitisknutou k prsům, a na tácu přinášela dort a svým intonačně čistým, ale nemelodickým hlasem bučivě prozpěvovala „Dlouhá léta buď zdrav“, ačkoli žádné narozeniny neměl, a do toho dortu byly zapíchané svíčky a přesně uprostřed mezi nimi byl do polevy zasazený jeho palec jeho zšedlý mrtvý palec s nehtem trochu narušeným protože si ho občas okusoval když marně hledal správná slova a ona mu řekla Když slíbíte že budete hodnej můžete si vzít kus toho narozeninovýho dortu a nebudete muset ochutnat tu speciální prostřední svíčku takže jí raději všechno slíbil protože na tu prostřední svíčku věru vůbec neměl chuť a ona by ho přesto nutila se do ní zakousnout ale taky a to možná spíš protože Annie je milá Annie je fajn a tak jí radši poděkujeme jak nás pěkně krmí a slíbíme jí že nebudeme vyvádět a poprosíme aby nás nenutila jíst takové ošklivé věci prosím vás Annie nenuťte mě požírat můj vlastní palec maminko Annie bohyně Annie já vím Annii je třeba poslouchat Annii se nesmí lhát Annie ví kdy spíš a kdy jsi vzhůru a ví jestli jsi hodný nebo zlobíš tak radši nezlob a poslouvej ji je to bohyně a nesmíš jí odporovat a radši neječ a radši neječ nesmíš ječet nesmíš ječet nesmíš

A tak neječel.

A když se teď probudil, bylo to s trhnutím, které mu bolestně projelo celým tělem, a vůbec si neuvědomoval, že má rty pevně stisknuté, aby za nimi udržel ten jekot, ačkoli mu ten palec uřízla už před měsícem.

Byl tak soustředěný na to, aby zadržel ječení, které se z něj dralo, že chvíli vůbec neviděl, že se po příjezdové cestě něco blíží, a když to začal vnímat, pokládal to zprvu za prelud.

Byl to vůz coloradské státní policie.

11.

Po té amputaci prožíval Paul temné údobí, kdy se kromě pokračování práce na románu soustřeďoval na

jedinou další věc – počítání odplývajících dnů. Chvillemi to dosahovalo až patologických rozměrů, protože dokázal setrvat třeba pět minut ve zmámeném stavu, ve kterém znovu a znovu počítal prošlé dny, aby se ujistil, že na žádný nezapomněl.

Za chvíli na tom budu stejně jako ona, napadlo ho jednou.

No a co? odpovědělo mu unaveně něco v jeho mysli.

Poté, co přišel o nohu, po dobu, kterou Annie tak roztomile nazývala „rekonvalescencí“, pokračovala jeho práce na knize docela úspěšně. Ale ne – docela úspěšně, to by byla falešná skromnost, jestli by se to dalo tak nazvat. Na člověka, který kdysi nedokázal napsat ani řádku, když mu došly cigarety nebo když mu začala tuhnout páteř nebo ho trochu víc rozbolela hlava, si počínal neuvěřitelně úspěšně. Bylo by pěkné, kdyby si dokázal namluvit, že si vede přímo hrdinsky, ale velmi pravděpodobně šlo opět pouze o zoufalý pokus o únik, snahu přehlušit bolesti, které byly vskutku velmi krušné. Když se mu pak noha konečně začala hojit, měl pocit, že „iluze svědění“ v noze, kterou už neměl, byla snad ještě horší než předcházející bolest. Nejvíce ho ničil nárt té chybějící nohy, protože se často v noci probouzel a zjišťoval, že se palcem pravé nohy marně snaží podrbat vzduch decimetr pod místem, kde mu teď na té straně končilo tělo.

Ale přesto psal vytrvale dál.

Teprve když ho připravila i o palec na levé ruce a vzápětí se objevila s tím dortem, který vypadal jako zapomenutá rekvizita z natáčení nějakého filmového hororu, začaly se v koši vedle něj znovu vršit koule zmačkaného papíru. Přijdeš o nohu, málem chcípneš, ale pracuješ dál. Přijdeš o palec na ruce a najednou lítáš v něčem velmi ošklivém. Nemělo by to být naopak?

Nu, za něco asi mohla ta horečka – držela ho pak v posteli celý týden. Ale nebylo to zase nic tak strašného; nejvíce mu vylezla chloupky nad osmatřicet, a na téhle úrovni se obvykle neodehrávají žádná velká melodramata. Teplota mu pravděpodobně stoupla v souvislosti s celkově zbídačelým stavem, ne s nějakou specifickou infekcí, a se zvýšenou teplotou si Annie snadno dokázala poradit. Mezi svými nemocničními souveniry měla i léky jako Reflex a Ampicillin, a když je do něj naládovala, brzy se mu udělalo lépe... tak lépe, jak to za daných bizarních okolností bylo vůbec možné. Ale něco nebylo v pořádku. Jako by najednou ztratil nějakou životně důležitou ingredienci a výsledná směs pozbyla značnou část účinnosti. Pokoušel se to přičíst tomu chybějícímu „n“, ale s tím se přece musel vyrovnávat už předtím; koneckonců, co je chybějící „n“ ve srovnání s chybějící nohou a teď navíc ještě s chybějícím palcem?

Ať už bylo příčinou cokoli, něco narušilo ten jeho tvůrčí sen; něco, co velmi zmenšilo průměr oné díry v papíru, kterou nahlížel do příběhu. Byl by přísahal, že ta díra byla předtím velká jako Lincolnův tunel. Teď se smrskla na malé kulaté okénko, kterým policejní pochůzkáři v noci nahlíží na opuštěné stavení, neděje-li se tam něco nekalého. Musel se hodně sehnout a moc pozorně se dívat, a přesto se často stávalo, že se něco skutečně důležitého odehrávalo mimo jeho zorné pole... a nebylo divu, když bylo tak omezené.

Prakticky to znamenalo, že když po té amputaci a následujícím týdnem zvýšených teplot začal zase psát, jeho jazyk znovu kazila přehnaná květnatost a nabubřelost – ještě to zcela nebyla parodie sama sebe, ale uhýbalo to tím směrem, a on to jaksi nemohl zarazit. Dopouštěl se omylů v návaznosti děje, které se mu do textu vkrádaly jako krysy do odlehlých koutů sklepa; v rozmezí pouhých třiceti stránek se například baron proměnil ve vikonta z Miseryina návratu.

Paul se musel vrátit zpátky a všechno, co mezitím napsal, zrušit.

To nevadí, Paule, opakoval si znovu a znovu během těch několika posledních dní, než royalka vykašlala nejdřív svoje „t“ a pak ještě i „e“, už to máš prakticky hotové. A to byla pravda. Práce na tom díle, to byla v pravém slova smyslu muka, a jeho dokončení bude znamenat i konec jeho života. A že mu ten konec začínal připadat lákavější než literární pachtění, které mu předcházelo, za to jistě mohlo celkové zhoršení stavu jeho těla, myslí i ducha. Ovšem kniha postupovala dál, jako by na ni tohle všechno nemělo žádný vliv. Ty lapsy v návaznosti děje byly sice nepříjemné, ale zase ne tak důležité. Spíše měl teď mnohem větší problémy s tím, aby příběh vyzníval aspoň trochu pravděpodobně – ta hra s názvem Jak je to dál? mu nyní přinášela mnohem víc těžkopádné lopoty než potěšení. Avšak kniha se skutečně rozvíjela dál, navzdory tomu příšernému zacházení, kterému ho Annie vystavovala, a i když musel kroutit hlavou

nad tím, co se to vlastně stalo, že mu s tím čtvrtlitrem krve, o který přišel při té amputaci palce odešlo ještě cosi jiného, snad odvaha či co, text, který vznikl, byl bezesporu stále ještě velmi dobrý – z celého cyklu věnovaného Misery to bylo nepochybně nejlepší číslo. Příběh byl značně melodramatický, pravda, avšak dobře vystavěný a svým skromným způsobem docela zábavný. Kdyby někdy v budoucnu mohl vyjít v nějakém jiném než drasticky omezeném počtu exemplářů (první vydání: jeden výtisk) edice Annie Wilkesové, prodával by se tak, že by ho nakladatel nestačil dotiskovat. Ano, kdyby to vydržel ten psací stroj, určitě by to dokázal úspěšně dovést až do konce.

Tvářil ses jako nevímjak ostřej chlapec, pomyslel si jednou, když přestal ten psací stroj cvičně vzpírat. Jeho hubené ruce se třáslly, v pahýlku palce mu tepala horká bolest, čelo mu pokrýval povlak potu. Tváříš se jako nějaký ostrý mladý pistolník, který si to přišel rozdat s utahaným starým šerifem, co? Jenomže už jsi ztratil jednu klávesu, a jak tak koukám, s několika dalšími, například s „t“ a „e“ a „g“, to nevypadá právě nejlíp – občas se viklají na levou stranu, občas na pravou, někdy ti písmenko poskočí nad řádku, jindy pod ní... takže bych se vůbec nedivil, kdyby tohle kolo vyhrál ten starej šerif, mládenče. A myslím, že by tě taky moh zlikvidovat nadobro... a ta bestie to možná taky tuší. Třeba právě proto mi uřízla levý palec, ne pravý. Jak se často říká – možná je to cvok, ale určitě není blbá.

Soustředěně upíral unavené oči na psací stroj.

Jen se klidně rozpadni, kamaráde. Já to dorazím i bez tebe. Jestli mi místo tebe dá náhradu, slušně poděkuju, ale když ne, dopíšu to hladce rukou.

Jedno ale už neudělám. Nebudu ječet.

Nebudu křičet.

Ne.

Já už ne.

12.

Nebudu křičet!

Seděl u okna, teď už docela vzhůru, a bylo mu už naprosto jasné, že to policejní auto, které zastavilo na příjezdové cestě, je stejně skutečné, jako kdysi byla jeho levá noha.

Křič! Křič, krucínál!

Chtěl křičet, ale ta zábrana byla příliš silná. Nedokázal ji přemoci. Nedokázal ani otevřít ústa. Pokusil se o to, ale v té chvíli měl před očima spršku hnědavých kapiček, odlétávajících od ostří elektrického krájecího nože. Pokusil se o to, ale hned se mu do uší zaryl skřípot sekery o kost, tiché pft, jak od zápalky v její ruce chytila ta letlampa.

Snažil se otevřít ústa, ale nešlo to.

Snažil se zvednout ruku, ale nešlo to.

Ze semknutých úst se mu vydral příšerný kvílivý zvuk a jeho prsty lehce zabubnovaly na desku po obou stranách royalky, ale na víc se nezmohl, to bylo vše, čím dokázal ovlivnit svůj vlastní osud. Nic, co předtím zažil, nebylo tak strašné, jako peklo téhle nehybnosti – snad jen ten okamžik, kdy si uvědomil, že ačkoli se jeho levá noha sune vzhůru, její část od kotníků dolů je nehybná. Ve skutečnosti to netrvalo dlouho, možná pět vteřin, určitě ne víc než deset. Avšak v nitru Paula Sheldona jako by se to odehrávalo celé dlouhé roky.

Před očima měl spásu. Stačilo rozbít okno, rozlomit ten zámek, kterým mu ta bestie uzavřela jazyk, a zaječet Pomoc, pomoc, zachraňte mě před Annie! Zachraňte mě ze spárů bohyně!

A zároveň jiný hlas křičel: Budu hodnej, Annie! Nebudu křičet! Budu hodnej, protože bohyně si to přeje! Slibuju, že nebudu křičet, jenom už mi nic neuřezávejte! Věděl vůbec do této chvíle, věděl opravdu, jaký hadr z něj udělala, o jak podstatnou část jeho já – dřev a světlo jeho ducha – ho připravila? Uvědomoval si, jak ho soustavně terorizovala, ale měl vůbec aspoň tušení, jak velkou část jeho subjektivní reality, kdysi tak silné, že ji pokládal za něco zcela zaručeného, se jí podařilo vyhladit?

Jedním si však byl téměř jist – trpěl něčím mnohem závažnějším než jen zchromlým jazykem. I pokud šlo o jeho psaní, zdaleka nebylo nejhorší to, že jeho psacímu stroji chybělo písmenko nebo že jeho samého poznamenala ta horečka či že měl občas potíže s kontinuitou postav a děje nebo že ztrácel odvahu.

Pravda byla ve své hrůze velice prostá – až děsivě prostá. Plíživě umíral, ale to umírání nebylo zdaleka tak hrozné, jak se původně bál. Ovšem kromě toho mu uvaldal rozum, a to bylo nejstrašnější, protože se

z něj pomalu, ale jistě stával debil.

Nesmíš ječet! volal v něm však přesto ten zpanikařený hlas, když policista otevřel dvířka mohutného služebního auta, vystoupil z něj a narovnával si klobouk s typickou širokou krempou. Byl mladý, nebylo mu víc než tak dvaadvacet, třiaadvacet, a na nose měl sluneční brýle, temné jako loužičky surové nafty. Chvilí stál a rovnal si puky na kalhotách khaki uniformy – a nějakých třicet kroků od něj seděl muž, který na něj zpoza okna upíral zoufalé oči, modré oči zapadlé ve zsinalé, zarostlé stařecké tváři, skučel skrz semknuté rty a bezmocně drkotal rukama na dřevěné desce, položené přes postranní opěradla invalidního vozíku.

nesmíš křičet

(ale ano, jen křič křič)

zakřič a bude po všem zakřič a všechno skončí

(nikdy to neskončí nikdy dokud nechcípnu ten chlapec přece nemůže na bohyni stačit)

Paule proboha to už snad jseš vážně mrtvěj? Křič, ty posranej zbabělej zkurvysynu! KŘIČ CHLAPE I KDYBY TI MĚLA PUKNOUT HLAVA!!!

Konečně se mu rty s tichým trhavým mlasknutím pootevřely. Nasál do plic vzduch a zavřel oči. Neměl sebemenší představu, co vlastně ze sebe vyrazí, a jestli vůbec – dokud se to z něj přece jen nevydralo. „AFRIKA!“ zařval. Roztřesené ruce mu vylétly do výšky jako dva vyplašení ptáci a sevřely mu z obou stran hlavu, jako by v ní chtěly zadržet explodující mozek. „Afrika! Afrika! Pomoc! Pomoc! Afrika!“
13.

Paul prudce otevřel oči. Policista se díval směrem k domu. Do jeho očí Paul neviděl, protože na nich měl ty sluneční brýle, ale sklon jeho hlavy svědčil o tom, že je trochu zmaten. Pokročil o něco blíž a pak se zastavil.

Paul se podíval na desku před sebou. Nalevo od psacího stroje ležel těžký keramický popelník. Kdysi dávno by teď byl plný zamáčknutých cigaretových oharků. Teď v něm nebylo nic, co by ohrožovalo jeho zdraví – jen svorky na papír a guma na strojopis. Vzal ho do ruky a mrštil jím do okna. Sklo se vysypalo ven. Tak osvobozující zvuk Paul snad ještě neslyšel. Hradby Jericha se zhroutily, prolétlo mu hlavou, a pak zaječel: „Tady! Pojd'te sem! Pomoc! Pozor na tu ženskou! Je šílená!“

Policista užasle otevřel ústa a vytřeštil na něj oči. Sáhł do náprsní kapsy a cosi z ní vytáhl. Podle všeho nějakou fotografii. Určitě. Chvilí si ji prohlížel a pak postoupil na konec příjezdové cesty. A tam pronesl jediných pět slov, která ho Paul slyšel říci, a bylo to zároveň posledních pět slov, která ten chlapec ve svém životě vyslovil.

„Do prdele!“ vyhrkl. „To jste vy!“

Paul se tak soustředil na policistu, že když uviděl Annie, bylo už pozdě. A když ji spatřil, padla na něj opravdová pověřená hrůza. Z Annie se opravdu stala bohyně, bytost, která byla z poloviny ženou a z poloviny motorovou trávni sekačkou, jakýsi podivný ženský kentaur. Baseballovou čapku někde ztratila. Tvář měla zkroucenou do mrazivého šklebu. V jedné ruce držela dřevěný kříž. Ještě před malou chvílí zdobil hrob krávy Bossie – Paul si už nevzpomínal, jestli to byla Bossie číslo Dvě, nebo Bossie číslo Jedna – byla to prostě ta kráva, která tenkrát posléze přestala bučet.

Tehdy totiž skutečně zahynula, a když jaro potom dostatečně změkčilo půdu, sledoval Paul ze svého okna, chvílemi zkamenělý hrůzou, chvílemi téměř přemožen návaly vřiskavého chechtotu, jak Annie nejdřív vykopává hrob (trvalo jí to skoro celý den) a jak potom Bossii (taky už povážlivě změklo) táhne zpoza stodoly k té jámě. Omotala jí řetězem břicho a připnula ji k přívěsovému čepu svého cherokee. Paul se sám se sebou v duchu sázel, že se chudák kráva přetrhne vejpu, než ji Annie dovleče k hrobu, ale tuhle sázku prohrál. Annie ji úspěšně dostala do jámy a ihned ten hrob začala zasypávat. Skončila s tím až dlouho po setmění.

Paul ji tehdy pozoroval, jak na hrob zasazuje kříž a pak nad ním ve svitu právě vyšlého jarního měsíce předčítá něco z bible.

A teď před sebou držela ten kříž jako středověký rytíř dřevec a mířila jeho od hlíny zamazanou špicí přímo na policistova záda.

„Za váma! Pozor!“ zařval Paul, i když věděl, že to varování přichází už pozdě.

S chrčivým výkřikem zabodla Annie Bossiin kříž do policistových zad.

„Agh!“ hekl a udělal několik pomalých kroků na trávník. Nabodnutá záda měl prohnutá a břicho vystrčené. Jeho tvář byla tváří člověka, jemuž se právě z ledvin uvolňuje kámen nebo který právě vdechl otravný plyn. Jak se policista zvolna blížil k oknu, za kterým seděl Paul, zšedlý obličej invalidy zarámovaný zbytky vyraženého skla, začal se kříž, který měl zapíchnutý v zádech, uvolňovat a sklánět k zemi. Policista si oběma rukama sahal dozadu a Paulovi připadalo, jako by se mermomocí snažil podrbat přesně na tom místě, na které člověk nikdy nemůže pořádně dosáhnout.

Annie slezla ze sekačky a chvíli tam stála jako přimrazená, natažené prsty přitisknuté na mohutná prsa, ale vzápětí se vyřítla vpřed a vytrhla policistovi ten kříž ze zad. Otočil se proti ní a šmátral po služebním revolveru, ale to už mu Annie zabořila špici kříže do břicha.

„Agh!“ zachroptěl znovu. Klesl na kolena, ruce přitisknuté na břicho. Jak se nakláněl dopředu, všiml si Paul trhlíny v hnědé košili policejní uniformy, kterou způsobil první zásah.

Annie znovu vytrhla kříž z jeho těla – seseknutá špice se ulomila a zbyl na ní pouze pahýl samá tříška – a shora mu ho znovu zabodla přesně mezi lopatky. Vypadala jako žena, která se pokouší zabít upíra. První dvě rány asi nepronikly tak hluboko, aby mohly natropit větší škodu, ale tentokrát se svislá laťka kříže zabořila dobrých sedm čísel do zad klečícího policisty a srazila ho na břicho na zem.

„TÁK!“ zavyla při tom Annie a ihned mu tu laťku z kříže Bossiina hrobu zase vykroutila ze zad. „CO TOMU ŘÍKÁŠ, ČMUCHALE HNUSNEJ?“

„Annie, nechte toho!“ zařval Paul.

Podívala se na něj. Tmavé oči se jí v obličejí na okamžik blýskly jako ohmatané mince, rozčuchané vlasy jí kolem něj vlály jako čarodějnicí a koutky úst měla zkroucené vzhůru v radostném úšklebku šilence, který alespoň pro tu chvíli pozbyl veškeré zábrany. Pak stočila pohled k policistovi.

„TUMÁŠ!“ zaječela a zaryla mu znovu kříž do zad. A pak do zadku. A do horní části stehna jedné nohy. A do krku. A mezi nohy. Bodla ho ještě několikrát a pokaždé při tom ze sebe vyrazila to příšerné

„Tumáš!“ A pak se svislá laťka kříže zlomila.

„A je to,“ pronesla téměř konverzačním tónem a vydala se směrem, odkud přiběhla. Než Paulovi stačila zmizet z dohledu, odhodila zkrvavený rozbitý kříž stranou, jako by ji už přestal zajímat.

14.

Paul položil ruce na kola vozíku, ačkoli si vůbec nebyl jist, kam by chtěl odjet, ani co by dělal, kdyby se tam dostal – snad do kuchyně pro nůž? Ne aby ji zabil, kdepak; jakmile by zahlédla nůž v jeho ruce, běžela by do přístěnku pro svou dvouhlavňovku. Ne tedy aby ji zabil, ale třeba aby se před její pomstou zachránil tím, že by si na zápěstích otevřel žíly. Ani vlastně nevěděl, jestli měl původně něco takového v úmyslu, ale určitě to byl vynikající nápad, protože byla-li kdy vhodná chvíle pro odchod ze scény, bylo to nepochybně právě teď. Už ho nebavilo ukájet její běsnění ztrátou různých částí svého těla.

A pak uviděl něco, co ho přibilo na místo.

Toho policajta.

Ten policajt ještě žil.

Zvedl hlavu. Sluneční brýle už dávno někde ztratil. Ted' teprve Paul uviděl jeho oči. A zjistil, že to je opravdu velice mladý chlapec – mladý a těžce zřízený a na smrt vyděšený. Po obličejí mu stékaly pramínky krve. Podařilo se mu vzepřít na ruce a na kolena, pak ale padl dopředu a musel se znovu pracně zvedat. A pak začal popolézat směrem k autu.

Propracoval se do poloviny mírného travnatého svahu mezi domem a příjezdovou cestou a pak zakolísal, zhroutil se a převálil na bok. Chvíli tam ležel s nohama přitaženými k tělu a vypadal zcela bezmocně, jako želva, když ji někdo převrátí na hřbet, krunýřem dolů. Pak se zase pomaličku překulil na břicho a znovu se začal nesmírně namáhavě zvedat na kolena. Košile a kalhoty jeho uniformy mokvaly krví – malé skvrny se pomalu slévaly ve větší a stále se rozšiřovaly.

Policista dolezl po čtyřech až k příjezdové cestě.

A najednou se znovu rozeřval motor sekačky.

„Bacha!“ zavřeštěl Paul. „Pozor, proboha! Jede na vás!“

Policista otočil hlavu. Na tváři se mu objevil náznak zděšení a začal znovu sahat po zbrani. Dostal ji z pouzdra – velký černý předmět s dlouhou hlavní a hnědě vykládanou pažbou – ale to už se na něj řítila Annie za volantem naplno rozjeté sekačky.

„STRÍLEJTE!“ zaječel Paul, ale policistovi na to už nezbyvaly síly. Annie Wilkesovou bohužel nezastřelil. Chabě se pokusil tu velkou bouchačku zvednout (čmuchal hnusnej)

a zamířit, ale vypadla mu z ruky.

Hmátl po ní. Annie prudce strhla volant a přejela mu tu ruku i celou paži. Z vývodu, kterým stroj normálně vyvrhoval posečenou trávu, vytryskl ohromující vějíř krve. Chlapec v policejní uniformě zoufale zaječel. Ostře to cinklo, když kmitající kosiště sekačky narazilo na jeho kolt. Annie pak zabočila na trávník vedle domku, aby se tam se sekačkou otočila, a při tom jí na okamžik padly oči na Paula. Bylo mu naprosto jasné, co tenhle letmý pohled znamená: že až si to vyřídí s tím policajtem, přijde na řadu on. Mladičký policista už zase ležel na boku. Když viděl, že se k němu sekačka znovu blíží, převálil se na záda a v šíleném úsilí se patami odstrkoval od šterkového povrchu cesty, aby se pokusil zalézt pod svoje auto, kam by za ním Annie s tou sekačkou nemohla.

Neměl sebemenší šanci. Annie vytočila motor na nejvyšší obrátky a přejela mu hlavu.

Paul ještě zachytil poslední záblesk vyděšených hnědých očí, zahlédl cáry khaki uniformy na paži, kterou ten mladiček zvedl v chabém pokusu se chránit, a když ty oči zmizely, Paul se odvrátil.

Motor sekačky najednou zakašlal a zahltl se a ozvala se rychlá série podivně mlaskavých, tupých zvuků. Paul se s očima pevně zavřenými vyklonil stranou z vozíku a začal zvracet.

15.

Otevřel oči, teprve když uslyšel zarachtání klíče v kuchyňských dveřích. Dveře k němu do pokoje byly otevřené. Sledoval ji, jak se k němu blíží předsíní, ve starých kovbojských botách a modrých texaskách, se svazkem klíčů přivěšeným k opasku, v pánském tričku, teď postříkaném krví. Už na dálku se před ní krčil. Chtěl jí říct: Annie, jestli mi zase něco uríznete, umřu. Další amputační šok už nezvládnou. Prostě umřu. Z přesvědčení. Ale nevypravil ze sebe ani slovo – zmohl se pouze na jakési vyděšené kníkání, které mu bylo odporné.

Stejně mu neposkytla příležitost promluvit.

„S vámi si to vyřídím pozdějš,“ řekla a zavřela dveře. V zámku – byl nový, opět od firmy Kreig, a možná by si s ním nevěděl rady ani sám Tom Twyford, říkal si v duchu Paul – zarachotil jeden z jejích klíčů a pak už slyšel jenom klapot jejích podpatků, milosrdně se vzdalujících.

Otočil hlavu a tupě se podíval z okna. Ze svého místa viděl jenom část policistova těla. Ten ubožák měl hlavu stále ještě pod břitem sekačky, a ta byla v nebezpečné opilem úhlu nalehlá na rozložitý policejní vůz. Byl to jakýsi miniaturní traktůrek, s jehož pomocí by se daly elegantně udržovat i trávníky nesrovnatelně větší než byl Anniin. Nebyl konstruován tak, aby se dokázal udržet vzpříma i při střetu s vystouplým kamenem, pohozeným polenem nebo policajtskou hlavou. Kdyby to policejní auto parkovalo o kousek dál a kdyby se policista, než na něj Annie najela, nedoplazil tak blízko k němu, sekačka by se téměř určitě převrhla a vyhodila ji tak říkajíc ze sedla. Bylo by se jí nemuselo vůbec nic stát, ale stejně tak dobře se při tom mohla i velmi vážně zranit.

Ale když ona má vždycky přímo z pekla štěstí, pomyslel si Paul, a pak sledoval, jak na sekačce zařadila neutrální a jedním prudkým zátahem ji odstrčila od policistova těla. Přitom se sekačka bokem otřela o boční stranu automobilu a sedřela z ní trochu laku.

Ted' když už to ten chudák měl všechno za sebou, Paul pohled na něj snesl. Vypadal jako velká loutka, na které se vyřádila banda zlovolných dětí. Paulovi bylo toho bezejmenného mladíka strašně, bolestně líto, ale zároveň se mu do toho mísil ještě nějaký jiný pocit. Zamyslel se nad tím a vůbec ho nepřekvapilo, když zjistil, že to je cosi jako závist. Ten policista se sice už nikdy nevrátí domů k ženě a dětem, pokud nějakou rodinu vůbec měl, ale na druhé straně – Annie Wilkesová už na něj nemůže.

Chňapla mrtvolu za zakrvácenou paži a táhla ji za sebou po cestě k otevřeným vratům stodoly. Když z nich potom vyšla, roztáhla je na vodících kolejničkách, jak to šlo, a vrátila se k policejnímu vozu. Klidná rozvaha, se kterou se pohybovala, byla až neskutečná. Nastartovala vůz a zajela s ním do stodoly.

Potom vyšla a zavřela vrata téměř nadoraz – ponechala v nich jenom takovou mezeru, aby mohla vcházet a vycházet.

Popošla do poloviny příjezdové cesty a rozhlédla se kolem, ruce zapřené v bocích. Paul si znovu všiml toho zvláštního, poklidného výrazu její tváře.

Spodek sekačky byl samá krev, zvlášť kolem toho vývodu, ze kterého stále ještě rudě kapalo. Na cestě se povalovaly útržky khaki uniformy, větřík je zavál na čerstvě pokosený postranní trávník. Kam se člověk podíval, všude krvavé cákance. Policistův kolt, poznamenaný dlouhým škrábancem na hlavni, se povaloval v prachu. Na trnech malého kaktusu, který Annie v květnu přenesla ven, uvízl obdélníček tuhého bílého papíru. Bossiin roztržený kříž ležel na vozovce jako němý komentář ke vši té hrůze.

Vyšla z jeho zorného pole a zamířila znovu do kuchyně. Když vešla do domu, slyšel, že si zpívá. „Bude řídit šestispřeží cestou k nám... bude řídit šestispřeží cestou k nám! Bude řídit šestispřeží, bílý šestispřeží... bude řídit šestispřeží cestou k nám!“

Když ji zase spatřil, držela v ruce velký zelený pytel na odpadky a tři nebo čtyři další měla zastrčené do zadní kapsy džínů. V podpažních dūlcích a pod krkem se jí na tričku temnily velké skvrny potu. Když se k němu obrátila zády, spatřil, že ho má propoceně i na zádech – pot se jí tam po něm rozlézal jako větve stromu.

Na pár kousků roztrhané látky je těch pytlů nějak moc, proběhlo Paulovi hlavou, ale dobře věděl, že než Annie s tímhle úklidem skončí, bude toho do nich moct dát mnohem víc.

Posbírala cáry policistovy uniformy a potom zvedla z cesty i ten kříž. Přelomila ho na dva kusy a strčila ho do pytle. Bylo to neuvěřitelné, ale vzápětí zbožně poklekla. Shýbla se pro kolt, zatočila bubínkem, vyklonila ho, vybrala z něj náboje, strčila si je do kapsy, zkušeným pohybem zápěstí bubínek zaklapla zpátky a pak si kolt zastrčila za opasek. Z kaktusu sundala ten papírový obdélníček a zamyšleně se na něj zadívala. Potom ho zastrčila do druhé zadní kapsy. Popošla ke stodole, hodila dovnitř ty pytle na odpadky a vracela se k domu.

Kráčela po bočním trávníku ke sklepnímu příklopu, který byl téměř přímo pod jeho oknem. Něco upoutalo její pozornost. Byl to ten popelník. Sebrala ho a rozbitým oknem mu ho zdvořile podávala.

„Prosím, Paule.“

Zmámeně ho od ní převzal.

„Spínátka posbírám pozdějš,“ slibovala, jako by mu odpovídala na otázku, která ho určitě musela napadnout. Blesklo mu hlavou, že jak se teď shýbla, mohl by ji tím popelníkem praštit po hlavě, rozrazit jí lebku a vyhnat z ní tak s konečnou platností tu chorobu, která jí rozežírá mozek.

Potom si představil, co by se mu asi stalo, co všechno by se mu mohlo stát, kdyby ji jenom zranil, a roztřesenou rukou bez palce položil popelník na jeho původní místo.

Podívala se na něj. „Já jsem ho nezabila, aby bylo jasno.“

„Annie –“

„Vy sám jste ho zabil. Kdybyste byl držel hubu, poslala jsem ho snadno o dům dál. Byl by ještě naživu a já bych teď nemusela uklízet všecok ten sajrajt tady.“

„Já vím,“ řekl Paul. „Šel by možná dál svou cestou, fajn. Ale co by bylo se mnou, Annie?“

Ze sklepa vytahovala hadici a obtáčela si ji kolem paže. „Nevím, co tím chcete říct.“

„Ale víte.“ Z hlubin svého šoku vydobyl i on vyrovnaný klid. „Měl mou fotku. Máte ji v kapse, pokud se nemýlím.“

„Na nic se mě neptejte, a já vám nebudu lhát.“ Na boční stěně domu, nalevo od jeho okna, byl vodovodní kohoutek. Začala k němu přišroubovávat konec hadice.

„Když měl ten policajt u sebe mou fotku, znamená to, že už našli můj vůz. My oba jsme přece věděli, že k tomu jednou musí dojít. Jen se divím, že to trvalo tak dlouho. V románě, to ano. To by to auto mohlo z příběhu beze stopy odplout. Kdyby o to šlo, myslím, že bych v tom smyslu dokázal čtenáře zpracovat.

Ale ve skutečném životě? Ani náhodou. Ale my oba jsme si něco takového přesto namlouvali, co, Annie? Vy kvůli té knize, já proto, že jsem si chtěl zachránit život, i když už to vlastně žádný život nebyl.“

„Nechápu, o čem to mluvíte.“ Otočila kohoutkem. „Vím jenom, že když jste prohodil oknem ten popelník, toho kluka jste tím zabil. Plete se vám to, co by se mohlo stát vám, s tím, co se už stalo jemu.“

Zašklebila se na něj. V tom úsměšku bylo šílenství, ale viděl tam ještě něco jiného, a teprve to ho doopravdy vyděsilo. Bylo v něm vědomé zlo – za jejíma očima tančil démon.

„Vy bestie,“ řekl.

„Šílená bestie, chcete říct,“ doplnila ho s úsměvem.

„Samozřejmě – vy jste přece šílená,“ souhlasil.

„O tom si ještě budeme muset promluvit, co říkáte? Až budu mít trochu víc času. Budeme si mít opravdu o čem povídat. Ale teď mám spoustu práce, jak předpokládám sám dobře vidíte.“

Rozmotala hadici a pustila vodu. Trvalo jí téměř půl hodiny, než spláchla krev ze sekačky, z cesty a z trávníku, a v té vytrvalé spršce se v protisvětle občas mihotaly všechny barvy duhy.

Potom uzavřela trysku a vracela se po celé délce hadice a omotávala si ji při tom kolem paže. Bylo ještě dost světla, ale stín, který se za ní vlekl, se stále prodlužoval. Bylo už šest hodin.

Odšroubovala hadici, otevřela poklop do sklepa a toho zeleného hada z umělé hmoty hodila dovnitř.

Potom poklop zase zabouchla, zastrčila závoru a poodstoupila, aby pozorně obhlédla louže na cestě a trávník, který vypadal, jako by na něj padla těžká rosa.

Pak se vrátila k sekačce, posadila se na ni, nastartovala ji a odjela s ní někam dozadu. Paul se slabě usmál. Měla z pekla štěstí, a když se dostala do úzkých, byla chytrá téměř jako ďábel – ale jen téměř. To bylo klíčové slovo.

Ujelo jí to tenkrát v Boulderu, a dostala se z toho opravdu jen se štěstím. A teď uklouzla znovu. Byl toho svědkem. Setřela sice pečlivě krev ze sekačky, ale zapomněla na kosiště vespod, vlastně na celé jeho ukotvení. Možná si ještě vzpomene a napraví to, ale Paul o tom pochyboval. Když už jednou s něčím skončila, vytratilo se to z její mysli a víc se k tomu nevracela. Napadlo ho, že její mysl a ta sekačka toho mají hodně společného – co bylo vidět, zdálo se být v pořádku. Ale když to člověk převrátil hlavou dolů, aby se mohl podívat, jak to funguje, objevil krví potřísněný vražedný stroj s nesmírně ostrým břitem.

Vrátila se ke kuchyňskému vchodu a znovu vešla do domu. Vystoupila po schodech nahoru a chvíli ji tam pak slyšel krámovat. Pak sešla dolů a podle všeho za sebou vlekla něco měkkého a těžkého. Paul se chvíli rozmýšlel, ale potom přešel na vozíku ke dveřím a přitiskl ucho na dřevěnou výplň.

Temné, vzdalující se kroky – jakoby duté. A pořád ty tiché, šoupavé zvuky, jak něco za sebou táhla.

Rázem mu mysl vzplála požárem paniky a po celém těle mu naskákala husí kůže.

Přístěnek! Šla do dílny pro sekeru! Už si na něj zase bere sekeru!

Ale tohle byl pouze okamžitý atavismus, a tak ho od sebe tvrdě odehnal. Nešla do přístěnku. Scházela dolů do sklepa. Něco táhla dolů do sklepa.

Uslyšel, jak z něj pak zase vystupuje do přízemí, a rychle se vrátil na své místo u okna. Slyšel, jak se podpatky jejích kovbojských bot blíží k jeho dveřím, jak Annie strká klíč do zámku, a blesklo mu hlavou: Jde mě zabít. A jediná citová reakce, na kterou se pak jeho mysl zmohla, byl unavený pocit úlevy.

16.

Dveře se otevřely a Annie se v nich zastavila a zamyšleně se na něj dívala. Převlékla se do čisté bílé košile a keprových kalhot. Přes rameno měla přehozený malý vak barvy khaki, příliš velký, aby mohl sloužit jako kabelka, ale zase ne dost velký na to, aby se dal pokládat za náhradu batohu.

Když vešla, překvapilo ho, že to vůbec dokázal říct, a ještě k tomu s nepopiratelnou dávkou důstojnosti: „Tak pojd'te, Annie, a zabte mě, když chcete, ale mějte aspoň tolik slušnosti, že to nebudete zbytečně protahovat. Jen už mi proboha nechtějte zase něco uříznout.“

„Já vás ale nezabiju, Paule.“ Odmlčela se. „Aspoň doufám – stačí, když budu mít trochu štěstí. Zabít bych vás ovšem měla – to je mi jasné. Ale jsem přece blázen, ne? A bláznům se často stává, že jednají sami proti sobě.“ Obešla ho a vyvezla ho pak ven ze dveří na předsíň. Slyšel, jak jí ten pytel pleská přes bok, a uvědomil si, že ji ještě s ničím takovým neviděl. Když jela do města v šatech, brala si s sebou velkou, bachratou kabelku, takovou, se kterou se staropanenské tety vydávají na kostelní prodejní trhy. A pokud odjížděla v kalhotkách, zastrkávala si do zadní kapsy šrajtofle jako chlap.

Slunce, které šikmo dopadalo do kuchyně, bilo do očí jako zlato. Stíny, které vrhaly nohy stolu, ležely ve vodorovných pruzích na linoleu jako stíny věžeňských mříží. Podle hodin nad sporákem bylo čtvrt na sedm, a i když neměl důvod předpokládat, že by Annie sledovala čas na hodinách přece jen pečlivěji než kalendář (ten, který měla tady, to zatím dotáhl teprve na květen), pravděpodobně to odpovídalo skutečnosti. Zvenčí, z Anniina políčka, zaléhalo dovnitř první nesmělé ladění cvrčků. Tenhle zvuk jsem prvně slyšel, když jsem byl ještě docela malý, ale taky docela zdravý a nezmračený kluk, pomyslel si, a v té chvíli se málem rozběhl.

Dostřkala ho do spíže. Dveře do sklepa byly otevřené. Zespoda klopýtalo po schodech vzhůru žluté

světlo a mrtvě dopadalo na podlahu zásobárny. Ze sklepa stále vanul pach průtrže, která ho v závěru zimy zaplavila.

Tam dole jsou určité pavouci, pomyslel si. A myši. A krysy.

„Tak to ne,“ řekl jí. „Tam mě nedostanete.“

Podívala se na něj s nevzrušenou netrpělivostí a Paul si uvědomil, že se od té chvíle, co zabila toho policistu, chová téměř jako normální člověk. Na tváři měla soustředěný, i když trochu uštvaný výraz ženy, která se chystá na významnou slavnostní večeři.

„Půjдете hezky tam dolů,“ řekla. „O tom se s váma nebudu bavit. Jediná otázka je, jestli vás tam mám odnést na zádech, nebo jestli tam sjedete po zadku. Rozhodněte se sám, máte na to pět vteřin.“

„Na zádech,“ zareagoval bez velkého rozmýšlení.

„Moudřej chlapec.“ Otočila se, aby jí mohl položit paže kolem krku. „A žádný hlouposti, Paule. Třeba že byste se pokusil mě uškrtit. V Harrisburgu jsem chodila na karate. A nebyla jsem špatná. Praštila bych s váma o zem. A podlaha je tam dole sice hliněná, ale velice tvrdá. Přerazil byste si páteř.“

Bez jakýchkoli potíží ho zvedla. Nohy mu visely dolů, už bez dlah, ale odporně zkroucené – mohli by ho ukazovat po poutích jako lidskou zrůdu. Levá, s tou solnou hroudou místo kolena, byla teď o dobrých deset čísel kratší než pravá. Zkusil se na tu pravou postavit a zjistil, že to na krátkou chvíli jde, ale vyvolalo to v ní prudké bolesti, které pak trvaly dlouhé hodiny. Utišující lék na ně vůbec nezabíral. Jako by mu ta noha usedavě vzlykala a nemohla přestat.

Nesla ho tedy dolů do houstnoucího pachu starého kamene a dřeva a vlhka a hnijící zeleniny. Svítily tam tři nahé žárovky. Mezi holými trámy tam visely potřhané sítě starých pavučin. Stěny byly kamenné, jen halabala opracované – takhle by asi nakreslilo kamennou zeď malé dítě. Bylo tam chladno, ale nebyl to příjemný chlad.

Ještě nikdy se s ní nedostal do tak těsného kontaktu jako nyní, když ho po příkrých schodech snášela na zádech do toho podzemí. Byl by si tu blízkost rád ještě jednou a naposledy zopakoval za poněkud jiných okolností. Nebyla to moc příjemná zkušenost. Po té předcházející námaze byla cítit potem, a i když mu za normálních okolností pach čerstvého potu nebyl nepříjemný, neboť si ho spojoval s prací a soustředěným úsilím, tedy s představami, které respektoval, tohle byl spíš zápach nějakého odpudivého výměšku, podobný tomu, který vydává staré prostěradlo naškrobené uschlým spermatem. A zpod pachu jejího potu prorážel nadto také pach velmi staré špíny. Usuzoval z toho, že Annie se zřejmě sprchuje asi stejně soustavně, jako obrací listy kalendáře. V jednom jejím ušním důlku zahlédl tmavohnědou zátku ztuhlého mazu a s odporem se v duchu ptal, jak je možné, že ta bestie ještě vůbec něco slyší.

U jedné kamenné zdi byl předmět, který byl prve původcem těch dutých a šoupavých zvuků: matrace. Vedle ní umístila sklapnutý stůl pod televizi. Na jeho desce stálo několik konzerv a láhví. Donesla ho až k matraci, otočila se a přidřepa na bobek.

„Slezte, Paule.“

Opatrně se jí pustil a pomalu padl na záda na matraci. Ostražitě k ní vzhlédl a všiml si, že pro něco sahá do toho malého khaki pytle.

„Ne,“ vyhrkl, když se v matném žlutém sklepním světle zableskla injekční jehla. „Ne, proboha. Ne!“

17.

„Propána,“ řekla, „vy si musíte myslet, že Annie je dneska v tak špatném rozpoložení, že z ní jde strach. Prosím vás, Paule, uklidněte se.“ Položila stříkačku na ten televizní stůl. „Je to scopolamin, droga na bázi morfia. Máte štěstí, že vůbec morfium mám. Říkala jsem vám, jak si ho v nemocničních lékárnách hlídají. Nechávám to tady, protože je tu vlhko, a než se vrátím, mohly by vás nohy začít ošklivě bolet. Ještě moment.“ Téměř spiklenecky na něj mrkla, ale bylo v tom cosi velmi zneklidňujícího. „Vy si hodíte popelníkem, a já mám teď plné ruce práce a nevím, co dřív. Hned jsem zpátky.“

Vyšla nahoru do přízemí a za chvíli byla zpět s několika polštáři, které sebrala z pohovky v obývacím pokoji, a s příkrývkami z jeho postele. Upravila mu polštáře za zády tak, že mohl vcelku pohodlně sedět, ale i skrz tu vrstvu podušek cítil, jak se ponurý chlad kamenných stěn nedočkavě připravuje, aby z nich na něj mrazivě záutočil.

Na desce stolu vedle postele stály tři láhve pepsi-coly. Dvě otevřela (otvíračem, který měla připnutý na kroužku s klíči) a jednu mu podala. Druhou přiložila ke rtům dnem vzhůru a na jeden zátah ji z poloviny

vyprázdnila. Když ji odtrhla od úst, vychovaně dlaní zdusila řihnutí.

„Musíme si spolu promluvit,“ řekla potom. „Nebo spíš já budu mluvit a vy budete pěkně poslouchat.“

„Annie, když jsem říkal, že jste šílenec –“

„Mlčte! O tom ani slovo. Možná si o tom pohovoříme někdy jindy. Ne že bych vám chtěla něco vymlouvat, myslíte si co chcete – koneckonců se vymejšlením živíte, že, pane geniální spisovateli? Co jsem provedla? Nic jiného, než že jsem vás vytáhla z vašeho nabouraného vozu, než jste stačil zmrznout, dala vám ošklivě zpřerážený nohy do dlah, zásobovala vás léky, které tlumily vaše bolesti, starala se o vás jako chůva, přemluvila vás, abyste zlikvidoval jeden svůj velmi špatnej román, a přemluvila vás, abyste se pustil do knihy, která bude tím nejlepším, co jste kdy napsal. Jestli se takhle chová šílenec, ať mě tedy odvezou do cvokárny.“

Ach Annie, kdyby si to tak vzal někdo na starost, pomyslel si, a než se stačil ovládnout, vyštěkl na ni: „A zapomněla jste ještě, že jste mi taky velmi laskavě usekla tu zasranou nohu!“

Ruka se jí mihla jako blesk a pleskávací facka, kterou dostal, mu otočila hlavu na stranu.

„Nemluvte přede mnou sprostě, ano?“ napomenula ho. „Já jsem slušně vychovaná ženská. Na vás asi rodiče neměli čas. Máte štěstí, že jsem vám neuřízla taky přirození. Uvažovala jsem o tom, abyste věděl.“ Podíval se na ni. V žaludku měl jak v mrazáku. „Však já vím, že jste o tom uvažovala, Annie,“ řekl tiše. Oči se jí rozšířily a na okamžik se v nich objevil úlek a záblesk pocitu viny – Zlá Annie se proměnila v Nemravnou Annie.

„Poslyšte, Paule. Teď dávejte pozor, ano? Všechno bude v pořádku, jestli sem do setmění nikdo nepřijde toho poliše hledat. Za hodinu a půl bude tma jako v pytli. Jestli se do té doby někdo objeví –“ Znovu sáhla do toho khaki vaku a vytáhla policistovu čtyřiačtyřicítku. Sklepní osvětlení vypíchlo škrábanec, který nůž sekačky cikcak vyryl do hlavně koltu.

„Jestli se do té doby někdo objeví, přijde řada na tohle,“ pokračovala. „Napřed on, ať by to byl kdokoli, pak vy, a nakonec já.“

18.

Až se setmí, vysvětlovala mu, odveze ten policejní vůz k sobě na Spáso v. Ke srubu je tam přistavěná kůlna, ve které ho může bezpečně ukrýt. Předpokládala, že by si jí někdo mohl všimnout jedině ještě na silnici číslo devět, ale ani tady nehrozilo velké nebezpečí – pojedje po ní maximálně takových sedm kilometrů. Jakmile se z ní pak odbočí, jede se do hor po minimálně frekventovaných místních silničkách, které kdysi sloužily obsluze stád, ale teď, kdy se dobytek takhle vysoko pěstuje už jen výjimečně, tam člověk nepotká živou duši. Některé jsou dosud přehrazené zamčenými uzávěrami; klíče od nich s Ralphem dostali, hned jak to tam nahoře koupili. Ani o ně nemuseli žádat – vlastníci pozemků mezi silnicí a srubem jim je dali sami od sebe. V rámci dobrých sousedských vztahů, poučovala Paula. Podařilo se jí vybavit ten nepochybně bohublý pojem překvapivými hlubinnými nuancemi: podezíravostí, pohrdáním, výsměšnou ironií.

„Vzala bych vás s sebou, abych vás měla pod dohledem, když jste mi právě tak krásně předvedl, že se vám vůbec nedá věřit, ale nejde to. Nahoru bych vás vyvezla na zadním sedadle toho policejního autáku, ale jak bych vás pak dostala zpátky sem?“

Budu si muset vzít Ralphův terénní motocykl. Nejspíš z toho klumpru někde spadnu a zlomím si vaz!“ Vesele se zasmála, aby ukázala, jaký by to byl prima fôr, ale Paul se k ní nepřipojil.

„Kdyby se to nakrásně stalo, Annie, co by pak bylo se mnou?“

„Všechno bude v pořádku, Paule,“ řekla chláholivě. „Vy si někdy připouštíte docela zbytečný starosti!“ Přešla k jednomu ze sklepních okének a chvíli před ním zůstala stát a sledovala, jak se smráká. Paul ji zasmušile pozoroval. Kdyby opravdu spadla z manželova motocyklu nebo vyletěla z nějaké té neudržované horské silničky do strmé rokli, asi by s ním všechno v pořádku nebylo. Naopak, měl strach, že by tady v téhle díře chcipl jako pes, a až by to měl za sebou, stal by se vítanou potravou krys, které jistě už v téhle chvíli z úkrytu sledují dva nevídané dvounožce, co se vetřeli do jejich království. Na dveřích spíše byl teď už taky zámek od firmy Kreig a navíc závora tlustá jako zápěstí. Sklepní okénka jako by se přizpůsobila Anniině vyšinutosti (a na tom vlastně nebylo nic divného, říkal si v duchu – cožpak každý dům nepřijímá po určité době některé charakteristické znaky osobnosti svého majitele?): byly to spíš jakési špinavé střílny, ani ne půl metru široké a třicet čísel vysoké. Těmi by se sotva dokázal

protáhnout i ve své nejlepší fyzické formě, a do té měl zatraceně daleko. Možná by se mu mohlo podařit jedno rozbít a volat skrz něj o pomoc, kdyby se tady někdo objevil, než by posel hladu, ale to mu žádnou velkou útěchu nepřinášelo.

První záchvěvy bolesti mu stékaly po nohou jako otrávená voda. Jeho tělo začínal volat po Novrilu. Další případ onoho musím, že? Samozřejmě.

Annie se vrátila a sáhla po třetí lahvi pepsí-coly. „Než odjedu, přinesu vám sem dvě nové flašky,“ slibovala. „Ale teď potřebuju něco hodně sladkého. Na nervy. Nevadí vám to?“

„V žádném případě. Moje pepsí, vaše pepsí.“

Otevřela uzávěr a rozkošnický se napila. Paul si zcela nesmyslně v duchu zazpíval: Napij se, sestřičko, napij, napij se zhluboka... Zvláštní, co všechno se člověku může zrodit v makovici.

Legrace k popukání.

„Uložím ho do toho jeho auta a odjedu s ním na Špásov. Vezmu s sebou všechny jeho věci. Auto strčím do ty kůlny a jeho tam nahoře v lesích pochovám... i se všema jeho věcmi, samozřejmě.“

Paul mlčel. Pořád slyšel Bossii, jak zoufale bučí a bučí a bučí, a potom konečně zmlkne, protože je mrtvá. A jedno ze základních axiomů života na západních svazích Skalnatých hor zní: Mrtvé krávy nebučí.

„Přes příjezdovou cestu natáhnou řetěz. Jestli sem přijedou policajti, bude jim to možná podezřelý, ale ať radši něco podezřívají, než aby dojeli až sem k domu a slyšeli vás, jak tady pokřikujete. Napadlo mě, že bych vám měla dát roubík, ale roubík je nebezpečná věc, obzvlášť když člověk, kterému ho dáváte, bere léky působící na respirační mechanismus. Taky byste se moh pozvracet a udusit se. Nebo by se vám mohly sevřít nosní dutiny, když je tady tak vlhko. A kdyby se vám ucpal nos a nemoh jste dýchat ústy...“ Stočila pohled stranou a najednou byla tichá jako ty kameny ve sklepních stěnách všude kolem a prázdná jako ona první láhev pepsí-coly. kterou už celou vypila. Napij se, sestřičko, napij... a pak si od srdce zazpívej! Ale nenazpívala toho Annie dneska už dost? To se klidně vsad', že nazpívala. Ach bratři a sestry, Annie toho dneska nazpívala tolik, že se z toho až dvorek opotil. Nahlas se tomu zasmál. Nezdálo se, že by si toho všimla.

A pak začala pomalu přicházet k sobě.

Pohlédla na něj a zamrkala.

„A na ten řetěz přes cestu přidělám ceduli se vzkazem,“ řekla pomalu, když si to všechno zase srovnala v hlavě. „Asi hodinu jízdy odtud je městečko Steamboat Heaven. Směšný jméno pro město, co? Nebe parníků. Tento týden tam pořádají něco, čemu říkají Největší bleší trh na světě. Koná se to tam každé léto. Vždycky je tam spousta lidí, kteří tam prodávají keramické výrobky. Do toho vzkazu napíšu, že jsem tam, ve Steamboat Heaven, že jsem se tam jela podívat na tu keramiku. A že tam zůstanu přes noc. A když se mě pak budou ptát, kde přesně jsem spala, aby si to mohli ověřit, řeknu, že jsem tam žádnou zajímavou keramiku neobjevila, a tak jsem se rozjela zpátky domů. Jenomže pak na mě padla děsná únava, řeknu jim. Že jsem na krajnici zastavila, abych si trošku zdřímala, protože jsem se bála, že bych mohla usnout za volantem. Povím jim, že jsem se chtěla jen trošku prospat, ale že jsem byla couráním po tom trhu tak unavená, že jsem se probudila až ráno.“

Její prohnatost uváděla Paula v zoufalství. Najednou si uvědomil, že Annie dělá přesně to, na co se on nikdy nezmůže: hraje Jak je to dál? ve skutečném životě. Možná právě proto nepíše knihy. Nemusí.

„Vrátím se, jak jen to půjde, protože policajti sem určitě přijedou,“ pokračovala. Tohle nebezpečí Annii zřejmě nevzrušovalo; byla stále vyrovnaně klidná, ačkoli Paul nemohl uvěřit, že by si ta ženská někde v odlehlém koutku myslí neuvědomovala, že jejich hra je teď už téměř u konce. „Dneska v noci to nebude, o tom bych pochybovala – ledaže by jen projeli kolem. Ale brzy se tady určitě objeví. Až si to prověří a zjistí, že ten mladý policajt skutečně zmizel. Půjdou po jeho trase, budou ho hledat a pokoušet se zjistit, kdo a kde ho vlastně naposledy viděl. Že mám pravdu, Paule?“

„Jistě.“

„Měla bych být zpátky, než sem dorazí. Když vyjedu na tom motocyklu, hned jak se rozední, mohla bych tady být zpátky ještě před polednem. A mělo by se mi povést nad nimi vyhrát. Protože jestli vyjel ze Sidewinderu, musel se zastavit na mnoha dalších místech, než dorazil sem.“

Až se sem dostanou, měl byste už být zpátky v pokoji, pěkně v pohodlíčku. Nehodlám vás svázat nebo

vám dát roubík, nic takového, Paule. Můžete se dokonce koukat, až vyjdu ven, abych si s nimi popovídala. Protože příště to budou dva muži, myslím. Nejmíň dva, co říkáte?“

Paul jí to odsouhlasil.

Spokojeně přikývla. „Ale když bude třeba, zvládnou hladce i dva policajty.“ Poklepala na ten khaki pytel. „A až se budete dívat, jak to s nima válim, myslíte pořád na revolver toho cucáka. Že až zítra či pozítří ti policajti přijdou, budu ho mít pořád tady po ruce. A ten pytel nebude zazipnutý. Vy se na ty mládence klidně dívejte, Paule, ale kdyby oni náhodou uviděli vás – ať už náhodou, nebo protože zase provedete něco takového jako dneska – musela bych vytáhnout ten revolver a začít střílet. A uvědomte si, že už máte na svědomí smrt toho chlapce.“

„Blbost,“ odporoval jí Paul. Věděl, že ho za to Annie potrestá, ale bylo mu to už jedno.

Ale Annie ho nepotrestala. Jenom se usmála, tím poklidným, mateřsky shovívavým úsměvem.

„Já vím,“ řekla. „Nenamlouvám si, že by vám na tom nějak záleželo, ani v nejmenším, ale vy dobře víte, jak to bylo. A je mi jasný, že by vám bylo stejně tak jedno, kdyby zařvali další dva lidi, hlavně když to přinese prospěch vám. Ale nepřinese, Paule. Protože jestli budu muset oddělat dva lidi, oddělám rovnou čtyři. Je, ty dva – a pak nás dva. A víte co? Mně se zdá, že vám pořád velice záleží na tom, abyste tohle všechno přežil.“

„Tak moc zase ne,“ odporoval. „Řeknu vám pravdu, Annie – s každým dnem, který uplyne, ve mně roste touha mít to všechno už za sebou.“

Zasmála se.

„Tohle už jsem slyšela od mnoha lidí. Ale stačilo, aby člověk sáhl na jejich respirátor, a začali zpívat docela jinou písničku. To byste viděl! Jakmile něco takového zahlídnou, začnou ječet a naříkat a proměnit se v hejno vyplašených fakanů!“ Což tě ovšem stejně nedokáže zastavit, vid', Annie?

„No nic,“ pokračovala. „Jen jsem chtěla, abyste si uvědomil, jak se věci mají. Jestli je vám to vážně fuk, tak se třeba ukřičte, až sem přijdou. Jak je libo.“

Paul mlčel.

„Až se tu ti policajti objeví, půjdu jim naproti na cestu a řeknu jim: ano, zastavil se tu jeden policista, zrovna když jsem se chystala do Nebe parníků, podívat se na tu keramiku. Povím jim, že mi ukázal vaši fotografii. Ale že jsem vás tu nikdy neviděla. A pak se mě jeden z nich zeptá: ‚Vždyť to bylo už v zimě, slečno Wilkesová, to je dlouhá doba – jak si můžete být tak jistá?‘ A já odpovím: ‚Kdyby ještě žil Elvis Presley a vy jste ho v zimě někde potkal, pamatoval byste si, že jste ho potkal, nebo byste na to zapomněl?‘ A on řekne, že jistě, nejspíš ano, ale co prý to má společného s případem, o kterém se bavíme? A na to se mu svěřím, že Paul Sheldon je můj nejoblíbenější autor a jeho fotografií jsem už předtím viděla spoustu. To jim musím říct, Paule. Víte proč?“

Věděl. Její vyčůraná prohnatost ho uváděla v úžas. Uvědomoval si, že by ho už překvapovat neměla, ale pokaždé byl znovu zaskočen. Vzpomněl si na text pod fotografií Annie v cele předběžného zadržení, pořízenou v údobí mezi ukončením soudního řízení a návratem poroty. Pamatoval si ho doslova.

DRAČICE JE KLIDNÁ, hlásala legenda pod snímkem. Annie si krátí čas do vynesení rozsudku četbou. „Takže,“ pokračovala, „povím jim, že si ten mladý policista všechno, co jsem mu řekla, pečlivě zapsal a pěkně mi poděkoval. Řeknu jim, že jsem ho pozvala na šálek kávy, i když už bych byla ráda co nejdřív vyjela, a oni se mě zeptají, proč jsem to teda udělala. Povím jim, že jsem si myslela, že asi ví o těch mých někdejších obtížích, a chtěla jsem mu ukázat, že teď už je tady všechno v nejlepším pořádku. Ale on odmítl, že už musí spěchat o dům dál. Tak jsem se ho zeptala, jestli by si s sebou nechtěl vzít vychlazenou láhev pepsi-coly, když je zrovna takový horký den, a on neodmítl – že tedy mockrát děkuje, je prý to ode mně velmi laskavé.“

Dorazila druhou láhev pepsi-coly a prázdnou ji držela mezi sebou a jím. Skrz umělohmotnou láhev bylo její oko obrovské a mihotavé, jako oko Kyklopa. A na jedné straně se jí hlava za tou lahví hydrocefalicky vydula.

„Trošku odtud poodjedu a tu láhev hodím někam do pankejtu,“ řekla. „Ale nejdřív ji samozřejmě vložím tomu poldovi do ruky.“

Usmála se na něj – suchým, vyprahlým úsměvem. „Kvůli otiskům prstů,“ vysvětlovala. „Aby měli potvrzeno, že ten chlápek tady odtud potom odešel. Nebo si aspoň budou myslet, že odtud odešel, a to

úplně stačí – že mám pravdu, Paule?“

Jeho zoufalství se prohlubovalo.

„Takže budou pokračovat po silnici dál a nenajdou ho. Prostě se vypařil. Jako ti indiští fakíři, co zapískají na flétnu, z koše před nimi jako had vyleze lano a oni po něm vyšplhají k obloze a zmizí. Pff!“

„Pff,“ opakoval po ní Paul.

„Ale nebude trvat dlouho a budou tady znova. To je jasný. Když po něm nenajdou jedinou stopu, jenom tu flašku od pepsi-coly, řeknou si, že se ještě důkladněji porozhlédnou tady u mně. Nakonec je jim přece dobře známo, že jsem cvok, ne? Psaly to všechny noviny. Prostě bláznivá ženská!

Ovšem ještě hodnou chvíli mi budou věřit. Nemyslím, že budou hned chtít sem dovnitř a prohledávat to tady. Napřed budou muset prověřit spoustu jiných míst a probrat různé další možnosti, a pak teprve zase přijdou. Budeme mít ještě trochu času. Možná celý týden.“

Zpřímá se na něj podívala.

„Budete muset psát trochu rychlejš, Paule,“ vybídla ho.

19.

Snesla se trna a policie se neobjevila. Annie však tu dobu netrávila s Paulem; šla zasklít to rozbité okno a posbírat z trávy pod ním spínátka a střepy. Až se zítra objeví policisté, kteří budou hledat svou ztracenou ovečku, vysvětlovala mu spiklenecky, nechceme přece, aby tady uviděli něco, co by se vymykalo z normálního stavu věcí – no nemám pravdu, Paule?

Děvče, co takhle kdyby se podívali pod sukýnky té sekačce. Tam by uviděli něco, co by se zatracené vymykalo z normálního stavu věcí.

Ale i když se vši mocí snažil rozhybat svou živou představivost, nepodařilo se mu ji přimět, aby vypracovala scénář, který by vedl k takovému vyústění.

„Nedivíte se, proč jsem vám tohle všechno řekla, Paule?“ zeptala se ho, než odešla nahoru podívat se, co by se dalo dělat s tím oknem. „Proč jsem se vám tak podrobně svěřila se všemi svými plány?“

„Ne,“ odpověděl unaveně.

„Částečně proto, abyste si uvědomil, co je ve hře – a jak přesně se budete muset chovat, abyste zůstal naživu. A taky jsem chtěla, abyste věděl, že bych tomu nejradši udělala konec hned teď. Kdyby nebylo toho románu. Na tom našem společném díle mi pořád ještě moc záleží.“ Usmála se, rozzářeně, ale zároveň i s trochou nostalgie. „Je to skutečně nejlepší Misery, jakou jste kdy napsal, a já se nemůžu dočkat, až se dozvím, jak ten příběh skončí.“

„To já taky, Annie,“ řekl na to.

Překvapeně se na něj podívala. „Ale... jak to? Vy to přece už víte, ne?“

„Když začínám psát román, vždycky si myslím, že vím, jak to skončí, ale ve skutečnosti to pak vždycky vyjde trochu jinak. A není to zase nic tak překvapujícího, když se nad tím trochu zamyslíte. Když člověk začíná psát knihu, je to jako by odpaloval mezikontinentální balistickou střelu... jenomže pak nejde o cestu prostorem, ale o cestu časem. Časem románu, který jeho postavy stráví prožíváním příběhu, a reálným časem, který autor potřebuje k jeho sepsání. Kdyby chtěl ten román skončit přesně tak, jak si myslel, že skončí, když ho začínal psát, bylo by to něco podobného, jako kdyby někdo chtěl poslat balistickou střelu někam na druhý konec světa a trefit se tam přesně do obroučky basketbalového koše. Na papíře to vypadá docela schůdně a mládenci, co v té branži pracují, vám budou tvrdit, že není nic lehčího, a ani se při tom nezačervenají, jenže ve skutečnosti to pak vypadá podstatně jinak.“

„Ano,“ řekla Annie. „Už chápu.“

„Já musím mít do svého zařízení zabudovaný docela dobrý navigační systém, protože většinou skončím hodně blízko, a pokud je v hlavici té střely uloženo dostatečné množství výbušniny, hodně blízko naprosto stačí, aby bylo účelu dosaženo. V téhle chvíli si dovedu představit dva možné konce. Jeden je velmi smutný. Ten druhý je sice hodně vzdálený standardnímu hollywoodskému šťastnému konci, ale přece jen v sobě nese jistou naději do budoucnosti.“

Annie se zatvářila poplašeně... a potom přímo vybuchla: „Snad ji zase nechcete zabít, Paule?“

Pousmál se. „Co byste udělala, kdybych ji nechal zahynout, Annie? Zabíla byste mě? To mě ani trochu neděsí. Možná ještě nevím, co se stane s Misery, ale zato je mi naprosto jasné, co bude se mnou... a s vámi. Napíšu slavnostně KONEC, vy si to přečtete, a potom napíšete KONEC vy, co?“

Konec nás dvou. V téhle věci se nemusím ničeho dohadovat. Pravda není ve skutečnosti podivnější než fikce, ať si říká kdo chce, co chce. Ve valné většině případů ví člověk naprosto přesně, jak to nakonec dopadne.“

„Ale –“

„Myslím, že vím, který z těch dvou konců to bude. Na takových osmdesát procent. V tom případě se vám to bude líbit. Ale i kdyby to nedopadlo tak, jak předpokládám, nikdo z nás nemůže znát konkrétní podrobnosti, dokud to nedám na papír, nemyslíte?“

„Asi máte pravdu.“

„Pamatujte se na ten reklamní slogan, kterým autobusová firma Greyhound před časem lákala kunčafy? Nejdřív se tam musíte dostat!“

„Ale ať už to skončí tak, nebo onak – dopíšete to už brzo, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčil Paul. „Už jsem s tím skoro hotov.“

20.

Než odjela, přinesla mu ještě jednu láhev pepsi-coly, krabici sucharů, trochu sýra... a toaletní mísu.

„Kdybyste mi přinesla všechno, co jsem zatím napsal, a jeden z těch poznámkových bloků se žlutým papírem, mohl bych tady pokračovat rukou,“ navrhoval. „Líp by mi to tady utíkalo.“

Zamyslela se nad tím, ale pak s politováním zavrtěla hlavou. „Ráda bych, Paule, ale to by znamenalo nechat vám tu svítit aspoň jednu žárovku, a to nemůžu riskovat.“

Představil si, jak sedí sám ve tmě tady v tom sklepě, a zaplavila ho horká vlna paniky, ale jen na okamžik. Pak pocítil mrazivý chlad. Cítil, jak mu na těle naskakují tvrdé pupínky husí kůže. Pomyslel na krysy, skrývající se v dírách a chodbičkách kamenných stěn. Představil si, jak z nich začnou vylézat, až ve sklepě bude tma. Jak budou kolem něj čenichat a nasávat jeho bezmoc.

„Nenechávejte mě tu potmě, Annie. Prosím vás, to ne, vážně.“

„Musím. Kdyby si někdo všiml, že se tady ve sklepě svítí, moh by se přijít podívat, co se tu děje, i když bude přes příjezdovou cestu řetěz s tou cedulí. Kdybych vám tady nechala baterku, moh byste s ní vysílat nějaké signály. A kdybych vám sem dala svíčku, třeba byste mi s ní podpálil barák. Vidíte, jak vás mám prokouknutýho?“

Normálně by se jí neodvážil připomenout svoje výlety z pokoje, protože ji to vždycky přímo rozběsnilo. Ted' však ho k tomu děs z představy, že tady dole zůstane přes noc ve tmě, donutil. „Kdybych vám chtěl podpálit barák, Annie, moh jsem to udělat už dávno.“

„Jenomže tehdy bylo všechno jinak,“ odbyla ho úsečně. „Je mi líto, že když vás tady nechám potmě, nebude se vám to líbit.“

Je mi líto, že to budete muset vydržet. Ale za všechno si můžete sám – tak se přestaňte chovat jako malej spratek. Už musím vyjet. Kdybyste cítil, že potřebujete tu injekci, píchněte si ji do nohy.“

Pohlédla na něj.

„Nebo si ji strčte víte kam.“

Vykročila ke schodům.

„Tak něčím zakryjte okna!“ křikl za ní. „Třeba dvěma prostěradly... nebo... nebo... je přetřete černou barvou... nebo... prokristapána, Annie, co ty krysy! Ty krysy!“

Byla už na třetím schodu. Zastavila se, otočila po něm hlavu a blýskla po něm zkalenýma očima. „Na nic takového nemám čas,“ řekla, „a ty krysy vás nebudou obtěžovat, nebojte se. Třeba poznají, že jste vlastně taky krysa, Paule. A budou vás adoptovat.“

Rozesmála se. Vystupovala po schodech a smála se stále hlučněji. Pak se ozvalo cvaknutí a světla zhasla a Annie se pořád ještě smála a Paul si říkal, že nesmí začít ječet, že už se nebude pokořovat a prosit.

Nad to že už je povznesený. Avšak ty vlhké divoké stíny kolem a její ďábelský smích ho společně přemohly a on ji začal vriskavě prosit, aby mu tohle nedělala, aby ho tam nenechávala, ovšem ona se stále jen chechtala, a pak klaply dveře a její smích zněl rázem tlumeněji, ale byl tam pořád, někde za těmi dveřmi, kde bylo světlo, a pak zarachtal klíč v zámku a vzápětí se zavřely další dveře a její smích byl ještě vzdálenější (ale pořád ještě tam byl), a potom cvakl další zámek a klapla závora a její smích se začal vzdalovat, vyhrzěl ven z domu, a ještě ve chvíli, kdy už Annie nastartovala policejní vůz, vycouvala, pověsila přes cestu ten řetěz a odjela, jako by ji stále ještě slyšel. Jako by slyšel, jak se stále

ještě směje a směje a směje.

21.

Uprostřed sklepního prostoru stál kotel ústředního topení. Připomínal chobotnici. Doufal, že pokud bude klidná noc, uslyší nahoře v obýváku tlouct hodiny, ale venku foukal silný letní vítr, jako za posledních nocí často, a tak zbýval jen čas, rozprostírající se nepřerušované donekonečna. Když vítr na chvíli ustal, slyšel venku před domem zpívat cvrčky... a potom, o něco později, zaznamenal kradmé zvuky, kterých se od počátku nejvíce bál: tiché, cupitavé pobíhání krys.

Jenomže on se vlastně nebál těch krys, aby bylo jasno. Ne. Bál se toho policajta. Jeho tak živá obrazotvornost mu jen zřídka servírovala horory, ale když už se k tomu jednou odhodlala a začala se rozechřívat, stálo to za to. Teď už nebyla pouze rozechřátá – přímo žhnula a hnala se na plný plyn. V té temnotě nebylo vůbec důležité, že to, co mu vířilo hlavou, nemělo vůbec žádnou logiku. V té temnotě se racionalita stávala pošetlostí a logika pouhým snem. V té temnotě myslel povrchem svého těla. Neustále se mu vracela představa toho policisty, jak tam venku ve stodole znovu ožívá – ožívá? – a zvedá se do sedu, jak z něj při tom padá seno, kterým Annie mrtvolu přikryla, a viděl před sebou jeho tvář, rozmaširovanou na krvavou kaši kosištěm sekačky. A sledoval ho, jak se plazí ven ze stodoly a po cestě ke sklepnímu příklopu a jak na něm při tom ve větru plandají cáry uniformy. A jak potom magicky prosákne tím poklopem a tady dole ve sklepě se zase promění v mrtvolné tělo. A sledoval ho, jak leze po udusané hliněné podlaze, a ty titěrné zvuky, které Paul kolem sebe slyšel, to nebyly krysy, ale ten policista, který se k němu pomalu blížil a do chladnoucí hlíny svého mrtvého mozku měl vrytu jedinou myšlenku: To tys mě zabil. Otevřels ústa a tím jsi mě zabil. Rozbils popelníkem okno a zabils mě. Ty proklatej čubčí synu, to tys zavraždil můj život.

Najednou Paul dokonce ucítil, jak mu policistovy mrtvé prsty šimravě klouzají po obličejí. Hlasitě vyvířskl a trhl nohama, ve kterých se ihned rozbučela bolest. Divokým pohybem si přejel tvář a smetl z ní nikoli ty mrtvé prsty, ale velkého pavouka.

Ten náhlý pohyb porušil vratké příměří, které uzavřel s bolestí v nohou a s potřebou drogy v nervech, ale zároveň poněkud rozptýlil jeho strach. Oči mu už přivykly na okolní tmu a teď už přece jen kolem sebe trochu viděl, což mu velmi pomohlo. Ne že by v tom sklepě bylo kdovíco k vidění – ten kotel, menší hromádka uhlí, sklapnutý stůl a na něm pár lahví a dalších věcí... a tady vpravo, nedaleko místa, kde seděl opřený o zeď... co to bylo? Ta věc vedle police? Vzápětí si uvědomil, co to je. V tom předmětu se skrývalo cosi, co z něj dělalo něco velmi nepříjemného. Stálo to na třech nožkách, vršek to mělo kulatý. Vypadalo to jako miniaturní napodobenina Wellsových smrtících strojů z Války světů. Paul o tom chvíli zmateně přemýšlel, na chvíli si zdříml, probral se, znovu se na tu věc zadíval, a v duchu si řekl: No jistě, měl jsem to poznat, hned jak jsem to tu objevil. Je to opravdu smrtící stroj. A jestli je někdo na světě Marťan, je to moje Annie Wilkesová, ta svině. A tohle je ten její gril. Její krematorium, ve kterém mě donutila spálit Rychlé vozy.

Trochu se posunul, protože mu začal odumírat zadek, a zasténal. Ozvala se mu prudká bolest v nohách – hlavně v tom boubelatém levém koleni – a připojila se k ní i bolest v pánvi. Což znamenalo, že ho nečeká moc pěkná noc, protože pánev mu dala jakž takž pokoj už dobré dva měsíce.

Nahmatal injekční stříkačku, zvedl ji a pak ji zase položil zpátky. Docela slabá dávka, říkala. Takže bude lepší šetřit si ji, až to bude ještě mnohem horší.

Zaslechl lehounký šustot a rychle pohlédl tím směrem. Napůl čekal, že tam uvidí toho policistu, jak leze blíž k němu a jedním hnědým okem na něj vztekle vyhlíží z tváře, kterou sekačka proměnila v haši.

Kdyby nebylo tebe, ty chlape, seděl bych teď doma u televize a držel svou ženu majetnický za stehno.

Po policajtovi ani stopy. Ten temný tvar tamhle v koutě je třeba jenom pouhá představa, ale spíš to bude krysa. Paul se donutil aspoň chvíli relaxovat. Panebože, tohle bude asi pořádně dlouhá noc.

22.

Na chvíli usnul, a když se probral, byl stočený hodně nalevo a hlavu mu visela jako opilci podepřenému o kandelábr. Narovnal se a jeho nohy mu začaly sprostě nadávat. Přidržel si mísu a močení ho rezavě bolelo; uvědomil si, že na jeho močové cesty útočí nějaká infekce, a vůbec ho to nepotěšilo. Začíná být nějak zesláblý, zranitelný. Jeho tělo už se nestačí bránit. Odložil mísu a znovu sáhl po injekční stříkačce. Menší dávka scopolaminu, říkala – no, možná že tak. Ale taky do té stříkačky mohla natáhnout něco

úplně jiného. Něco takového, co aplikovala u Erniero Gonyara a paní Beaulifantové.

Pak se mdle usmál. A bylo by to takové neštěstí? A jednoznačná odpověď zněla Ne! Naopak! Bylo by to vlastně vysvobození. Ty mořem otrískané sloupky by zmizely navždy. Už nikdy by nenastal odliv. Už nikdy.

S touhle představou v hlavě si nahmatl tep na levém stehně, a ačkoli si ještě nikdy v životě nepíchl injekci, provedl to teď naprosto bez potíží, vlastně docela dychtivě.

23.

Neumřel, ale taky pořádně neusnul. Bolesti pominuly, ovšem on jenom chvílemi klímal a bylo mu, jako by se odpoutával od vlastního těla – balon plněný změtí myšlenek a nápadů, zakotvený ve vzduchu na dlouhém laně.

Byls taky Šeherezádou sám sobě, připomněl si. Zahleděl se na gril. Představoval si smrtící paprsky Mart'anů, jak mění Londýn v hořící peklo.

Najednou se mu v duchu rozezněla píseň, typická diskomelodie, hraná skupinou, která si říká Trampps: Spal, baby, spal, upal matku svou...

Něco mu zablikalo v hlavě. Nějaký nápad.

Upal matku svou...

Paul Sheldon konečně usnul.

24.

Když se probudil, zalévalo sklep popelavé světlo svítání. Na podnosu, který mu tam Annie nechala, seděla velikánská krysa a uždibovala sýr, ocásek úhledně stočený kolem těla.

Paul zaječel, trhl sebou a zaječel ještě jednou, když se mu při tom prudkém pohybu zahryzla do nohou bolest. Krysa utekla.

Annie mu tam nechala pár tabletek. Věděl, že Novril s touhle bolestí moc nepořídí, ale byl lepší než nic. Kromě toho – bolest nebolest, byl čas na obvyklou ranní dávku drogy, co, Paule?

Zapil dvě tablety pepsí-colou a pak se opřel dozadu. V ledvinách cítil jakýsi bušivý tlak. Něco se v nich děje, to je jasné. To mu ještě scházelo.

Mart'ani, napadlo ho. Smrtící stroje Mart'anů.

Pohlédl na gril a čekal, že v ranním šeru bude opravdu vypadat jako gril, nic jiného. Překvapilo ho, že mu pořád tak sugestivně připomíná ničivé krácející stroje H. G. Wellse.

V moci jsi měl nějaký nápad – co to bylo?

V hlavě se mu opět rozezněl ten song, co nazpívali Tramppové:

Spal, baby, spal, upal matku svou!

Vážně? A o jakou matku to jde? Tahle ti tu nenechala ani svíčku. Ani pšouky bys nemoh zkoušet zapalovat.

Ale mládenci z té dílny dole mu něco vzkazovali.

Vždyť taky není třeba zapalovat něco teď. A tady. O čem to mluvíte, hoši? Mohli byste mi vysvětlit –

A pak to přišlo, zničehonic, jako skutečně dobré nápady vždycky – myšlenka jasná a přímočará a ve své zlověstné dokonalosti naprosto přesvědčivá.

Upal matku svou...

Znovu se zadíval na gril a čekal, že se mu vrátí bolestná lítost nad tím, co udělal – co ho donutila udělat.

Vrátila se, avšak byla tupá a mdlá – ledviny ho bolely mnohem víc. Co že to včera říkala? Co jsem vlastně udělala?... Přemluvila vás, abyste zlikvidoval jeden svůj velmi špatný román a abyste se pustil do knihy, která bude tím nejlepším, co jste kdy napsal...

Na tom možná svým způsobem něco bylo. Třeba měl o tom, jak jsou Rychlé vozy dobré, přehnaně vysoké představy.

To se jenom tvoje duše snaží uzdravit, Paule, šeptala mu část jeho já. Jestli se odtud kdy dostaneš, budeš si podobným způsobem namlouvat, žeš tu levou nohu vlastně nikdy ani moc nepotřeboval – máš teď vlastně jednodušší život: o pět prstů míň, když si stříháš nehty na nohou. A dnešní protetika dokáže dělat přímo zázraky. Ale kdepak, Paule – ta kniha byla zatraceně dobrá, a ta noha taky. Nic si nenamlouvej.

Ale něco hluboko v jeho vědomí podezíralo, že tenhle způsob myšlení je přece jen možná trochu

pochybený.

Tak si tedy opravdu nic nenamlouvej, Paule. Přiznej si nahou pravdu. A nic si nenalhávej. Člověk, který si vymýšlí příběhy – takový člověk může lhát všem lidem kolem, ale nikdy ne sám sobě. Zní to směšně, ale je to pravda. Jakmile s něčím takovým začne, udělal by líp, kdyby zakryl psací stroj ochranným plátnem a začal se zabývat o něco docela jiného, třeba jak se stát burzovním makléřem. Protože v takovém případě lítá v průseru.

Jak je to tedy s tou pravdou? Pravda, když na ni tak trváš, je, že té velice zraňovalo, když se o tobě v kritických ohlasech na tvoje díla začalo stále častěji psát jako o „populárním autorovi“ (což v podstatě chápal jako milosrdný eufemismus místo „komerční psavec“). To totiž vůbec nehrálo s jeho interpretací sama sebe jako SERIÓZNÍHO SPISOVATELE, který ty romantické sračky produkuje pouze proto (fanfáry, prosím!), aby si zajistil možnost nerušené UMELECKÉ TVORBY!

Že Misery nenávidí? Opravdu? Je-li tomu tak, proč se tak snadno vrátil do jejího světa? Vlastně víc než snadno – bylo to přímo blaho, jako když se člověk pohodlně ponoří do vany s příjemně teplou vodou a pak si v ní hoví s nějakou dobrou knížkou v ruce a s vychlazeným pivem po ruce. Možná mu na ní je nejprotivnější to, že její tvář na přední straně přebalu zastiňuje jeho fotografii na zadní straně a brání recenzentům pochopit, že tady mají co dělat s někým, koho lze porovnávat s mladým Normanem Mailerem nebo Johnem Cheeverem – s autorem první kategorie. Nejsou právě v tomhle kořeny toho, že se jeho takzvaná „vážná tvorba“ v poslední době vyznačovala jakousi křečovitou nabubřelostí?

Podívejte se na mě! Uvědomte si laskavě, jak jsem dobřej! Pozor, hoši! V tomhle textu se občas najde velmi originální úhel pohledu! Všimněte si pasáží, které jsou brilantním dokladem toho, jak se dá pracovat s proudem vědomí! Tohle je totiž moje OPRAVDOVÉ DÍLO, vy imbecilové! Ať vás ani nenapadne ho ignorovat! To si zkuste, vy hajzlové špinaví! Přehlížet moje OPRAVDOVÉ DÍLO!

Nezkoušejte to, nebo –

Nebo co? Co by jim udělal? Usek by jim nohu? Uříz elektrickým nožem palec?

Najednou se ho zmocnil zvláštní třas. Musel se vymočít. Sáhł po míse a nakonec se jakž takž vyčural, i když ho to při tom bolelo víc než večer. Při močení nahlas sténal, a kňučel pak ještě delší chvíli.

Nakonec se však Novril přece jen trochu zaktivizoval a Paul ospale zmalátněl.

Zpod ztěžklých víček se znovu zadíval na gril.

Jak by ti bylo, kdyby tě donutila spálit Miseryin návrat? ptal se ho vnitřní hlas, a on sebou trochu trhl. I v tom přitlumení si uvědomil, že by ho to bolestně zasáhlo – jistě, velice by trpěl; bolest, kterou cítil, když oheň požíral Rychlé vozy, by se dala přirovnat k tomu, jak ho teď berou ty ledviny, kdežto případná likvidace Miseryina návratu k tomu, co prožíval, když mu Annie usekla tu nohu a redakčně tak upravila jeho tělo.

Uvědomil si však také, že o to vlastně vůbec nejde.

Ve skutečnosti bylo důležité něco jiného: jaké pocity by při tom prožívala Annie.

Vedle grilu stál menší stolek a na něm pár lahví a plechovek.

Jedna z nich byla plechovka s kapalinou do zapalovačů dřevěného uhlí.

Co kdyby pro jednu ječela bolestí Annie? Nezajímalo by tě, jak by to asi znělo? Ty vůbec nejsi zvědavý? Říká se, že pomsta je nesladší, když je chladná, ale to úsloví jistě vzniklo dávno před tím, než vynalezli tuhle hořlavinu.

Paulovi ještě jednou zaznělo hlavou Upal matku svou, a pak ho pohltil spánek.

Na bledé, unavené tváři mu pohlíval úsměv.

25.

Annie se vrátila ve tři čtvrtě na tři odpoledne. Vlasy, normálně nakadeřené, měla připlácnuté k hlavě od motocyklové přilby, kterou předtím měla nasazenou. Nebylo jí zřejmě moc do řeči, ale svědčilo to spíše o únavě a zamyšlenosti než o hluboké depresi. Když se jí Paul zeptal, jestli všechno proběhlo hladce, přikývla.

„Ale jo. Řekla bych, že ano. Nemohla jsem nastartovat tu motorku, jinak bych tu byla už před hodinou. Musela jsem vyčistit svíčky. Co vaše nohy, Paule? Nemám vám dát ještě jednu injekci, než vás vezmu nahoru?“

Po téměř dvaceti hodinách pobytu v tom vlhkém prostředí mu připadalo, jako by mu někdo do nohou

natloukl rezavé hřebíky. Injekci nutně potřeboval, ale nechtěl ji dostat tady dole. To by bylo na nic.

„Řek bych, že jsem docela v pořádku.“

Obrátila se k němu zády a dřepala si na bobek. „Tak se chytňte. Ale mějte na paměti, co jsem vám prve říkala – žádné škrcení a tak. Jsem strašně utahaná a nemám náladu na nějaký blbý vtipy.“

„Vtipy mi už dávno došly.“

„Fajn.“

S heknutím se s ním zvedla a Paul se musel kousnout do rtu, aby zadržel výkřik bolesti. Kráčela s ním ke schodům, hlavu natočenou stranou, a Paul si uvědomil, že se dívá na ten stolec s plechovkami vedle grilu –aspoň měl ten dojem.

Byl to letmý, zřejmě zcela náhodný pohled, ale Paulovi připadal nekonečný a děsil se, že Annie právě zjistila, že odtamtud zmizela ta plechovka se zapalovací kapalinou. Měl ji zastrčenou do spodků. Po dlouhých týdnech, které uplynuly od jeho prvních loupežných výprav, se odvážil zase něco ukrást... a kdyby jí při tom, jak s ním stoupala po schodech, vyjely ruce trochu výš po jeho nohách, nahmátla by tam ještě něco jiného než povislý, vyhublý zadek.

Pak ale odvrátila oči od toho stolku a nic se nedělo, a Paulovi se tak ulevilo, že ten dupavý, šouravý výstup ze sklepa nahoru do spíže celkem obstojně zvládl. Annie se dovedla výborně ovládat, když chtěla, ale Paul si myslel !doufal! že se mu podařilo ji přelstít.

Že nad ní tentokrát skutečně vyhrál.

26.

Když ho uložila zpátky do postele, požádal ji: „Annie, já bych asi přece jenom potřeboval tu injekci.“

Chvilí studovala jeho bledou, potem zrosenou tvář, a potom přikývla a vyšla z pokoje.

Jakmile byla venku, vytáhl plechovku ze spodků a zasunul ji pod matraci. Naposledy tam tehdy strčil ten nůž, a ani teď tam tu hořlavinu nechtěl nechat dlouho; do večera ale bude muset pod matrací vydržet. V noci ji chtěl ukrýt na jiném, bezpečnějším místě.

Vrátila se a píchla mu injekci.

„Tak,“ řekla. „Já se teď musím trošku vyspat. Kdyby přijelo nějaké auto, slyšela bych to. Jestli nás nechají na pokoji, budu asi spát až do rána. Kdybyste chtěl vstát a pracovat, psát dál rukou, tady máte vozeječek. Rukopis leží tamhle na zemi. Upřímně řečeno, ani bych vám to neradila, dokud se vám nohy trochu neohřejou.“

„Teď by to asi nešlo, ale doufám, že večer snad něco upracuju. Je mi jasné, jak jste to myslela, když jste říkala, že už máme málo času.“

„To jsem ráda, Paule. Kolik ho ještě budete potřebovat, co myslíte?“

„Za normálních okolností bych řekl ještě měsíc. S přihlédnutím k tomu, jak mi to v poslední době šlo, čtrnáct dní. Kdybych sebou opravdu hodil, pět dní. Možná týden. Bude to trošku neučesané, ale snad bych to stihl.“

Vzdychla a soustředěně se zadívala na svoje ruce. „Čtrnáct dní na to asi mít nebudem.“

„Chtěl bych, abyste mi něco slíbila.“

Podívala se na něj bez hněvu či podezření, pouze s mírnou zvědavostí. „Co?“

„Že teď už to nebudete číst po kouskách – teprve až to celé dopíšu. Nebo až budu muset... rozumíte...“

„Přestat?“

„Ano. Nebo až bych musel přestat. Chtěl bych, abyste si ten konec mohla přečíst v jednom zátahu. Tak z toho budete mít mnohem větší užitek.“

„A bude to stát za to, vidíte?“

„To bude.“ Paul se usmál. „Uvidíte, jak vás to rozpálí.“

27.

Asi v osm hodin večer se opatrně vysoukal na vozík. Pozorně naslouchal, ale shora nebylo vůbec nic slyšet. Od chvíle, kdy tam někdy ve čtyři odpoledne zaskřípala péra postele, když do ní uléhala, bylo nahoře absolutní ticho. Musela být opravdu strašně unavená.

Paul vytáhl zpod matrace ukořistěnou plechovku s hořlavinou a popojel k oknu, kde měl svoje neformální spisovatelské tábořiště. Byl tam jeho psací stroj, v jehož odpuzujícím úšklebku chyběly tři zuby, koš na papíry, tužky a poznámkové bloky a papír do stroje a hromádka prvních verzí jednotlivých

pasáží, které částečně ještě použije a částečně nakonec vyhodí do koše.

Nebo by to doposud jistě takhle udělal.

Tady byly ukryté dveře do jiného světa. A taky jeho vlastní duch, napadlo ho, ve štůscích na sebe navrstvených papírů, připomínajících ony sešitky obrázků, které při rychlém prolétnutí vytvářejí iluzi pohybu.

Díky dlouhé praxi zakotvil s vozíkem bezpečně mezi hromádkami papírů a poházenými poznámkovými bloky, ještě chvíli pozorně naslouchal a pak sáhl k podlaze a odstranil ze stěny úplně dole asi čtvrtmetrový kus lemovací lišty. Že je tam uvolněná, objevil už asi před měsícem, a podle tenké vrstvy prachu, která se na ní mezitím usadila (Příště přes něj budeš lepit svoje vlasy, aby ses přesvědčil, že s ní nikdo nehýbal), usuzoval, že o tom Annie neví. Za lištou byl úzký prostůrek, kromě špíny a krysího trusu prázdný.

Paul tam plechovku uložil a lištu vrátil zpátky na místo. Na chvíli mu zatrnulo, že se mu nepodaří zasadit ji přesně zpátky na původní místo (panebože, ta ženská přece měla oči jako ostříž!), ale sedla si tam jako do vatičky.

Paul se na to místo chvíli zálibně díval a pak otevřel blok, vzal do ruky tužku a našel v papíru onu přísloušечnou díru.

Psal nerušeně čtyři hodiny, až hroty všech tří tužek, které pro něj zaostřila, dočista opsál. A potom odjel k posteli, přemístil se na ni a bez problémů tvrdě usnul.

29.

Tužka mu ustrnula uprostřed slova, protože uslyšel, že přijíždí nějaké auto. Překvapilo ho, že na to reaguje tak klidně – nejsilnější emoce, kterou v tomhle okamžiku v sobě zaznamenával, byla mírná rozmrzelost nad tím, že ho něco vytrhuje z pracovního soustředění právě ve chvíli, kdy se mu text začíná pěkně rozbíhat a přitom má nepochybně potřebnou šťávu. Na předsíni staccatově zabubnovaly Anniiny podpatky.

„Schovejte se!“ V zachmuřeném obličejí se obrazilo vnitřní napětí. Přes rameno jí visel ten khaki vak, zip rozepnutý. „Schovejte s-“

Zarazila se, protože si všimla, že už sám poodjel od okna. Přesvědčila se, jestli na okenním parapetu nezůstaly ležet nějaké jeho věci, a pak přikývla.

„Je to coloradská policie,“ řekla. Bylo na ni vidět nervozitu, ale ovládala se. „Budete se chovat rozumně, Paule?“

„Budu,“ přisvědčil.

Zkoumavě si prohlížela jeho tvář.

„Tak já vám tedy budu věřit,“ rozhodla se nakonec. Vyběhla ven a zavřela dveře, ale neobtěžovala se se zamykáním.

Vůz zabočil na příjezdovou cestu. Byl to velký Plymouth 442; jeho motor nevzrušeně, ospale vrčel, jak se na takovouhle značku sluší. Paul slyšel, jak bouchly vnější dveře u kuchyně. Popojel s vozíkem blíž k oknu, aby viděl ven, ale držel se bezpečně ve stínu. Automobil dojel k místu, kde stála Annie, a motor umkl. Řidič vystoupil a zůstal stát téměř přesně na tom místě, z něhož tehdy ten nebohý mladý policista pronesl svých posledních pět slov... ale tady veškerá podobnost končila. Ten první policista byl hubený mladíček, kterému snad ani ještě nebylo dvacet, nováček, který dostal za úkol naprostou prkotinu – poptávat se po nějakém pošahaném panu spisovateli, který tady poblíž někdy už dávno v zimě havaroval s autem a potom se buď doplazil někam do lesa a umřel tam nebo nezodpovědně opustil vrak vozu, vrátil se na silnici, někoho si tam stopnul a kdoví, kde je mu konec.

Policistovi, který se vysoukal zpoza volantu tohoto vozu, bylo tak kolem čtyřiceti a ramena měl široká jako Herkules. Jeho tvář, to byla krychle žuly, jenom u očí a koutků úst do ní bylo vyryto pár úzkých vrásek. Annie byla velká ženská, ale vedle toho kolohnatá vypadala téměř zakrsle.

A byl tu ještě jeden rozdíl. Ten policajt, kterého Annie zlikvidovala, byl sám. Ale tentokrát vystoupil ze sedadla vedle řidiče ještě jeden muž v civilu, malý, s pokleslými rameny a s rovnými blondatými vlasy, zřejmě detektiv. David a Goliáš, pomyslel si Paul. Panebože.

Ten tajný vlastně vůz neobešel, spíš se kolem něj utahaně vlekl. I jeho tvář působila znaveně a sešle; byla to tvář člověka, který napůl spí... kdyby nebylo jeho světlemodrých očí. Ty byly doširoka otevřené a

pozorně registrovaly všechno kolem. Paul si pomyslel, že tenhle člověk by asi na cokoli podezřelého reagoval zatraceně rychle.

Vzali si Annii pěkně mezi sebe a ta jim něco začala vykládat. Napřed hovořila s hlavou obrácenou vzhůru ke Goliášovi a potom se napůl obrátila a mluvila naopak spíš dolů k Davidovi. Paul si kladl otázku, co by se asi stalo, kdyby znovu rozbil okno a začal křičet o pomoc. Domníval se, že pravděpodobnost, že by ji ti dva v takovém případě dokázali zvládnout, je asi tak osm ku dvěma. Jistě, byla pohotová, ale ten velký policista vypadal, že by možná přes svou mohutnost dokázal být ještě rychlejší, a určitě by měl víc síly – Paulovi připadalo, že by asi hravě dokázal vyrvat ze země holýma rukama středně vzrostlý stromek. A utahaná chůze toho tajného je možná záměrně klamná, stejně jako ten ospalý výraz. Věřil, že by ji dokázali zmáknout... ovšem jiná věc byla, že před nimi měla jednu důležitou výhodu, totiž moment překvapení. To jí dávalo jistou šanci.

Detektivův kabát. Přestože bylo pořádné horko, měl ho zapnutý. Kdyby napřed zastřelila Goliáše, docela dobře by mohla stihnout vpálit kulku i do tváře Davidovi, než by si stačil rozepnout ten zatracený plášť a vytáhnout revolver. A ten zapnutý kabát svědčil především i o tom, že Annie měla pravdu: tahle návštěva představovala pouze zcela rutinní kontrolu.

Zatím.

Já ho nezabila. Vy sám jste ho zabil. Kdybyste byl držel hubu, poslala jsem ho snadno o dům dál. Byl by ještě naživu.

Věřil tomu? Samozřejmě že ne. Avšak přece jen ho zasáhl silný, bolestný pocit viny – jako prudké bodnutí dýkou. Bude snad teď držet hubu, protože si uvědomuje, že tady existuje šance tak asi jedné ku pěti, že by se jí tentokrát mohlo povést odkráglovat dva policajty, kdyby tu hubu otevřel?

Pocit viny ho bodl ještě jednou a pak zmizel. Protože odpověď na tuto otázku zněla opět ne. Bylo by to prima, kdyby se mohl pochlubit takovou nesobeckou motivací, ale nebyla to pravda. Skutečnost byla přece docela prostá: Oni tě přece můžou maximálně zavřít. Kdežto já vím, jak ti definitivně zatnout tipec. 30.

Vždycky tu ovšem byla možnost, že těm dvěma tady nebude něco hrát. Že začnou mít podezření. Mít nos na různé nekalosti, to je přece koneckonců součástí jejich profese a určitě taky znají Anniinu minulost. Jestli se situace vyvine tímhle směrem, prosím... ale Paul spíše předpokládal, že tentokrát se Annie ještě dokáže zákonu vykroutit – i když asi naposledy.

Paul teď už věděl všechno, co vědět potřeboval. Od chvíle, kdy se Annie probrala z toho dlouhého spánku, poslouchala soustavně rádio a zmizení toho coloradského policisty (jmenoval se Duane Kushner) se ve zprávách stále udržovalo v popředí zájmu. Mluvílo se v nich samozřejmě i o tom, že právě pátral po významném spisovateli Paulu Sheldonovi, ale nikoho nenapadlo spojovat nějak policistovo zmizení s Paulovým. Alespoň zatím.

Jarní tání zaneslo jeho camaro asi o osm kilometrů níž, a vrak vozu se tam v pustém lese mohl povalovat ještě dlouhé měsíce či dokonce roky, kdyby nezasáhla čirá náhoda. Dvoučlenná posádka helikoptéry Národní gardy, která podnikala kontrolní let s úkolem pátrat po ilegálních pěstitelích marihuany, zahlédla záblesk odrazu slunce od předního skla vozu a přistála na blízké pasece, aby se podívala, co to tam je. Při nedobrovolné cestě na toto místo posledního spočinutí dostal vůz pořádně zabrat, takže bylo těžké posoudit, jak byl poškozen při vlastní nehodě, a v rádiu se nemluvilo o tom, že by se při jeho ohledání přišlo na stopy krve (pokud se vůbec takové šetření provádělo). Paulovi bylo jasné, že ani nevímjak důkladná prohlídka mohla stěží odhalit stopy krve, protože vozem vlastně celé jaro protékala s povodňovou dravostí voda.

A v Coloradu byl přirozeně v centru pozornosti a zájmu policista Duane Kushner a Paul předpokládal, že ten sem přivedl i tyto dva návštěvníky. Doposud se veškeré úvahy v souvislosti s jeho zmizením točily kolem tří nelegálních látek: načerno vyráběné whisky, marihuany a kokainu. Předpokládalo se, že Kushner mohl při svém pátrání po zmizelém spisovateli docela náhodou narazit na místo, kde se některá z těchto látek pěstovala, vyráběla či skladovala, a jak postupně odumírala naděje, že by ho ještě bylo možné najít živého, množily se úvahy o tom, jak je možné, že byl na té akci sám; Paul pochyboval, že by měl stát Colorado dost financí na to, aby si mohl dovolit obsazovat policejní auta zásadně zdvojenými hlídkami, při pátrání po Kushnerovi se to však dělo, protože policie už nechtěla nic riskovat.

Goliáš teď ukazoval směrem k domu. Annie pokrčila rameny a zavrtila hlavou. Vzápětí něco říkal David. Annie chvilku váhala a potom přikývla a vedla je ke kuchyňským dveřím. Paul je slyšel zakvílet v závěsech a pak už byli všichni tři uvnitř. Ze zvuku tolika kroků šel až strach – jako by se jimi dům znesvěcoval.

„Kolik bylo hodin, když se objevil?“ ptal se Goliáš – musel to být on. Měl rachotivý středozápadní hlas, zhrublý od cigaret.

Asi ve čtyři, odpověděla Annie. Tak nějak. Právě totiž dokončila sestřih trávy. Neměla na ruce hodinky. Jenom si dobře pamatuje, že zrovna bylo velké horko.

„Jak dlouho tady zůstal, paní Wilkesová?“

„Slečno Wilkesová, když dovolíte.“

„Promiňte.“

Annie pak odpověděla, že to jim přesně nemůže říct, ví jenom, že to nebylo moc dlouho. Takových pět minut.

„Ukazoval vám nějakou fotografii?“

Ano, to ukazoval – vždyť proto snad za ní přišel. Paul žasl, jak Annie hovoří klidně a vyrovnaně, příjemným tónem.

„Vy jste toho člověka na tom obrázku znala?“

Jistě, samozřejmě, přisvědčovala Annie. Byl to Paul Sheldon, to věděla hned. „Mám tady všechny jeho knihy,“ řekla. „Moc se mi líbí. Strážmistr Kushner vypadal dost zklamaně. Říkal, že je-li tomu tak, musím asi vědět, o čem mluvím. Vzalo mu to náladu. Taky ho asi ničilo to horko.“

„No jo, tehdy byl vážně horkej den,“ souhlasil Goliáš a Paul se vylekal, jak blízko se ten hlas ozýval. Z obývacího? Ano, téměř jistě z obývacího. Habán nehabán – ten chlap se pohyboval tiše jako rys. Když Annie odpověděla, i její hlas byl hodně blízko. Policisté tedy přešli do obývacího a ona je následovala. Nepozvala je dál, ale oni tam stejně vnikli. Prohlíželi si dům.

I když její domácí miláček-spisovatel byl teď sotva deset metrů od nich, Anniin hlas zněl stále velmi poklidně. Prý se ho zeptala, jestli by nechtěl zajít dovnitř na šálek mražené kávy, ale odpověděl, že nemůže. Tak mu nabídla, že mu dá s sebou aspoň lahvinku vychlazené –

„Prosím vás, nerozbijte mi to,“ přerušila se Annie a hlas se jí přiosťlil. „Jam mám tyhle věcičky moc ráda a některé jsou velmi křehké.“

„Promiňte.“ To musel být David. Mluvil tiše, téměř šeptem, omluvným a zároveň trochu vyplašeným tónem. Za jiných okolností by Paula tenhle tón z úst policajta jistě pobavil, ale tohle nebyly jiné okolnosti a Paul se vskutku nebavil. Seděl jako přimražený s rukama na opěradlech vozíku a naslouchal, jak někdo něco opatrně pokládá na stolek (nejspíš toho tučňáčka sedícího na ledovém kvadráku). Představoval si, jak si teď její prsty hrají s tím vakem, který má pověšený přes rameno. Cekal, že se jí jeden z těch dvou – nejspíš Goliáš – v příštím okamžiku zeptá, co to v tom pytlí proboha má.

A pak se ozvou výstřely.

„Co jste to říkala?“ zeptal se David.

„Že jsem se ho zeptala, jestli s sebou nechce lahvičku vychlazené pepsi-coly, když je takové horko. Mám je v chladničce hned vedle mrazáku, tak aby pepsi byla maximálně studená a přitom nezmrzla. To by prý ode mě bylo velice laskavé, řekl. Byl to velmi zdvořilý chlapec. Proč pouštíte takové mladíčky do služby takhle samotné, prosím vás?“

„Vypil si to tady?“ ptal se David. Její otázku ignoroval. Ted' se jeho hlas ozýval ještě blíž. Přešel na bližší stranu pokoje. Paul ani nemusel zavřít oči, aby si ho představil, jak tam stojí a prohlíží si krátkou předsínovou chodbu s malou koupelnou při jedné straně a zavřenými dveřmi hostinského pokoje na druhé. Paul seděl ztrnule, jako by měl v zádech pravítko, a ve vyhublém hrdle mu zrychleně tepalo.

„Ne,“ odpověděla Annie, stále velmi pokojně. „Vzal si tu láhev s sebou. Říkal, že už zase musí o dům dál.“

„Co to máte tamhle?“ zeptal se Goliáš. Ozvaly se údery jeho podpatků o dřevěnou podlahu chodby; předtím, na koberci obývacího pokoje, nebyly jeho kroky slyšet.

„Koupelnu a ložnici pro hosty. Někdy tam přespávám, když je moc horko. Klidně se tam jděte podívat, ale ujišťuju vás, že tam toho vašeho kolegu nenajdete. Nemám ho tam přivázaného k posteli, to si pište.“

„To vám rádi věříme, slečno Wilkesová,“ řekl na to David a jejich kroky a hlasy se opět začaly vzdalovat směrem ke kuchyni. Paul nevěřil svým uším. „Když tady byl, nezdálo se vám, že je nějak nesvůj? Jako by měl nějaké starosti?“

„To vůbec ne,“ odpověděla Annie. „Jenom mu bylo horko a vypadal utahané.“

„Jako by na něco pořád myslel?“

„Ne.“

„Nenaznačil, kam se chystá, až od vás odjede?“

Policistům to skoro určitě uniklo, ale Paulovo cvičené ucho zaznamenalo drobné zaváhání – tohle by mohla být past, která by mohla sklapnout buď hned, nebo třeba až za chvíli. Ne, řekla nakonec, ovšem odjel pak směrem na západ, takže si myslí, že měl namířeno na springerskou silnici, která vede k té roztroušené skupině farem. „Děkujeme za spolupráci, slečno Wilkesová,“ řekl David. „Možná se tady budeme muset ještě jednou stavít.“

„Klidně,“ souhlasila Annie. „Ráda vás uvidím. Za mnou sem jinak nepřijde živá duše.“

„A mohli bychom se ještě podívat vzadu do stodoly?“ zeptal se najednou Goliáš.

„Prosím. Jenom nezapomeňte pozdravit, až tam vstoupíte.“

„Pozdravit? Koho, prosím vás?“ zeptal se David.

„Přece Misery,“ odpověděla Annie. „Moje prasátko.“

31.

Stála ve dveřích pokoje a upřeně se na něj dívala – tak upřeně, že cítil, jak mu do tváří stoupá teplo a červeň. Dvojice policistů před čtvrthodinou odjela.

„Co se na mě tak koukáte?“ zeptal se nakonec.

„Proč jste nezačal křičet?“ Policisté jí zdvořile zasalutovali, než nasedli do vozu, ale ani jeden z nich se neusmíval a pohled v jejich očích byl dostatečně výmluvný, i když jim do nich z úhlu, který mu okno dovoľovalo, moc dobře neviděl. Ti dva věděli velice dobře, co je ta dáma zač. „Pořád jsem čekala, kdy začnete křičet. Vrhli by se na mě jako vlci.“

„Možná. Možná ne.“

„Ale jak to, že jste na ně nezavolal?“

„Annie, když celý svůj život počítáte s tím, že se vám vždycky stane to nejhorší, co se vám může stát, musíte se občas zmýlit.“

„Nedělejte chytrýho!“ Uvědomil si, že pod tím jejím vnějším klidem se ukrývá hluboký zmatek. To, že na ty policajty nezavolal, vůbec nezapadalo do jejího globálního konceptu světa jako permanentního zápasště, ve kterém se Pochtivá Annie utkává s nesmrtelným podraznickým týmem Špinavejch Hajzlů. „Kdo ze sebe dělá chytrýho? Slíbil jsem vám, že budu držet hubu, a tak jsem ji držel. Chtěl bych ten román dopsat jakž takž v klidu. A na tom, abych ho dokončil, byste měla mít největší zájem vy sama!“ Nejistě se na něj podívala, jako by tomu ráda chtěla věřit, ale zároveň se věřit bála... a nakonec přece jen uvěřila. A udělala správně, protože tentokrát mluvil pravdu.

„Tak ale sebou hod'te,“ řekla tiše. „Pusťte se do práce a hod'te sebou. Měl jste vidět, jak se na mě dívali.“

32.

Další dva dny proběhly stejným způsobem, jako tomu bylo před Kushnerem; málem to vypadalo, jako by žádný Duane Kushner vůbec nikdy nebyl. Paul psal téměř stále. Psací stroj nadobro zavrhl. Annie ho bez jakéhokoli komentáře postavila na římsu pod obrázek Vítězného oblouku. Během těch dvou dnů popsal celé tři poznámkové bloky. Zbýval jediný. Až zaplní i ten, bude psát do linkovaných sešitů. Annie mu vždycky ořezala půl tuctu tužek, on je postupně všechny upsal a ona mu je zase naostříla. Ty tužky se viditelně zkracovaly, a Paul zatím seděl na sluníčku u okna, skloněn nad svou deskou, občas se nepřítomně poškrábal palcem pravé nohy na místě, kde bývalo chodidlo jeho levé nohy, a soustředěně zíral do díry v papíru, který měl před sebou. Zase už na něj doširoka zela a román se řítíl ke svému vyvrcholení jako raketové saně; málokdy mu to psalo takhle dobře. Všechno před sebou viděl naprosto jasně – tři skupiny, které pátraly po Misery v křivolakých skalních chodbách za čelem modly; dvě, které ji chtěly zabít, a třetí, skládající se z Iana, Geoffreyho a Hezekiaha, která se ji snažila spasit... a zatím venku v údolí hořela vesnice Burků a ti, kdo se z ní zachránili, se shromáždili před jediným východem ze

skal, za levým uchem modly, připraveni zmasakrovat každého, kdo by se zevnitř vypotácel živý. Toto přímo hypnotické soustředění mu třetího dne po návštěvě Davida a Goliáše podstatně narušil, i když docela nevymazal, krémový stejš značky Ford s nápisem TELEVIZE GRAND JUNCTION na střeše, který sjel ze silnice na příjezdovou cestu k Anniinu domku. Zadní část dodávky byla plná různých záznamových zařízení.

„Panenko Maria!“ zašeptal Paul, zmítaný směsicí pocitů – úžasu, pobavení, zděšení. „Kterej čert sem nese tuhle pakáž?“

Auto ještě nestačilo zastavit a už z něj zadními dveřmi vyskakoval chlápek v kalhotách-maskáčích a v tričku s umrlčí hlavou na prsou. V ruce držel za pistolovou pažbu něco velkého a černého a Paula na okamžik pošetile napadlo, jestli to není pistole se slzným plynem. Jakmile však ten muž zvedl tu věc na rameno a švenknul s ní k domu, pochopil Paul, že to je příruční kamera. Z místa spolujezdce mezitím vystoupila hezká mladá žena, která si letmo upravila nakadešené, fénem upravené blond vlasy a zkontrolovala ve zpětném zrcátku makeup a pak se připojila ke kameramanovi.

Oko vnějšího světa, které Dračici několik let sanovalo, se k ní teď pomstychtivě vrátilo.

Paul rychle poodjel od okna. Doufal, že to stihl včas.

Můžeš se o tom přesvědčit, stačí sledovat televizní zpravodajství v šest hodin, řekl si v duchu a pak si přitiskl obě dlaně k ústům, aby potlačil hlasitý chechtot.

Venkovní síťové dveře kuchyně se s bouchnutím otevřely a zase zavřely.

„Koukejte vocad’ laskavě vypadnout!“ ječela Annie. „Tohle je soukromej pozemek, táhněte pryč!“

Děvče od televize tlumeně žádalo: „Paní Wilkesová, kdybychom vám mohli položit jen –“

„Jestli ihned nevypadnete, pojedete vocad’ s rozstříleným zadkem, varuju vás!“

„Paní Wilkesová, já jsem Glenna Robertsová z Ká-té-ká-á –“

„Kdybyste třeba byla návštěvnice z planety Mars! Vypadněte, nebo je po vás!“

„Ale –“

Bang...

Proboha to ne prokristapána to přece ta pošahaná Annie snad tu pitomou husu zastřelila –

Popojel a podíval se z okna. Neměl jinou volbu – musel zjistit, co se stalo. Pociťoval velkou úlevu. Annie vystřelila jenom do vzduchu. Zřejmě to však dokonale splnilo svůj účel. Glenna Robertsová se střemhlav vrhla do televizního stejšnu; kameraman švenknul na Annie; Annie švenkla puškou na kameramana; kameraman se rozhodl, že by si chtěl mnohem raději ještě jednou živě poslechnout Vděčné mrtvé, Grateful Dead, než mrtvý natočit záběr nepříjemně živé Dračice, a jako fretka taky zajel na zadní sedadlo vozu. Ten začal zběsile couvat k silnici, ještě než kameraman stačil dovřít dveře.

Annie se za nimi dívala s ručnicí v ruce a pak se pomalu vracela do domu. Slyšel, jak pokládá pušku na stůl. Pak vešla do jeho pokoje. Vypadala hůř, než ji kdy viděl – tvář měla zrůzněnou a bledou, oči potrhle roztěkané.

„Vrátili se,“ zašeptala.

„Jen klid.“

„Já věděla, že se ti hajzlové špinaví ještě jednou vrátí. A už je to tady.“

„Už přece odjeli. Odehnala jste je.“

„Ti se nikdy nenechají odehnat. Někdo jim řekl, že se ten polda stavil v domě Dračice, než zmizel, a tak jsou tady.“

„Annie –“

„A víte, co chtějí?“ ptala se ho.

„Samozřejmě. Já jsem měl už taky co dělat s lidmi od televize. Chtějí stejné dvě věci jako vždycky – abyste se nějak podřekla či shodila, až vás budou točit, a aby je za to někdo jiný pozval na pár sklínek martini. Ale Annie, vy se teď musíte uklid –“

„Tohle chtějí,“ řekla a zvedla jednu ruku se zahnutými prsty k čelu. A pak po něm najednou sjela těmi prsty dolů a nehty si do něj vyryla čtyři krvavé drápance. Krev z nich jí začala stékat do očí a pak po tvářích po obou stranách nosu.

„Annie! Nechte toho!“

„A tohle!“ Pleskla se levou rukou přes levou tvář tak prudce, že jí rázem zrudla. „A tohle!“ Rána přes

pravou tvář, ještě prudší, tak silná, až jí zpod prstů odlétly kapičky krve.

„PŘESTAŇTE!“ zaječel.

„Tohle chtějí!“ zaječela ona. Zvedla obě ruce k čelu, přitiskla k těm krvavým drápancům dlaně a pak mu je na chvíli nastavila před oči. A potom vyběhla z pokoje.

Trvalo velmi dlouho, než byl Paul schopen znovu začít psát. Z počátku to šlo pomalu – pořád se mu vracela rušivá představa Annie, jak si nehty drásá čelo – a říkal si, že to asi nebude stát za nic, že by to možná měl pro ten den zabalit, ale najednou ho příběh do sebe vtáhl a on se znovu propadl do té díry v papíru.

A jako vždycky v těchto dnech při tom pocítil požehnanou úlevu.

33.

Příštího dne se znovu objevila policie, tentokrát z místního oddělení. Byl s nimi i jakýsi vyzábělý muž, který nesl v ruce nějaký přístroj – nepochybně diktafon. Annie s nimi chvíli stála na příjezdové cestě a poslouchala, co jí říkají, a pak je zavedla do kuchyně.

Paul tiše seděl s linkovaným sešitem na klíně (poslední poznámkový blok popsal den předtím) a naslouchal Aninině výpovědi, která v podstatě spočívala v opakování všeho toho, co už řekla Davidovi a Goliášovi před čtyřmi dny. Bohapusté šikanování, pomyslel si Paul. Trochu mu přišlo k smíchu a trochu ho vyděsilo, když si uvědomil, že je mu Annie Wilkesové trochu líto.

Sidewinderský policista, který kladl většinu otázek, začal tím, že Annie nabídl, že si může přizvat právníka. Annie to odmítla a jednoduše to všechno ještě jednou zopakovala. Paul v tom neobjevil žádné odchylky od původní verze.

Zůstali v kuchyni půl hodiny. Ke konci se jeden z nich zeptal, jak přišla k těm ošklivě vyhlížejícím drápancům na čele.

„To se mi stalo v noci,“ odpověděla. „Měla jsem ošklivý sen.“

„O čem se vám zdálo?“ zeptal se policista.

„Zdálo se mi, že si na mě lidi po té dlouhé době znovu vzpomněli a začali sem zase jezdit,“ odpověděla Annie.

Když odjeli, přišla k němu do pokoje. Měla těstovitou tvář, nepřítomný pohled a vypadala hrozně.

„Stává se tady z toho něco jako Hlavní nádraží,“ poznamenal.

Neusmála se. „Jak ještě dlouho?!“

Zaváhal, zadíval se na štos listů strojopisu i na ty rukou popsané bloky a potom se znovu obrátil k Annie.

„Dva dny,“ řekl. „Možná tři.“

„Až přijedou příště, budou mít sebou povolení k prohlídce,“ řekla, a než na to mohl něco říct, vyšla z pokoje.

34.

Čtvrt hodiny před půlnocí za ním přišla znovu a napomínala ho: „Už jste měl být hodinu v posteli, Paule.“ Vzhlédl k ní, nepříjemně vytržen ze sna příběhu. Geoffrey – který se vlastně stal jeho hlavním hrdinou – se právě ocitl tváří v tvář té příšerné včelí královně, se kterou bude muset svést boj na život a na smrt, chce-li Misery zachránit.

„To je jedno,“ odpověděl. „Za chvíli toho nechám. Někdy se to musí zapsat, když to má člověk v hlavě jasně rozmyšlené, jinak by se mohlo stát, že se mu to z ní zase vypaří.“ Zatřepal rukou, která byla od toho psaní už celá bolavá a nepříjemně mu v ní tepalo. Na vnitřní straně ukazováku, v místě, kde na něj při psaní nejvíc tlačila tužka, mu vyrostl velký tvrdý otlak, napůl mozol, napůl bolák. Měl k dispozici pilulky, které by sice potlačily nepříjemnou bolest, ale zároveň by mu také citelně zatemnily hlavu.

„Myslíte si, že je to skutečně dobré, co?“ zeptala se ho tiše. „Máte z toho radost. Už to nepíšete jenom pro mě, vidíte?“

„Ne,“ souhlasil. Málem ještě něco dodal, ale včas se zarazil. Chtělo se mu jí říct:

Nikdy to nebylo pro vás, Annie, ani pro žádnou z těch mých vášnivých čtenářek, co mi posílají dopisy podepsané „Vaše ctitelka číslo jedna“. Když už jednou začnu psát, octnou se všichni tito lidé někde na druhém konci galaxie. Nikdy jsem nepsal pro svoje dvě bývalé ženy, pro matku nebo pro otce. Víte, proč autoři tak často svoje dílo někomu dedikují, Annie? Protože je nakonec začne děsit, jak je jejich tvorba sobecká.

Avšak svěřovat se jí s něčím takovým, to by bylo velmi nemoudré.

Psal až do chvíle, kdy na východě začalo svítat, a pak se svalil do postele a čtyři hodiny tvrdě spal. Měl zmatené a nepříjemné sny. V jednom z nich vystupoval její otec po dlouhém schodišti. V rukou držel velký koš, který byl plný novinových výstřižků. Paul na něj chtěl křiknout, varovat ho, ale vždycky když otevřel ústa, vyšel z nich pouze úhledně zredigovaný odstaveček vyprávění – a ačkoli byl ten odstaveček pokaždé, když se pokusil zavolat, jiný, vždycky začínal stejnou formulkou: „Jednoho dne, asi o týden později...“ A najednou se chodbou přihnala ječící Annie Wilkesová a rukama nataženými před sebe do otce strčila a přivodila mu tak smrtelný pád... jenomže ten její jekot se rychle změnil v podivné bzučivé zvuky a její tělo pod sukni a vlněnou vestou pukalo a rozpadalo se a měnilo, protože z Annie se najednou stávala velkánská včela.

35.

Příštího dne nepřišla žádná úřední, oficiální návštěva, ale u domku se stejně objevila spousta lidí. Čumilů. Jeden vůz byl plný rozjivených teenagerů. Když zajeli na příjezdovou cestu, aby se na ní otočili, vyběhla Annie ze dveří a ječela na ně, aby se klidili z jejího pozemku, nebo je postřílí jako vzteklé psy.

„Vyser si voko, Dračice!“ zahulákal jeden z té party.

„Kdes ho zakopala?“ volal na ni jiný, když vůz v oblaku prachu vycouvával.

Třetí po ní hodil láhvi od piva. Když pak auto odjíždělo, všiml si Paul, že na jeho zadním okně je nálepka, na které je napsáno: AŤ ŽIJÍ SIDEWINDERŠTÍ MODŘÍ ĎÁBLOVÉ!

Asi za hodinu pak viděl Annii, jak se zachmuřenou tváří prochází kolem jeho okna směrem ke stodole a natahuje si při tom pracovní rukavice. Když se odtamtud za chvíli vracela, držela v rukou řetěz, jehož tlusté železné články proplekla ostatním drátem. Když tuhle pichlavou krajku natáhla přes cestu, sáhla do náprsní kapsy a vytáhla z ní několik útržků červené látky. Ty přivázala k několika článkům řetězu, aby zábranu ještě víc zviditelnila.

„Policajty to nezadrží,“ řekla, když konečně vešla do pokoje, „ale snad to zastraší ty ostatní hajzly.“

„Ano.“

„Co ta vaše ruka... nějak vám otéká.“

„Ano.“

„Paule, já nechci být dotěrná, ale...“

„Zítra,“ řekl.

„Už zítra? Vážně?“ Celá se rozzářila,

„Ano, doufám. Tak někdy kolem šesté.“

„Paule, to je skvělé! Mám to začít číst už teď, nebo –“

„Byl bych radši, kdybyste ještě počkala.“

„Jak si přejete.“ Opět se jí do očí vkradl ten něžný, roztálý výraz. Když se tvářila takhle, nenáviděl ji nejvíc. „Já vás miluju, Paule. Ale to vy už dávno víte, že?“

„Ano,“ přisvědčil. „Vím.“ A zase se sklonil nad sešitem.

36.

Toho večera mu přinesla pilulku Reflexu (jeho infekce močových cest ustupovala velmi pomalu) a kyblík ledu. Vedle něj položila úhledně složený ručník a beze slova odešla.

Paul odložil tužku – musel si pomoci levou rukou, aby rozpáčil ztuhlé prsty pravačky – a ponořil zmoženou ruku do ledové tříště. Nechal ji tam, až ji už téměř necítil. Když ji vytáhl, zdálo se mu, že otok přece jen trochu ustoupil. Omotal si kolem ní ručník a potom seděl a díval se ven do tmy, dokud v ní neucítil mravenčení. Odložil ručník a několikrát za sebou napnul prsty (při prvním pokusu se mu tvář zkrivila bolestí, ale potom mu ruka přece jen poněkud zvláčněla) a pak se znovu pustil do psaní.

Za svítání pomalu přešel k posteli, přesunul se na ni a ihned usnul. Zdálo se mu, že se ztratil ve sněhové vánici, jenomže to nebyl sníh – byly to poletující bílé stránky, které mu mátly směr, každá popsaná psacím strojem, a v textu chyběla všechna „n“ a „t“ a „e“ a on věděl, že bude-li ještě vůbec naživu, až ta vánice skončí, bude muset všechna ta písmenka doplnit rukou a dešifrovat při tom slova, která byla téměř nečitelná.

37.

Probudil se někdy kolem jedenácté, a jakmile Annie uslyšela, že je vzhůru, přinesla mu skleničku

pomerančového džusu, prášky a misku horké slepičí polévky. Sálalo z ní vzrušení, „Dneska je náš velký den, co, Paule?“

„Ano.“ Snažil se vzít lžici do pravé ruky, ale nedařilo se mu to. Měl ji celou zarudlou a oteklou tak, že se na ní napnutá kůže nezdravě leskla. Když se ji pokusil sevřít v pěst, připadalo mu, jako by ji měl prošpikovanou tuhými dráty. Těch posledních pár dnů to bylo horší, pomyslel si, než nějaká nesmyslná autogramiáda, která nebere konce a při které si člověk taky málem upíše ruku.

„Ta vaše ubohá ruka!“ zvolala. „Přinesu vám ještě jednu pilulku. Už pro ni letím.“

„Ne. Potřebuju ten text dorazit, a na to musím mít jasnou hlavu.“

„Ale s takovouhle rukou přece nemůžete psát!“

„To ne,“ souhlasil. „Ta je zatím k nepotřebě. Ale dokončím ten román tak, jak jsem ho začal – na royalce. Půjde nanejvýš o takových osm, deset stránek. Snad se mi podaří nějak se mezi všemi těmi en a té a é proklestit.“

„Měla jsem vám obstarat jiný psací stroj,“ zalitovala. Zdálo se, že je jí to vážně hrozně líto – v očích jí stály slzy. Paul si v duchu říkal, že takovéhle její občasné záchvaty jsou daleko nejhorší ze všeho, protože mu dávají možnost vidět tuhle ženu takovou, jakou by mohla být, kdyby se jí dostalo správné výchovy nebo kdyby všechny ty směšné žlázy, které v jejím těle pracují, neprodukovaly naprosto špatné výměšky. Možná obojí. „Zvrtala jsem to. Těžko si to připouštím, ale je to tak. A to všechno jen proto, že jsem si nechtěla přiznat, že mě ta potvora Dartmongerka pořádně doběhla. Omlouvám se, Paule. Chudák vaše ruka.“

Zvedla mu ji, jemně jako Nioba u tůně, a políbila ji.

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „My už to s tou Železnou pannou nějak zvládnem. Nenávidím ji, ale mám pocit, že ona mě taky nemůže ani cejtit, takže si nemáme co vyčítat.“

„O kom to mluvíte?“

„Přece o té royalce. V duchu tak tomu psacímu stroji říkám – Železná panna.“

„Jo tak...“ A už zase jako by tu nebyla. Jako by někdo otočil vypínačem a zhasl ji. Nebo z ní vytáhl zátku a vypustil ji. Čekal trpělivě, až se k němu zase duchem vrátí, a mezitím jedl polévku. Lžici držel nemotorně mezi palcem a ukazováčkem levé ruky.

Konečně se probrala a podívala se na něj. Rozzářeně se usmívala, jako někdo, kdo se právě probudil a uvědomil si, že ho čeká báječný den. „Už máte tu polévku snědenou? Jestli ano, mám teď pro vás něco opravdu speciálního.“

Ukázal jí misku, prázdnou kromě několika nudliček přilepených ke dnu. „Vidíte, jaká jsem hodná včelička, Annie?“ poznamenal bez sebemenší stopy úsměvu.

„Jste ta nejhodnější včelička na světě, Paule, a dostanete za to celou řádku zlatých hvězdiček! Vždyť taky... počkejte! To budete koukat!“

Vyšla z pokoje. Paul se nejdřív zadíval na kalendář, pak na Vítězný oblouk. Zvedl oči ke stropu a studoval chvíli onu pavučinu navzájem propletených věček, opile tančících na stropě. A nakonec se zadíval na psací stroj a nepříliš uspořádaný štos svého rukopisu. Takže s tím vším se teď rozloučíme, řekl si v duchu, ale to už se Annie vrátila do pokoje s dalším podnosem.

Byly na něm čtyři misky: jedna s plátečky citronu, druhá s nakrájeným vajíčkem natvrdo, třetí s malinkatými topinkami. Uprostřed trůnila větší miska s úctyhodnou hromádkou kaviáru.

„Já nevím, jestli to máte rád,“ řekla stydlivě. „Za sebe musím říct, že nevím. Ještě jsem to nikdy nejedla.“

Paul se začal smát. Bolelo ho z toho v pánvi, bolest mu cloumala nohama a dokonce ji cítil i v té upsané ruce. A brzy ho jistě bude bolet ještě něco jiného, protože Annie je natolik paranoidní, že když se někdo v její přítomnosti začne smát, určitě si to vyloží tak, že se směje jí. Přesto ten smích nedokázal ovládnout. Smál se tak, že se až dusivě rozkašlal. Tváře mu zrudly a z očí mu vytryskly slzy. Ta ženská mu sekerou usekla nohu a elektrickým nožem uřízla palec u ruky, a teď se přihásí s takovým kopcem kaviáru, že kdyby ho chtěl někdo všechn sníst, lezl by mu za chvíli ušima ven. A přitom se jí teď z nějakého zázračného důvodu v obličejí neobjevil ten děsivý výraz, který připomínal bezednou temnou průrvu.

Místo toho se začala smát s ním.

38.

Kaviár se obvykle považuje za jednu z těch věcí, které člověk buď miluje, nebo nesnáší, ale Paul žádný z

těchto extrémních postojů nezastával. Když letěl první třídou a letuška před něj postavila talíř s touto delikatesou, docela si na ní pochutnal, ale vzápětí zapomněl, že něco takového jako kaviár existuje – dokud mu ho nějaká jiná letuška při obdobné příležitosti nenaservírovala znovu. Ovšem nyní ho hladově zhltal i s oblohou, jako by teprve teď, poprvé v životě, objevil kouzlo gurmánství.

Annie kaviár nijak neokouzil. Dobla si z porcičky, kterou opatrně zamazala topinku, zkřivila obličej odporem a chléb štitivě odložila. Paul se ovšem krmil, až se mu dělaly boule za ušima. Za necelou čtvrt hodinku do sebe naládoval polovičku té kaviárové hory. Pak říhl, přikryl si ústa a provinile pohlédl na Annie, kterou to přimělo k dalšímu záchvatu smíchu.

Já tě asi už brzy zabiju, Annie, a moc se na to těším, říkal si v duchu a zároveň se na ni vřele usmál. Vážně. Třeba mě vezmeš s sebou – to je zřejmě dost pravděpodobné – ale aspoň se na tu cestu vydám s břichem plným kaviáru. Mohlo by to být horší.

„Bylo to skvělé, ale už opravdu nemůžu,“ řekl.

„Asi byste to zase vyndal, kdybyste se cpal dál,“ konstatovala. „Musí to být strašně syté.“ Taky se usmála. „A mám ještě jedno překvapení. Láhev šampaňského. Na pozdějš... až dopíšete ten román. Dom Pérignon. Ta flaška stála pětasedmdesát dolarů! Za jednu jedinou láhev! Ale Chuckie Yoder z toho krámu s pitím, kde jsem to kupovala, tvrdil, že to je nejlepší šampaňské vůbec.“

„Chuckie Yoder má pravdu,“ potvrdil jí to Paul. Napadlo ho, že to je vlastně i trochu vinou šampaňského značky Dom Pérignon, že se teď smaží v tomhle pekle. Chvilku mlčel a pak řekl: „Je tu ještě něco, co bych si strašně rád dopřál. Až to dopíšu, samozřejmě.“

„Ano? A co jako?“

„Jednou jste mi řekla, že jste schovala všechny moje věci.“

„To jsem taky udělala.“

„Totiž... v kufru jsem měl karton cigaret. Rád bych si zapálil aspoň jednu cigaretu, až skončím.“

Úsměv na její tváři se pomalu rozplynul. „Víte dobře, Paule, že kouření škodí zdraví. Vyvolává přece rakovinu.“

„Annie, myslíte, že bych si měl v téhle situaci dělat starosti kvůli rakovině?“

Neodpověděla.

„Jenom tu jednu cigaretu. To byl takový můj zvyk, vždycky když jsem něco dopsal. Pohodlně se opřít v křesle a zapálit si. Taková cigareta chutná daleko nejlíp, věřte mi – dokonce je to větší požitek, než když si člověk jednu dá po skutečné vynikajícím jídle. Aspoň tenkrát to tak vždycky bývalo. Možná, že teď se mi z té cigarety zatočí hlava a zvedne žaludek, ale tahle vazba na minulé časy by mi udělala moc dobře. Co vy na to, Annie. Buďte kamarád. Uznějte, že jsem dělal, co jsem moh. Zasloužím si to.“

„Tak dobře... ale hodně dlouho před tím šampaňským. Nebudu popíjet bublinky za pětasedmdesát dolarů v místnosti, kterou vy začoudíte tím jedem.“

„V pořádku. Když mi sem tu cigaretu přinesete někdy kolem poledne, položím si ji na okenní římsu, abych ji měl pořád před očima a moh se na ni občas podívat. Dopíšu to, doplním chybějící písmenka, a pak si zakouřím. Kdybych cítil, že z ní na mě jdou mráčky, típnu ji. A potom vás zavolám.“

„Tak dobře,“ souhlasila. „Ale radost z toho tedy nemám. I když vím, že z jedné cigarety rakovinu plic jistě nedostanete, vůbec mě to netěší. A víte proč, Paule?“

„Ne.“

„Protože hodné včelíčky zásadně nekouří,“ prohlásila. A začala sklízet nádobí.

39.

„Pane Ian šéf být ona –?“

„Pssst!“ zasyčel Ian divoce a Hezekiah zmlkl. Geoffrey cítil, jak mu v hrdle divoce tepe. Zvenčí sem doléhalo vytrvalé tiché vrzání Ian a ráhen, pomalý pleskot plachet v prvních něžných závanec probouzejícího se pasátu, občasné zaskřehotání ptáka. Ze zadní paluby se tlumeně ozýval bučivý, falešný zpěv rozkurážených námořníků. Avšak tady bylo ticho. A v něm čekali tři muži, dva běloši a černoch, probere-li se Misery k životu.

Ian chraptivě zanaříkal a Hezekiah ho chytil za paži.

Geoffrey se pouze ještě víc než dosud snažil ovládnout napětí, které v něm hrozilo hystericky vybuchnout. Po tom všem – mohl by Bůh být tak krutý, že by ji nechal zemřít? Kdysi by byl takovou

možnost rozhodně odmítl, a to spíše s vyrovnanou myslí než v rozhořčeném pobouření. V těch časech by mu představa, že by Bůh mohl být krutý, připadala zcela absurdní.

Avšak jeho představy o Bohu – stejně jako o mnoha jiných věcech – se od té doby změnily. Změnily se v Africe. Bylo to v Africe, kde objevil, že není pouze jeden Bůh, ale že jich je mnoho, a někteří že jsou více než krutí – že jsou šílení.

A všechno bylo jinak. Krutost je koneckonců pochopitelná. Proti šílenství však není obrany.

Je-li jeho Misery skutečně mrtvá, jak se stále více obával, vyjde nahoru na palubu a vrhne se přes zábradlí do moře.

Vždycky si uvědomoval a přijímal jako něco daného, že bohové jsou nemilosrdní; ale neměl žádný zájem žít ve světě, kde bohové jsou šílení.

Z těchto pochmurných úvah ho vyrušil chraptivý tlumený výkřik. Byl to Hezekiah.

„Pane Ian šéf! Pane Geoffrey šéf! vy podívat! ona oči! Podívat na ona oči!“

Vička Miseryiných očí, těch neuvěřitelně něžných světlemodrých studánek, se totiž zachvěla, zatřepetala a nakonec naplno rozevřela. Pohled se zachytil na lanoví, stočil se na Geoffreyho a znovu se vrátil k lanoví.

Chvilíčku viděl Geoffrey v těch očích pouze zmatenost. . . a pak se v nich rozsvítilo poznání, a Geoffrey slyšel, jak mu duše křičí úlevou.

„Geoffrey – my jsme na moři? Proč mám takový hlad?“

Ian se bláznivě smál a plakal přitom štěstím. Sklonil se k ní a objal ji a znovu a znovu opakoval její jméno.

Trošku zmatena, ale potěšena jeho něžností to objetí opětovala – a když Geoffrey viděl, že Misery je už docela v pořádku, uvědomil si, že jeho láska k téhle ženě nikdy nepomine, že si ji uchová jednou provždy. Bude žít sám, dokáže žít sám, v dokonalém vnitřním míru.

Bohové možná přece jen nejsou šílení. . . alespoň ne všichni.

Položil Hezekiahovi ruku na rameno. „Asi bychom je tu měli nechat o samotě, nemyslíš, kamaráde?“

„Já myslet to bejt správná nápad, pane Geoffrey šéf,“ souhlasil Hezekiah. Doširoka se křenil, takže bylo vidět všech jeho sedm zlatých zubů.

Geoffrey na ni vrhl poslední kradmý pohled a ty chrpově modré oči se na okamžik stočily k němu a zahrály ho, zaplavily, naplnily.

Já tě miluju, miláčku, říkal jí v duchu. Slyšíš mě?

Odpověď, která se mu od ní vrátila, byla jen roztouženým přáním jeho duše, ale on tomu nevěřil – byl to opravdu její hlas a slyšel ho úplně jasně.

Slyším. . . a já tě taky miluju. Geoffrey za sebou zavřel dveře a vystoupil na zadní palubu. Místo, aby se vrhl do moře, jak o tom ještě před chvílí uvažoval, zapálil si dýmku. A potom pomalu bafal a pozoroval při tom, jak slunce zapadá za vzdálený, nízký oblak, pozvolna se ztrácející na obzoru – onen oblak, ve který se pozvolna proměňovalo pobřeží Afriky.

A protože to bylo to jediné, co teď mohl udělat, Paul Sheldon vyroloval poslední list z psacího stroje a načmáral na něj perem slovo, které každý spisovatel zároveň nejvíce miluje i nenávidí:

Konec.

40.

Oteklá ruka mu odpírala doplňovat chybějící písmenka, ale on ji k tomu přesto donutil. Kdyby se mu nepodařilo aspoň trochu rozhýbat její ztuhlost, těžko by se mu mohlo podařit provést to, co měl v plánu. Když do textu vepsal všechna chybějící písmenka, odložil pero a chvíli svoje dílo obhlížel. Bylo mu jako vždycky, když dokončil nějakou svou knihu – připadal si podivně prázdný, vyhaslý, a velmi dobře si uvědomoval, že za každý malý úspěch musel zaplatit absurdní daň.

Bylo to pokaždé totéž, pokaždé totéž – jako by se člověk těžce prodíral neprostupnou džunglí do nekonečného kopce, a najednou je nahoře a otevírá se před ním volný prostor, kterým vede dálnice, a při ní je několik čerpacích stanic s kuželníky, kde si může za odměnu zahrát.

Avšak přesto to bylo dobré – skončit. Vždycky to byl dobrý pocit. Něco vytvořit, postarat se o to, že něco vzniklo. Matně si uvědomoval, a bylo mu z toho dobře, že je to svým způsobem statečný čin, stvořit životy lidí, kteří ve skutečnosti neexistují, vytvořit zdání pohybu a iluzi lidského tepla. Byl si vědom toho

(teprve teď mu to konečně došlo), že si při tom občas nepočínal právě nejlíp, ale byla to jediná práce, ve které se trochu vyznal, a i kdyby v ní nikdy plně neuspěl, nikdo mu nemohl upřít, že ji vykonával s láskou. Pohládl svůj výtvar a maličko se při tom usmál.

A pak jeho ruka opustila štos papírů a pomalu se kradla k té jediné cigaretě značky Marlboro, kterou mu položila na okenní parapet. Vedle ní byl keramický popelník, na jehož dně byl zobrazen kolesový výletní parníček a nad ním ozdobný nápis VZPOMÍNKA NA HANNIBAL, MISSOURI – DOMOV NEJVĚTŠÍHO AMERICKÉHO VYPRAVĚČE.

V popelníku ležel skládací kapesní balíček zápalek, ale zbývala v něm pouze jediná sirka – víc mu jich nepovolila. Ovšem ta jedna by měla stačit.

Slyšel ji, jak nahoře přechází. To bylo dobré. Aspoň bude mít dost času provést všechny přípravy, a kdyby se rozhodla sejít dolů dřív, než na ni bude dokonale přichystán, včas by byl varován.

Teď tedy doopravdy kdo z koho, Annie. Doufáme, že to dokážu. Uvidíme – dokážu to?

Sehnul se a navzdory silným bolestem v nohou začal manipulovat s uvolněnou lištou těsně nad podlahou. 41.

Zavolal na ni asi za pět minut a pak naslouchal jejím těžkým, tupé dunivým krokům, když scházela po schodech do přízemí. Počítal s tím, že až věci dojdou takhle daleko, zmocní se ho strach, a ulevilo se mu, když si uvědomil, že je naprosto klidný. Vzduch v pokoji byl prosycen zápachem podpalovací kapaliny. Vytrvale ukapávala z jedné hrany desky, kterou měl položenou přes postranní opěradla vozičku.

„Paule, vy jste opravdu hotov?“ zavolala z druhého konce chodby.

Paul se podíval na štos papírů, položený na desce vedle té odporné royalky. Rukopis byl prosáklý podpalovačem. „Však jsem taky dělal, co jsem mohl, Annie,“ zavolal zpátky.

„No to je skvělý! Ani se mi tomu nechce věřit! Po tom všem! Tak chvilíčku – já jdu pro ten šampus!“ „Fajn!“

Slyšel, jak její kroky vržou na kuchyňském linoleu, a věděl předem, kdy se ozve příští zaskřipání. Tohle je naposled, co ty zvuky slyším, projelo mu hlavou, a to v něm probudilo pocit ohromení, který rozbil jeho klid jako vaječnou skořápku. A uvnitř byl ten strach... ale bylo tam také ještě něco jiného. Zdálo se mu, že to je ono pobřeží Afriky, pomalu se ztrácející na obzoru.

Otevřela dveře chladničky a zase je přibouchla. Nyní se přes kuchyni vrací ke dveřím. A teď už je konečně na cestě sem.

Tu cigaretu si samozřejmě nezapálil. Ležela stále ještě na parapetu. Potřeboval tu zápalku. Onu jedinou zápalku.

Co když nechytne, až škrtnu?

Ale na takové úvahy už bylo pozdě.

Sáhl do popelníku, vzal z něj tu skládanku a vytrhl z ní osiřelou sirku. To už se Annie blížila chodbou k pokoji. Paul škrtl a zápalka opravdu nechytila.

Klid! Proboha, jen klid! Škrtl ještě jednou. Nic. Klid... klid...

Přešel zápalkou po celé délce zdrsnelého tmavohnědého proužku na zadní straně skládky potřetí a tentokrát se na konci tyčinky z tuhého papíru rozhořel světle žlutý plamínek.

42.

„Jenom doufám, že ten –“

Zarazila se a další slovo vtáhla do sebe zpátky zároveň s vylekaným vdechnutím. Paul seděl na vozičku, zabarikádovaný hromadou papírů a starobylým psacím strojem. Nejhorší list schválně obrátil tak, aby si mohla přečíst nadpis:

NÁVRAT Napsal Paul Sheldon

Nad promáčeným štosem papírů se vznášela Paulova ruka, třímající mezi palcem a ukazovákem hořící zápalku.

Stála ve dveřích, v ruce láhev šampaňského, ovinutou utěrkou. Ústa měla otevřená úžasem, ale hned je zase sklapla.

„Paule?“ zeptala se nejistě. „Co to tady vyvádíte?“

„Je to hotový,“ řekl. „A je to vážně moc dobrý, Annie. Měla jste pravdu. Je to nejlepší Misery, a možná je to vůbec to nejlepší, co jsem, kdy napsal. A teď s tím provedu takové menší kouzlo. Docela zajímavý.“

Naučil jsem se ho od vás.“

„Paule, ne!“ vyjekla. V jejím hlase bylo úděsné poznání. Vztáhla před sebe ruce a pustila při tom tu láhev šampaňského. Dopadla na zem a explodovala jako torpédo. Na všechny strany se rozstříkly chomáče pěny. „Ne! To ne! PROSÍM VÁS, NE –“

„To je moc hloupý, že si to nikdy nebudete moct dočíst,“ řekl a usmál se na ni. Po dlouhých měsících to byl jeho první upřímný úsměv, rozzářený a opravdový. „Falešnou skromnost stranou – musím říct, že ten román je lepší než dobrý. Je skvělý, Annie.“

Zápalka se zkracovala a už cítil horkost z ní na špičkách prstů. Upustil ji. Na zlomek vteřiny se vyděsil, že zhasne, ale pak se ten bleděžlutý plamínek se slyšitelným zasyčením – fffmp! – rázem rozlil po celé titulní stránce a začal ihned stékat po stranách té papírové hromádky, ochutnal tekutinu, která se nashromáždila kolem ní, a vzápětí se proměnil v mohutný žlutý plamen.

„PROBOHA TO NE!“ zaječela Annie. „MISERY NE! MI-SERY NE! JI NE! NE! NE!“ vrískala. V příští chvíli se na druhé straně plamenů zatetelila její tvář. „Měla by sis něco přát, Annie,“ křikl na ni. „Určitě by se ti to splnilo, ty hyeno zasraná!“

„ACH MŮJ BOŽE PAULE CO TO PROBOHA DĚLÁTE...“ Zapotácela se dopředu s rukama rozpraženými. Teď už z té hromady papírů šlehalo zběsile vysoké plameny. Šedá boční strana royalky začala černat. Kapalina zatekla až pod psací stroj a teď začaly i mezi jeho klávesami vyšlehávat drobné jazýčky ohně. Paul cítil, jak se mu tím žárem opéká obličej, až se mu kůže na něm napíná k prasknutí. „MISERY NE!“ kvílela. „MISERY NESMÍTE SPÁLIT!... TY HAJZLE ŠPINAVEJ! MISERY PŘECE NEMŮŽEŠ SPÁLIT!“

A pak udělala to, s čím celkem najisto předem počítal. Vzala ten hořící štos papírů do náručí a otočila se, aby se s ním rozběhla do koupelny a tam se ho pokusila nějak uhasit, nejspíš ve vaně.

Když se k němu obrátila zády, chytil Paul royalku, nedbaje na to, že mu její rozpálená pravá strana vypaluje cejch do napuchlé pravé ruky, a zvedl ji nad hlavu. Zpod jejího vozíku pršely modré kapky ohně. Nevšímal si jich, stejně jako ignoroval příšerný náraz bolesti v zádech, protože mu tam cosi luplo. Tvář se mu stáhla do šílené grimasy, která ohrážela jeho soustředěné úsilí. Učinil pažemi prudký pohyb dopředu a dolů a nechal při tom psací stroj vyletět ze svých prstů. Zasáhl Annie přesně doprostřed jejích širokých zad.

„HARGHH!“ Nebyl to výkřik, ale mohutné, překvapené zamručení. Annii ten náraz srazil na zem. Padla přední částí těla přímo na tu hořící hromadu papírů.

Po desce, která mu sloužila jako pracovní plocha, tančila drobná světlá modrých plamínek. Paul ji odhodil stranou. Při každém vdechnutí měl pocit, jako by mu někdo vrážel do krku hladké rozžhavené železo. Vzepřel se do stoje a kymácel se vzpřímeně na pravé noze.

Annie se před ním kroutila na podlaze a hlasitě sténala. Škvírou mezi její levou paží a tělem vyšlehl plamenný jazyk. Zaječela bolestí. Paul ucítil, jak se jí škvaří kůže, pálí podkožní tuk.

Převalila se a pokoušela se zvednout na kolena. Většina papírů byla teď rozházená kolem po podlaze a buď ještě plála nebo syčivě uhasínala v kalužích šampaňského. Annie ovšem stále nepouštěla část rukopisu z rukou, i když jí v nich ty papíry dosud hořely. Hořel na ní také svetr. Do předloktí měla zaseknuté zelené střeptiny skla z rozbité láhve. Jeden větší střep jí trčel z pravé tváře jako břit tomahawku.

„Já tě zabiju, ty svině proľhaná,“ vycedila ze sebe a kymácivě se k němu po kolenou blížila. Najednou se zhroutila dopředu přímo na ten psací stroj. Vzápětí se Paul sklonil a padl na ni. Ostré hrany royalky, která zůstala pod ní, cítil i skrz její tělo. Vrískala a prskala jako kočka, kroutila se pod ním jako kočka, snažila se zpod něj vydrápat jako kočka.

Plameny kolem nich uhasínaly, ale Paul stále ještě cítil krutý žár, který sálal ze vzpínající se hroudy masa pod ním. Uvědomoval si, že aspoň části svetrů a podprsenky musí mít připečené k tělu. Vůbec mu jí však nepřišlo líto.

Snažila se ho ze sebe shodit, ale on se jí držel jako klíště a teď ji zaléhal celým tělem, jako by se ji chystal znásilnit, tváří těsně u jejího obličej. Pravou rukou šmátral kolem po podlaze. Věděl přesně, co tam hledá.

„Pust' mě, hajzle!“

Konečně nahmátl chomáč horkého, seškvařeného papíru.

„Pust' mě!“

Zmačkal ho v hrsti, ačkoli mu mezi prsty prošlehávaly plamínky dušeného ohně. Cítil zblízka její pach – směs spáleného masa, potu, nenávisti, šilenství.

„Pust' mě!“ zajčela, ústa dokořán, a on se najednou díval do smrdutého, rudě orámovaného nitra bohyně. „PUŠŤ – TY HAJZLE ŠPINA-“

A tak do těch zejících, ječících úst nacpal ten papír – ještě bílý i zuhelnatělý i jen trochu cibulově chycený; a viděl, že se ty žhnoucí oči pod ním vyvalily ještě o něco víc, překvapením, hrůzou i čerstvou bolestí.

„Tady máš tu svou knihu, Annie,“ vyřázel ze sebe a jeho prsty hrábly po další dávce. Tentokrát papír už nehořel, kapalo z něj a nakysle čpěl rozlitým šampaňským. Vzepjala se pod ním, a kroutila se jako had. Tou homolí soli, která bývala jeho levým kolenem, narazil na podlahu a ihned ho zavalila nesnesitelná bolest, ale zůstal na ní ležet. Počkej, jak já tě zrichtuju, Annie. Udělám s tebou krátkej proces, protože není krutosti, kterou by sis nezasloužila. Tak se tý mý knihy nažer, bestie. Nažer sejí. Budu ti ji cpát do chřtánu, dokud se NEZADUSÍŠ. Křečovitým sevřením prstů zmačkal ten mokrá papír v pěsti a vpáčil ji ho do úst, čímž jí to první sousto vrazil ještě hlouběji do krku.

„Tady máš, Annie. Jak ti to chutná? Je to originál první vydání, vydavatel Annie Wilkesová, tak jak se ti ten román líbí? Sežer si ho, Annie, sežer si ho... jen do toho, žer, buď hodná holka... nacpi se tou knihou, až pukneš.“

Nacpal jí do úst třetí dávku, pak čtvrtou. Pátý chomáč ještě hořel, uhasil ho teprve popáleným břískem dlaně pravé ruky, když ho do ní cpal.

Vydávala ze sebe podivně zdušené zvuky. Najednou se s obrovským úsilím prohnula, a tentokrát Paula ze sebe shodila. S námahou se vztyčila do kleku. Oběma rukama si sevřela hrdlo, které měla hrůzně napuchlé. Z jejího svetrů zbýval jen zuhelnatělý kolárek. Kůži na břichu a na bránici měla samý škvarek. Z chomáče papíru, který jí čouhal z úst, kapalo šampaňské.

„Mampf! Mmmch! Mompf!“ vyřázela ze sebe. Nějakým zázrakem se dokázala postavit, stále s rukama na hrdle. Paul se trochu stáhl a ostražitě ji sledoval, zmračené nohy bezmocně natažené před sebou. „Haghu? Gomph? Mampf!“

Udělala krok směrem k němu. Druhý. A pak znovu škobrtla o psací stroj. Když tentokrát padala, pootočila hlavu poněkud na stranu a Paul viděl, že se na něj její oči dívají tázavě a strašně zaskočeně: Co se stalo, Paule? četl v nich. Vždyť jsem vám přece nesla to šampaňské!

Levou stranou hlavy narazila na krbovou římsu a svezla se k zemi jako rozvázaný pytel cihel. Pád jejího těla byl tak prudký, že se celý dům otřásl.

43.

Padla na hromádku hořícího papíru a svým tělem ji uhasila. Proměnila se v čoudící černou hroudu, rozvalenou uprostřed místnosti. V loužičkách šampaňského dohořela většina rozhozených stránek. Jenom dvě či tři se přilepily nalevo od dveří na zeď a dosud jasné planuly. Na několika místech hořela tapeta, ale s žádným velkým nadšením.

Paul dolezl k posteli, vztyčil se na lokty a stáhl z ní přikrývku. Pak se s ní začal přemisťovat ke stěně. Při tom si hranami rukou odklízěl z cesty střepy z rozbité láhve. Něco si udělal se zády. Ošklivě se popálil na pravé ruce. Třeštila mu hlava. Ze zápachu spáleného masa se mu zvedal žaludek. Ale byl volný. Bohyně byla mrtvá a on byl volný.

Podsunal pod sebe pravé koleno, zvedl nemotorně paži, ve které držel přikrývku (byla vlhká od šampaňského a počáraná šmouhami černého popela), a začal utloukat místa, kde tapety hořely. Když pak pokrývku odhodil na kouřící se černou hromádku u lemové lišty, objevila se uprostřed stěny velká čoudící skvrna, ale tapety už nehořely. Spodní tuhá strana kalendáře byla celá zkroucená, ale to bylo vše. Začal se plazit zpátky k vozičku. Byl asi v polovině cesty, když Annie otevřela oči.

44.

Paul nevěřícíma očima sledoval, jak se Annie pomalu zvedá na kolena. On sám se opíral pažemi o zem a nohy vlekl za sebou. Vypadal jako nějaké legrační zvířátko z kreslené grotesky.

Ne... to ne, vždyť seš mrtvá.

To se hluboce mýlíš, Paule. Bohyni nikdo nedokáže zabít. Bohyně je nesmrtelná. A teď to tu musím spláchnout.

Její oči byly děsivě vyvalené. Na levé straně hlavy jí ve vlasech zela obrovská růžovočervená rána. Po obličejí jí stékaly stružky krve.

„Hajzle!“ zachrčelo jí z hrdla ucpaného papírem. Pomalu se po kolenou sunula blíž k němu, svírajíc naprázdno prsty ve vzduchu před sebou. „Ty hajzle!“

Paul se na zemi otočil o devadesát stupňů a začal se plazit ke dveřím. Slyšel ji za sebou. A potom, když se dostal do míst, kde bylo rozbité sklo, ucítil surový stisk její ruky na pahýlu levé nohy. Projela jím šílená bolest. Zoufale zaječel.

„Hajzle!“ zaržála Annie vítězně.

Ohlédl se po ní. Tvář jí pomalu brunátněla a byla stále opuchlejší. Blesklo mu hlavou, že se ta bestie snad opravdu proměňuje v modlu Burku.

Posunul se ze všech sil dopředu a jeho beznohá končetina vyklouzla z jejího sevření. V ruce jí zůstalo pouze kolečko kůže, kterým ten pahýl kdysi překryla.

Lezl dál a při tom začal brečet a po tvářích mu stékal pot. Posunoval se plazením na loktech jako voják, který se ocitl v husté kulometné palbě. Slyšel za sebou napřed buchnutí jednoho kolena, pak druhého, potom zase toho prvního. Pořád byla za ním. Je nezničitelná – jak se vždycky bál. Málem ji upálil, přerazil jí hřbet, nacpal jí do chřtánu hromadu čoudících papírů – a ona pořád pořád pořád leze za ním a chce ho dostat...

„Hajzle!“ zaječela znovu. „Hajzle... hajhle!“

Jedním loktem nalehl na prohnutý střepek a ten se mu zařizl do paže. Lezl však dál a střepek mu trčel z ruky jako napínáček.

Její ruka mu sevřela levé lýtko.

„ÓÓÓ... GHÓÓ... Ó!“ vyrazela ze sebe.

Znovu se po ní otočil, a opravdu, její tvář už byla téměř černá, byla to matná čern nahnílých švestek, a z ní vystupovaly krví podlité zdivočelé oči. Tepající hrdlo jí mezitím nateklo tak, že vypadalo jako duše pneumatiky, a ústa se jí křečovitě kroutila. Uvědomil si, že se pokouší o zlý škleb.

Dveře měl už na dosah. Paul se natáhl a zoufale se zachytil za ostění rámu.

„GÓÓ... ÓÓ... Ó!“

Ucítil její pravou ruku na pravém stehně.

Buch. Jedno koleno. Buch. Druhé koleno.

Už byla nad ním. Její stín. Padl na něj její stín.

„Ne,“ zanaříkal. Cítil, jak s ním cloumá, jak ho táhne k sobě. Úporně se držel zárubně, oči křečovitě zavřené.

Byla nad ním. Hrom. Bohyně hromu.

A pak mu její ruce začaly lézt vzhůru po zádech jako pavouci a nakonec dolezy až na jeho krk.

„GÓHH... ÓÓH... ÓÓU!“

Nemohl dýchat. Držel se dveřního rámu. Držel se ho a cítil ji nad sebou a cítil jak se mu její prsty boří do krku a zaječel Chcípní bestie chcípní copak nikdy nezdechneš ty –

„GÓÓÓCH...G-“

Tlak na jeho hrdle povolil. Chvilíčku mohl zase dýchat. A pak se na něj Annie plnou vahou zřítíla, hora bezvládného masa, a on vůbec nemohl popadnout dech.

45.

Drápal se zpod ní jako člověk, kterého zavalila lavina. Potřeboval k tomu veškeré zbylé síly.

Plazil se dveřmi ven a s hrůzou čekal, kdy mu její ruka zase obemkne kotník, ale nic takového se nestalo. Annie bezvládně ležela tváří dolů v krvi a v rozlitém šampaňském a v rozbitém skle. Byla mrtvá? Přece už musí být po ní! Ale Paul tomu nevěřil.

Přibouchl dveře. Závora, kterou na ně namontovala, byla hrozně vysoko, jakoby až někde v polovině vysoké skalní stěny, ale přece jen se nakonec rukama vydrápal až k ní a podařilo se mu ji spustit. Pak se zhroutil do zbědovaného uzlíčku přede dveře.

Jak dlouho tam napůl v bezvědomí ležel, to se už nikdy nedozvěděl. Probudily ho jakési tiché, drobné

škrábavé zvuky. Krysy, napadlo ho. To budou kr-

Ale pak se ve škvíře pode dveřmi objevily Anniiny prsty a začaly ho tahat za košili.

Zařval a vytrhl se jim a levá noha při tom zanařikala bolestí. Začal do těch prstů bušit pěstí. Ale místo aby zmizely, křečovitě sebou zaškubaly a pak zmrtvěly.

Bože dej ať to už je její konec. Prosim tě Bože už tomu udělej konec.

Ve strašlivých bolestech se teď Paul začal pomalu plazit ke koupelně. Když se dostal do poloviny chodby, ohlédl se. Její prsty stále ještě trčely zpode dveří. I když měl příšerné bolesti, nemohl ten pohled snést, dokonce ani na ty prsty myslet, a tak se otočil zpátky, dolezl k těm dveřím a zastrčil je na druhou stranu. Musel sebrat veškerou odvahu, aby to dokázal. Báł se, že jakmile se jich dotkne, chňapnou po něm.

Když se konečně dohrabal ke koupelně, šířila mu bolest celé tělo. Vlezl dovnitř a zavřel dveře.

Panebože, co když ty prášky někam přestěhovala?

Ale ne. Ta neurovnaná změt' krabic tam byla stále, včetně těch, které obsahovaly vzorková balení Novrilu. Vzal si tři pilulky a pak se doplazil zpátky ke dveřím a opřel se o ně zády, aby je podepřel celou vahou těla.

A potom usnul.

46.

Když se probudil, byla všude kolem něj tma a on zprvu nevěděl, kde je – jak to, že byl jeho pokoj najednou tak malý! Pak se na všechno upamatoval, a s tou vzpomínkou se dostavila podivná jistota: ona nebyla mrtvá, ještě ani teď nebyla mrtvá. Stála na druhé straně dveří se sekerou v ruce, a až tady odtud vyleze, bude mu tentokrát amputovat hlavu. A ta se bude kutálet chodbou jako kuželková koule a ona se tomu bude smát jako pominutá.

Tohle je šílenství, řekl si, a pak zaslechl – nebo se mu zdálo, že zaslechl – tichý šustivý zvuk, jaký způsobí naškrobená sukně nebo jiná část ženského oděvu, když se lehce otře o zeď.

To se ti jenom zdálo. To ta tvoje představivost... ta tvoje neobyčejně živá představivost. Ne. Já to opravdu slyšel.

Ale neslyšel. Věděl to. Sálh nahoru po knoflíku dveří, ale pak nejistě ucukl. Dobrá, ví určitě, že nic neslyšel... ale co když přece?

Třeba vylezla ven oknem. Paule, vždyť je MRTVÁ!

A pak znovu ta myšlenka, ve své nelogičnosti naprosto neprůstřelná: Bohyně nemůže nikdy umřít.

Uvědomil si, že se zuřivě hryže do rtů, a donutil se přestat. Že by takhle nějak na člověka přicházelo šílenství? Ano. Byl na jeho pokraji, a kdo by také na něj měl větší právo? Ovšem, když se mu teď poddá, tak jestli se tady zítra nebo pozítří konečně objeví policie a najde Annii mrtvou v hostinském pokoji a tady v koupelně blábolící hroudu protoplazmy, která kdysi bývala známým spisovatelem Paulem Sheldonem, nebude to vlastně Anniino vítězství?

To si piš, že bude. Takže milý Pavlíčku, ty teď budeš hodnej chlapec a budeš se držet předem připraveného scénáře, ano? Tak jo.

Znovu zvedl ruku a sahal po knoflíku, aby otevřel dveře... a znovu zakolísal. Přece se už stejně nemohl držet předem připraveného scénáře. Jistě – podle něj měl on zapálit ty papíry a ona je sebrat a utíkat s nimi ven, a to se taky vskutku stalo. Jenomže on jí pak měl tím zasraným psacím strojem rozbít hlavu, a místo toho se jí s ním trefil jenom do zad. Potom se měl přemístit do obýváku a barák zapálit. Podle scénáře pak z něj měl uniknout oknem obýváku. Asi by si pěkně natloukl, ale bylo mu přece známo, jak důkladné zámky Annie všude instalovala. Lepší si natlouct než se usmažit – která slavná osobnost se takhle dala slyšet?

V románě by to všechno probíhalo hladce podle plánu... ale život někdy tropí hrozné hlouposti – co třeba říct takovému způsobu existence, který připustí, aby nejdůležitější rozhovor vašeho života probíhal zrovna ve chvíli, kdy se vám chce strašně na záchod, nebo něco podobného? Když způsob vaší existence není ani členěn na kapitoly?

„Život je bordel,“ zakrákoral nahlas. „Ještě že jsou na světě hoši jako já, kteří si to dokážou v hlavě pěkně srovnat.“ Zachechtal se.

To šampaňské taky nebylo ve scénáři, ale to je prkotina ve srovnání s příšernou vitalitou té ženské a

ničivou nejistotou, ve které se on teď plácá.

A dokud nebude mít jistotu, že ta bestie je opravdu mrtvá, nedokáže tenhle dům zapálit, aby ho proměnil v pochodeň, která sem k němu přiláká rychlou pomoc. Ne proto, že by Annie mohla být ještě naživu – tu by usmažil zaživa bez sebemenších výčitek.

Nebyla to totiž Annie, kdo mu v tom bránil. Byl to ten jeho rukopis. Skutečný rukopis. To, co prve spálil, nebylo totiž nic jiného než atrapa s pravou titulní stránkou nahoře – prázdné listy papíru proložené materiálem, který nezařadil do konečné verze. Skutečný rukopis Miseryina návratu bezpečně ukryl pod postel, a tam taky stále ještě je.

Pokud ovšem Annie není přece jen ještě naživu. Jestli je naživu, možná tam právě teď sedí a pročítá si ho.

Takže co teď podnikneš, kamaráde? Počkám tady, odpovídal jeden jeho vnitřní hlas. Ani se nehnu, protože tady jsem určitě v bezpečí.

Avšak jiný hlas, hlas jeho statečnějšího já, ho nabádal, aby i nadále postupoval podle původního scénáře – aspoň pokud to je ještě možné. Takže by se měl dostat do obývacího, rozbít tam okno a opustit tenhle hnusnej barák, Dohrabat se až k hlavní silnici a mávnout si tam na nějaké auto. Ještě nedávno by to mohlo znamenat, že tam bude trčet celé dny, ale teď už ne. Aniin dům se stal středem širokého zájmu. Sebral v sobě všechnu odvahu, sáhl po knoflíku a otočil jím. Dveře se pomalu otevřely do zšeřelé chodby... a proboha, Annie tam skutečně byla, ta bohyně tam byla, stála tam v těch temných stínech, bílá postava v ošetřovatelské uniformě –

Pevně zavřel oči a pak je zase otevřel. Temné stíny, to ano, ale žádná Annie tam nebyla. V uniformě nemocniční sestry ji znal jenom z novinových fotografií, jinak ji v ní nikdy neviděl. Jenom stíny. Stíny a (taková živá)

představivost.

Pomalu vylezl na chodbu a podíval se zpátky ke svému pokoji. Dveře byly zavřené, prázdné, a tak se začal plazit směrem k jejímu obývacímu.

Byla to jeskyně plná stínů. Annie se mohla skrývat v každém z nich. Mohla být jedním z těch stínů. A mohla držet v ruce sekeru.

Lezl dál.

Annie byla za tou vypouklou pohovkou. Dveře do kuchyně byly otevřené a Annie stála za nimi. Kousek za ním zavržala prkna podlahy... no ovšem! Annie byla za ním!

Otočil se. Srdce mu splašeně bušilo a mozek jako by mu chtěl uniknout z lebky. A Annie tam opravdu stála, sekeru napřaženou nad hlavou, ale viděl ji jenom zlomek vteřiny a pak se rozpadla a splynula s temnotou. Vlezl do obývacího, a najednou zaslechl sílící vrčení motoru. Přijíždělo sem auto.

Okno zasáhly kužele jeho předních světel a rychle nabývaly na intenzitě. Uslyšel, jak na šterku zakvílely pneumatiky, a domyslel se, že řidič na poslední chvíli zahlédl ten pichlavý řetěz, který natáhla přes příjezdovou cestu.

Klapla dvířka auta a zase se přibouchla.

„Do prdele! Vidiš to, člověče?“

Snažil se plazit rychleji. Podíval se oknem ven a zahlédl siluetu postavy, blížící se k domu. Tvar klobouku, který měla na hlavě, byl jednoznačný. Byl to coloradský policista.

Paul zatápal rukou po tom titěrném stolku a zporážel na něm při tom všechny figurky. Několik jich spadlo na podlahu a rozbilo se. Jeho prsty se kolem jedné sevřely. Byl to ten tučňák dřepící na ledové krychli.

A TO JE KONEC MÉHO PŘÍBĚHU! bylo na té krychličce napsáno, a Paul si pomyslel: Ano! Díky Bohu!

Vzepřel se na levé paži a prsty pravé ruky pevně tu figurku obemkl. Puchýře na ní mu při tom praskly a začal z nich vytékat hnis. Napřáhl se a prudce tučňáčkem mrští do okna obývacího, přesně tak, jak (a není to zase tak dávno) prohodil oknem svého pokoje ten popelník.

„Tady!“ zakřičel Paul Sheldon zimničně. „Tady jsem, pojd'te sem, prosím vás, sem ke mně!“

47.

Tohle rozuzlení v sobě mělo kulatou románovou završenost také proto, že to byli titíž dva policisté, kteří

se tu před několika dny sháněli po svém kolegovi Kushnerovi, David a Goliáš. Jenomže tentokrát nejenže měl David kabát rozepnutý – třímal už revolver v ruce. David se vlastně jmenoval Wicks, Goliáš byl McKnight. Nesli si s sebou povolení k prohlídce. Když pak konečně pronikli do domu, pozvání nelidským ječením, které se ozývalo z obývacího pokoje, našli tam muže, který vypadal jako oživlá noční můra.

„Když jsem ještě chodil na střední školu,“ vykládal pak Wicks ženě časně ráno následujícího dne, „četl jsem jednu knížku. Byl to myslím Hrabě Monte Cristo. Nebo něco podobného? To je nakonec jedno. V té knížce se vyskytoval chlap, který strávil čtyřicet let ve vězení – na samotce. Čtyřicet let nikoho neviděl. A tak nějak vypadal ten člověk, kterýho jsme tam našli.“ Wicks se na okamžik odmlčel a hledal slova, která by co nejlépe vyjádřila, jak mu v té chvíli bylo, jimiž by popsal protichůdné pocity, které jím lomcovaly – hrůzu a lítost a soucit a odpor. A nejvíc úžas nad tím, že lidský tvor, který je takhle zřízený, může být ještě naživu. Hledal ta slova marně. „Když nás uviděl, začal brečet,“ řekl. A nakonec dodal: „Pořád mi říkal Davide. Nemám ponětí proč.“

„Třebas mu připomínal někoho, koho zná,“ řekla. „To je možný.“

48.

Paul měl šedavou pleť a byl vyzábělý jako koncentračník. Choulil se na zemi u malého stolku, třásl se po celém těle a díval se na ně vyvalenýma očima.

„Kdo –“ začal McKnight.

„Bohyně,“ přerušil ho ten huběňour na podlaze. Olízl si rty. „Dejte si na ni pozor. V ložnici. Tam, co mě věznila. Svýho otroka-spisovatele. V mém pokoji. Je tam.“

„Annie Wilkesová?“ To byl Wicks. „Tam v tom pokoji?“ Ukázal hlavou na chodbu.

„Jo. Jo. Zavřená. Ale je tam okno, samozřejmě.“

„Kdo –“ začal podruhé McKnight.

„Kristepane, copak ti to není jasné?“ zeptal se ho Wicks. „To je přece ten chlap, co ho hledal Kushner. Ten spisovatel. Nemůžu si vzpomenout na jméno, ale je to určitě on.“

„Díky Bohu,“ ozval se ten vychrtlík.

„Cože?“ otočil se k němu Wicks zamračeně.

„Díky Bohu, že si nepamatujete mé jméno.“

„Taky nehledáme vás, kamaráde.“

„To je v pořádku. Nic se neděje. Jenom... opatrně, prosím vás. Já myslím, že je mrtvá. Ale dávejte bacha. Jestli je ještě naživu... je nebezpečná... jako chřestýš.“ S obrovským úsilím natáhl pokroucenou levou nohu přímo do kužele světla z McKnightovy baterky. „Amputovala mi nohu. Sekerou.“

Oba policisté zírali dlouhé vteřiny na ten pahýl jako očarování. Pak McKnight zašeptal:

„Kriste Ježíši.“

„Jdem na to,“ vyzval ho Wicks. Vytáhl revolver a oba se pomalu vydali chodbou ke dveřím Paulovy ložnice.

„Dávejte bacha!“ zakřičel na ně Paul nakřáplým, nalomeným hlasem. „Pozor na ni, proboha!“

Zvedli závoru a vešli do pokoje. Paul se opřel zády o stěnu a zvrátil na ni hlavu. Oči měl zavřené. Bylo mu zima. Nedokázal ovládnout ten třas. Buď začnou ječet ti dva, nebo ona. Možná se s ní budou muset poprat. Může se taky střílet. Pokoušel se na obě tyhle možnosti duševně připravit. Čas plynul, ale plynul nějak moc dlouho.

Konečně uslyšel kroky, blížící se chodbou k obýváku. Byl to Wicks.

„Je už dávno mrtvá, já vím,“ řekl Paul. „Věděl jsem to – zdravá část mé mysli to věděla – ale u ní člověk nikdy...“

Wicks ho přerušil: „Je tam všude plno krve a rozbitýho skla a spálenejch papírů... ale jinak v té místnosti nikdo nebyl.“

Paul Sheldon vytřeštil na Wickse oči a pak začal řvát strachy. Řval ještě ve chvíli, kdy omdlel a už o sobě nevěděl.

IV. BOHYNĚ

„Navštíví vás vysoká, snědá cizí žena,“ říkala ta cikánka, a Misery sebou trhla, když si vzápětí uvědomila dvě věci najednou: že to není žádná cikánka a že už spolu v tom stanu nejsou samy. V okamžiku, kdy jí ruce té šílené ženy stiskly hrdlo, ucítila parfém Gwendolyn Chastainové. „Vlastně se mi zdá, že ta žena je už tady,“ poznamenala ta cikánka, co nebyla cikánka. Misery se pokusila zaječet, ale už se ani nestačila nadechnout.

MISERYINO DÍTĚ

„Ona se vždycky dívat na vás, pane Ian šéf,“ vykládal Hezekiah. „Vy se na ni dívat, jak chtít, a ona pořád jako že dívat na vás. Já nevědět jestli pravda, ale Burkové oni říkat, i když vy se dostat až za ni, za bohyni, ona pořád jako se dívat na vás.“ „Ale je to přece nakonec jenom kus kamene,“ namítal Ian. „Ano, pane Ian šéf,“ souhlasil Hezekiah. „To jí právě dávat ta její síla.“

MISERYIN NÁVRAT

tííssvoo jennaa aaše faynnkaa tííssvoo jennáá

Tyto zvuky. I v té mlze.

Ted' to musím spláchnout, řekla, a takhle se to tedy splachuje:

Devět měsíců, které následovaly po onom památném dni, kdy ho Wicks a McKnight vynesli na improvizovaných nosítkách z Anniina domu, trávil Paul Sheldon zčásti v Ústřední nemocnici v Queensu a zčásti ve svém novém bytě ve východní části Manhattanu. Lékaři mu jeho zmršené nohy několikrát znovu zlomili. Levou měl stále ještě v sádře. Kulhat prý už bude do konce života, říkali mu, ale bude určitě chodit, a nakonec ho nohy při chůzi ani nebudou bolet. To kulhání by bylo zcela jistě větší a nápadnější, kdyby měl ještě celou levou nohu místo speciální protézy, kterou nakonec dostane. Ironií osudu mu Annie vlastně prokázala laskavost.

Příliš mnoho ted' pil a vůbec nepsal. Míval ošklivé sny.

Když jednoho májového odpoledne vystoupil v devátém patře z výtahu, nemyslel pro změnu na Annii, ale na objemný balíček, který si nesl pod paží. Obsahoval dva svázané obtahy Miseryina návratu. Jeho nakladatel se snažil dostat ten román na trh co nejdřív, a když se vezmou v úvahu palcové titulky, které se objevily na prvních stránkách novin na celém světě díky bizarním okolnostem, za kterých to dílo vznikalo, nikdo se mu nemohl divit. Nakladatelství Hastings House objednalo bezprecedentní první vydání v počtu jednoho milionu výtisků. „A to je jenom začátek,“ řekl mu toho dne při obědě Charlie Merrill, jeho osvědčený vydavatel. Právě z toho oběda si Paul nesl domů ty obtahy. „Tenhle román zláme všechny rekordy, příteli. Všichni bychom měli padnout na kolena a děkovat Pánu Bohu, že ten příběh v knize je skoro tak dobrý jako příběh, který je schovaný za tou knihou.“

Paul nevěděl, je-li to skutečně pravda, a vlastně mu to už bylo jedno. Toužil po jediném – mít to za sebou a najít si co nejdřív další knihu. . . ale ze sterilních dnů se stávaly nejdřív sterilní týdny a posléze sterilní měsíce a on si začínal klást nepříjemnou otázku, jestli vůbec někdy ještě něco napíše.

Charlie na něm neustále žebrel, aby dal dohromady dokumentární záznam o tom svém očistci. Taková kniha by se prodávala ještě líp než Miseryin návrat, tvrdil. Přebila by všechno, co se kdy v téhle branži objevilo. Když se ho Paul jen tak ze zvědavosti zeptal, kolik by tak asi dostali za práva k paperbackovému vydání, odhrnul si Charlie z čela přerostlé vlasy, zapálil si camelku a řekl: „Počítal bych s tím, že bychom začali na základu deseti milionů dolarů, a byl bych vážně zvědav, na kolik bychom to nakonec vyšroubovali.“ Ani nemrkl okem, když to říkal, a Paulovi chvíli trvalo, než mu došlo, že to myslí vážně, nebo si aspoň myslí, že to myslí vážně.

Ale takovou knihu on nikdy nemůže napsat – určitě ne ted', a pravděpodobně ani v budoucnu. Jeho posláním je psát romány. Možná by takový dokument, který z něho páčí Charlie, třeba i dal dohromady, ale bylo by to nakonec totéž, jako kdyby si připustil, že už nikdy nedokáže napsat další román.

A legrace je v tom, že by z toho stejně byl zase jen román.

Málem to Charliemu Merrillovi řekl... ale potom se v poslední chvíli zarazil. Legrace byla totiž v tom, že by to Charliemu bylo úplně fuk.

Začal bych to jako literaturu faktu, a postupně bych to trochu vyšperkoval... napřed jenom maličko... a pak o něco víc... a zas o něco víc. Ne v tom smyslu, že bych se dělal lepší, než jaký ve skutečnosti

jsem (i když bych se tomu asi neubránil), ani abych dělal z Annie větší bestii, než jakou byla (ono by to už asi ani nešlo). Nechci ze sebe dělat románovou postavu. Psaní je možná něco jako masturbace, ale Bože chraň, aby se z něj stalo něco jako autokanibalismus.

Jeho byt měl číslo 9-E a byl nejdál od výtahu. Ta chodba mu připadala neuvěřitelně dlouhá. Začal se po ní zamračeně štrachat ke svým dveřím, v každé ruce hůl. Klap... klap... klap... Bože, jak tenhle zvuk nenáviděl.

Nohy ho strašlivě bolely a umíral touhou po Novrilu. Někdy ho dokonce napadlo, že by nebylo špatné být zase zpátky u Annie – právě kvůli tomu fetu. Doktoři ho to odnaučili. Náhražkou mu byl chlast, a až se teď dostane dovnitř, dá si dvojité bourbon.

A pak se bude chvíli dívat na prázdný monitor svého počítače. Pěkná věcička. Jako těžítka na papíry je to ovšem za těch patnáct tisíc dolarů přece jen trochu drahé.

Klap... klap... klap... klap.

Teď bude muset z kapsy vytáhnout klíč, ale neměla by mu při tom vypadnout z podpaží ta tlustá obálka s obtahy a nesmí taky upustit ty hole. Opřel je tedy o zeď. Při tom mu ale skutečně z podpaží vypadla ta obálka, a když narazila na podlahu, roztrhla se.

„Do prdele!“ zabručel vztekle, a vzápětí, aby byla ještě větší legrace, sjely rachotivě na zem obě hole. Zavřel oči, vratce se kymácel na pokroucených, bolavých nohou a čekal, jestli se v příští chvíli zblázní, nebo rozpláče. Raději by se snad zbláznil. Tady na chodbě by se věru nerad rozbrečel, ale stát by se to mohlo. A taky že se rozbrečel. Nohy ho pořád hrozně bolely a on toužil po svých pilulkách, ne po obyčejném aspirinu, který fasoval v nemocniční lékárně. Toužil po svých dobrých pilulkách, Anniiných pilulkách. A taky byl pořád strašně unavený. A k tomu, aby se aspoň trochu vzpružil, nepotřeboval ty mrzácké hole, ale hry a příběhy své imaginace. Ty pro něj byly nejlepší drogou, fetem, který nikdy neselhával. Teď ho však všechny opustily. Podle všeho pro něj čas her definitivně skončil.

Takhle to vypadá potom, když přijde konec, pomyslel si. Otevřel dveře bytu a vpotácel se dovnitř. Proto o tom nikdo nikdy nic nenapíše. Je to totiž pěkná otrava. Annie měla zdechnout, když jsem jí nacpal do huby ten spálený a nacucaný papír, a já měl tehdy taky umřít. V té chvíli, když už nikdy jindy, jsme oba připomínali postavy Anniiných filmů na pokračování – žádné složité charaktery, jenom černé a bílé, hrdinové bez bázně a hany na jedné straně a zlosyni na druhé. Přes všechn ten sajrajt, co tam, po nás zůstal na podlaze. Napřed si dáme do nosu, pak to hezky po sobě uklidníme. Napřed ošklivá včelička, potom hodná včel- Zarazil se. Došlo mu, že v bytě je nějak moc tma. A něco tam páchlo. Tenhle pach přece znal – tu jedovatou směs špíny a pudru.

Annie se vztyčila zpoza pohovky jako bílý duch. Měla na sobě ošetřovatelskou uniformu i s čepečkem. V ruce třímala sekeru a vykřikovala: Musíme to spláchnout, Paule! Musíme to spláchnout!

Vyjekl hrůzou a pokusil se na svých špatných nohou otočit a dát se na útěk. Mohutně se odrazila a přeskočila pohovku, Vypadala jako žába-albín. Naškrobená bílá uniforma zašustila. První máchnutí sekery mu jenom zasvištělo kolem uší – to si alespoň myslel, než přistál na koberci a ucítil svou vlastní krev. Podíval se dolů a zjistil, že je rozseknutý téměř napůl.

„Spláchnout!“ zavřeštěla Annie, a pak šššš! – utřela mu pravou ruku.

„Spláchnout!“ zavřeštěla znovu, a usekla mu levou. Lezl k otevřeným dveřím po krvavých pahýlech zápěstí, a ač to bylo neuvěřitelné, pořád tu před ním ležely ty dva obtahy, ony dva svázané obtahy, které před něj Charlie dneska při obědě v restauraci pana Leea za nevtíravých zvuků nasládlé hudby, linoucí se z reproduktorů nad jejich hlavami, posunul po sněhobílém ubrusu přes stůl ve velké hnědé obálce.

„Annie, teď už si to můžete přečíst!“ snažil se zakřičet, ale stačil ze sebe vypravit pouze Annie, a pak už mu uletěla hlava a kutálela se ke stěně. Jeho poslední hasnoucí pohled na svět zachytil na mžik jeho hroutící se tělo a Anniiny bílé nemocniční galoše na rozkročených nohou.

Bohyně, projelo mu ještě hlavou, a pak zemřel.

Dějová kostra: Stručný nástin děje. Synopse. Dějová osnova literárního díla nebo hry.

Autor: Tvůrce (většinou uměleckého) díla (knihy, hry, sochy, obrazu, hudební skladby atd.) nebo projektu.

Iluze: Představa neodpovídající skutečnosti. Klamný předpoklad. Vidina.

Pavlíku, jak je to dál?

Samozřejmě že ví, jak je to dál. „Podle dějové kostry, jak si ji autor připravil, je Annie ještě naživu, ačkoli jemu samému je jasné, že je to pouze iluze.“

Na tom obědě s Charliem Merrillem skutečně byl. Mluvili stále o tomtéž. Ovšem když pak vešel do bytu, věděl, že uklízečka zatahla závěsy, a proto je tam takové šero, a ačkoli upadl a musel zadržet zděšený výkřik, když se Annie vztyčila za tou pohovkou jako bůh pomsty, byla to vlastně jenom šilhavá siamská kočka, kterou si minulý měsíc přinesl z útulku pro zatoulaná domácí zvířata a dal jí jméno Depresa. Annie tam nebyla, protože skutečná Annie nebyla vůbec žádná bohyně, ale prostě pomatená ženská, která Paula trápila z důvodů, které znala jen ona sama. Annii se podařilo dostat z úst a krku většinu těch papírů, které do ní Paul nacistal, a vylézt oknem jeho pokoje, zatímco on sám spal obluzený drogou. Dostala se až do stodoly a tam se teprve zhroutila.

Byla mrtvá, když ji Wicks s McKnightem našli, ale nezemřela udušením. Příčinou smrti bylo proražení lebky, které si přivodila, když zakopla o tu royalku a při pádu narazila hlavou na krbovou římsu. Takže ji svým způsobem vlastně zabil právě ten psací stroj, který Paul tolik nenáviděl.

Avšak stejně se na něj tvrdě chystala. Tentokrát se ovšem nehodlala spokojit jen se sekerou.

Našli ji před kotcem prasete Misery, jak jednou rukou křečovitě svírá držadlo motorové pily.

Ovšem to všechno byla už minulost. Annie Wilkesová už dávno hnula v hrobě. Avšak podobně jako Misery Chastainová neodpočívala v pokoji. Ve svých snech a fantaziích ji znovu a znovu vykopával z hrobu. Bohyni není možné zabít. Načas ji omámit bourbonem, to možná, ale nic víc.

Došoural se k baru, podíval se na láhev a pak se ohlédl zpátky, kde se na zemi válely ty obtahy a jeho hole. Dal očima té láhvi sbohem a vrátil se k počítači.

Spláchnout.

O půl hodiny později seděl před prázdným monitorem procesoru a myslel na to, jaký je vlastně nenapravitelný masochista. Místo aby se pořádně napil, vzal si aspirin; ale to stejně nemohlo mít žádný vliv na to, co se teď bude dít. Bude tady dřepět takových patnáct minut, možná půl hodiny, a civět na kurzor vytrvale blikající na prázdném tmavém pozadí. A potom počítač vypne a půjde si stejně loknout toho bourbonu.

Ovšem až na to, že...

Až na to, že cestou domů po tom obědě s Charliem uviděl něco velmi zvláštního a cosi ho při tom napadlo. Nic světoborného, jen takový drobný nápad. Vždyť taky to, co viděl, nebylo nic závažného. Jenom malý kluk, který před sebou po 48. ulici tlačil nákupní vozík ze samoobsluhy, to bylo všechno. Jenže na tom vozíku měl klec a v ní poměrně velké chlupaté zvíře, které Paul nejdřív považoval za kočku. Když se podíval pozorněji, všiml si, že ta kočka má na hřbetě široký bílý pás.

„Mládenče,“ zeptal se toho kluka, „není tohle skunk?“

„Jasně,“ odpověděl chlapec a zrychlil poněkud chůzi. Takhle na ulici se člověk radši nemá s nikým bavit, obzvlášť když jde o takového divného vošousta, který má pod slídivýma očima pytlíky velké jako cestovní brašny a při chůzi se musí opírat o kovové hole. A pak klučík zahnul za roh a byl ten tam. Paul se sunul dál a nejradši by si byl mávnul na taxík, ale od doktorů měl předepsáno ujít denně aspoň míli a tohle byla právě ta míle a nohy ho bolely jako čertj a tak aby přestal myslet na to, jak dlouho se bude muset ještě pachtit, začal uvažovat o tom, odkud se tady ten kluk vzal, kde sebral ten vozík a především jak se sem do města dostal ten skunk.

Za sebou uslyšel nějaký hluk a když odtrhl hlavu od temné obrazovky a podíval se dozadu, uviděl Annii, jak právě vychází z kuchyně, v džínách a červené flanelové dřevorubecké košili, a v rukou třímá motorovou pilu.

Zavřel pevně oči, za okamžik je otevřel, uviděl opět jenom ono staré nic, a najednou se ho zmocnil vztek. Otočil se zpátky k počítači a začal surově bušit do kláves. Napsal:

Vzadu za tou budovou se něco ozvalo. Napadlo ho, že to jsou možná krysy, ale presto za ten roh zahnul. Domů ještě jít nemohl, protože škola mu končí až za půl druhé hodiny a on z ní zdrhnul už v poledne. Vzadu u zdi se v zaprášeném kuželu slunečního světla skutečně krčilo nějaké zvíře, ale nebyla to krysa – vypadalo jako nějaká obrovská černá kočka a mělo nejchlupatější ocas, jaký kdy v životě viděl

Přestal psát, protože se mu srdce najednou divoce rozbušilo.

Pavlíku – jak je to dál?

Na tu otázku se neodvažoval odpovědět. Opět se sklonil nad klávesnici a za chvíli do ní začal znovu klovat... tentokrát už ovšem o poznání ohleduplněji.

Nebyla to kočka Eddie. Desmond žil odmalička v New Yorku, ale byl se podívat v zoologické zahradě v Bronxu, a má přece doma taky ty obrázkové knížky o zvířatech. Věděl, co je to za zvíře, ale němě! sebemenší představu o tom, jak se sem mohlo dostat, na špinavý dvůr opuštěného činžáku na 105. ulici. Ten bílý pruh, který se mu táhl po hřbetě, ho neklamně identifikoval. Byl to skunk.

Eddie se k němu pomalu přibližoval Pod nohama mu skřípala opadaná omítka a

Ví to. Ví, jak je to dál.

A tak se do toho pustil, s neskonale vděčností i s velkým strachem. Ta díra se před ním znovu otevřela a on očarovane obzíral, co před ním odhalovala, a vůbec si neuvědomoval, že mu prsty pobíhají po klávesnici stále rychleji, jeho bolavé nohy byly najednou někde o padesát bloků dál a Paul psal a psal a z očí se mu při tom řinuly slzy.

Lovell, Maine / 23. září 1984 – Bangor, Maine / 7. října 1986:

A TO JE KONEC MÉHO PŘÍBĚHU.